

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

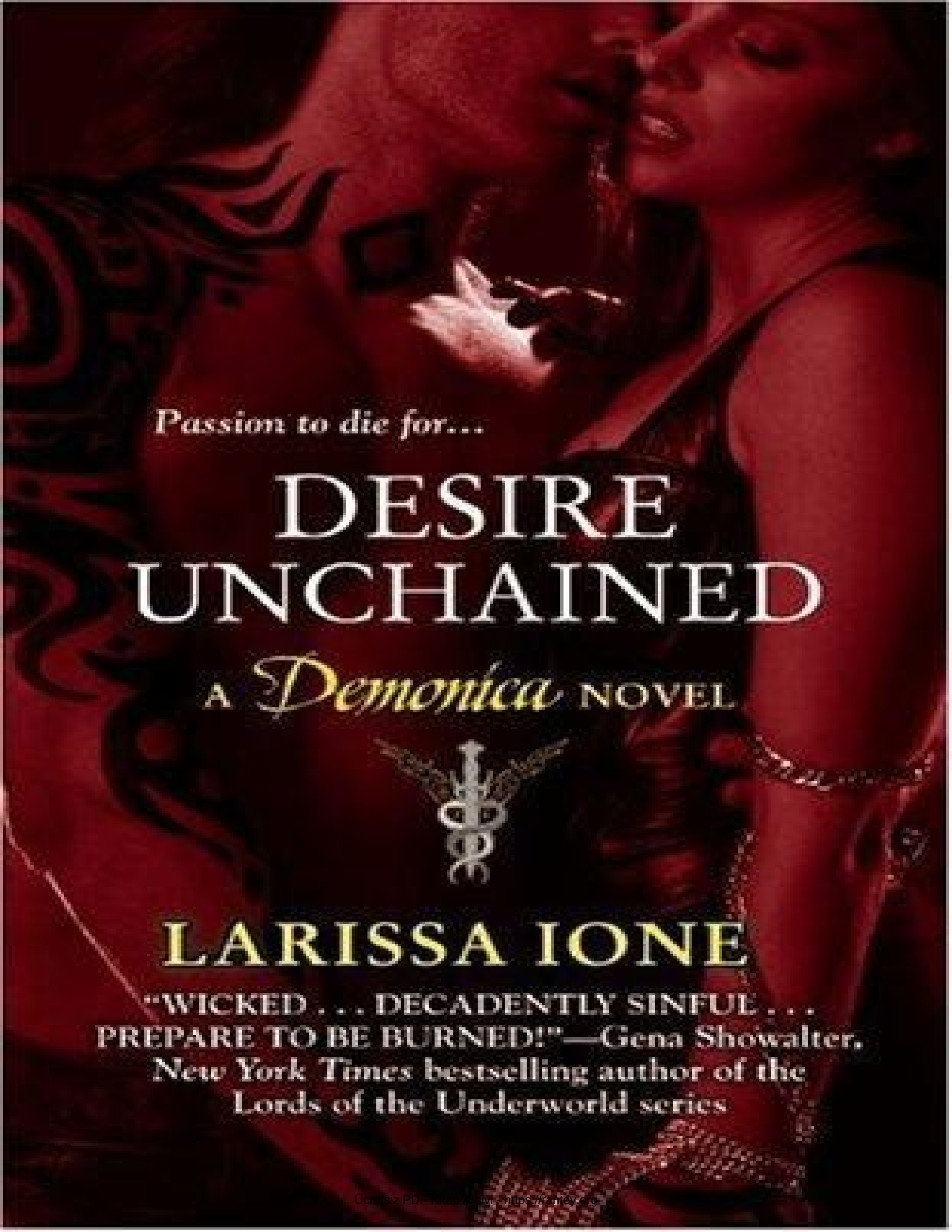
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Passion to die for...

DESIRE UNCHAINED

A *Demonica* NOVEL

LARISSA IONE

"WICKED . . . DECADENTLY SINFUL . . .
PREPARE TO BE BURNED!"—Gena Showalter,
New York Times bestselling author of the
Lords of the Underworld series

Zincirsiz Arzu

Larissa Ione

Demonica Serisi - 2. Kitap

Teşekkür

Yazmak çok yalnız bir süreç olabilir, ancak bir kitabı bir araya getirmek için pek çok insan işin içine giriyor.

Grand Central Publishing'in harika sanat departmanına teşekkür ederim - gerçekten harikasınız.

Bu kitabı mümkün kılan harika menajerim Roberta Brown'a ve aynı şekilde muhteşem editörüm Amy Pierpont'a da çok teşekkür ederim - rehberliğiniz paha biçilemezdi. İkinize de sahip olduğum için çok şanslıyım.

Ayrıca bana hızlı bir okuma veya eleştiri vermek için her şeyi bırakacak arkadaşlarımla da kutsanmış durumdayım, bu yüzden Lara Adrian ve Stephanie Tyler'a en derin teşekkürlerimi sunmam gerekiyor. Size borçluyum!

Sözlük

Aegis-Dünyayı kötülükten korumaya adanmış insan savaşçılar **topluluğu**.
Bkz: Muhafızlar, Naip, Sigil.

Carceris-Yeraltı dünyasının hapisaneleri. Tüm iblis türleri Carceris'te görev yapmak üzere temsilciler gönderir. Carceris üyeleri iblis yasalarını ihlal etmekle suçlanan iblisleri yakalamaktan ve Carceris hapisanelerinde gardiyan olarak görev yapmaktan sorumludur.

Konsey-Tüm iblis türleri ve ırkları, türlerinin veya ırklarının bireysel üyeleri için yasalar koyan ve cezalar veren bir Konsey tarafından yönetilir.

Dresdiin-Meleklerin iblis eşdeğeri.

Muhafızlar-Savaş teknikleri, silahlar ve büyü konusunda eğitilmiş Aegis savaşçıları. **Aegis'e kabul edildikten sonra**, tüm Muhafızlara Aegis kalkanını taşıyan, diğer şeylerin yanı sıra gece görüşüne ve iblis görünmezlik büyüsünün arkasını görebilmeye olanak tanıyan büyülü bir mücevher parçası hediye edilir.

Harrowgate-İblislerin Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları, insanlar tarafından görülemeyen **dikey** portallar.

Infadre-Bir Seminus iblisi tarafından hamile bırakılmış herhangi bir iblis türünden dişi.

Maleconcieo-Her tür Konseyinden bir temsilci tarafından yönetilen **en üst** düzey iblis kurulları. İblis dünyasının Birleşmiş Milletleri.

Orgesu-Çoğunlukla özellikle seks sağlamak amacıyla yetiştirilen ırklardan alınan **bir** iblis seks kölesi.

Yerel Aegis hücrelerinin **Vekil-Başkan**(lar)ı.

S'genesis-Seminus iblisleri için **son** olgunlaşma döngüsü. Yüz yaşında gerçekleşir. Bir **posts'genesis** erkeği üreme yeteneğine sahiptir ve herhangi bir iblis türünün erkeğine dönüşme yeteneğine sahiptir.

Sheoul-Şeytan diyarı. Dünyanın derinliklerinde yer alır ve sadece Harrowgate'lerle erişilebilir.

Sheoulic-Herkes tarafından konuşulan **evrensel** iblis dili, ancak birçok tür kendi dilini konuşuyor.

Sigil-Büyükler olarak bilinen ve Aegis'in en üst düzey liderleri olarak görev yapan on iki insandan oluşan **kurul**. Merkezi Berlin'de bulunan bu kişiler dünya çapındaki tüm Aegis hücrelerini denetler.

Ter'taceo-Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan formuna dönüşebildikleri için insan gibi görünebilen **iblisler**.

Therionidryo-Bir canavarın ısırığı ve başka bir canavara dönüştürdüğü kişi için kullandığı **terim**.

Therionidrysi-Bir canavar saldırısından kurtulan **herhangi biri**. **Efendi** ve therionidryo arasındaki ilişkiyi açıklamak için kullanılan terim.

Ufelskala-İblisler için kötülük derecelerine göre **bir** puanlama sistemi. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar beş Kademeye ayrılabilir, Beşinci Kademe ise kötülerin en kötülerinden oluşur.

İblis Sınıflandırması, Baradoc tarafından listelendiği şekliyle, Umber iblisi, iblis ırkı Seminus'u örnek olarak kullanarak:

Krallık: Animalia

Sınıfı: İblis

Aile: Cinsel Şeytan

Cins: Karasal Türler:

Incubus Cinsi:

Seminus

Önsöz

Üç Yıl Önce ...

"O gitti. Hadi arayalım."

Shade ortağını görmezden geldi ve şekil değiştirenin göğsüne bir dizi kompresyon daha uyguladı. Avuçlarının altında, çatlamış kaburgalar aşağı doğru her darbede gıcırdadı.

Bir-bir bin, *çıtır çıtır*. İki-bir bin, *çıtırtı*. Shade'in kendi kalbi çarpıyor, dakikada Underworld General'ın lav-termal jeneratörüne yakıt sağlayacak kadar kan pompalıyordu ama hastanın kalbi kıvılcım bile çıkarmıyordu. Üç-bir bin, *çıtırdıyor*. Shade'in uyluk kasları acıdan çığlık attı, Tanrı bilir ne kadar zamandır hastanın yanında kan içinde diz çöktüğü için kramp girmişti. Dört-bir bin, *çıtırtı*. Hastanın kalbini atmaya zorlamak için özel yeteneğini kullanırken kolunu saran *dermoire* sağ omzundan eline doğru bir karıncalanma yayıldı.

"Shade. Dur." Shade'in üvey kız kardeşi ve sağlık görevlisi ortağı Skulk, narin gri elini Shade'in koluna koydu. "Elimizden geleni yaptık."

Skulk'un haklı olduğunu bilmek pes etmeyi kolaylaştırmadı ve Shade'in ciğerlerinde bu konuda lanet okuyacak kadar nefes kalmamıştı. Nefes nefese kalp masajını bıraktı ve terk edilmiş bira fabrikasının pislik içindeki zemininde topuklarının üzerine oturdu. Kolları efordan titriyordu ve stetoskopu boynuna ağır bir şekilde asılmıştı.

Ölen hastasının cam gibi gözlerine bakarken dişlerini sıktı. Kurban sadece bir çocuktı. Belki on dört yaşındaydı. Muhtemelen insan formundan çıkıp ailesinin ait olduğu türe nasıl dönüşeceğini yeni öğrenmişti. Gerçek bir şekil değiştirenin doğum lekesi olan sol kulağının arkasındaki kırmızı, yıldız şeklindeki ben henüz oluşmamıştı.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Shade, ayağa kalkarak. Yakınlarda, hastaneye rapor veren iki Sahte Melek duruyordu; tatlı, bakir görünüşleri gözlerindeki uğursuz parıltıyı yalanlıyordu.

"Onu buraya kimin bıraktığını görmedin mi?" diye sordu.

Melek taklitçilerinden biri başını salladı, altın rengi saçları beyaz elbisesine çarpıyordu. "Orada öylece yatıyordu. Huzur içinde."

"Organlarının yarısı eksikken huzurlu mu görünüyordu?"

Diğer Sahte Melek gülümsedi. "Dokunaklı, dokunaklı." Parmaklarını hiçbir gerçek meleğin giymeyeceği elbisenin dekoltesi boyunca imalı bir şekilde gezdirdi. "Rahatlamana yardım etmemize ne dersin, karabasan?"

"Evet," diye mırıldandı diğeri. "Üniformalı erkekleri her zaman sevmişimdir."

İlk Sahte Melek başını salladı. "Veragoth polis karakollarına musallat olmaktan çok hoşlanıyor."

"Mmm..." Veragoth adındaki kadın bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü ve aç bakışlarını Shade'in yüzünden ayaklarına doğru kaydırды. "Ama sağlık görevlileriyle takılmam gerektiğini düşünmeye başladım."

Evet, siyah, BDU tarzı sıhhiye üniforması, Seminus iblisleri için standart olan sik beni feromonlarını yaymadığı zamanlarda bile tüm kadınları ateşli kılıyordu. Ama Shade ilk kez iki güzel kadınla soyunmak istemiyordu. Yorgun, kızgın ve en son yaşanan iblis sakatlamalarından bıkmıştı. Daha da kötüsü, birilerinin iblisleri parçaları için doğrayıp yeraltı karaborsasında satması kimsenin umurunda değildi. Bu olay zamanın başlangıcından beri devam ediyordu ama çok az kişinin umurundaydı.

Shade yaptı.

O, kurbanın ölüp ölmemesinde nadiren bir fark yarattığı olaylara çağrılan bir pislikti. Çoğu çoktan ölmüştü. Ya da ölmüştü.

Skulk telsizini kılıfına soktu ve yeni bir çift eldiven bulmak için atlama çantasını karıştırdı. "Şekil değiştirenler yer üstünde parçalanmadığı için Doktor E cesedi istiyor. Hadi onu alalım. Burada işimiz bitti."

Burada işimiz bitti. Son zamanlarda bu şekilde biten çok fazla arama var.

Shade lanet okuyarak Skulk'un çocuğun cesedini bir sedyeye koyup araca taşımaya yardım etti. Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi'ne hizmet veren iki ambulandan biri olan siyah ambulans, insanlar tarafından fark edilmemesini sağlayan bir büyüyle korunuyordu ama burada pelerine gerek yoktu. New York'un sakin bir bölgesindeydiler, eskiden sanayileşmiş, İçki Yasağı sırasında terk edilmiş ve ancak şimdi bir yerleşim bölgesi olarak yeniden inşa edilmeye başlanmış bir bölgedeydiler.

"Gidelim," dedi Shade ve kamyonun arka kapılarını çarparak kapattı.

Araba kullanma sırası Skulk'taydı, bu yüzden Shade yolcu koltuğuna tırmandı, ağzına bir sakız attı ve çalışma sayfasını doldurmaya odaklandı.

Hastanın başlıca şikayeti? *Organların alınmasına bağlı ölüm.*

Hastanın tedaviye yanıtı? *Hala ölü.*

"Orospu çocuğu." Shade elindeki kalemi gösterge paneline vurdu. "Bu berbat-" Sözünü kesti, aniden içinde bir gümbürtüyle sarsıldı, ruhunun derinliklerinde bir depresyon oldu. Acı, merkez üssünden yuvarlanarak vücuduna yayıldı ve acı tsunamisi onu koltuğunda geriye doğru çarpana kadar devam etti.

"Gölge mi? Ne oldu? Shade?" Skulk omzunu salladı ama o fark etmedi bile. Henüz yola çıkmadıkları için şükrederek kapıyı açtı ve araçtan düştü.

Dizleri, kulaklarındaki kan uğultusu arasında duyduğu bir çatırtıyla kaldırıma çarptı. İki büklüm oldu, kollarını karnına sardı. Siyahlık görüşünü, beynini yuttu. Kardeşlerinden biri ölmüştü. Kim ölmüştü? Tanrılar, *kim?*

Zihniyle Wraith'e, daha fazla zıttı olamayacak ama Shade'in eşsiz bir bağ kurduğu kardeşine bağlanmak için uzandı. Hiçbir şey hissetmedi. Wraith'i hiç hissedemedi. Her nefes için mücadele ederek, Eidolon'la olan daha zayıf bağlantısını hissetti ama yine bir şey yoktu. Roag'u da hissedemedi.

Arka planda Skulk'un cep telefonuyla hastanedeki nöbetçi triyaj hemşiresi Solice ile konuştuğunu duydu. "Shade'in kardeşleri nerede? Bilmem gerek. Hemen!"

"Skulk..." diye nefes nefese kaldı.

Onun yanında diz çöktü. "Bekle." Bir süre telefonu dinledi. "Tamam, Solice Roag'un Brimstone'a gittiğini söylüyor. Onu yanına almadığı için çok kızgın ama şimdi oraya gitmeye hazırlanıyor. E ve Wraith'in nerede olduğunu bilmiyor. Roag'la gitmeyi reddetmişler."

Şaşırmadım. Akli başında hiçbir Seminus, dişi şehvetinin sizi günlerce esir tutabileceği ya da daha kötüsü kıskanç bir erkeğin pençesinde ölüme gönderebileceği bir iblis barına adım atmazdı. Ama Roag hiçbir zaman akli başında biri olmamıştı.

Shade inledi, mide bulandırıcı bir şekilde yutkundu. Yavaş yavaş, iğne ucu kadar bir ışık karanlığı deldi. Wraith. Wraith'in yaşam gücünü hissedebiliyordu. Tanrılara şükürler olsun. Rahatlama omuzlarını çökertti ama sadece bir saniyeliğine. Eidolon'u hissedemiyordu. Körü körüne, sanki kardeşine dokunabilecekmiş gibi elini uzattı. Skulk onun kolunu yakaladı ve parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Nefes al, Paleshadow," diye fısıldadı, seksen yıl önce ona verdiği çocukluk lakabını kullanarak. "Bunu da atlatacağız."

E ölürse olmaz. Kahretsin, hepsini aynı seviyede tutan, Roag'u hizada ve Wraith'i hayatta tutan kardeş oydu.

Farkındalık onun içinde süzüldü. *Eidolon*. Güvendeydi.

Acı azaldı ama içini kemiren, sızlayan bir boşluk Shade'in ruhunda bir delik daha açtı. Seminus iblisleri tüm kardeşlerine bağlıydı ve biri öldüğünde, hayatta kalan kardeşlerinden bir parçayı da beraberinde götürüyordu. Otuz yedi ölümden sonra Shade kendini bir kevgir gibi hissediyordu.

"Kimdi o?" Skulk usulca sordu.

"Roag." Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Roag'dı." "Özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi ama bu otomatik bir tepkiydi. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, dünya artık daha iyi bir yerdi.

Bir

"Gölgeler vadisinde" yürürken, gölgenin bir Işık tarafından yaratıldığını unutmayın.

-Austin O'Malley

Shade'in yabancı bir yerde, akşamdan kalma bir halde ve nerede olduğuna dair hiçbir ipucu olmadan uyanmasının üzerinden en az yirmi yıl geçmişti. Bileğindeki kelepçenin ağırlığı ve zincirden gelen tıkırtı onu gülümsetti. Bu duruma düşüp zincirlenmeyeli daha *da* uzun zaman olmuştu.

Güzel.

Kendisi yerine dişilerin zincire vurulmasını tercih ederdi elbette ama buna da katlanırdı.

"Gölge."

Kadın sesi tanıdık geliyordu ama kulaklarındaki çınlamadan ne olduğunu çıkaramıyordu. Gözlerini de açamıyordu.

"Shade. Uyan." Bir el omzunu sarstı, bir kadının onunla bir gece geçirdikten sonra yapmasını bekleyeceği gibi nazikçe değil. "Shade, lanet olsun sana, uyan!"

İnleyerek sırt üstü yuvarlandı ve kafatasının arkasına vuran donuk ağrıyla yüzünü buruşturdu. "Uyandım bebeğim. Uyandım. Tırman. Ben yetişirim."

"Teşekkürler, ben almayayım. Ama bana bir daha bebek dersin dudaklarını koparırım."

Shade gözlerini araladı. Kendisine bakan bulanık yüze göz kırptı. Tekrar göz kırptı.

"Runa?"

"Adımı hatırlıyor musun? Şoktan bayılırken beni bağışlayın."

İğnelemeye gerek yoktu ama evet, onun adını hatırlıyordu. Yatağına getirdiği en ateşli insandı. Uzun, karamel kahverengi saçları göğsünde, karın kaslarında, kalçalarında, vücudunda aşağı doğru öpüşürken en yumuşak ipek gibi hissettiriyordu. En çılgın rüyalarına layık hınzır gülümsemelere dönüşen dolgun, şehvetli dudaklar, dilinin altında kahverengi şeker gibi eriyen pürüzsüz, altın rengi teni tamamlayan soluk şampanya gözler.

Ama onu neredeyse bir yıldır görmemişti. Kaçtığı ve yeryüzünden silindiği gecedan beri.

"Sen neden buradasın? Ben neden buradayım?" Puslu karanlıkta gözlerini kıstı. "Burası *neresi*?" İlk aklına gelen Aegis'in onu yakalamış olabileceğiydi ama burası o iblis katili piçler için bile fazla ürkütücüydü.

"Oturabilir misin?" Runa çok hızlı bir şekilde kalkmasına yardım etti ve başı döndü. Beklediğinden daha büyük bir güçle onu duvara doğru itti. Karşı koymadı, bulantısını hafifleten serin ve nemli taşa minnettardı.

"Soruma cevap ver," dedi, çünkü artık bunun cinsel bir akşamdan kalma olmadığından şüpheleniyordu, bu da muhtemelen ona biraz zarar vermek isteyen bir kadınla zincirlenmiş ve bok gibi hissetmek için iyi bir neden olamayacağı anlamına geliyordu.

Runa homurdandı. "Hâlâ kibirli bir pislisin."

"Şok, ha?"

"Pek sayılmaz." Elini alına götürdü, sanki ateşini kontrol ediyormuş gibi, ama bir insan olarak normal vücut ısısının yüksek olduğunu bilemezdi ve onu itti. Ayrıca, kadının dokunuşu ateşini daha da yükseltti ki buna kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Eee? Neredeyiz biz?" Daha büyük bir muhafazanın, belki de bir zindanın içindeki bir tür hücrede gibiydiler. Durmadan bir şeyler damlıyor, yerler samanla kaplanıyor ve taş duvarlardaki demir apliklerde mumlar yanıyordu.

Aman Tanrım, dandik bir korku filminde rol almıştı.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Görünüşe göre dört esirimiz var... en azından dört farklı iblis bizi beslemek için buraya indi. Kendilerine Bekçi diyorlar."

Evet, bu kesinlikle kötüydü. "Biz mi?"

"Bir haftadır buradayım. Hücrelerde birkaç kişi daha var. Gardiyanlar bazılarını çıkarıp diğerlerini getiriyorlar."

Gölge ilk kez kendine baktı, sol bileğine ve ayak bileğine bağlı ağır zincirleri gördü. Runa sağ ayak bileğindeki kelepçeyle karşı duvara sabitlenmişti. Kot pantolon ve dar, kolsuz bir kazak giymişti, eğer tutsak olduğu gerçeği olmasaydı bunu takdir ederdi. Hatırladığından da farklı görünüyordu. Çıktıklarında -tavşanlar gibi sevişmeye çıkmak denirse tabii- utangaç, muhtaç ve kolay kontrol edilebilir biriydi, bu da onun hükmetme ihtiyacını beslemişti ama sonunda sıkıcı olmaya başlamıştı.

Giydiği muhafazakâr elbiselerin ve pantolonların altında biraz yuvarlak, yumuşak, hatta. Ama şimdi... çok *ateşliydi*. Kas yapmış, boyunun uzadığına yemin edebilirdi. Yıpranmış kot pantolonu üzerine eldiven gibi oturmuş, siyah kazağı ise eskisinden kesinlikle daha küçük olan göğüslerinin üzerinde gerilmişti ve elleri için mükemmeldi. Ağzına.

Ve bu düşünce tarzı onu son derece uygunsuz bir durumda sertleştirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Yine de, bir Seminus iblisi olarak, hemen hemen her zaman sertti. "Ne

zaman getirildim?"

"Dün gece."

Başını salladı, düşüncelerini ve anılarını sıkıştıran tikanıklığı açmaya çalıştı. Dün gece... dün gece... ne yapıyordu? Bekle... sağlık görevlisi üniformasını giyyordu. İşe gittiğini, Eidolon'u kontrol ettiğini ve Eidolon'la bir itiş kakışa girdiğini hatırlıyordu.

Wraith. En yeni doktorları, Kynan adında bir insan, ikisini de bir torba tuzlu suyla ıslatarak ayırmıştı.

İblisler için tek tıbbi tedavi tesisinde her şey aynı, her şey aynı.

Shade ve Skulk, New York'taki bir et paketleme tesisinde yaralı bir vampir olduğu ihbarı üzerine dışarı çıkmışlardı. Binaya girmişlerdi ama oradan sonra hafızası bir süreliğine izne ayrılmıştı.

"Benimle birlikte başka biri getirildi mi? Bir kadın?" "Umber iblisi mi?"

Kalbi bir çekiç gibi gümbürdedi. "Bir Umber benimle mi geldi?" Runa başını salladı ve onun bir Umber iblisin ne olduğunu nasıl bildiğini düşünmek için bile durmadı. "Nerede o?"

"Onunla yatıyor musun?" Keskin sesi nemli havada çatırdadı.

"O benim kız kardeşim ve senin kıskançlıklarına ayıracak vaktim yok."

"Bana öyle geliyor ki zamandan başka bir şeyiniz yok," dedi Runa, ama sesi yumuşamıştı. "Özür dilerim. Kız kardeşine ne yaptıklarını bilmiyorum. Onu kısa bir süre önce götürdüler." Runa ondan uzaklaştı ve adam onun zincirinin en ucunda olduğunu fark etti. "Ona benzemiyorsun."

Kendisinin ve kız kardeşinin farklı türler olduğuna dair bir açıklama yapmadı ve kız da sormadı. Onun yerine, hücrelerinin kapısındaki parmaklıklara bakarken onu izledi ve ne kadar sağlam olduklarını merak etti. Yine de, onu duvara bağlayan zincirleri kıramadıktan sonra kağıttan da olabilirlerdi.

"Onlar bizim için gelene kadar kaçmak için en iyi şansımız olmayacak," dedi.

"Seni beslediklerini söylemiştin."

"Evet, ama yiyecek ve suyu bir sopayla içeri itiyorlar. Yaklaşmazlar."

"Kim onlar?"

"Sanırım... Sanırım onlar siz iblislerin Gulyabani dediği türden."

Shade'in kan basıncı dibe vurdu. "Ne? Nereden biliyorsun?" "Başka bir hücredeki biri onlara böyle diyordu."

Ghoullar. İnsanların korktuğu türden, efsanelerdeki et yiyenlerden değil. Hayır, Ghoul'lar iblislerin korktuğu türdendi - en azından Aegis avcılarının sonra. *Ghoul*, yeraltı karaborsasında satmak üzere vücut parçalarını toplamak için vampirleri, şekil değiştirenleri ve iblisleri kaçıran herkese - iblis ya da insan - verilen isimdi. Ghoul'lar her zaman acımasız olmuşlardı ama son birkaç yıldır operasyonları daha da kötücül bir hal almıştı. Artık sadece vücut parçalarını almak yerine, bunu kurban hayattayken yapıyorlardı.

Geçen yıl Shade ve kardeşleri operasyonu sekteye uğratmıştı. Eidolon'un eşi Tayla adındaki melez, organ toplama çetesini yöneten iblislerle gizlice çalışan insanların kökünün kazınmasına yardım etmişti.

İblis nüfusu birkaç ay rahat bir nefes aldıktan sonra, birkaç ay önce aniden ortadan kaybolmalar ve sakatlanmalar her zamanki gibi kanlı bir şekilde yeniden başlamıştı.

Karanlık koridorun sonundaki bir kapı patlayarak açıldı ve ayak sesleri zindanda yankılandı. Gölge dövmüşmek için hazırlandı ama davetsiz misafirler Runa'yla birlikte sessizce oturdukları hücreye ulaşmadan durdular. Bekliyorlardı.

Çıglıklar başlayana kadar Shade başının ne kadar büyük bir belada olduğunu fark etmemişti.

Runa Wagner küçük saman yığınının üzerinde oturmuş, Bekçiler onu muhtemelen korkunç bir ölüme sürüklerken bir kadının çığlıklarını dinliyordu.

Shade'in sert ve erkeksi yüz hatları, etraflarında olup bitenler hakkında ne hissettiği gibi hiçbir şeyi ele vermiyordu ve o da kendi ifadesini buna göre dikkatlice ayarladı. Ama gözlerini Shade'in neredeyse siyah olan gözleri kadar düz ve soğuk bir hale getirmesi, çenesini sanki dişlerini kemikler üzerinde biliyormuş gibi gösteren o gıcırtılı, sert şeyi yapması mümkün değildi.

Ondan yayılan tehdit, etraflarını saran tehlike kadar aşikârdı. Zincirlerini çekiştirdi ama tıpkı onun yaptığı gibi, ikisinin de verebileceğinden daha ciddi bir cezayı kaldıracak şekilde tasarlandıklarını fark etti.

Ona döndü ve vücudunu tepeden tırnağa incelemesi cinsellikten başka bir şey olmasa da, uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü yerlerde bir kıpırdanma hissetti. Ölüydü, çünkü onları öldüren oydu.

"Sana zarar verdiler mi?"

"Beni buraya getirdiklerinden beri hayır." Yüzüne aldığı darbeden dolayı morardığını fark etti ama birkaç sıyrık ve çürük dışında iyiydi.

"Emin misin?" Dizlerinin üzerine çöktü ve boştaki eliyle onun baldırını kavradı.

Runa geri çekildi ama adam onu kolayca tuttu. "Dokunma bana."

"Sakin ol, tatlım. Sadece bir sistem kontrolü yapıyorum." Sesi sert ve yankılıydı, hiç çaba göstermeden şehvetliydi. "Eskiden sana dokunduğumda hoşuna giderdi."

"Evet, bu seni yatakta iki vampirle yakalamadan önceydi. Oh, ve senin bir iblis olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Sadece bir tanesi vampirdi."

Kızgın bir nefes çekti. "Kendin için söyleyeceğin tek şey bu mu?" "Ben konuşkan bir tip değilim."

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Beni aldattın, beni aldattın ve bir özür dileme zahmetine bile girmiyorsun?"

Elini çekti ve kalçasının üzerine oturdu, bir bacağına altına sıkıştırdı, diğerini dizinden büktü. Duvara baktı, omuz hizasındaki siyah saçları yüz ifadesini gizlemek için öne doğru düşüyordu. "İnsan olduğumu düşündüğün için üzgünüm. Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Bana deli diyebilirsin ama bu gerçekten de sormam gereken bir şey mi?" diye tükürdü. "Sanırım sormalıyım, çünkü yatağında gerçek bir vampir ve bir ... her neyse onu gördüğümde bu kadar şok olmayabilirdim."

"O gece evime gelmemen gerekiyordu. Meşgul olduğunu söylemiştin."

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Ve bunu yapmıştı, tamam. Kolları romantik bir yemek için gerekli malzemelerle dolu olarak onun dairesine girmişti.

Kapıdan içeri adımını atar atmaz, yatak odasından gelen sesleri duymuştu. Midesi önseziyle dolup taşarken, koridorda sürünerek açık kapıya doğru ilerledi.

Shade sırt üstü yatağa yan yatmış, bacakları kenardan sarkıyordu. Çıplak bir kadın üzerine çıkmış, yavaşça ona biniyor, yüzü boğazına gömülüydü. Runa bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü başını çevirmiş ve parlayan altın gözlerle ona bakmıştı. Çılgınca, aklına gelen ilk şey, seviştiklerinde onun gözlerini hiç görmemiş olduğuydu.

Her zaman onları kapatır, yüzünü onun boynuna gömer ya da onu arkadan alırdı.

"Bize katılır mısın?" diye sormuştu ve Runa o zaman yerde diz çökmüş, yüzü adamın bacaklarının arasında olan diğer kadını fark etmişti.

Adamın üstündeki kadın başını kaldırdı. Çenesinden kan akıyordu ve gülümsediğinde dişleri parlıyordu. Boynunda çivili deri bir tasma vardı, tasmaya bağlı zincir Shade'in yumruğunda son buluyordu.

Runa şok ve dehşet içinde orada dururken, kadın eğildi, göğüs ucunu dilledi ve hızını artırdı. Gölge inledi, kadının kalçalarını kavradı ve ona doğru eğildi.

Runa kaçmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak bir kabustan diğerine kaçmıştı.

"Meşgul olduğunu söylemiştin," diye tekrarladı Shade, ona delici bir bakış fırlatarak. "Seni beklemiyordum."

"Yani bu yaptığın şeyi normal mi gösterdi? Benimle ne zaman oynamaya başladın?"

Bir dirseğini dizine dayadı, sanki her zaman Gulyabaniler tarafından yakalanıyormuş ve belki de bundan biraz keyif alıyormuş gibi rahat görünmeyi bir şekilde başardı. "Cevabını bilmek istemediğin soruları sorma."

"Bilmek istiyorum."

"Bilmek istediğini

sanmıyorum." "Sen bir

pisliksin."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Sana aşkıttım." Sessizlik bir celladın baltası gibi düştü. Oh, Tanrım. Az önce bunu söylemiş miydi? Yüksek sesle mi? Yüzünden akan kan herhangi bir gösterge ise, o zaman evet, büyük çenesini açmış ve kendini aptal durumuna düşürmüştü. "Merak etme," dedi çabucak, "aşttım ben bunu. Seni aşttım."

Öne doğru eğildi. "Güzel. Benim ne olduğumu biliyor musun? *Gerçekte ne olduğumu?*"

"Sen bir Seminus iblisisin." Sağ elinin parmaklarından boynuna kadar uzanan siyah işaretlere baktı, bunların sadece dövme olduğunu düşünmüştü; dövmeler. Ama o zamandan beri bunların onun doğuştan sahip olduğu bir şey olduğunu, onlarca nesil öncesine dayanan bir babalık geçmişi olduğunu öğrenmişti. En üstteki sembol, çenesinin hemen altındaki görmeyen bir göz, yirmi yaşında ilk olgunlaşma evresinden sonra ortaya çıkan kişisel işaretiydi.

"Ve?"

Sıkıca gülümsedi. "O geceden sonra türünüzü araştırmak için aylarımı harcadım." Çok fazla bilgi mevcut değildi. İnkübiler iyice belgelenmişti ama onun türü olan Seminus o kadar nadirdi ki sadece kabataslak detayları ortaya çıkarabilmişti.

"O zaman benim doğamı biliyorsun-"

"Doğanız mı?" İçine gömdüğünü sandığı bir öfke doldu. "Neredeyse sürekli bir uyarılma halinde yaşadığını anlıyorum. Seks ihtiyacının kontrol edilemez olduğunu anlıyorum. Ama ne var biliyor musun? Umurumda değil. Seninle seks yapmam için beni kandırdın. Karabasan numaralarını ve feromonlarını kullandın. Bana yalan söyledin, insan olduğunu düşünmemi sağladın." Gerçeği öğrendiğinde ne kadar ihanete uğradığını ve midesinin bulandığını anlatmaya devam edebilirdi ama sonuçta önemli olan onun dairesinden kaçtıktan sonra ne olduğuydu. "Hayatımı mahvettin," diye tersledi.

Aslında bunu Shade kafeye gelmeden çok önce kendisi de yapmıştı ama Shade işleri kesinlikle daha da kötüleştirmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden bir insanla bir kereden fazla yatmamayı kural haline getirdim. Dişileriniz çok yapışkan."

Baktı. Kekeledi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Beni baştan çıkardığın ve sonra da kalbimi kırdığın için hayatımın mahvolduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, evet," dedi geniş omuzlarından birini silkerek.

Ne? An. Ass.

Hırlayarak saldırgan bir çömelme hareketine geçti, öyle ki adam geriye doğru şaha kalktı. Öfkesinin gücüyle titrerken zincirleri takırdadı. Derisi karıncalanıyor, geriliyor, dış etleri ağrıyor ve içindeki canavarı serbest bırakmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını biliyordu.

"Seni kibirli orospu çocuğu." Avucunu adamın göğsüne vurdu ve onun homurtularını duyunca heyecanlandı. "O gece üzgündüm ama üstesinden gelebilirdim. Ne yazık ki hiç şansım olmadı. Dairenden çıktıktan sonra saldırıya uğradım, parçalandım ve ölüme terk edildim. Adını haykıran iğrenç bir vampir olmasaydı bunu bilebilirdin. Çılgınlıklarımı duyabilirdin."

Shade'in bakışları gece yarısı çakmaktaşı gibi keskinleşti. "Biri sana zarar mı verdi?"

"Umursadığına inanmam mı gerekiyor?"

Adamın eli kadının elinin etrafında kıvrıldı. "İster inanın ister inanmayın, ben bir canavar değilim."

Güldü, sert ve acı bir sesle. "Hayır, ama ben öyleyim." Adamın yüzüne baktı. "Senin yüzünden ben bir canavarım, Shade. Ben lanet olası bir kurt adamım."

İki

Kurt adam mı? Hiç *iyi değil*.

Gölge gözlerini kapadı, açtığında kendi yatağında uyanacağını ve Runa'nın gitmiş olacağını umuyordu.

"Eee?"

Bu kadarı da fazla. Bu kâbus gitmiyordu. Gözlerini açtı. Keşke açmasaydı. Runa ona bakıyordu, solgun gözleri parlıyordu. Tanrım, canavar formunda çok güzel olduğuna bahse girerdi... parlak, şekerleme kürkü, parlayan şampanya gözleri. Büyüktü; muhtemelen ondan daha uzun dururdu. Ve şimdi daha uzun ve zayıf görüldüğü gerçeği mantıklı geliyordu. Kurtadamlar ya da genellikle kendilerine verdikleri isimle warglar tarafından ısırılanlar kaslanır ve insan formundayken fazladan bir ya da iki santim uzarlardı.

Artık kafası netleştiğine göre, onun kokusunu da alabiliyordu. Kokusu artık çiçekli ve tatlı değildi. Hayır, toprak kokuyordu, tıpkı ormandaki bir yaz yağmuru gibi. Ayrıca çok ama çok kızgın kokuyordu.

"Dolunay iki gün sonra değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Neden? Şiddetli bir PMS vakası geçirdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Aklıma geldi." Wereler Ay Öncesi Sendromu hakkında şakalar yapabilirlerdi, ancak yaratık olmayanlar, onların asabiyetleri, ruh hali değişimleri ve kontrolden çıkmış cinsel dürtüleri hakkında komik bir şey bulmazlardı.

"Doğru ya. Öfkemin, dünyada en çok nefret ettiğim iki insandan biriyle bir hücrede zincirlenmiş olmam ve iki gün içinde dönüştüğümde muhtemelen yeraltı karaborsasında çok para eden postum için canlı canlı derimin yüzüleceği gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok." Bir hırıltıyla elini onunkinden çekti. "Bu yüzden biraz sinirli olduğum için kusura bakma."

"Biraz mı?"

Zincirini çekiştirdi, sanki kopmasını umuyormuş gibi, böylece ona saldırabilecekti. "Seni ısırmalıyım."

"İblislerin likantropik enfeksiyona karşı bağışıklığı vardır."

"Yine de acıyacak." Dişlerini gösterdi ve elinden gelse onu parçalayacağından hiç şüphesi yoktu. "Seni avlamayı ve sana ciddi bir acı çektirmeyi planlamıştım, biliyorsun. Ne yazık ki Ghoullar bunu yapamadan beni yakaladı."

"Seni nasıl yakaladılar?"

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Kurt adamın bana saldırdığı yere geri döndüm. Uzak bir ihtimaldi ama bazı ipuçları bulmayı umuyordum. Senin evine yakın olduğu için daha sonra senin dairene gittim. Orada değildiniz ama çıkarken sokaktan bir adam bana yaklaştı. Seni tanıyıp tanımadığımı sordu. Çok fazla soru sordu. Şüphelendim ve gitmeye çalıştım ama bana bir iğne batırdı. Burada uyandım."

Shade kaşlarını çattı. "Senin bir warg olduğunu nereden biliyorlar?"

"Başka bir warg beni sorgulamaya gelene kadar tanımadılar," dedi, ki bu mantıklıydı. Genellikle bir yaratığın ya da şekil değiştirenin diğerini tanıması gerekirdi.

"Seni ne hakkında sorguladılar?"

"Sen, Shade. Senin evinde ne yaptığımı ve seni nereden tanıdığımı sorup durdular."

Oh, lanet olsun. Postu için sokaklardan alınmadı. Onu tanıdığı için götürüldü. Ama *neden*?

Runa hâlâ ona dik dik bakıyor, narin kaşları sert bir çizgi halinde eğiliyordu. Onu tekrar içine çekti, öfkesinin keskin kokusunu ve koruyucu erkek içgüdülerine hitap eden daha yumuşak, kadınsı kokuyu içine çekti. Buraya ait değildi; küf, sidik ve kat kat umutsuzluk kokan bir zindanda iblislerle birlikte kapana kısılmıştı.

Kız kardeşi de bilmiyordu ve hem Skulk'un hem de Runa'nın onun yüzünden burada olduğunu bilmek midesini bulandırıyordu.

Kadınları koruma konusundaki sicili kâbuslara konu olacak cinstendi.

Hücrelerinin demir kapısı açıldığında soğuk hava akımına sert bir gıcırdama sesi eşlik etti. Runa, Gölge'nin yanına yığıldı. Erkek bir Nightlash iblisi içeri girdi, insansı görünüşü pençeli ayakları ve keskin

Dişler. Biri erkek, diğeri diş iki cin onları takip etti; gözleri ve ağızları küçük, yuvarlak kafalarına göre orantısız derecede büyüktü. Elllerinde zincirler, bir sopa ve bir bambu baston vardı.

"Alın onu," dedi Nightlash.

Gölge ibislere saldırdı. Nightlash duvardaki iki koldan birine takıldı. Anında, dönen tekerleklerin çıkardığı gıcırtı hücreyi sarstı ve Shade'in zincirleri kısalarak onu yanlamasına asılıp duvara yapışana kadar çekti.

Omzuna ve kalçasına saplanan acıya karşı dişlerini sıktı. İmplerden biri boynuna metal bir tasma geçirirken, diğeri bacaklarına demirler taktı. Küfürleri nemli duvarlarda yankılanıyordu ama bu seslerin arasından Runa'nın Nightlash'e onu rahat bırakması için yalvardığını duydu. İmpler onu yere indirirken Gölge şaşırarak ona bir bakış attı.

Gözlerinde öfke parlıyordu ve belki de ondan söylediği kadar nefret etmiyordu. Belki de Gardiyanların onu rahat bırakmasını istiyordu, böylece onu kendisi öldürebilecekti.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Shade bağlarına karşı çırpındı, bu da ona sopalı şeytan tarafından başının arkasına bir darbe kazandırdı.

Nightlash cevap vermedi, sadece dudaklarını iğrenç bir gülümsemeye büktü ve tasmaya bağlı zinciri yumruğuna dolayarak Shade'i ayağa kaldırdı. İmpler kollarını arkadan kavradı ve bileklerine kelepçeler taktı.

Onu kapıya doğru sürüklediler. Eşikte debelenirken, dizlerine inen bir sopa onu yere düşürdü. Serin bir esinti bacaklarının arkasını okşadı; sopa pantolonunu yırtmıştı. Sırada eti vardı.

Arkasında Runa, etkisiz oldukları kadar yaratıcı da olan küfürler ve tehditler savuruyordu. Yatağa girdiği Runa'nın böyle şeyler söylediğini hayal bile edemiyordu, eskiden olduğu gibi utangaç bir yaratık değildi. Görünüşe göre küçük insan gerçekten de pençelerini ve dişlerini büyütmüştü.

Acayip seksi.

Ya da üç kırbaçlama direğinden birine doğru sürüklenmiyor olsaydı öyle olurdu. Elbette, Shade iyi bir kırbaçlanmayı herkes kadar takdir edebilirdi ama iyi vakit geçirmeyeceğine dair sinsi bir şüphesi vardı. Yine de direk, su çarkından, köşedeki askıdan ya da tavandan sarkan et kancalarından daha iyiydi. Ve bunlar, kavernöz alanı dolduran işkence ekipmanının daha uysal parçalarıydı.

Zindanın arka tarafında, daha küçük bir odaya açılan kemerli bir açıklık, omurgasına buz bıçakları gönderen bir manzara ortaya çıkardı. Tıbbi ekipman odayı doldurmuştu; kesici aletler, bir otopsi masası, bir kemik testeresi ve bir göğüs açıcı. Yerde taze ve kurumuş kan lekeleri vardı.

Tanrım, bu iğrenç ötesiydi.

İblisler onu, yüzleri dışarıya dönük, elleri iki yana ve yukarıya doğru gerilmiş, bacakları bir ayırma çubuğuyla açılmış ve ayak bileklerinden bağlanmış bir şekilde astılar. Dişi şeytan onun kalçasını okşayarak yukarı doğru ilerledi ve adam hemen onu baştan çıkararak gitmesine izin vermesini sağlayacak bir plan üzerinde çalışmaya başladı... ta ki Nightlash onu kafasından kelepçelezene kadar. Yine de bazı Bekçilerin dişi olduğu gerçeği akılda tutulması gereken bir şeydi.

"Umber dişisi nerede?" diye sordu.

"İşbirliği yaparsan onu görürsün."

Shade bir cevap beklemiyordu, bu yüzden derin, çakıllı ses onu şok etti. Bir aksan sezdiğini düşündü... İrlandalı olabilirdi ama emin olamadı. Siyah cüppelere bürünmüş iri yarı bir figür gölgelerin arasından çıktı, kıkırdaması hava kadar soğuktu.

"Peki işbirliği yapmak için ne yapmam

gerekiyor?" "Acı çek."

Shade'in derisinin yüzeyinde buz gibi bir titreme gezindi. "Belki biraz daha açıklayıcı olabilirsin."

Çevresel görüşünde bir hareket parladı. Göğsüne bir şey çarptı ve yanındaki ahşap direğe kan sıçradı. Nightlash elinde dikenli bir kılıçla orada durmuş, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Bu yeterince açıklayıcı oldu mu?"

"Bende işe yaradı," dedi Shade kibarca, ama bunu dişlerini sıkarak yaptı. "Yine de gömleğimi çıkarırsan daha etkili olur."

"Ve herkes Wraith'in ailenin en ukalası olduğunu söylüyor."

Shade'in zihni çılgılık attı. Bu orospu çocuğu Wraith'i nereden biliyordu? "Bu yaygın bir yanlış anlama. Sik kafalı."

Bu hakaret ona daha fazla acı çektirdi. Kan, sıhhiye gömleğinin parçalanmış kalıntıları arasından göğsüne doğru serbestçe akıyordu. Tek tesellisi, kendisine işkence etmekle meşgul oldukları için Runa'yı yalnız bıraktıklarını bilmesiydi.

"Giysilerini çıkarın," dedi sik kafalı, "ve kabartıcıyı getirin."

Fluffer? Nightlash, Shade'in üniformasını kesip çizmelerini çıkarırken iblislerden biri sıçrayarak uzaklaştı.

"Biliyor musun, benim çıplak olmam gerekirken senin o drama kraliçesi bornozunun içinde saklanman hiç adil değil."

Robe Man biraz ilerledi, ama Shade'in erkeğin titreşimini teninde hissetmesine yetecek kadar. Tanıdıktı, bir anıyı hatırlatan ama tam olarak yerleştirilemeyen bir koku gibiydi. Titreşim seyreltilmiş ya da belki de maskelenmiş gibiydi. Belki de onu örtmek için bir büyü kullanılmıştı. Ama neden? Tanınmasın diye mi?

"*S'genesis'e* çok yakınsın," dedi Robe Man. "Değişim. Onu hissedebiliyorum."

Hazır mısınız? Yoksa Eidolon'un yaptığı gibi onunla savaşmayı mı planlıyorsunuz?"

Hayır, şekil değiştirmesine ve dişileri hamile bırakmasına izin verecek olan son olgunlaşma sürecini uzatmayacaktı.

başka, daha az hoş şeyler. Ama bu pislik E'nin Değişim'i engellemek için ne yaptığını nereden biliyordu?

"Eğer bana kardeşlerim ve türüm hakkında ne bildiğini sordurmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak, pislik. Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle artık."

"Henüz değil." Cüppeli Adam onun etrafında döndü, yüzü peleriniyle gizlenmişti ama hareket ediş şekli... yine çok tanıdıktı. Shade'in arkasında durdu ve sonra bir parmağın gıdıklaması Shade'in omurgasından aşağı indi. Shade ürperme isteğiyle savaştı. "Ee? Onunla savaşıyor mısın? Yoksa bir eş mi alacaksın? Doğru ya, bir bağ eşi alamazsın çünkü aşık olabilir ve lanetini tamamlayabilirsin." Yaratık yaklaşırken sıcak, pis nefesi Shade'in kulağını ısıttı. "Gençlik patavatsızlıkları her zaman kışından ısırmak için geri döner, değil mi?"

Orospu çocuğu *Maluncoeur'u* biliyordu, aşık olduğu takdirde herkes tarafından görünmez olana kadar yavaş yavaş yok olacağını vaat eden bir lanet. Sonsuza kadar yaşayacak, sonsuza kadar bıçak gibi açlık sancıları, zayıflatıcı susuzluk ve dayanılmaz cinsel arzularla boğuşacaktı.

Shade gözlerini kapadı ve hayatıyla ilgili bu kadar mahrem detayları kimin bilebileceğini anlamaya çalıştı. Liste kısaydı ve listedekiler konuşmuyordu.

Tabii işkence görmedilerse.

Skulk.

"Yine," dedi Robe Man. "İç uyluk."

Shade, Nightlash'in palası etini parçalamadan önce kendini toparlayacak zamanı ancak bulabildi.

Robe Man güldü. "Kaç tane kadını bu şekilde astığını düşünürsek, bu biraz karma gibi görünmüyor mu?"

Shade bunun farklı olduğunu iddia etme zahmetine girmedi, çünkü bazen zevk ve acı arasındaki çizgi Shade'in rahat edemeyeceği kadar bulanıklaşıyordu.

"Daha fazla."

Sopa Shade'in diğer kalçasını ısırdı. Alnından ter fişkırdı, görüşü karardı ve *lanet olsun, canı yandı*. E, Wraith'in günahlarının bedelini öderken bunu ayda bir kez yaşamaya nasıl dayanabilirdi?

"Wraith insan öldürme limitini her aştığında Eidolon'un bununla nasıl başa çıktığını merak ediyorsunuz."

Shade başını kaldırıp etrafına bakındı ama Robe Man gölgelerin arasına çekilmişti. "Saçmalıklarından bıktım artık," diye kükredi. "Sen de kimsin be?"

Uğursuz bir kıkırtı zindanda yankılandı. "Ben seni ölüm için yalvartacak olan iblisim. Şu andan itibaren."

"Merhaba, Shade." Shade'in iyi tanıdığı kadın sesi bakışlarını tekrar öne ve ortaya getirdi.

"Solice?" Yıllardır UG'de çalışan esmer vampir hemşireye baktı ve birden her şey anlam kazandı. Skulk onunla konuşmamıştı. -Polisin vardı. "Seni kaltak."

Boğucu gülümsemesi uzun dişlerini ortaya çıkarırken eğildi ve göğsünü sıcak, ıslak bir kirpikle yaladı. Hırıltılı dili parçalanmış ete takıldı. İçine bir acı yayıldı ama daha sert yatak arkadaşlarıyla oynarken daha kötülerini de yaşamıştı.

"Uzun zamandır seni tatmak istiyordum," diye mırıldandı meme ucuna karşı. "Ama sen bana hiç bakmadın bile."

"Çünkü yıllarca kardeşimi becerdikten sonra," diye homurdandı, "sen hasarlı bir maldın."

Göğsünü dillemeye devam etti, hatta caduceus kolyesini hafifçe emdi ve işkencenin ne zaman başlayacağını merak etti, çünkü tüm bunlar onu tahrik ediyordu. Evet, berbat bir durumdu ama lanet olsun, o bir karabasandı, en kötü koşullarda bile kalkabiliyordu ve karşısındaki dişi sanki kızıışmış gibi uyarılıyordu.

"Hasarlı olanın kim olduğunu göreceğiz." Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın kalçasındaki kana baktı. O da biliyordu. Kahretsin, çektiği acının nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordu.

Ahşap ve demir kapıdan süzülen her ses Runa'nın irkilmesine neden oluyordu. Gölge'nin işkence gördüğünü öğrendiğinde sevinmesi gerekirdi. Yardım etmek için gönüllü olmalıydı. Ama kalbine lanet olsun, onu kurtarmak istiyordu.

Böylece onu kendisi öldürebilecekti.

Ama New York'a Shade'i öldürmek için dönmemişti. Bir iblis hastanesi hakkında bilgi toplamak ve hastanenin varlığını bildirdiğinden beri kendisinden haber alınamayan eski bir asker ve Aegis Muhafızının yerini tespit etmek için askeri emirlerle memleketine dönmüştü. Ordu, onun sadece Birleşik Devletler'e değil, tüm insan ırkına karşı bir hain olabileceğinden korkuyordu. Ve ABD Ordusu'nun Raider-X Alayı bir emir yayınladığında, ona uydunuz - ve sadece beyninize bir mikrodetonatör yerleştirdikleri için değil. Hayır, bu çok gizli askeri birlik "özel insanlara" bir amaç ve onları reddeden bir dünyaya ait olma duygusu vererek sadakat aşıliyordu.

Reddedilmemişti ama içinde bulunduğu durum, yardım almadığı takdirde Aegis'in onu öldüreceğini garantilemişti ama muhtemelen sayısız masum insanı katletmeden önce değil. Neyse ki, R-XR'de yüksek rütbeli bir subay olan erkek kardeşi, onu saldırıya uğradığı sokakta kan kaybından ölerken bulduğu gece ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ordu onun hayatını kurtarmış, hatta likantropik virüsün yerleşmesini engellemeye çalışmıştı. Başarısız olmuşlardı ama deneysel tedavilerinin yan etkilerinin işe yaradığı ortaya çıkmıştı.

Hâlâ her ayın üç gecesini dev, yırtıcı bir canavara dönüşüyordu; hareketleri üzerinde hiçbir kontrolü olmayan ve canavar formundayken neler olduğuna dair çok az hafızası olan bir canavara. Ama Ordu sayesinde, istediği zaman canavara dönüşebiliyordu. Daha da iyisi, kasıtlı olarak form değiştirdiğinde, insanlığını koruyor ve insan formuna döndüğünde eylemlerini kontrol edebiliyor ve her şeyi hatırlayabiliyordu.

Bir yerlerden kahkahalar yükseliyordu, kadın kahkahası, ardından uzun bir ses. Erotik bir hırıltı. *Shade*'in erotik hırıltısı. Bu sesi nerede duysa tanırdı. Ne yani, ona seks işkencesi mi yapıyorlardı?

Piç kurusu. Ondan nefret ediyordu. Ama kurt adam saldırısından hemen önce kardeşinin hayatını kurtardığından oldukça emindi. Ve doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen onunkini de.

Runa onunla hayatının en dip noktasındayken tanışmıştı. Yirmi beş yaşındaydı ama kendini bunun iki katı gibi hissediyordu, dört yıl önce annesinin ölümünü hâlâ atlatamamıştı - annesi Runa sayesinde yalnız ve perişan bir halde ölmüşken nasıl atlatabilirdi ki? Ama yakın zamanda en yakın arkadaşı yeni kocasıyla Avustralya'ya taşınmış, Runa'nın kahve dükkânının kapanmasına günler kalmıştı ve erkek kardeşi ölmek üzereydi. Arik aslında onun evinde ölüyordu ve onun yanında olmamasının tek nedeni, yakında işsiz kalacak olan dükkânı ve çalışanlarıyla ilgilenmesi için ısrar etmesiydi.

Çalışanlarından biri, kendine Aspic diyen piercingli, yeşil saçlı bir kız, Runa'yı asla risk almamakla suçluyordu, muhtemelen bu yüzden işi en başta başarısız olmuştu. Aşkta, işte ya da hayatta risk almak yoktu. Peki bu onu nereye getirmişti?

Arik ölüyor olabilirdi ama *yaşamıştı*. Onu yavaş yavaş öldüren gizemli bir hastalığa yakalanırsa, hayatı gerçekten dolu dolu yaşamış olmanın tatminini tadabilecek miydi?

Bunun cevabı acı verici bir şekilde açıktı, özellikle de suçluluk duygusu onu Arik'i vuran şey kadar kesin bir şekilde öldürdüğü için. Zevke benzeyen her şeyi bile acımasızca reddetmişti.

dindar bir bağnazın. Annesini mahrum bıraktığı şeyi kendisinin deneyimlemesine nasıl izin verebilirdi?

Anne babasının evliliğini nasıl mahvettiğini ve annesini nasıl bir depresyon sarmalına soktuğunu düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı. Arik ona babalarını başka bir kadınla bulduğunu annelerine söylediği için kendini affetmesi gerektiğini kaç kez söylemeye çalıştıysa da affedemedi. Çünkü Arik onun sırrını bilmiyordu; Runa içten içe bunu annelerini düşündüğü için yapmadığından korkuyordu.

Bunu babalarını incitmek için yapmıştı.

Shade'in hayatına girdiği gün, Arik gittikten sonra uğruna yaşayacak bir şeyi olup olmayacağını ilk kez merak ettiği gün olmuştu.

Devasa, inanılmaz derecede güzel, siyah motosiklet botları yere vuruyor, deri pantolonu ve ceketini o yumuşak törpüyü çıkarıyor, sol lobundaki korsan küpesi ışıktaki parlıyordu. Sağ elinin yanı sıra boğazının sağ tarafı da dövmeyleydi ve kadın kolundaki dövmelelerin ikisini birbirine bağlayıp bağlamadığını merak etmişti.

Bütün kadınların gözleri ona kilitlenmişti. Bütün erkeklerin

gözleri başka yöne çevrilmişti. "Oh, sik beni," diye fısıldadı

Aspic. "Bütün. Gece. Uzun."

Tezgâha doğru ilerlerken bakışları Runa'nın kılere kilitlenmişti.

Aspic solumaya başladı, gerçekten solumaya. "Al sana risk, Runa. Al bakalım. Bir hamle yap yoksa yemin ederim yaparım."

Runa'nın önünde durdu. "Kahve." Kelime dilinden, "Sana orgazm yaşatmak istiyorum," der gibi döküldü.

"Evet," diye fısıldadı, çünkü ona ... oh, doğru. Kahve. Boğazını temizledi. İki kez. "Normal mi, uzun mu, yoksa büyük

mü?" "En büyük bedeniniz neyse."

"Bir demleme tercihiniz var mı?" "Sert

ve sıcak."

"Süt mü? Soya mı süt mü? Krema?"

"Cehennemin çanları." Avuçlarını tezgâhın üzerine koydu ve eğildi. "Sadece. Kahve." Yoğun bakışları, onu çileden çıkarması gereken ama sadece kalbinin daha hızlı atmasına neden olan bariz bir değerlendirmeyeyle vücudunun üzerinde gezindi. "Gerçi daha tatlı bir şey denemek isteyebilirim."

Aspic dirseğiyle onu dürttü ve sonra bir adım öne çıktı. "Runa biraz utangaçtır. Motosikletiniz var mı? Çünkü motosikletleri çok sever. Eminim görmek isterdi."

"Aspik!" Runa'nın yanakları utançtan yanıyordu.

"Runa," dedi deri adam yumuşak bir sesle, sanki onun adını dilinde hissetmeyi deniyormuş gibi. "Bir gezintiye çıkmak ister misin?"

"Çok isterdi," dedi Aspic ve kahvesini önüne koydu. Runa başını

salladı. "Sanmıyorum-"

"Güzel," dedi, on dolarlık bir banknotu yere atarken. "Üstü kalsın. Hadi gidelim."

Kadın itiraz edemedi adam kahvesini aldı, tezgâhın etrafından dolaştı, kadının elinden tuttu ve onu arka kapıya doğru götürdü. Kadın eşikte ayaklarını yere bastı. "Bakın, Bay ..."

"Gölge."

Garip bir isim. Yine de kendine Aspic diyen bir kızla çalışıyordu. "Bay Shade."

"Sadece Shade."

"Shade, o zaman. Korkarım seninle hiçbir yere gidemem."

Tek siyah kaşını kaldırdı ve kapıyı iterek açtı. "Kim bir yere gitmekten bahsetti ki?"

"Ama, binmek demiştin."

Adam onu yan sokağa ve ara sokağa doğru fırlatırken uçuşan eteği baldırlarının etrafında dönüyordu. "Evet."

Panik alevlendi. Bu adam bir seri katil ya da tecavüzcü olabilirdi ve işte buradaydı, onun yarı boyunda, onunla bir ara sokağa giriyordu. "Yapamam-"

Birdenbire kendini binanın duvarına yaslanmış, adamın vücudu onunkini sıkıştırmış, ağzı kulağına dayanmış halde buldu. Adamın iki eli de omuzlarındaydı... Kahveye ne yapmıştı?

"Arzunun kokusunu alabiliyorum Runa," diye mırıldandı ikna edici, baştan çıkarıcı bir tonda. "Benim için bir çiçek gibi açıyorsun."

Kalçalarını onun içine doğru salladı. Pantolonunun fermuarının arkasındaki ereksiyon karnına masaj yapıyor, ona asla unutamayacağı bir deneyim vaat ediyordu. Adam bacakları üzerinde seks yapıyordu, ezici bir kas kütlesi, testosteron ve savunması olmayan bir duygusallık. Hiçbir şey onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Herhangi bir kadının Shade'e hazır olabileceğinden şüpheliydi. En azından zihinsel olarak. Vücudu onun izni olmadan kendini hazırlıyordu.

Göğüsleri karıncalandı ve gerildi, kalbi göğüs kafesine doğru çılginca çarptı ve bir sıvı akıntısı külotunu ıslattı. Aralarındaki acıyı dindirmek için kalçalarını birbirine bastırdı ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

Durum hızla kontrolden çıkıyordu ve adamın dili boynunda gezinirken ve elleri kalçalarını okşarken, umursamadığını fark etti.

Eteğini avuçladı ve kalçalarına kadar çekti. "Bunu istiyor musun?" Boğazını sıktı ve kalın kalçasını bacaklarının arasına bastırarak çok lezzetli bir baskı yarattı. "Bana durmamı söyle, duracağım."

Bu onun çıkışıydı. Ondan uzaklaşma şansı. Başarısız dükkânına, oradan da ölmekte olan kardeşinin yanına dönmek için. Eve dönerken soyulabilir ve vurulabilirdi. Bir taksi tarafından ezilebilirdi. Bir metro istasyonunda bıçaklanabilirdi.

Ve hayatında bir kez olsun risk alması gerektiğini bilerek ölecekti.

Shade'in parmakları parmaklarının arasından kayarak külotunun ıslak kumaşı üzerinden göbeğini okşadı. "Eee?"

"Durma. Lütfen durma."

Onu öperken boğazının derinliklerinden alçak, şehvetli bir gümbürtü geldi. Düzgün bir öpücük değil, dudaklarını yaladı ve sonra derin, sıcak bir dil buluşması oldu; nefes nefese kaldı ve sanki onu asla bırakmayacakmış gibi ceketine yapıştı.

Kumaşın yırtılma sesi, geçen araçların uğultusu ve kaldırımdaki birinin kahkahasıyla birlikte kulaklarında yankılandı. Hiçbirinin önemi yoktu, kaldırıma düşerken bacaklarına çarpan külotunun çırpınışının bile.

Tanrım, bu çılgıncaydı. Bir sokakta bir yabancıyla seks. Günün ortasında.

Adam pantolonunun fermuarını açtığında bir anlık netlik cinsel bulanıklığını delip geçti. Bileğini sıkıca kavrayarak onu durdurdu. "Neden ben?" diye homurdandı. "Orada başka kadınlar da vardı, daha güzel, daha seksi-"

"İhtiyacını hissettim."

Garip bir cevaptı ama sonra adam onu tutmasına rağmen girişine doğru itmeye başladı ve bu kasırganın neden olduğu umurunda değildi. İçgüdüleri devreye girdi ve bacaklarını adamın beline doladı ve ereksiyonunun ucunu içeriye doğru hafifletirken inledi.

"Oh, adamım," diye nefes aldı. "Çok sıkıydın." Biraz geri çekildi ve sonra tekrar içeri itti, sadece başını. Hafif gerilme hissi, penisinin tepesi girişindeki sinir halkasını çalıştırırken bir zevk parıltısına dönüştü.

"Vay canına." Kadın sırtını kamburlaştırdı ve adam ön kolunu arkasına kaydırarak omurgasını destekledi. "Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum."

Sanki izin bekliyormuş gibi, derinlere doğru itti ve kadının zevkini bir acı dalgasıyla yok etti. Dondu kaldı, ifadesi gergindi. "İyi misin?"

Acısı azalırken "İyiyim," demeyi başardı. "Sadece uzun zaman oldu." Aslında yıllar. Bekâretini lise son sınıfta, onu sevdiğine yemin eden bir çocukla kaybetmişti ama iki gün sonra o da aynı şekilde başka birini sevmiştir.

"Bana söylemeliydin," diye hırladı. "Daha nazik olabilirdim." "Sadece bitir ş u n u , " dedi ve sert bir küfürle hareket etmeye başladı onun içinde.

Beklediği gibi yavaş bir yükselme olmadı. Hafif hoş bir his kıpırtısı yoktu. Kademeli bir ısınma yok.

Bir anda paramparça oldu, öyle bir patlama oldu ki, adam eliyle ağzını kapatmasa çığlık atacaktı. Adamın güçlü hamleleri onu binanın içine doğru itti ama umursamadı, umursayamazdı çünkü tekrar boşalıyordu ve adam titriyor, inliyor, güçlü bir salıvermeyle sarsılıyordu.

İkisi de tekrar nefes alabildiklerinde, kadın kendini ayaklarının üzerine bıraktı ve adam da hızla pantolonuna geri sokularak çekildi. Sıcak, karıncalı sıvı bacağından aşağı damlayarak onu gerçekliğe geri döndürdü.

"Aman Tanrım. Prezervatif kullanmamışsın."

"Ben kısırım ve hastalık taşıyıcısı değilim."

"Yine de-"

Onu bir öpücükle susturdu. Adam geri çekildiğinde, kadın kendini sersemlemiş hissetti. Elini tuttu ve onu dükkânın arka girişine doğru götürdü. Kapıya varmadan hemen önce damarlarında bir şimşek çaktı.

"Oh!" Başka bir orgazm vücudunu sarsarken nefesi kesildi. Shade onu tuttu, devasa vücudu spazmlarının etkisini aldı.

"Bu birkaç kez daha olacak. Bir süre bir ofiste ya da dinlenme odasında saklanmak isteyebilirsin." Kız ayağa kalkana kadar bekledi ve sonra da uzaklaştı. Köşeyi dönünce omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu arada, bir Harley kullanıyorum."

Kaşlarını çatarak binanın içine adım attı. Aspic sırtıttı. "Ee? Ne tür bir bisikleti vardı?"

Runa güldü. "Bir Harley. Bir Harley'i vardı."

Shade daha sonra onunla iletişime geçmiş ve birkaç hafta çıkmışlar. Sonra kardeşinin sağlık durumu kötüleşti. Shade onun evine gelmiş, Arik'le birkaç dakika geçirmiş ve birkaç gün içinde kardeşi tamamen iyileşmişti.

Kurt adam tarafından saldırıya uğramasından sadece birkaç gün sonra Arik onu hayat kurtarıcı bakım için R-XR'ye götürmüştü.

Gizli askeri tesis şok etkisi yaratmıştı; kardeşinin sıradan bir asker olduğunu sanıyordu. Ama o yıllardır R-XR için çalışıyordu, bazıları aktif görevde, bazıları sivil olan yaklaşık yüz kişilik seçkin bir grupla birlikte. Ve hatta bir avuç warg bile vardı - saldırılardan kurtulmuş ve R-XR için çalışmak üzere normal birliklerinden koparılmış askerler.

Likantropi yüzünden kendilerini asker arkadaşlarından soyutlanmış hissetmişler ve yeni içgüdülerinin gerektirdiği gibi bir sürü oluşturmuşlardı. Onu da aralarına almışlardı ama askeri bir geçmişi olmadığı için, onu ne kadar sık arka bahçelerindeki barbekülere ve üssün barındaki gecelere davet etseler de kendini yine de bir yabancı gibi hissetmişti.

Arik bunların hiçbirinden memnun *değildi*. Brendan adında, kendi iyiliği için fazla seksi bir erkek şovenist olan alfanın onu kendi alfa dışısı yapmak istediğine ikna olmuştu ama sonra Arik onun için her zaman endişelenmişti. Çocukluklarından beri onun bekçi köpeği olmuştu,

onu babalarının yumruklarından uzaklaştırdı. Daha sonra, Arik onun velayetini aldığı anda, lisedeki tüm erkek arkadaşlarının ona zarar vermenin sonuçlarını anlamasını sağlamıştı.

Bir gıcırta sesi Runa'yı düşüncelerinden çekip çıkardı. Hücrenin kapısı açıldı ve Nightlash ile iki iblis Shade'i içeri sürükledi. Çıplaktı, kolları ve bacakları bağlıydı, göğsü ve kalçaları kurumuş kanla kaplanmıştı.

Altın gibi parlayan gözleri ona sabitlenmişti. Ona gitmek için anlık, kontrol edilemez bir dürtü onu zincirlerine karşı zorladı. Ona ulaşmak için mücadele ederken böğürdü, kendisini esir alanlarla savaştı ve onu neden bu kadar çok istediğini bilmemesine rağmen, çaresizliğini vücudunun tepki olarak ısınmasına kadar hissedebiliyordu.

Nightlash kalın bir sopayı Shade'in kafatasına indirdi. Keskin çatırtı hücrenin içinde bir silah sesi gibi yankılandı. Shade homurdandı ve sakinleşti ama gözleri hâlâ parlıyordu ve hâlâ onu izliyordu ...

Onu, tek bir şey isteyen, tahrik olmuş bir erkeğin tek düşünceli yoğunluğuyla izledi.

Ve şimdi istiyordu.

Üç

"Konuş benimle, Shade."

Runa zincirinin ucuna doğru uzandı. Tutsakları onu boynuna bir tasma takarak duvara sabitlemiş ve Runa'nın ulaşamayacağı bir yere bırakmışlardı. İlk başta çılgına dönmüş, ele geçirilmiş bir şey gibi ona doğru atılmış, insan görünümünün altındaki şeytani görmesini sağlamıştı. Sonunda, boğuşmaktan boğazı kanamaya başladığında, cenin pozisyonuna kıvrılmıştı

Yarım saat kadar orada yatmış, nefes nefese kalmış ve inlemişti. Adamın kırılganlığı, ona karşı hissettiği öfke bariyerini aşmış, parmakları terden boncuk boncuk olmuş yüzündeki saçları düzeltmek için kaşınmaya başlamıştı.

Aptal. Adam... yaratık... her neyse... onu bir çöp gibi fırlatıp atmıştı. Onun "sen bilirsin, ben bilirim" saçmalığı umurunda bile değildi. Hayatında ilk kez risk almış, belki de geçmişi bir kenara bırakıp mutlu olma zamanının geldiğine inanmıştı.

Öfkesi yeniden kükredi ve onu eski bir dost gibi karşıladı. "Sana ne yaptılar?" diye sordu, sesi çelik gibiydi.

"İhtiyaç ..." Bir titremeyle kırıldı. "Acı."

"Acıdığımı biliyorum. Ne yapabilirim ki?"

"Acı. Acı... beni."

"Evet, sana zarar verdiler-"

"Hayır." Ayak parmakları kadının parmaklarıyla temas edene kadar gerinirken yüzü acı dolu bir yüz ifadesine büründü ve bu noktada tısladı. "Bana acı çektirmene ihtiyacım var. Canımı yak."

"Ne? Hayır." Sarsılarak ondan uzaklaştı. "Uzun zamandır bunu yapmak için can atıyordum ama eğer sen istiyorsan, bu işin zevkini kaçırıyor."

"Lütfen." Gözlerini açtı. Koyu gölgeler onları çevreliyordu ve altın rengi gitmiş, yerine onu her zaman içine çeken siyaha yakın bir renk gelmişti.

Ne yapabileceğini merak ederek adamın ayağına baktı. Ona vurabileceği hiçbir şey yoktu. Ama belki... hayır, eğer bir kurt adama dönüşürse, ayak bileğindeki kelepçe, boyutu iki katına çıktığı için çok acıtacaktı.

"Runa." O kadar sert titredi ki zincirleri takırdadı. "Eğer yapmazsan... öleceğim."

Oh, kahretsin. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, ölmesine izin veremezdi. Sanki yardım etmeye karar verdiğini biliyormuş gibi gömleğini çıkarırken hareketsiz kaldı. Kot pantolonunu da çıkardı ama bileğindeki paçadan sarkıtmak zorunda kaldı.

Kendini destekleyerek yer değiştirdi. Deri gerildi. Kemikler patladı. Çenesi uzayıp dişleri patlarken dayanılmaz bir acı yüzünü parçaladı. Ayak bileğindeki kelepçe onu bir mengene gibi sıktı ve bacağından yukarı öyle yoğun acı dalgaları gönderdi ki görüşü bulanıklaştı. Shade, zincirinin ucuna sıçrayışını geniş gözlerle izledi. İri cüssesi ve köpek ağzı ona, Shade'in ayağını ağzıyla sıkıştırmak için ihtiyaç duyduğu ekstra uzunluğu verdi.

Kısa bir acı çığlığı attı ve ardından bir iniltiyle sesini bastırdı. Dişlerinin arasında, kemiklerin kırıldığını ama kırılmadığını hissetti. Derisi de o kadar iyi değildi ve kan tadı aldı.

"Yeter," diye homurdandı Shade ve onu serbest bıraktı.

İnsan formuna geri döndüğünde bacağı zonkluyordu. Dönüşümden bitkin düşmüş bir halde yere uzandı, kendini tükenmiş hissediyor ve kimsenin görmemiş olmasını umuyordu. Eğer onu yakalayanlar gönüllü olarak warg formuna geçebildiğini öğrenirlerse, postunu almak için dolunaya kadar beklemeyebilirlerdi.

Ağızındaki kanın bakırimsı tadıyla öğürdü ve pipete tükürdü.

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle ve eğer daha iyi bilmeseydi, parçalanmış sesinin saatlerce çığlık atmanın bir sonucu olduğunu düşünebilirdi. Ama o işkencesine ve acısına sessizlik içinde katlanmıştı. Ayağa kalktı, ayağını nazikçe çekiştiriyordu ama yaranın neden olduğu acıya rağmen çok daha iyi görünüyordu. "Neden istediğin zaman yer değiştirebiliyorsun?"

Güçsüzce ona baktı, bakışları kendini tutamadan adamın çıplak bedenine kaydı. Zincirlenmiş ve yaralı halde orada otururken bile erkeksi bir güç yayıyordu. Gözlerini onun kadüs kolyesine kaldırdı. Çıkmaya başladıklarında bunun tıbbi bir sembol olduğunu fark etmişti ama şimdi onun nerede çalıştığını ve ne olduğunu bildiğinden, bu tuhaf tasarım

daha anlamlıydı. Sıradan asanın yerini, uğursuz görünümlü iki engerek tarafından çevrelenmiş bir hançer almıştı ve başlarının üzerindeki kanatlar yarasa benzeri ve kabileseldi.

"Önce sen," dedi kot pantolonunu yukarı çekerken. "Az önce seni bir Rottweiler oyuncağı gibi kemirmiş olmama rağmen neden daha iyi hissediyorsun? Sana ne yaptılar?"

Başını duvara yasladı ve gözlerini tavana dikti. "Beni bir dişiye zorladılar. Türümün bir laneti, belli bir noktadan sonra tahrik olduğumuzda, serbest bırakılmamız gerekiyor, yoksa acı sakatlayıcı hale geliyor. Eğer yeterince uzun sürerse, ölürüz."

"Demek dişi..." diye devam etti, dişinin ona ne yaptığını bilmek istemiyordu.

"Şehvetten çıldırana kadar beni ağzıyla tatmin etti ve sonra durdu."

"Peki... bir korku odasında olmanız libidonuzu azaltmadı mı?"

"Zihnim istekli değildi ama bedenim karşılık verdi." Sert bir bakışla onu deldi. "Ben bir karabasanım ve o da benim kadar tahrik olmuştu. Elimde değildi."

Doğru. Yine onun *doğası*.

"Yani uyarılma hissedersen karşılık vermek zorunda mısın?" Adam başını salladığında, kadın düşünerek dudağını ısırıldı. "Tanıştığımız gün ihtiyacımı hissettiğini söylemiştin. Kastettiğin bu muydu?"

Tekrar başını salladı. "Bu yüzden genellikle halka açık yerlerden kaçınırım. Bir gece kulübü, özellikle de bir iblis gece kulübü cehennem gibi olabilir. Kelime oyunu yapmıyorum."

Bu, çıktıkları bir ay boyunca neden hiçbir yere gitmediklerini açıklıyordu. Tüm ilişkileri onun evi ya da bir otel, seks ve yemek etrafında dönmüştü. Bir keresinde bir parkta yürüyüşe çıkmışlardı.

bölge terk edilmişti. O zamanlar bunun romantik olduğunu düşünmüştü. Şimdi daha iyi biliyordu.

"O halde, nerede olursanız olun, ihtiyaç hissettiğinizde kalmak zorundasınız?
Gidemez misin?"

"Bekar bir kadın seks istiyorsa olmaz. Onu bulmak zorundayım. Eğer başka bir erkekle birlikteyse, sonuçlar şiddetli olabilir."

"Neden sadece, um-"

"Serbest bırakılma kendi elimle gelemes."

Bu yüzden onu ilk getirdiklerinde ona ulaşmaya çalışmıştı. Acı ve şehvetten çılgına dönmüştü, serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı ve görünürdeki tek dişi oydu. Ona eziyet etmek için ulaşamayacağı bir yere zincirlemişlerdi. Hasta piçler.

"Ve seni incitmemi istedin... neden?"

"Bu bir kumardı. Acının şehveti bastıracağını umuyordum." Ayağını inceledi ve kötü kanayan açık bir yaraya baskı uyguladı. "Sıra sende. Neden istediğin zaman yer değiştirebiliyorsun? Warglar sadece dolunayda şekil değiştirir. Ve şekil değiştirenler gerçek hayvanlara dönüşür, canavarlara değil."

"Neden olduğundan emin değilim," diye yalan söyledi. "Hastaninizin bunu öğrenmeme yardımcı olabileceğini umuyordum."

Bir kaşını kaldırdı. "Hastaneyi nereden biliyorsun?"

"Efendim için avlanıyordum, bu da bazı insan olmayanlarla tanıştığım anlamına geliyor. Ve üniforman seni ele verdi." Daha fazla yalan, ama gerçek bir seçenek değildi. R-XR'nin hastanesini bildiğini ve Shade'i aramasının nedenlerinden birinin bu konuda daha fazla bilgi edinmek olduğunu bilemezdi.

Shade ona bir sağlık görevlisi olduğunu söylemişti, ancak R-XR'a şekil değiştiren bir doktordan alınan kadüs kolyesi verilene kadar Aegis'in

Shade'in iblis hastanesinde çalışıyor olması gerektiğini anlamıştı. şekil değiştirenin kolyesi onunkiyle aynıydı.

Normalde R-XR'daki görevi diğer yaratıkların kokusunu almaktı. Ordu daha sonra onları gizlice etiketliyor ve bilgileri dev bir veri tabanına eklenerek izlenmelerini sağlıyordu.

Ama Runa'nın New York'a olan aşınalığı ve Gölge'yle olan geçmişteki ilişkisi ona bu görevi kazandırmıştı.

"İnsan olmayanlarla takılmamalısn," diye hırladı. "Hazır değilsin."

"Senden izin istemedim."

"Sen benim dünyamda bir bebedsin, Runa. Sen karışma."

Kolunu kuşatıcı bir hareketle salladı. "Etrafına bak, Shade. Daha fazla derine inemem. Kesinlikle başka seçeneğim yok." Gözlerini ona dikti. "En başta bu dünyada olmam senin suçun."

"Bir warg olarak ömrünün dört katına çıktığının farkındasın, değil mi? Bu yüzden bana teşekkür etmelisin."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde ölmeyeceğimi varsayıyorum. Ya da Aegis tarafından öldürölmezsem. Ya da diğer warglar tarafından." Öfkelendi. "Eğer minnettarlık bekliyorsan, uzun süre bekleyeceksin. Uzun bir zamanımız olduğundan değil."

"İyi olacağız." "Ve bunu

nasıl biliyorsun?"

"Kardeşim beni hissedebilir. Bizi bulacaktır."

Kardeşinin onu hissedememesi çok kötü. Ne o ne de R-XR, dolunaydan sonra kontrol etmesi gereken zamana kadar kayıp olduğunu bilmeyecekti. Shade'in kanayan ayağını kontrol edişini izledi ve

yaraya tekrar baskı uyguladı. Hiç irkilmedi, hareketleri kesin ve soğukkanlı bir şekilde etkiliydi.

"Kaç kardeşin var?" Bu soruyu ona uzun zaman önce sormuştu ama cevabı muğlaktı -birkaç tane- ve sonra bir politikacı gibi ustalıkla konuyu değiştirmişti.

"Bir kız kardeş, Umber. İki erkek kardeş. Wraith ve Eidolon."

"Onlar da Umber iblisleri mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar da benim

gibi Sems." "Nasıl oluyor da bir Umber kız

kardeşin var?"

"Bir anneyi paylaşıyoruz. Kardeşlerimle aynı babayı paylaşıyoruz ama annelerimizin hepsi farklı türden."

"Yani... siz melez misiniz?"

"Hayır. Tüm Seminus iblisleri safkan ve erkektir. Dişi Sems yoktur, bu yüzden *s'genesis'ten* sonra diğer türlerin dişilerini hamile bırakırız. Yavrular safkan Seminus iblisleri olarak doğar, ancak herkes barajından küçük özellikler miras alır."

İlginç. "Bu diğer türler neden Seminus çocuklarına sahip olmak için gönüllü olsunlar ki?"

"Onlar değil. Cinsel olarak olgunlaşmış Seminus iblisleri diğer türlerin erkeklerine dönüşme yeteneği kazanırlar. Yani temel olarak, bizimle seks yapmaları için onları kandırıyoruz. Bu işe yaramazsa, tecavüz işe yarar."

"Güzel."

Shade gözlerini devirdi. "Biz *iblisiz*. Ama seni daha iyi hissettirecekse, çoğumuz *s'genesis'ten* geçene kadar kaderimizden iğreniyoruz. Sonra artık umurumuzda olmaz."

"Yani umurunda mı?"

"Şu anda, evet. Bir kadını hamile bırakmak için kandırmak ya da ona tecavüz etmek fikri beni iğrendiriyor. Bebeklere ne olduğu gerçeği de öyle."

"Hangisi?"

"Çoğu doğar doğmaz katledilir. Çok az iblis başka türden bir iblisi yetiştirmeye isteklidir, hele ki hile ya da tecavüz sonucu gebe kalmış birini."

"Sanırım babaların çocuklarla hiçbir ilgisi yok."

"Çoğumuz bizi doğuran erkeklerle asla tanışmayız. Tek bildiğimiz bizi yetiştiren ailedir, yine de kardeşlerimizi hissedebiliriz."

"Yani babanı hiç tanımadın mı?" Daha rahat edebilmek için kıpırdandı ve ayak bileğindeki sızıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

"Onun hakkında bildiğim tek şey ikinci el hikayelerdi." "Bütün cinsel iblisler böyle mi ürer?"

"Hayır. Çoğu incubi ve succubi üremek için insanları kullanır ama Semler kullanamaz. İnsanları hamile bırakmak kambiyonlarla sonuçlanır."

"Cambionlar mı?"

"Kısır melezler." Bunu söyleme şekli, hafif bir alaycılıkla, insanlarla çiftleşme konusunda ne düşündüğünü anlatıyordu.

Görünüşe göre onları becermek sorun olmuyordu. "Yani annen bir Umber, değil mi?" diye sorarken sesindeki acıyı uzak tutmaya çalıştı.

Gölge başıyla onayladı. Runa mağarada yaşayan türler hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece Gölge'nin türünü belirlemek için iblisleri araştırırken bulduğu bilgileri gözden geçirmişti. Görünüşe göre gri tenli ve insansılardı ama insanlarla temastan kaçınıyorlardı. Aşırı derecede

Aile düzenlerinde sosyaldirler, ancak iblis dünyasında izole edilmişlerdir - muhtemelen daha acımasız iblis türlerinden bazılarının doğal avı oldukları için.

"Peki ya kardeşlerin?" Öne doğru eğildi, yoğun bir merak içindeydi. İblis dünyasına kaba bir giriş yapmıştı ama şoku atlattıktan sonra her boş dakikasını öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye adanmıştı. "Anneleri hangi türden?"

"Ağabeyim Eidolon bir Adalet iblisinden doğdu ve Wraith'in annesi bir vampirdi."

Gözlerini kırptırdı. "Vampirlerin üreyebildiğini

sanmıyordum." "Üreyemezler. Wraith bir anomali."

Zindanda bir yerde bir şey çılgılık attı ve Runa ürperdi.

"Peki ya ailen?" diye sordu hızlıca ve biraz da titreyerek. "Çıktığımız zaman bana söylediklerin doğru muydu? Annen Güney Amerika'da yaşıyor ve baban öldü mü?"

Uzun, garip bir sessizlik hücreyi doldurdu. Sonunda, tam Runa bir cevap almaktan vazgeçmek üzereyken, Gölge, "Annem birkaç ay önce öldürüldü," dedi.

"Ah. Özür dilerim."

"Onu sen mi

öldürdün?"

Sesi şaşkınlıktan çatallaştı. "Hayır." "O

zaman üzülme."

"Sorularıyla seni rahatsız mı ediyorum?" diye tersledi.

"Evet." Omuz silkti. "Ama yapacak başka bir şeyimiz yok ki."

Sanki işaret verilmiş gibi, dışarıda ayak sesleri duyuldu. Runa çömeldi, saldırmaya hazırdı ama Gölge olduğu yerde kaldı, sanki bir kanepeye uzanmış bira içiyormuş gibi görünüyordu. Çıplak olduğu gerçeği onu rahatsız ettiyse de belli etmedi.

Kapı hızla açıldı. Shade'i daha önce hücreden çıkaran Nightlash içeri girdi ve yere bir spor çantası bıraktı. Cüppeli bir figür diğer iblisin arkasından içeri süzüldü, yüzü derin bir kukuletanın içine gizlenmişti ama Shade bir çeşit maske gördüğünü sandı. Yaratığın sadece elleri görünüyordu; kösele gibi bir deriye sarılmış, pençe gibi, iskelet gibi şeyler. Parmaklarından bazıları eksikti ama bu onun kötü görünümlü çivili bir sopa tutmasına engel değildi.

Shade'e döndü. "Görüyorum ki çektiğin çileden kurtulmuşsun."

"Solice gibi ikinci sınıf fahişeleri işe alırsanız böyle olur. Ona oral seks sanatının inceliklerini öğretmeliydin." O şey

tısladı. "Sana acı çektireceğim."

"Sözler, vaatler," Gölge çizdi, dönüyor uzakta içinçalışma
Tırnaklarını.

Runa, cüppeli yaratıktan buhar gibi yükselen öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu. "Kız kardeşine yaptığım şeyi eğlence gibi göstereceğim."

Shade yavaşça başını kaldırdı, kara gözleri kısılmıştı ve nefretle parlıyordu. "Nerede o? Ona ne yaptınız?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Shade ayağa fırladı. "Söyle bana!"

Yaratık, yerdeki çantayı açıp içinden deri bir battaniyeye benzeyen bir şey çıkaran Nightlash'e başıyla işaret etti.

Oh, Tanrım. Runa'nın midesi bulandı. Cüppeli kişi kıkırdarken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Umber derileri yeraltı piyasasında bir servet değerinde. Birine güzel bir pelerin yapacak."

Buz gibi rüzgârdan bir saniye önce Runa'yı bir karanlık patlaması vurdu ve ardından Gölge, hayatının geri kalanında onunla kalacak olan acı dolu bir feryat kopardı.

Kynan Morgan muhtemelen UGH'de çalışan en büyük baş belasıydı. Boşver onu. Muhtemelen değil. Öyleydi ve bunu biliyordu.

Ayrıca umurunda da değildi. Artık pek bir şey umurunda değildi. Yaklaşık bir yıl önce karısı ona ihanet edip sonra da sevgilisinin elinde öldüğünde umursama ölçeri bozulmuştu. En azından sevgililerinden biri. İnsan olan.

Bir de siyah ve mavi saçları, gotik kıyafetleri, piercingleri ve dövmeleleriyle Gem vardı. Tayla'yı iblis olduğu için affetmişti. Esas olarak, Eidolon bunu anlayana kadar babasının kim olduğunu bilmediği için. Ama Tayla'nın kız kardeşi Gem... o kadar da değil. Onunla birkaç yıl önce New York'ta insan gibi davranarak çalıştığı hastanede tanışmıştı. Onunla konuşmuş, gülmüş, sınavlar sırasında onu neredeyse çıplak görmüştü.

Aslında bu bir ihanet değildi; ona hiçbir şey borçlu değildi. Ama onu sevmiş, ona güvenmişti ve başından beri düşmanı oydu.

Ama bu bile tam olarak doğru değildi. Yaklaşık bir yıl önceki o vahşi geceden beri, tüm iblislerin kötü olmadığını, bazılarının iyi olmak için çabaladığını rahatsız edici bir şekilde fark etmişti. Bu bilgi, karısının ihanetine ek olarak, ahlaki, ruhani ve duygusal temellerini sarsmıştı. Aegis'ten, iyi olduğu iki şeyden biri olan öldürmekten uzaklaşmıştı.

Bu da ona sadece tek bir beceri kalmasına neden olmuştu, ki artık bunu kaldırabileceğinden bile emin değildi.

İyileşmek.

O noktada Eidolon devreye girdi ve ona UGH'de halihazırda çalışan yarım düzine insandan biri olarak iş teklif etti. Bu ironi çok komikti. Yıllarını iblisleri öldürerek geçirmişti ve şimdi de onları iyileştirmesini istiyorlardı.

Kabul etmişti ama yardım edeceği kişiyi kendisinin seçmesi şartıyla. Kötülüğün sokaklara geri dönmesinden sorumlu olmayacaktı. Eidolon anlayışla karşılamıştı ve hatta Kynan'ı doktor bile yapmıştı çünkü hastanede diplomalı doktor sıkıntısı vardı ve Kynan'ın orduda aldığı sıhhiye eğitimi ve iblislerle savaştıktan sonra Muhafızları iyileştirdiği yıllar sayesinde bir sürü tıbbi deneyimi vardı.

Yine de bu geçici bir işti. İblislerle takılmak zihinsel olarak bulunduğu yer için mükemmel bir aynaydı ama bunun sona ereceğine, kendini tekrar bulabileceğine inanmak zorundaydı. New York Aegis hücresinin Naibi olmaya geri dönebileceğinden emin değildi -hatta onu isteyeceklerini bile sanmıyordu. Sigil - Aegis'in on iki yüce lideri - onun düşmanla çalıştığını bilirse... o zaman düşman *olurdu*. Hastanede ne yaptığını asla bilemezlerdi. Ve eğer New York hücresinin geçici naibi Tayla'nın yarı iblis olduğunu ve bir iblisle çiftleştğini öğrenirlerse, Tay'la ikisinin de ölüm fermanları başlarının üzerinde asılı kalırdı.

Görünüşe göre Sigil, Tayla'nın iblis öldürme konusundaki yeni yaklaşımını henüz bilmiyordu - hücreindeki Muhafızları kötü iblislerle zararsız olanlar arasındaki farkı anlamaları için eğitmişti ve bu hareket onları bir avuç iblis muhbiriyle ödüllendirmişti. Ayrıca söz konusu yaratıklar olduğunda öldürmek yerine yakalama politikası uygulamıştı. Bir başka iyi hamle daha -bazı yaratıklar kasıtlı olarak zarar vermiyordu-kafeslerinden kaçmışlardı ya da ayda üç gece kendilerine ne olduğunu anlamayacak kadar yeniydiler. Sadece insan hayatına saygı duymayanlar öldürülüyordu.

Kynan, Aegis'teki sallantılı başlangıcından sonra Tay'ın mükemmel bir Vekil olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Hey, homurtu."

Kynan hastasına attığı son dikişin ipliğini keserken Wraith'in sesini duyunca azı dişlerini gıcırdattı. Neethul, türünün standart çalışma modu hırlamaya takılı kalmış gibi görünse de, işlem sırasında oldukça sessiz kalmıştı. Neethulum onun en sevdiği iblis türü değildi ama zalimliklerini insanlara değil diğer iblislere yöneltiyorlardı, bu yüzden Neethul'u genel iblis nüfusuna geri göndermekte bir sakınca görmedi.

Ayrıca, bu kız bir *posts'genesis* Seminus iblisi tarafından saldırıya uğrayıp tecavüze uğradığında yaralanmıştı ve o piçi bulup parçalamasını istiyordu. Muhtemelen hamileydi ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Kynan kabin kapısında beliren Wraith'e baktı, ukala sırtışı suratından düşmek için yalvarıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Çoğunlukla mı? Seni

kızdırmak için." "Yemin

ederim-"

"Uh-uh." Wraith ona bir parmağını salladı. "Bunu bir iblis hastanesinde yapamazsın."

Ky derin nefes aldı ve beşe kadar saydı, Eidolon'un Wraith'le başa çıkmasına yardımcı olduğunu söylediği bir şeydi bu. E'ye yardımcı olabilirdi ama Wraith karısıyla yatmamıştı. Elbette, Wraith Lori'yle yattığını inkâr ediyordu ama Wraith tam olarak Bay Düz ve Dar değildi. Ve eğer *S'genesis* onu vurmadan önce bu kadar kötüyse, sonrasında ciddi şekilde raydan çıkacaktı.

"Sığınak büyüü olmasaydı, kışına tekmeyle basardım," diye tersledi Ky.

Wraith güldü, çünkü bu boş bir tehditti. Kynan hem Aegis hem de ondan önce Ordu için eğitimli bir savaşçıydı ama Seminus iblisi sadece insan ve iblis tarafından bilinen her dövüş yönteminde usta olmakla kalmıyor, doksan dokuz yaşında olmasına rağmen Kynan üzerinde yaklaşık yetmiş yıllık bir deneyime sahipti. Wraith hiç terlemeden onu yere serebilirdi.

"Beni gülmekten kırıyorsun, insan. Nefes almaya devam etmene izin vereceğim," dedi Wraith, her gün söylediği gibi, o aldatıcı rahatlığıyla. "Shade'den haber alan var mı?"

"Hayır." Ve bu iyi bir şey olamazdı. Dün gece Eidolon, Shade ve Skulk bir ambulans seferinden dönmeyince ve telsizlerine ya da cep telefonlarına cevap vermeyince onları bulmaları için bir ekip göndermişti. Ekip Shade'in bilinen son konumuna ulaşmış ama sağlık görevlilerinin izine rastlamamıştı. "Onu hissedemiyor musun?"

"Eğer yeterince uğraşırsam. Ama o da aynı anda abalamıyorsa ya da yeterince acı ekmiyorsa-" Wraith bir solukla sözünü kesti. Dizlerinin zerine çökerek karnını tuttu ve iki büklüm oldu. Sarı saçları yüzünü gizliyordu ama mutsuzluğu sesinin atallaşmasından belliydi. "Siktir," diye inledi. "Oh, *lanet olsun*."

Kynan döndü ve dahili telefon düğmesine bastı. "Eidolon! Acil durum iki, ACİL!" Wraith'in yanına diz çöktü. "Hey, dostum, sorun ne? Bana neyin acıdığını söyle."

"Shade." Wraith başını kaldırdı, kardeşlerinin koyu renk gözlerinden çok farklı olan mavi gözleri sulanmıştı. "Gölge acıyor."

"Sizi piçler!" Shade cüppeli orospu çocuğuna doğru hamle yaptı, zincirler onu sertçe yukarı kaldırdı. Çiğ, gıcırdayan keder, *acı* ekmiş bir avcı gibi içini parçaladı. Bunu hissetmeyeli seksen yıl olmuştu, yaptıklarının Umber kız kardeşlerinden biri hariç hepsinin hayatına mal olmasından beri. şimdi o hayatta kalan tek kişi, korumaya yemin ettiği kız kardeşi ölmüştü.

"Kimsin sen? Göster kendini, seni korkak."

"Ben kimim?" Cüppeli şey ilerledi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Shade yine hırlayarak zincirlerine doğru sıçradı. "Hayır. Ben kendi konuşmamı duymak istedim, seni pislik."

"Çok dramatik." Cüppeli Adam uzandı ve deriden ve kıldan yapılmış iğrenç bir şey olan maskesini çıkardı ama yüzü hâlâ pelerin tarafından gizleniyordu.

"Kimsin sen?"

Figür yavaşça kapüşonunu aşağı itti. "Ben senin kardeşimim."

Kalbi çılgınca çarpan Shade, Wraith'in yüzüne baktı. Mavi gözlerine. Güneşten kavrulmuş sarı saçlarına. Vampir dişlerini ortaya çıkaran ukala sırıtışına. Ama hisler yanılttı. Daha önce, Robe Man Shade'e işkence ederken olduğu gibi, titreşim sessizdi. "Sen Wraith değilsin."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim." Saf Wraith'e özgü bir hareketle dilini bir dişinin üzerinde gezdirdi. "Ama eğer teselli olacaksa, peşinde olduğum Wraith'ti. Skulk'un değil. Neden onun yerine o görevdeydi?"

Shade'in omurgasına bir ürperti yayıldı. Wraith ayda sadece bir gün ambulansa binerdi. Bu piç kurusu dünün Wraith'in günü olduğunu nereden biliyordu? Wraith planlandığı gibi gelseydi, Skulk çağrılmayacak ve Wraith de Shade'le birlikte Ghoullar tarafından götürülecekti. Peki Robe Man nereden biliyordu, tabii ki... Solice. O vampir sürtük ne zamandır onu ve kardeşlerini gözetliyordu?

"Sana bir bok anlatmıyorum." Shade yavaşça, kasıtlı olarak konuştu, her kelimenin hissettiği nefretle damladığından emin oldu.

Nightlash korkunç ödülünü çantaya geri tıktı ve Shade neredeyse kederden yere yığılacaktı.

"Senin adını haykırdı, biliyorsun," dedi sahte Wraith. "Lanetledi, gerçekten." Gülümseyerek gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, sanki onun çılgınlıklarının sesini, çektiği acının kokusunu içine çeker gibi.

Bu sefaletten beslenen bir yaratıktı ve Shade bu oyunu oynamazdı. Onun gibi iblislerle çok fazla deneyimi olmuştu ve Shade her ne kadar bu piçi parçalara ayırmak istese de şu anda akıllıca davranması gerektiğini biliyordu.

Ve istediğini aldıktan sonra, bu orospu çocuğunun Skulk'a yaptıklarının bedelini milyonlarca kez ödemesini sağlayacaktı.

Runa, Shade'in gözeneklerinden sızan nefretin buz gibi yanıklığını hissetti; Shade hareketsiz duruyordu, ağırlığı yaralı ayağının üzerinde dengelenmişti, sanki ısırığı bir sıyrıktan başka bir şey değilmiş gibi.

"Ne yapmaya geldiysen onunla devam et." Güçlü ve derin sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Diğer erkek tıslayarak saldırdı ve Shade'in ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Senden hep nefret ettim. Neredeyse zavallı küçük kardeşin kadar."

Shade dişlerini gösterdi. "Kim olduğunu bilseydim bu benim için bir anlam ifade edebilirdi."

Bir an için onları esir alan kişi orada durdu, şakağındaki bir damar nabız gibi atıyordu. Shade'in kardeşi olduğunu söylemişti ama Shade buna inanıyor gibi görünmüyordu. Yine de mavi gözleri ve sarı saçları dışında Shade'e bu kadar benzemesi tuhaftı. Cüppesini yırtıp atletik vücudunu ortaya çıkardığında başka farklılıklar da fark etti, özellikle de Shade'in omuzları daha genişti ama biraz daha kısaydı - ki bu da yaklaşık altı üç yaşında olmasına rağmen kısa sayılmazdı. Sağ kolundaki işaretler aynıydı ama Shade'in boynunda görmeyen bir göz varken, bu diğer iblisin boynunda bir kum saati vardı.

Kaslı iblis aniden parıldadı ve bir tür insansı yaratığa dönüştü, solmuş ve kamburlaşmış, çatlak derisi bazı yerlerde kırışmış, bazı yerlerde ise gergin ve parlaktı. Her neyse, sanki fritöze daldırılmış ve ekstra çıtır pişirilmiş gibi görünüyordu.

"Evlat edinilmiş bir formu uzun süre elimde tutamam," dedi. "En fazla birkaç saat. *Doğuştan* sonra bir Seminus'un tüm sınırlamalarına sahibim." Bakışları Shade'inkileri yakaladı ve tuttu, yeni kahverengi gözleri bir parça delilikten daha fazlasıyla parlıyordu.

Shade'in yüzündeki kan o kadar hızlı çekildi ki düşebileceğini sandı.

"Evet," diye homurdandı şey. "Artık kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır." Shade yana doğru tökezledi ve omzuyla duvara çarptı. Ölümcül bir solgunluğa bürünmüştü, teninin kül rengi tonuna karşı teninin glifleri keskin bir şekilde titreşiyordu. "Sen olamazsın..."

Yaralı dudaklar grotesk bir gülümsemeye dönüştü. "Bana bakın. Çabuk ve iyi iyileşiriz ama ateşin bize ne yaptığına bir bakın."

"Ateş," diye fısıldadı Shade. "Ateş Brimstone'u yok etti." Başını salladı, siyah saçları gözlerine doğru savruldu. "Ama sen öldürüldün. Burası yanıp kül oldu. Öldüğünü hissettim."

"Bir süreliğine öldüm," dedi yanmış şey, "bu yüzden biz kardeşlerin paylaştığı bağ o gün koptu, ama biliyorsun ki o benim."

"Gölge?" Runa'nın sesi hücrede asılı duran gergin havayı dağıttı. "Neler oluyor? Kim o?"

"O benim ölmüş kardeşim," diye ısırdı Shade. "Bu Roag."

Dört

Roag yaşıyordu.

Shade bilgiyi işlemeye çalıştı ama fazla ilerleyemedi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

Roag büzüşmüş kolunu salladı. "Bu mu? İblis parçaları hasadı mı? Yakında öğreneceksiniz."

"Ne kadar zamandır?" Tanrılar, Shade'in gözlerinin önünde Roag'ın onlarca yıldır bir operasyon yürüttüğüne dair hayaller vardı.

"Birkaç yıldır. Ben bu bloktaki yeni çocuğum, ama benim operasyonum diğerlerinin işini bitirdi."

"Ama neden öldüğünü düşünmemize izin verdin?"

"Neden?" Roag bir kükremeyle sopayı savurdu. Shade eğildi ama zinciri hareketini kısıtladı ve yanağına hafif bir darbe aldı. "Bana bunu soracak kadar küstah mısın? Beni öldürmeye çalıştın."

Kan, Shade'in yüzüne acı veren bir perçem halinde damladı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Brimstone, seni aptal pislik. Sen, Wraith ve Eidolon benim ölmemi ayarladınız. Bilmediğim tek şey, yaşamak için fazla deli olduğuma dair nihai kararı kimin verdiği."

Aslında Shade buna yıllar önce karar vermişti. Yıl 1952'ydi ve dördü de bir Bedim iblis haremını paylaşarak otuz altı saat geçirmişti. Doymuş, bitkin düşmüş ve hâlâ cinsel bir coşku hissederken, *s'genesis'ten* sonra hayatın nasıl olacağını tartışmışlardı. E ve Shade'in aksine, Wraith ve Roag bunu dört gözle bekliyorlardı. Ama Roag sadece dört gözle beklemekle kalmamış, bundan nasıl çıkacağını da gerçekten umursamamıştı. Akli başında olsun ya da olmasın, onun için fark etmezdi.

Eidolon Roag'ın tavrına şaşırmıştı ama Shade şaşırmamıştı. O her zaman Roag'un vebadan farksız bir fare olduğunu düşünmüştü.

"Biz değildik. Bir sebepten dolayı, ne kadar delirirsen delir, E diğer tarafa baktı."

"Ben deli değilim," diye hırladı Roag.

"Doğru. Çünkü akli başında insanlar parçalarını satmak için diğer insanları keserler."

Bu, Shade'e sopayla bir darbe daha kazandırdı, bu sefer omzuna. "Beni yargılamaya nasıl cüret edersin? İyileşene kadar hiçbir şeyim yoktu.

Ateşı yaktım ve bu operasyonu başlattım, ama şimdi senin ve kardeşlerimizin benden aldığı her şeyi almaya hazırım."

"Biz değildik," diye tekrarladı Shade.

"Yalancı! Öyle olduğunu biliyorum. Ve bunun için hepiniz acı çekeceksiniz. Tıpkı kız kardeşiniz gibi."

Roag, kendi sopasıyla öne çıkan Nightlash'a işaret etti. Runa çığlık attı ama Gölge sadece gözlerini kapattı. Dövüşmek anlamsız olacaktı ve Roag bundan zevk alacaktı. Bunun yerine, dizleri pes edene kadar dayağa katlandı.

Bir noktada darbeler durmuş, Roag ve Nightlash oradan ayrılmıştı ama bunun ne kadar zaman önce olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Günler gibi gelmişti. Hücrenin zemininde diz çökerken taşlar ve samanlar dizlerini ısıırıyordu. Baş zıonkluyor, ağzı kuruyordu ve ancak şimdi kendine gelmeye başlamıştı.

Runa'nın hafif ve tüy gibi dokunuşunun bununla bir ilgisi olabilirdi.

"Ne kadar sürecek?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum. Bir süre." Elini çekti. Hâlâ duvarlara zincirliydiler, zar zor dokunabiliyorlardı ve ancak gerildiklerinde dokunabiliyorlardı.

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı, acı içinde bir kalçasının üzerine yerleşti. "Orospu çocuğu."

"O iblis... Roag... öldüğünü mü sanıyordun?" "Üç

yıldır."

Shade onun yanından geçip nem sızdıran taş duvara baktı ama kafasının içinde Roag'un öldüğünü öğrendiği günün tekrarını görüyordu. Ancak daha sonra Aegis'in sihirli pelerinli iblis barının yerini bir şekilde tespit ettiği ve içerideki herkesi katlettiği ortaya çıkmıştı. Muhafızların işi bittiğinde Brimstone'u yakıp kül etmişlerdi. Roag'un nasıl hayatta kaldığı bir muammaydı ama yangın hasarı Shade'in neden onu tanımadığını açıklıyordu.

Sesi artık o kadar çakıllı ve derindi ki İrlanda aksanı bozulmuştı.

"Sanırım sarı saçlarıyla normal görüldüğünde diğer kardeşlerinizden birini taklit ediyordu? Wraith, değil mi?"

"Evet." Runa'ya baktı, bütün bunlarla nasıl başa çıktığını merak ediyordu, ama adamım, Shade Roag kadar delirmek isterken orada sakin ve soğukkanlı bir şekilde oturan bir grup lideriydi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi usulca.

"Sadece kız kardeşimi geri getirebilirsen."

"Çok özür dilerim."

Ona bir kez daha bakma riskini göze aldı. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Sanki ona tokat atmış gibi kafasını geriye attı. "Bunu senin başına getirmeyi asla istemezdim." Kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "Bir kardeşin sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Utancı derisini küçülttü. Kardeşini, ona olan bağlılığını ve onun tükenişini izlerken yaşadığı acıyı hatırladı. Çok yakındılar - Shade'e on altı yaşındayken, babaları kaybolduktan ve anneleri hastaneye kaldırıldıktan sonra kardeşinin onun velayetini nasıl aldığını anlatmıştı. Arik onu bir kardeşin koruması gerektiği gibi korumuştı.

Shade'in Skulk'u koruması gerektiği gibi.

"Arik nasıl?" diye sordu, ılgılık atmamak için bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyacı vardı.

"O harika biri." Ona yan gözle baktı. "Senin sayende."

Shade başını çevirdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Onu iyileştirmişsin." Kadın adamın yüzüne baktı ama ne aradığını bilmiyordu. "İyileştirdiğini biliyorum."

"Ben yapmadım-"

"Yapma. Sen olduğunu biliyorum. Arik ölüyordu, sonra sen geldin... ve sen gittikten sonra durumu düzelmeye başladı."

Gölge içini çekti. Runa onu iki kadınla birlikte bulmadan üç gün önce, New Rochelle'de iki katlı eski bir evde bıraktığı ceketini almak için evine gitmişti. Ayrıca ondan tamamen ayrılmayı da planlamıştı. Onun artan bağlılığını, verebileceğinden daha fazlasına olan ihtiyacını hissetmişti. Kapıdan içeri girer girmez, ölümün pis kokusu üzerine çökmüştü. Runa telefondaydı, bu yüzden evin içinde dolaşarak, kardeşinin yaşayan bir iskelet olarak yatakta yattığı ana yatak odasını buldu.

Shade, "İblis kaynaklı bir hastalıktan muzdaripti," dedi, bakışları bu işin peşini bırakmayacağını açıkça gösterdiğinde.

"Ne yaptın sen?"

"Kahretsin." Elini yüzünde ovuşturdu. Onun bunların hiçbirini bilmesini istememişti. Kendisini minnettar hissetmesini ya da ona borçlu olduğunu düşünmesini istememişti. İhtiyacı olan son şey, onun kendisine karşı herhangi bir şefkat duygusu beslemesiydi.

"Shade? Onu nasıl iyileştirdin?"

Yakındaki bir hücrede bir itiş kakış patlak verdi, ardından küfürler, birkaç acı havlaması ve sonra ortalık sakinleşti. Sinir bozucu derecede aralıksız damlama sesi haricindeki sessizlik, Shade'in konuşması için yeterli bir teşvikti. Her şey kendi düşüncelerinin sesini dinlemekten daha iyiydi.

"Bedensel işlevleri etkileme yeteneğine sahibim. Karabasan yeteneğimin birincil amacı bir dişi yumurtlamaya zorlamaktır, ancak aynı zamanda vücuda girebilirim

hücresel düzeyde bazı hastalıkları tersine çevirebilir." Omuz silkti.
"Kardeşinin hastalığı kolay bir tedaviydi aslında."

"Doktorlar hayret ettiler," diye mırıldandı. "Ertesi sabah onu hastaneye götürdüm. Aylar sonra ilk kez kendi ayakları üzerinde yürüdü."

"Bunu duyduğuma

sevindim."

"Teşekkür

ederim."

Ve işte kaçınmayı umduğu minnettarlık buydu. "Bana teşekkür etme. Bunu tamamen bencilce nedenlerle yaptım," diye hırladı.

"Bir hayat kurtarmak nasıl bencilce olabilir?"

Kendini onun bakışlarını toplayabildiği kadar kötü niyetle karşılamaya zorladı. "Onun ölümünün yasını tutarken bundan vazgeçeceğini düşünmemiştim."

Nefes nefese kaldı ve ona yalan söylediği için bir suçluluk duygusu hissetti. Arik'i kurtarmıştı çünkü yaptığı şey buydu. O bir sağlık görevlisiydi ve adam insan olmasına rağmen acı çekiyordu.

"Sen bir piçsin."

"Evet."

Kendini daha rahat hissetmek için yüzünü buruşturdu - Runa'nın ısırtısından ve maruz kaldığı işkenceden sonra bunu yapmak zordu. Birden, Skulk'un muhtemelen yaşadıklarını düşününce, rahatsızlığından dolayı yüzünü buruşturduğu için kendini bir pislik gibi hissetti.

"Peki warg saldırısından nasıl kurtuldun?" diye sordu. "Nasıl oldu bu?"

Bir süre sessiz kaldı, sanki sessizlik bir cezaymış gibi, bir bakıma öyle de sayılırdı. "Evine gittiğim ve seni o fahişelerle birlikte bulduğum gece oldu. Dışarı kaçtım, ödeme yapmıyordum.

Etrafımda olan biten her şeye dikkatimi verdim ve kurt adam bana saldırdı." O kadar şiddetli irkildi ki Shade onu yakaladığı takdirde öldürmeye yemin etti. "İşi bittiğinde beni bir çöp konteynerinin arkasına attı. Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum ama cep telefonumu bulmayı ve kardeşimi aramayı başardım. Benim için geldi. Beni hastaneye götürdü. Doktorlar beni birkaç gün tutmak istediler ama Arik ertesi akşam tıbbi tavsiyeye karşı çıkarak beni taburcu etti. Nedenini bilmiyordum ama ona güvendim."

"Bir warg tarafından ısırıldığını biliyordu."

"Evet. Ama bunu bana söylemedi. Beni eve götürdü ve şarap mahzenine kilitledi. Aklını kaçırdığını düşündüm. Ertesi sabah, yıkılmış mahzende uyandığımda açıkladı."

Shade öne doğru kayd, ağırları bir anlığına unutuldu. "Nasıl bildi? Ve bir iblis virüsünü nasıl kaptı?"

Kız bakışlarını kaçırdı ve adam daha yakın olmalarını diledi, böylece onu kendisine bakmaya zorlayabilecekti. Yine de dokunmamaları muhtemelen en iyisiydi. Avucunun altında ne kadar iyi hissettiğine dair çok fazla anısı vardı. Vücudunun altında.

"Runa?" Cevap vermeyince zincirlerinin sınırlarını test etti. "Kahretsin, o Aegis, değil mi?"

Başını iki yana

salladı. "Askeri mi?"

Bakışları onunkilere kayd, gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Ne? İblislerin dünyanın dört bir yanındaki hükümetlerin *büyük yeraltı belası* üzerinde çalıştığının farkında olmadığını mı sanıyorsun?" Elini yüzünde ovuşturdu. O kadar yorgundu ki. "Ordunun bizi kurtarmak için üzerimize çullanacağına güvenebileceğimizi sanmıyorum."

Sadece baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Uzun bir nefes verdi. "Wraith de bir gösteri olmayabilir. Görünüşe göre kendimizi kurtarmamız gerekecek."

"Nasıl?"

"İşte," dedi suratsızca, "günün sorusu bu."

"Şeytani kölelere sahip olmanın sorunu, kölelerin aptal olmasıdır." Roag, ayaklarının dibinde sinmiş, deforme olmuş, tüysüz bir maymuna benzeyen sümüksü, küçük bir drekevac'a baktı.

"Ama sana istediğin kardeşlerden biri olan Seminus iblisinden getirdim." Drekevac inledi, cılız parmakları Roag'ın çizmelerini okşuyordu.

"Ve ona bitmemiş bir oral seks ve sevgili kız kardeşinin ölümüyle işkence etmek eğlenceliydi, ama sonuçta Shade benim için işe yaramaz. O lanetli. Bu da vücut parçalarının lanetli olabileceği anlamına geliyor. Wraith'e ihtiyacım var."

Eidolon zor durumlarda işe yarayabilirdi ama Roag onu ömür boyu sürecek bir işkenceye hazırlamıştı bile. Mantıklı, sadık Doktor E ayda bir kez, sonunda onu sakat bırakacak ya da öldürecek vampirler tarafından işkence görüyordu. Ayrıca, planını uygulamak için E'nin cerrahi ve iyileştirme becerilerine ihtiyacı olacaktı. Shade işe yaramadığına göre geriye Wraith kalıyordu. Bu da gayet iyiydi çünkü Roag'un en çok acı çekmesini istediği kişi oydu.

Zavallı küçük Wraith, çok kırılmış ve eziyet görmüş, aptal, bilgisiz kardeşleri tarafından çok korunmuş. Aptallar. Roag en başından beri Wraith'in içini görmüştü. En küçük kardeşi iyi organların israfıydı ama Roag bunu düzeltmeyi planlıyordu.

"Bir kez daha beni hayal kırıklığına uğrattın." Drekevac'a öyle sert bir tekme attı ki, antik kalenin büyük salonunda uçtu ve bir sehpa masasına çarptı. Drekevac tekrar ona doğru koşarken, Roag Wraith'in formuna büründü ve sert, yaralı derisini yumuşak ve esnek hale getiren dönüşümün tadını çıkardı. "Belli ki bir hatırlatıcıya ihtiyacın olduğu için, bu onun nasıl görüldüğü." Ve

Wraith'in derisini ve üreme organlarını topladıktan sonra Roag'un neye benzeyeceğini.

"Sevgilin mi?"

Sheryen odaya girmeden önce form değiştirdiği için Büyük Şeytan'a şükrederek etrafında döndü. Bathag iblisi onu gerçek haliyle hiç görmemişti ve eğer istediği gibi olursa asla da göremeyecekti. Wraith'e ihtiyacı vardı ve ona yakında ihtiyacı olacaktı. Sonunda Sheryen zihin-seksine karşı direnç kazanacak ve tüm anılarına ve orgazmlarına rağmen bir kez bile cinsel ilişkiye girmediklerini fark edecekti.

"Ne oldu, Sher?"

"Zindanda bir Seminus olduğunu görüyorum. Onu oynamak için dışarı çıkarmak istiyorum."

Kıskançlık onu neredeyse çıldırtıyordu. "Zindandan uzak duracaksın, *lirsha*. Bunu sana kaç kere söyledim?"

Kızın güzel dudak büküşü adamın hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Her zaman hissettiği dürtüleri hâlâ hissediyordu ama Brimstone ateşinde cinsel organlarını kaybettiği için bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Tahrik olmak ama sevişememek en kötü türden bir işkenceydi. Daha önce Solice'i onun üzerinde çalışması için ayarladığında Shade'e bunun tadına baktırmıştı ama belli ki Solice onu yeterince çalıştırmamıştı çünkü Shade ölüm noktasına gelecek kadar acı çekmek yerine uyarılmanın etkisinden kurtulmuştu. Plan, Shade'in neredeyse ölene kadar saatlerce acı çekmesine izin vermek ve sonra Solice'i geri göndermek, Shade'e ihtiyacı olan rahatlamayı sağlamak ... ve döngüyü baştan başlatmaktı.

Birkaç saatlik acıyla noktalanın birkaç dakikalık zevk. Tekrar ve tekrar. Çok güzel.

Ve hepsi mahvoldu çünkü Solice, Ghoullarının yakaladığı iblislerin vücut parçalarını çıkarmak için ameliyat yaptığı kadar kötü bir şekilde sik emdi. Bu yüzden Eidolon'a ihtiyacı vardı. İyi tıbbi yardım bulmak, iyi köleler bulmaktan bile daha zordu.

"Hımm." Sheryen uzun, gümüş rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "O zaman ben Eternal'a gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Lanet olsun ona. Onun bırakın bir vampir barına, herhangi bir kulübe bile gitmeyeceğini biliyordu. Bu fikir bile onu soğuk terler dökmeye itmişti. "Bu gece inimizde görüşürüz."

Ona bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı. "Onu takip et," diye bağırdı yanan ocağın yanında bir kemiği kemirmekte olan başka bir köleye. "Çıkarken zindana uğramasını istemiyorum." Shade onun beynini dağıtma ve sonra da kaçmak için onu kullanma fırsatını memnuniyetle değerlendirecekti.

Roag onu öldürmeli. Ya da doğramalı. Seminus parçaları yeraltı piyasasında neredeyse paha biçilemezdi.

Sorun şuydu ki, Roag'ın şimdiye kadar duyduğu en uğursuz ve ustaca lanet olan Shade'in lanetinin parçaları etkileyip etkilemeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu.

Tüm bunları Sheryen için yapıyordu, böylece gerçek aşkıyla bağ kurabilecek ve onu yatağında tutabilecekti ama aşk karşısı bir büyüyle lanetlenmiş organları kendisine nakletme riskini göze alamazdı.

Ama Shade'i doğrudan öldürmek çok hızlı olurdu. Hayır, Eidolon gibi acı çekmesi sağlanmalıydı. Ama nasıl? Roag Shade'in annesini öldürmüştü, Roag Shade'e bu olaydaki rolünden henüz bahsetmemiş olsa da bu eğlenceliydi ve Skulk'un ölümü onun peşini bırakmayacaktı ama bu yeterli değildi.

"Kardeşim aşağıda ne yapıyor? Perişan halde mi?" Muhtemelen değildir. Shade her zaman kırbaç ve zincirlere ilgi duymuştu.

Drekevac şekilsiz bir omzunu silkti. "Ben... sanmıyorum. Dişi Warg ona eşlik ediyor."

Roag gözlerini kıstı. "Dokunamasalar iyi olur." Eğer o piç kurusu zindanında zevk buluyorsa-

Bekle... işte buydu. Shade için nihai işkence. Ve eğer her şey yolunda giderse, Shade sadece hayatının geri kalanında işkence görmeyecekti...

Sonsuza dek azap çekecekti.

Beş

Saten çarşaf lar. Kuş tüyü yastıklar. Çikolata kaplı çilekler ve şampanya. Tüm bunlar, daha az konforu, daha çok deri ve zinciri tercih eden Gölge için fazla çökmüştü ama lüks Runa'ya yakışıyordu. Yumuşak teni ipeksi çarşaf ları hak ediyordu. Uzun, gür saçları parlak dalgalar halinde kabarık yastığın üzerine dökülüyordu. Ve dudaklarındaki çilek suyunu yalayış biçimi onu ateşliyordu.

Gölge'nin zihninin bir köşesinde bunun bir rüya olduğundan şüpheleniyordu ama bununla savaşmak istemiyordu. Runa'yla birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu.

Ona doğru hareket etti, ıslak sıcağının derinliklerine gömüldü. Birlikte olmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, sadece bir kadınla birlikte olmak yerine bir kadınla birlikte olmanın tadını çıkarmasına izin vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Böyle bir duyguya izin vermek tehlikeliydi. Eğer geçen yıl onu iki dişiyle yakalamasaydı, kendi kendine söyleyip durduğu gibi yapışkanlaştığı için değil, *kendisi* yapışkanlaştığı için onu gönderirdi. Eğer *Maluncoeur* laneti olmasaydı, bir insanla bağ kurması söz konusu olmasa bile, ilişkilerinin nereye gidebileceğini görmek için dayanmak isteyebilirdi. Tecrübesizliği ve utangaçlığıyla onun tipi olmasa bile.

Ondaki bir şey onu kendine çekmiş, onu kafede bıraktıktan uzun süre sonra bile onu düşünmesini sağlamış, telefon numarasını bulmasını ve iki gece sonra buluşmak için aramasını sağlamıştı.

"*Seni özledim, Gölge.*" Runa'nın sesi tatlı bir nektardı, birkaç dakika önce Runa'nın sırtından yudumladığı köpüklü şarap gibi damarlarında fokurduyordu, Runa karnının üzerine uzanmış, bir ziyafet gibi önüne serilmişti. "*Beni içine al.*"

Başını kaldırdı. Şehvet, aşk ve bunların arasındaki her şeyle parıldayan gözleri onunkilere baktı ve söylediklerinde ciddi olduğunu anladı. Onunla bağ kurmak istiyordu. Onun eşi olmak ve *s'genesis* boyunca ona yardım etmek istiyordu, böylece bunu tek başına yaşamayacaktı, böylece hayatı alt üst olmayacaktı.

Yüzünün sağ tarafı zonklıyor, deri izleri yüzeye çıkmaya ve Değişim'den geçtiğini ilan etmeye çalışıyordu. Eski hayatını unutan ve günlerini akılsızca hamile bırakacağı dişilerin peşinde koşarak geçiren, şekil değiştiren bir iblis olmasına haftalar, hatta günler ya da saatler kalmıştı.

Bir eşle bağ kurmak deliliği durdururdu, kelimenin tam anlamıyla. *Posts'genesis* erkekleri genellikle delirirdi, Roag bunun bir örneğiydi. Bağlanmış *posts'genesis erkekleri* akıl sağlığını korur, doğurgan olur ve şekil değiştirebilirdi, ancak yatabilecekleri tek dişiler kendi eşleriydi.

Hayatları boyunca tek bir dişiyi sınırlı kalacakları gerçeği, özellikle de *s'genesis'ten* sonra pek çok Sem'in bağ kurmamasının nedeniydi - *kim* altı yüz yılını aynı eşle geçirmek isterdi ki? Daha da kötüsü, tek bir çıkış yolu vardı.

-Eşlerden birinin ölümü. Ve iblisler genel olarak hayata karşı ciddi bir saygısızlık içinde olduklarından, iki yüz yıllık bir bağın ardından sizi uykunuzda öldürmeyeceğine güvenilebileceğiniz bir eş bulmak neredeyse imkansızdı.

Yine de Shade şansını denemek istiyordu... eğer lanet olmasaydı. Kendini bağladığı dişiyi aşık olma riskini göze alamazdı ve aşık *olacağını*, *hem de çok aşık olacağını* biliyordu. Sevgi dolu bir aile arzusu ona anne tarafından aşılarmıştı ve her gün sahip olamadığı şey için acı çekiyordu.

Şimdilik Runa'ya sahipti.

Bacakları onun etrafında sıkıca kilitlendi. Onu köküne kadar içine alarak, güçlü bir şekilde inleyerek yükseldi. Onun yatakta kendisine ne kadar uyumlu olduğunu, her arzusuna coşkuyla karşılık verdiğini unutmıştu. Merakı sınırsızdı ve onu çeşitli pozisyonlar, oyuncaklar ve eylemlerle tanıştırmaktan zevk alıyordu.

Alçaktan uzanarak tırnaklarını bir kalça yanağına geçirdi ve onu kendi seçtiği bir ritme zorladı. "*Daha sert,*" diye homurdandı. "*Ben çığlık atana kadar, iblis.*"

Şaşkınlık içinde çınladı; seks sırasında hiçbir zaman saldırganlık göstermemiş, arzularını ve ihtiyaçlarını karşılamış, esnek ve mükemmel olmuştu.

Bu daha da iyiydi.

Ona istediğini vererek, daha yükseğe tırmanırken inleterek içine girdi. Kadının uyarılma kokusu yükseliyor, onu şehvetle sarhoş ediyordu. Onu o kadar sarhoş etti ki oda dönmeye başladı ve ona "*İç beni*" diye emrettiğinde ve uzun bir çiviye köprücük kemiğine sürükleyip kan çektiğinde, düşünmeden yaptı.

Sol parmaklarını onun sağ parmaklarının arasından geçirdi ve kollarını başının üzerine uzattı. Adamın içinden acı fışkırdı, dişlerini geçirdiği omzundan yayılan hoş, lezzetli bir acı. Parmaklarından boynuna uzanan *dermoire* sıvı ısıyla parlamaya başladı, sanki uzuvlarını birbirine eritiyor gibiydi.

Cehennem halkaları, birbirlerine bağlanıyorlardı. Kahretsin, oluyordu ve bunu durduramıyordu, kanı boğazından şarap gibi akarken ve güçlü, erotik çekişlerle kanını çekerken değil. Orgazmı bir yük treni gibi üzerine gelirken ve kadın çığlık atarken ve ...

Kadının doruk noktası onu sağarken, kaygan iç duvarları onun etrafında kasılırken ve onu tutsak tutarken salıverilmesiyle kükredi.

Mahkum ...

Sürekli devam eden orgazm yüzünden gözleri kör olmuştu, doğru düzgün göremiyordu ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Odadaki kokular artık çikolata ve uyarılma değil, küf ve lağım kokusuydu. Dizleri saten üzerinde kaymıyordu. Sert taşa sürtünüyorlardı.

"Runa," diye fısıldadı adam ve kadın inledi, onu etkileyen aynı rüya gibi sisle kendine geldi.

"Ne oldu?" Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Göz ucuyla kolundaki *dermoire*'ın parlamayı bıraktığını gördü. Onu içinde, ruhunda, kalbinde hissetti. Birbirlerine bağlanmışlardı.

Ve giderek artan bir dehşetle nerede olduklarını fark etti.

"Seni piç kurusu." Gölge'ye dik dik bakarken Runa'nın kanı neredeyse öfkeyle kaynıyordu. "Bana ne yaptın sen?" Adamın çıplak omuzlarını sertçe itti. "Bırak beni!"

Adam da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Üzerinden atladı, hareketleri sarsıntılı ve beceriksizdi. Ama sonra, o da tam olarak zarafet ve incelikle hareket etmiyordu. Uzuvarları ağırlaşmıştı, sanki damarlarında kan yerine kurşun dolaşıyordu.

"Kahretsin," diye nefes alarak onun yanında diz çöktü. "Ne

oldu?" "Bilmiyor musun?"

"Birbirimize bağlandığımızı biliyorum. Ama o noktaya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yok."

Bağlanmış mı? Başındaki bir sancıdan dolayı irkildi. Uyuşturulmuş olmalıydı. Zihni öfkeyle çalıştı. Kafasında bulanık görüntüler dönüyordu. Bekçiler onlara yiyecek ve su getirmişti. Yemek yemişlerdi ve ondan sonra... zihni bir kara delik gibiydi. Roag'un sesini duyduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama sonra Shade ile bir otel odasındaaydı ve sevişiyorlardı...

Bağlanma. Isırma, kan... Bir çeşit çiftleşme ritüeli mi?

Karınçalanan bir uyarılma şoku onu sardı, tutarlı düşüncelerden arındırdı. Bunu hatırlıyordu, Shade'le seks yaptıktan sonra nasıl uzun süre orgazm olduğunu hatırlıyordu. Bu koşullar altında başka bir rahatlama bulabileceği için utanarak bir iniltiyi bastırdı.

Bu his onu sararken, Shade onu güçlü kollarına çekti. "Bu kısmı seviyorum," diye mırıldandı kulağına. "Seni aldıktan sonra, ben izlerken parçalara ayrılıyorsun."

Onun geniş omuzlarına yapışarak, bitmesini istemediği hazzın enfes dalgalarına tutunarak ona doğru eğildi. Adamın sert kas kütleleri vücudundaki spazmları tamponluyordu. Belli belirsiz, adamın kalçasının kendi kalçasını sardığını ve ona karşı sallandığını fark etti. Adam onu sıkıca tutuyor, ereksiyonunun sert uzunluğunu karnına doğru sürüyordu.

Birbiri ardına gelen orgazmlar boyunca onunla konuşurken dudakları kulağının kenarına değdi. Sözleri grafikti, sıcaktı, onu kucağında titreten sözlü bir afrodizyaktı.

Bittiğinde ve kafası rahatladığında, öncekinden daha az bir güçle de olsa onu tekrar itti. "Bu delilik," dedi, sesi hiç duymadığı kadar kısıktı.

"Roag da öyle." Shade elini saçlarının arasından geçirdi ve olan biten her şeyle başa çıkma becerisini ölçüyormuş gibi onu izledi.

"Roag'un sesini duyduğumu hatırlıyorum. Bize ilaç vermiş olmalılar. Ama neden?" Küçük hücrenin etrafına baktı, artık duvarlara zincirlenmediklerini ancak şimdi fark etmişti. İçine bir umut doğdu. Karanlık bir açlık, yaşadığının umut olmadığını fark etmesine neden olana kadar bu duyguyu memnuniyetle karşıladı.

Dolunayın çekiciliği idi. Vakit yaklaşmıştı.

"Neden, bilmiyorum. Ama Roag'un bize gerçek olmayan şeyleri düşündürme gücü var. Wraith'te de aynı yetenek var. İkimizin de kafasına girip

bağ kurmak istememize neden oldu."

"Peki bağlanma tam olarak nedir?"

"Seminus iblisleri *s'genesis'in* en kötü etkilerinden kaçınmak ya da tersine çevirmek istiyorlarsa bunu yaparlar. Hâlâ Değişim'den geçiyoruz ama eğer bir hayat arkadaşı edinmişsek, şiddet dolu bir hayata dalmıyoruz ve gezegendeki her dişiyi hamile bırakma dürtüsüne sahip değiliz." Öne doğru eğildi, gözleri kadının açıkta duran ve sıcak bakışları altında gerginleşen göğüslerine kayd. "Biz sadece eşimizi hamile bırakma dürtüsüne sahibiz."

Yutkundu ve kollarını kendine doladı. "Sen ..." "Henüz doğurgan

değilim." Kaşlarını çattı. "Boğazımın etrafında bir halka var mı?"

"Evet." Kolundan yukarı uzanan *dermoire*'ın bir uzantısıydı... bir boynundaki düğümlü tasma. Dokunmak için elini uzattı ama adam geri çekildi.

"Yapma." Sesi alçak ve sertti. "Kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Sana yapmak istediğim şeyler ..."

Kalbi göğsünde gümbürdedi. Boğazına doğru fırladı ve sesini zorlukla çıkarabildi. "Bu... bu normal mi?"

"Değişim'den önce bir eş almanın onu daha hızlı tetiklediğini duymuştum." Gözlerinin beyazı neredeyse siyah tarafından tüketilene kadar bakışları karardı. "Sürekli seks arzı yüzünden."

Sadece bu kelime bile, adamın ifadesindeki sahiplenici yoğunluk, onu neredeyse inletecekti. "Tekrar düşün, dostum. Senin küçük seks kölen olmayacağım." Bunun kendisinden çok ona inandırıcı geldiğini umuyordu.

Shade aralarına biraz daha mesafe koymuştu ama vücudunun kıvrılma şekli, onu izleyişi ona saldırmaya hazır bir panteri hatırlatıyordu. "İşler böyle yürümüyor." Boğazını parmakladı. "Bir ya da iki yüzük var mı?"

"Bir."

"*S'genesis* tamamlandığında iki tane olacak. İlki bağlandığım anlamına geliyor. İkincisi doğurgan olduğum anlamına geliyor. Birkaç dakika içinde benimkiyle eşleşen kol işaretleri geliştireceksin. Likantropi DNA'nı değiştirdiği için artık tam olarak insan değilsin, bu yüzden bağlanma seni öldürmemeli."

Olmamalı mı?

Bu gerçekten ama gerçekten hiç iyi değildi. Ayağa kalktı ve adım atmaya başladı, kurt kanı derisinin yüzeyinin hemen altında kaşınıyordu. "Tamam, bağımızı nasıl çözeceğiz?"

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Yapmıyoruz."

"Ne demek *yapamayız*? Bir yolu olmalı. Bir büyü, bir ritüel _."

"*Yok.*" Tekrar çenesini ovuşturdu. "Lanet olsun."

Aklına daha fazla üzülməsi gerektiği geldi ama muhtemelen ikisi de bir gün içinde ölecekleri için, ömür boyu çiftleşmek çok da önemli bir şey gibi görünmüyordu.

"Eğlence olsun diye, diyelim ki Ghoullardan kurtulduk. Bağlanmak benim için ne anlama geliyor? Bizim için?"

Ayağa kalktı, bir süre volta attı, yürürken kaslı vücudu bir güzellik abidesiydi. "Zorla sadakat, bir şey için. İkimiz de isteyerek bir başkasıyla seks yapamayız. Denersen acı hissedersin. Onu kaldıramayacağım. Bu, birbirimizden ne kadar uzakta olursak olalım birbirimizin uyarıldığını hissedeceğimiz anlamına geliyor. Birbirimizin duygularını hissedeceğiz. Şu anda öfkeni hissedebiliyorum."

"Bahse girerim yapabilirsin." Ona ters ters baktı. "Tüm bunlar kulağa oldukça boktan geliyor. Bir insan bunu neden yapar ki? Yani, senin için işleri kolaylaştırabileceğini anlıyorum ama kadınlar bunu neden yapar?"

"Kadınlar değil. Kanımız insanlar için zehirli, bu yüzden onlarla bağ kuramayız."

"Güzel. Dişiler o zaman. Neden diş i iblisler seninle bağ kursun ki?"

"İblisler de aşık olur, biliyorsun," diye tersledi. "Dişiler sevdikleri erkeğin delirmesini ve hareket eden her şeyi becermesini engellemek isterler." Derin bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda daha sakindi. "Bazı türler bu anlaşma sayesinde daha uzun ömürlü olurlar. Av türleri eş olarak bir koruyucu edinir. Bir dişinin bir Seminus iblisiyle bağ kurmasının pek çok nedeni var."

"Peki ya kurtadamlar?" "Bu

dünyanın dışında orgazmlar."

Gözlerini dikti. "*Bu kadar mı?* Harika seks mi? Hayatımın geri kalanında seninle uğraşmak zorunda kalacağım ve bundan tek kazancım harika seks mi olacak?"

"Harika seksten daha *iyi*," dedi, sesi biraz sinirli çıkıyordu.

Etrafına dağılmış olan giysilerine uzandı. "Bu harika." Ve parçalanmış olan külotundan bahsetmiyordu.

"Ben de pek mutlu değilim prenses."

Ona bağırıp çağırma isteğine karşı koydu. Bu onun suçu değildi. "Kardeşinin nesi var? Neden bu kadar ..."

"Sapık mı?"

"Bu işe yarar."

"O her zaman dengesizdi. Son derece zalim bir ırk olan Neethul köle sahiplerinin çocuğu olarak dünyaya geldi. *S'genesis'inden* geçtiğinde, sahip olduğu birkaç misketi de kaybetti."

Kot pantolonunu çekiştirdi ve bir noktada hırlamış olmalı çünkü adam ona meraklı bir bakış attı.

"Yakınsınız, değil mi?"

Cevap olarak, kasları sanki kemiklerinden ayrılıyormuş gibi acı verici bir şekilde gerildi. "Dolunay neredeyse geldi."

"Kahretsin."

"Evet. Üzerimi değiştirir değiştirmez derimi yüzecekler."

Başını yavaşça sallayan Shade küpesini parmakladı. "Hiç sanmıyorum. Roag bizi bir sebepten ötürü

bağladı." "Yani beni

öldürmeyecek mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Oh, seni öldürecek," dedi sessizce. "Ama henüz değil. Bence çok daha kötü bir şey planlıyor."

Doktor Gemella Endri, Underworld General'daki doktorlar odasında durmuş, Eidolon ve Kynan onu sakinleştirmeye çalışırken Wraith'in adım atışını izliyordu.

Çabalarının boşa çıkması yürek parçalayıcıydı. Wraith saatlerdir dikiş yerlerinden parçalanıyordu. Giysileri bile bu strese dayanamamıştı. Tişörtü, sanki onu boğuyormuş gibi elleriyle sürekli çekiştirdiği için boynundan onarılamaz bir şekilde gerilmişti. O kadar volta attığına göre, savaş botlarının tabanlarının tamamen aşınmış olması gerektiğini düşündü.

İki elini saçlarının arasından geçirerek yürümeyi bıraktı ve sırtını kanla yazılmış büyülerle kaplı koyu gri duvara yasladı
-Şiddeti önleyen koruyucu büyüler. Çoğunlukla. O ve kardeşleri şiddet kısıtlamasından muaftı.

"Hâlâ yerini tespit edemiyorum. Kahretsin, onu bulamıyorum!"

Eidolon, Gem'in karşısında oturduğu yerden başını kaldırdı, kara gözleri periliydi. Shade ve Skulk'un kullandığı ambulans bulunmuştu ama iblislerden hiçbir iz yoktu ve hastanedeki herkes endişe modunda çalışıyordu. "Onu hiç hissedebiliyor musun?"

Wraith duvarlar kadar karanlık olan tavana baktı. "Acı çektiği zaman onun görüntülerini alıyorum ama uzun sürmüyor. Birisi ona maskeleye büyüsü falan yapmış olmalı."

"Ghoul'lar, değil mi?" Kynan hepsinin düşündüğü şeyi dile getirdi ve Gem endişeli bir nefes aldı.

"*Hayır.*" Wraith odanın öbür ucuna fırladı ve Kynan'ı şiddet tehdidi arttıkça nabızı atmaya başlayan duvara çarptı. Ön kolunu Ky'nin boğazına dayadı ve Ky'nin çenesinden köprücük kemiğine kadar uzanan sivri yara izlerine baskı uyguladı. "Bunu söyleme. *Aklından* bile geçirme."

Kynan sakin gözlerle Wraith'i izlemek dışında bir tepki vermedi. Söyledikleri tam isabetti ve hepsi de bunu biliyordu. Daha bu sabah bir Oni

İblis getirilmiş, dili ve üç gözü Gulyabaniler tarafından toplanmıştı ve bu durum endişelerini daha da artırıyordu.

"Bırak onu Wraith," dedi Eidolon yumuşak, yatıştırıcı bir sesle. "Shade'e konsantre ol."

Wraith sonunda Kynan'dan uzaklaşmadan önce birkaç acı dolu kalp atışı geçti. "Buradan çıkmam gerek."

Eidolon ayağa kalktı ve stetoskopunu boynundan kaymaması için ayarladı. "Wraith..." Sesindeki uyarı bir neşter bıçağı kadar keskindi.

"Bana sadece hayır deme dersini boş ver, kardeşim." Wraith salondan çıktı ve Eidolon da bir lanet okuyarak onu takip etti ve Gem'i Kynan'la yalnız bıraktı.

Ky, personel dolabından bir Red Bull kaparken boğazını ovuşturarak, "Bu berbat bir iblis," diye mırıldandı. Gem bakışlarını Ky'nin eğilirken önlüğünün güzel poposunu sarışından ayırmak zorunda kaldı.

"Sanırım hepimiz biraz dağılmış durumdayız," dedi yorgun bir sesle.

"Herkesi mi kastediyorsun? Yoksa sadece iblisleri mi?" Ky, her zaman nefesinin biraz daha hızlı gelmesine neden olan kot rengi gözleriyle onu izlerken tepeyi patlattı. "Senin gibi."

Bu açık hatırlatma onu yerine oturttu. Eskiden yaşamak için iblisleri öldüren ve şimdi onlardan nefret etmek için her türlü nedeni olan bir insandı. Yine de onlarla çalışıyor, onlarla sosyalleşiyor ve UG'de onları iyileştiriyordu. Yine de, onun ne olduğunun ötesini göremedi. Onu ne kadar çok istediğini göremedi.

Karısı ona ihanet ettiğinde aldığı yaralar hâlâ acıydı ama Gem, sadece kendi bencil sebepleri için bile olsa, onu iyileştirmeyi umutsuzca istiyordu.

Kynan Morgan'ı seviyordu ve yıllardır seviyordu.

Onun artık aşık olduğu adam olmaması önemli değildi. İblis yarısı onun saflığını, *iyiliğini* kaybettiği için seviniyordu. Şeytan

İnsan yarı ağladı, onu tekrar bütün olarak görmeyi arzuladı.

"Gem?" Kynan'ın eli omzuna indi, onu acınası düşüncelerinden uyandırdı ama sıcaklığıyla yatıştırdı.

Tanrım, çok ateşliydi. Koyu, dikenli saçları, mavi gözleri, derin bronzlaşmış teni. Atletik yapısı hem yatakta hem de yatak dışında maraton koşmak için yaratılmıştı.

"Ah, Gem?"

Gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

"Hepimiz Shade ve Skulk için endişeleniyoruz."

"Öyle misin? Gerçekten mi?" Sorusu niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı ve bir sonraki sorusunda sesini dikkatlice dengeledi. "Onlar için gerçekten endişeleniyor musun?"

"İblis oldukları için umursamadığımı mı

düşünüyorsun?" "Aklıma geldi."

"İkisinden de daha kötü olan insanlar tanıdım."

Bu cevap ona umut verdi, karnında hafif bir kıpırtı hissetti. "Sen... sen hiç bir iblisle birlikte olabilir misin?" Soruyu geri alamadan ağzından çıkmıştı.

Askerlik günlerinde aldığı ses teli hasarı ona kaba, çakıllı bir ses bırakmıştı ama şimdi daha da alçak ve sertti. "Ne hakkında konuşuyoruz? Seks mi?"

Ağzı kurudu ve içinden hem arzu hem de endişe dolu bir ürperti geçti. "Bilmiyorum. Ben sadece... kendini biriyle görebiliyor musun?"

Uzun bir parmağı çenesinde gezindi, bu şimdiye kadar yaşadıkları en samimi temastı. "Asla."

Bununla birlikte, odadan dışarı çıktı.

Kynan salon kapısının hemen dışında durdu, kalbi çarpıyor, nefesi boğazını yakıyordu. Gölgele hastane koridorları üzerine kapandı ve baş döndürücü bir vertigo hissi üzerine çökerken kendini duvara yaslamak zorunda kaldı.

Az önce orada ne olmuştu öyle? Gem'i tanıdığı onca yıl boyunca ondan arkadaşça bir esintiden fazlasını almamıştı ama birdenbire... istiyor gibi görünmüştü.

Onu istemek mi? Neden? O hasarlı bir mal ve A sınıfı bir pislikti. On bir aydan uzun bir süredir libidosunun karısı kadar ölü olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Ama birdenbire, Gem'le birlikte orada dururken, vücudu sanki bir defibrilatörle çalıştırılmış gibi yeniden canlandı.

O bir iblis.

"Yarı iblis," diye mırıldandı kendi kendine.

Ama şeytanın yarısı olabildiğince kötü.

Aman Tanrım. Koridorda durmuş kendisiyle savaşıyordu, önlüğünün altından o anki uyarılmış hali belli oluyordu ve neden? Az önce bir iblisle asla ilişki kuramayacağını açıkça belirtmişti, seks gibi sığ bir şey için bile, çünkü seks onun için hiçbir zaman sığ olmamıştı.

Adamım, karabasan kardeşler onun *bu yönünü* bilselerdi kışkırlarıyla gülerlerdi. Seksin her zaman özel bir şey olduğunu, birbirini önemseyen iki insan arasında paylaşılması gerektiğini düşünürdü. Ama aynı şekilde hissetmeyenleri yargıladığı da söylenemezdi. Zengin ve evli babası sessiz kalması için ona yüklü bir meblağ ödediğinde bu işi bırakan bir telekızın oğlu olarak büyümüştü. Büyürken insanların en iyi ve en kötü hallerini görmüştü, sonra da orduda savaşırken. İnsanlar stresli olduklarında, incindiklerinde ya da yetiştirilme tarzlarından dolayı garip şeyler yapıyorlardı.

Yani hayır, yargılamadı ve hemen sonuca varmadı.

Belki de Gem'in sorusunu yanlış yorumlamıştı. Belki de seksten ya da en azından *onunla* seksten bahsetmiyordu.

Belki de lanet olası bir aptaldı, çünkü konuşmanın ne hakkında olduğunu çok iyi biliyordu ve aleti de biliyordu.

Bunun bir önemi yoktu, çünkü deri mini eteği ve kalçalarına kadar uzanan çoraplarıyla ne kadar seksi görünürse görünsün, aralarında hiçbir şey olamazdı - ki şu anda bunun inanılmaz derecede seksi olduğunu fark etmişti.

Hay sikeyim. Başı büyük bir beladaydı ve nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Altı

Shade volta atıyor, onları zindandan çıkarmak için bir plan düşünüyordu. Gelip giden Gardiyanları izliyor, kalıpları, türleri ve cinsiyetleri hakkında bir fikir edinmeye çalışıyordu. Bir dişiyi baştan çıkarmak onlara kaçmak için en iyi şansı verecekti ve şu ana kadar iki tane görmüştü: onu daha önce hücreden çıkaran dişi şeytan ve onları besleyen bir diğeri.

Runa birkaç dakika önce uykuya dalmıştı, bu yüzden onun yanına, sırtını duvara yaslayarak oturdu ve Roag'ı düşündü, Roag'ın Brimstone'daki yangında başına gelenler için neden Gölge'yi ve kardeşlerini suçladığına ışık tutabilecek bir şeyler hatırlamayı umuyordu.

Roag'ı canlı gördüğü son günü düşünürken Runa'nın yumuşak horultuları onu uyutuyordu.

Günün ilk ambulans seferi tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Shade ve Skulk bir Soulshredder'ın yaralandığı sokağa vardıklarında, adam ölmüş ve arkasında sadece yerde ince, yağlı bir yağ tabakası bırakmıştı. Kaçıştan dönen Shade, New York City sokaklarının birkaç kat altına inen mahkûm otoparkına dönmüştü. Yeraltının derinliklerinde bir garaj kapısı parıldıyordu, insanlar için görünmezdi ama iblisler için bir işaretti. Shade ambulansın ön panelindeki bir düğmeye bastı ve kapı açılarak teçhizatın içeri girmesine izin verdi. Hastaneye bitişik dev bir otoparkın içinde ortaya çıkmışlardı.

Bir ambulans durağına park ettikten sonra, Eidolon'un Wraith'le aptalca bir şey yüzünden tartıştığı dinlenme odasına yöneldi. Roag bir duvara yaslanmış, buzdolabını karıştırmak için eğilen vampir hemşire Solice'e bakıyordu.

"Shade," dedi Roag İrlandalı aksanıyla, "kardeşlerimizi Brimstone'a gitmeye ikna etmeye çalışıyorum. Reddediyorlar. Yine reddediyorlar."

"Neden deniyorsun ki? Kimse gitmek istemiyor." Wraith bile şehvet dolu iblis barlarında takılacak kadar çılgın değildi.

Ama Roag artık sonuçları umursamıyordu. İçgüdülerinin ve libidosunun kölesiydi. Şu anda bile Solice'i izlerken şehvet kokusu dalga dalga yayılıyordu. Dudaklarını yalayarak Solice'in yanına gitti, onu kendine doğru çekti ve yüzüstü duvara yapıştırdı.

Eidolon boğazını temizledi. "Dinlenme odasında seks yok. Kuralları biliyorsun."

Roag sanki duymamış gibi hemşireyi okşamaya devam etti ve Shade bir savaşa hazırlandı. Ancak Eidolon ikiliye doğru ilk adımını attığında Roag geri çekildi. "Çok gerginsin, E."

"Vardiyam bittiğinde seninle barda buluşuruz," diye mırıldandı Solice ve Roag sırtıttı.

"Yaramaz hemşireye şaplak atma oyunu oynayacağız." Kulak memesini ısırды ve onu serbest bıraktı. Kadın, adamın karabasan feromonlarından etkilenerek sallandı.

Kapıya doğru. Çoğu dişi bir posts'genesis Seminus iblisinin ne olduğunu anladığında ondan uzak dururdu ama vampirler gebe kalamadıkları için - Wraith'in annesinin tek durumu hariç - vampirlerin onları becermek konusunda hiçbir çekinceleri yoktu.

Kapı Roag'un arkasından kapanırken Shade, "Aptal," dedi. "Kendini öldürtecek."

O gittikten sonra Wraith ayağa kalktı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "İnsan sadece umut edebilir."

"Shade?"

Shade, Roag'ın öldürüldüğü günün tekrarından gözlerini kırıştıtarak çıktı. Uyuyakalmıştı ve tanrım, uyandığı gerçekliktense rüyaya geri dönmeyi tercih ederdi.

Runa'ya baktı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Ona aşık olması an meselesiydi ve duygusal zayıflığının sonuçları, uzun süren bir ölümün yanında eğlenceli kalacaktı.

Shade hiçbir şeyden korkmazdı, ama seksen yıl önce öfkeli bir büyücü tarafından ona musallat edilen *Maluncoeur* onu çok korkutmuştu ve eğer dikkatli olmazsa Runa onun sonu olacaktı. Çünkü şu anda bile vücudu canlanıyor, Runa ona bağımlı hale gelene kadar ona tekrar tekrar sahip olmasını talep ediyordu. Ve bu gerçekleşecekti. Her orgazmda, menisi onu kendisine daha güçlü bir şekilde bağlayacak, kimyasal bir süreç daha güçlü, daha uzun orgazmlara ve saatlerce sürecektir bir endorfin salgılanmasına neden olacaktı. Kısacası, onun kendisini arzuladığı kadar, kadın da onu arzulamayı öğrenecekti.

Keşke uzun zaman önce insan dışısının, şöhrete giden yolda sevişen ve kefareti olarak Shade'den sert, şiddetli seks talep eden güzel sessiz film yıldızının ihtiyaçlarına boyun eğmeseydi. Keşke Shade'i bağlı karısıyla çıplak bulduğunda kocasını öldürmeseydi. Keşke o koca, son anlarında Shade'e laneti fırlatan bir büyücü olmasaydı.

Sana sesleniyorum, Kötülüğün hizmetkârı, İntikam İblisi, sana sesleniyorum, Arioch, intikam veren, can alan. Sana emrediyorum, bu iblisi *Maluncoeur'e* bağla, sonsuz bir susuzluk, amansız bir açlık, bitmeyen bir acı, dinmeyen arzularla dolu sonsuz bir hayata. Gölgeye ve *Maluncoeur'e* geçmesin diye aşkı bilmemeli. Buraya gel, buraya gel. Vasiyetimi yerine getir.

Seksen yıl sonra, büyücünün sözleri kanlı dudaklardan döküldüğü günkü kadar netti.

Runa soğuk bir el ile yanağını okşadı. "Hey. Uyanık mısın?"

Onu üstüne çekmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce elini itti. Kızın kolunda hâlâ eşinin işaretlerini taşımadığı dikkatinden kaçmadı. "Ne oldu?"

"Biri geliyor."

"Nihayet." Sersemliğini üzerinden atarak ayağa kalktı ve çıplak bir halde soğuk taş duvara doğru kayd. Ayak sesleri duyuldu; yumuşak, hafif. Kesinlikle kadındı.

Mükemmel.

Gölgeli köşenin kendisini gizleyeceği hücre kapısına doğru ilerledi. Konuştukları gibi yerde yatan ve boynuna bir zincir dolanmış olan Runa'ya eliyle işaret etti.

Ölü gibi görünerek çok iyi bir iş çıkardı.

Shade de görünmez görünmek için aynı derecede iyi bir iş çıkaracaktı.

Kapının yanındaki karanlığın içine doğru kayarken titredi, deri hücreleri kendi elini göremeyene kadar değişti ve karardı. Çok

Umber iblisinden miras kalan gölge varken gölgeye dönüşme yeteneği sayesinde artık çok az varlık onu tespit edebiliyordu.

Ayak sesleri daha sert, daha yüksekti. İkinci bir çift.

Kalp atışlarını sabit tutmak için yavaş ve dengeli bir şekilde nefes alarak bekledi, yaklaşan her kimse kalp atışlarının ve akan kanın sesine duyarlı olmadığını umuyordu. Özellikle vampirler bu konuda tam bir baş belasıydı.

"Usta buraya gelmemeni söyledi!" Çaresizlik, kapının dışındaki bir erkeğin sert fısıltısına karıştı.

"Seminus'u görmek istiyorum," diye mırıldandı kadın sesi. "Roag ve ben henüz birbirimize bağlı değiliz, bu yüzden istediğimi yapabilirim. Ebedi'den döndüğümü bilmiyor. Oynamak için zamanım var."

Kapının parmaklıkları arasından Shade onun şehvet kokusunu alabiliyordu ve seksen yıldır ilk kez en ufak bir uyarılma kıpırtısı bile hissetmedi.

Runa'ya bir bakış attı ve aleti sarsıldı. Lanet olası bağ.

Dişi parmaklıkların arasından baktı. Soluk, yarı saydam teni, menekşe rengi gözleri ve sivri kulakları onun mağarada yaşayan bir tür olan Bathag olduğunu gösteriyordu. Yani... Roag kendine bağ kuracak bir dişi bulmuştu.

"Gitmiş. Onu kim dışarı çıkardı?" Kapıyı tıkırdattı. "Warg'ı öldürdü."

"Bunu yapmayın," diye bağırdı erkek. "Hayır!"

Demir kilit tıkırdadı. Kapı açıldı ve kadın içeri adım atıp doğrudan ona baktı. Nefesini tuttu, kalp atış hızını düşürmeye çalıştı ve başaramadı. Uzun bir süre sonra Bathag arkasını döndü.

Runa'ya doğru ilerlerken, Gölge iki eliyle başının iki yanına kenetlenerek saldırdı ama son anda boynunu kırmadı. Koparmalıydı ama Roag'la bağ kurma konusunda söyledikleri doğruysa, kardeşi ona aşıktı.

İşe yarayabilir.

Runa ayağa fırladı. "Arkanda!"

Döndü ve dişiyi içeride takip eden erkeğin saldırısını engelledi. Üç hamlede iskelet iblisi parçalayıp öldürdü ve Runa dişiyi yüzüstü yere serdi. Runa Bathag'ın üzerine binmiş, bir eliyle ensesini tutarken, diğer eliyle Bathag'ın kolunu arkasından çekiyordu.

Etrafta dolanacak zamanı olmamasına rağmen, bir an için geri çekildi ve arkadaşının ezici gücünü hayranlıkla seyretti ve-

Kahretsin. Kendini silkeledi. "Gitmemiz gerek."

Runa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gölge!"

İki Darquethoth hücreye daldı, floresan gözleri, dudakları ve obsidyen derilerindeki kesikler loş zindan ışığında parlak turuncu parlıyordu. Hızlı hareket ediyorlardı ama Runa onları yardı ve onlar dönerek uzaklaşırken Runa için bir açıklık yarattı.

"Haydi!" diye bağırdı ve boynuna bir ip dolanınca homurdandı. Darquethoth'lardan biri onu hücre kapısına çarptı. Acı omurgasını kesti.

Bir öfke kükremesi zindanda yankılandı ve ardından Runa bir yumruk ve ayak telaşıyla Darquethoth'lara etkileyici hareketler yaptı. İpten kurtuldu ve yumruğunu bir Darquethoth'un suratına indirdi. Erkek, Runa'nın ayağından kafasına bir darbe almış olan diğeriyle aynı anda yere yığıldı.

Bathag ayağa kalkmaya çabaladı. Shade ile göz göze geldiğinde tısladı ve yer sallanmaya başladı. Tavandaki bir taş toz bulutu içinde yere düştü ve kahretsin, her yeri yerle bir edecekti.

Runa'nın gözbebekleri genişledi ve çılgınca daraldı. Parmakları uzadı. Gece tavan kadar hızlı çöküyordu. Bir yerlerden bağırışlar geliyordu. Daha fazla Bekçi.

"Gitmemiz gerek!" Runa'nın kolunu tuttu. Roag'ın dışısını de yanlarına alabilmeyi diliyordu ama Bathag onları yavaşlatacaktı.

Hücreden dışarı fırladıklarında altlarındaki zemin yuvarlandı ve sarsıldı.

İleride iki Bekçi ayakta kalmak için mücadele ediyordu. Gölge onların arasından bir bowling topunun lobutların arasından geçtiği gibi geçti. Hiç yavaşlamadan Runa'yı dar ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı sürükledi. Merdiven boşluğundan fırladılar ve çimenlik bir alana çıktılar. Etraflarını saran gri sis, ayaklarının dibinde dönen kalın dallar dışında hiçbir özellik taşımıyordu. Arada bir sis perdesi inceliyor, uzaktaki kayalık uçurumlar ve bodur ağaçlar görülebiliyordu. Arkalarında taş bir duvar keskin bir şekilde yükseliyor ve sisin içinde kayboluyordu.

Bir kalede tutuluyorlardı.

"Neredeyiz biz?"

"İrlanda, sanırım." Hem manzaraya hem de Roag'ın geçmişine bakarak bir tahminde bulunmuş. İlk olgunlaşmasının ardından, dünyanın derinliklerindeki iblis diyarı Sheoul'dan çıkıp çeşitli İrlanda şehirlerinde insanlar arasında yaşamış ve sonunda IRA'ya katılmıştı. Hiçbir şey onu sorun çıkarmaktan daha fazla heyecanlandırmıyordu.

Runa iki büküm olmuş, nefes nefese kalmıştı ama Runa'nın solunum sorunlarının efordan ziyade yaklaşan warg dönüşümüyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. "Bütün bunlar da neydi? Titreme."

"Bathaglar... toprak ve su üzerinde kontrolleri var. Öfkelenirlerse tsunamilere, depremlere ve her türlü pisliğe neden olabilirler. Çok kızgındı." Öfkeli bağırışlar araya girdi ve onu kendi spastik nefes alma nöbetine gönderdi. "Gitmeliyiz bebeğim. Kalıp oynamayı çok isterdim ama bu aptal bağ bazı ciddi koruyucu içgüdüleri ortaya çıkarmış gibi görünüyor."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Sesi yumuşaktı ama çelik gibiydi.
Tıpkı bakışları gibi.

Zamanın tükenmekte olduğunu farkındaydı ama kendini bu andan mahrum etmek istemiyordu. Kızda bir savaşçının ruhu, bir dövüşçünün kararlılığı vardı. Sağduyusunun önüne geçerek onu çağırırdı.

Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Aynı anda teni gerildi ve kanı sıcaktan kızardı. Onu hemen o anda ve orada almak istiyordu. Cehennem ateşi.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama bunu yapmak zorunda kalmayacağından emin olabilirim."

Akıllıca olanın onu burada bırakıp kendini öldürtmek olduğunu bildiğinden, bağı lanetledi, bir kez daha elini tuttu ve onu ormana doğru sürükledi.

Runa Gölge'ye ayak uydurdu, yan tarafındaki dikişi ve her nefeste ciğerlerinin yanmasını memnuniyetle karşıladı. Özgürdü ve taze, berrak akşam havası koşma, uluma dürtüsünü ateşledi. Avlanmak.

"Geliyor."

O kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktı. "Roag?"

Başını ufka doğru eğdi; günün son ışıkları sis perdesinin arasından bir parça görünüyordu. "İyi geceler. Ben dönüyorum."

"Genelde nereye gidersin?"

"Bunun bir önemi var mı? Amerika Birleşik Devletleri'nden binlerce mil uzaktayız."

"Bizi her yere dakikalar içinde götürebilirim. Şimdi, nereye gidiyorsun?"

Washington, D.C.'nin altındaki gizli bir tesis olan ve şehrin pentagram ve heksagram düzenini ustaca kendi avantajına kullanan Ordu üssünde rahat bir kafesi vardı. Bazıları tarafından yanlışlıkla şeytani olduğuna inanılan masonik semboller, savunma büyüsunü geliştirirken kötülüğe karşı koruma sağlıyordu.

Belli ki Shade'e bundan bahsedemez ya da onu oraya götüremezdi. Sivillerin operasyona yaklaşmasına izin verilmiyordu. İblisler girebilirdi ama sadece zaptedilmiş, R-XR programının bir parçası ya da ölü olmaları şartıyla.

"New York'taki evim. Bodrumda bir düzeneğim var."

Aylardır oraya gitmemişti; orduda çalışmakla o kadar meşguldü ki eve gidememişti. Dünyada bu kadar çok yaratık olduğu kimin aklına gelirdi ki? Günlerinin çoğunu dünyayı dolaşarak yaratıkların yoğun olduğu noktalara giderek geçiriyor, çoğunlukla sadece dolunaylarda Washington'a dönüyordu. Seyahat etmeyi, kendisi gibi olan ve çoğu etiketlenip zarar görmeden bırakılan diğerlerinin izini sürmeyi seviyordu. Ordu, insanlar ve iblisler arasında bir savaş olması durumunda, kurtadamların ve şekil değiştirenlerin hayati bir rol oynayabileceğini düşünüyor gibiydi ve ordu onların insanların tarafında savaşmasını istiyordu.

Shade başını salladı ama tetikte olan bakışları etraflarındaki alanı taramayı hiç bırakmadı. Kaslı vücudu dizginlenmiş bir güçle şarkı söylüyordu ve keskin hatlarla belirlenmiş kabile *kıyafeti* ona medeniyetsiz, yırtıcı bir nitelik katıyordu. Tekinsiz, yabancı manzaranın arasında tam ona göre idi. Tek ihtiyacı olan bir kılıçtı ve iki şey için yaratılmış kadim bir savaşçı olabilirdi: dövüşmek ve seks. Shade'in savaşta zafer kazandığı ve sonra da onu sahiplendiği görüntüsüne ilkel, kadınsı bir tepkiyle ürperdi.

"Roag senin kim olduğunu biliyor olabilir," dedi Shade. "Ghoul'ların seni bulmasını istemiyorum."

Panik alevlendi ve kalbinin göğsünde şiddetle çarpmasına neden oldu. Ya da belki de içindeki gerginlik, gerginlik hissi sadece kurt adamın dışarı çıkmak istemesiydi. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Eğer değişirsem..."

Muhtemelen Shade'i öldürecek ve sonra da insan kurbanlar aramak için kaçacak olan açgözlü, katil bir canavara dönüşmenin getirebileceği sorunları dile getirmek istemedi.

"Biliyorum." Shade yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı, sanki bir ulumayı serbest bırakmak ister gibiydi. Kız bu hissi biliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Harrowgate'i araştırıyorum. Roag operasyonunu birinden uzakta yapmaz."

Harrowgate. Bir yeraltı ulaşım sistemi. Ordu yıllardır nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Tamamdır. Bu taraftan." Az önce geldikleri yöne doğru ilerlemeye başladı.

"Uh..."

"İyi olacağız. Geçidin içine girdiğimizde, benim evimin yakınındaki bir çıkışa gideceğiz."

Ağaçların arasında hızla ilerlediler. Shade bir kedi gibi zarif ve hafif adımlarla ilerliyordu ve yaralı ayağı onu rahatsız ettiyse bile bunu belli etmiyordu. Vücudu değişime hazırlanmak için gerilirken kendi adımları da ağırlaştı. Bir yanı kurt tarafını serbest bırakmak istiyordu, bu her warg için bir tehlikeydi.

Ayda bir kez bir canavara dönüşüp özgürce koşma, istediği zaman ve zevk için öldürme arzusuyla savaşıyordu. Onu ısıran piç kurusu sayesinde dönüştüğü canavar buydu.

Ve Shade'e teşekkürler, hatırlaması iyi olur.

"Buradayız."

Runa bir kaya ile yıkılmakta olan bir taş duvar arasındaki parıldayan boşluğa baktı. Daha önce de benzer ışık perdeleri görmüştü ama bunları göz yanılması olarak değerlendirmişti.

Kapı ile aralarında bir düzineden az mesafe vardı. Ama bir şeyler doğru değildi. Hava doğal olmayan bir şekilde durgunlaşmıştı, sanki şeytan rüzgârı kendi iradesi dışında dizginlemişti.

Shade de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü hareket etmiyorlardı ve o da hareketsiz kalmıştı, her şeyi aynı anda algıliyormuş gibi görünen gözleri dışında.

"Kapı korunuyor," diye mırıldandı. "Ne tarafından?"

"Bilmiyorum."

Birden fazla ayak sesinin hızlı gümbürtüsü ultra hassas kulaklarına kadar geliyordu ve zamanlarının kalmadığını biliyordu. "Risk almak zorundayız. Kötü adamlar, saat sekiz yönünde."

Kapıya doğru hızla ilerlediler. Yerden bir şey yükseldi, bulanık, dumana benzer bir yaratık ve girişe sadece birkaç metre kala kayarak durdular. Beyaz sis bulutları birbirine karışarak yavaşça yaklaşık on iki metre boyunda, açık çeneli ve köpekbalığına benzer dişleri olan bir yaratık şeklini aldı. Kırmızı yarıklar gözlerini oluşturuyordu. Görebildiği kadarıyla bacakları yoktu ama bacaklarının eksikliğini kolları uzunluğundaki pençeleriyle kapatıyordu. Runa'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama dışkı ve çürümüş balık gibi kokuyordu. Ve çok korkutucuydu.

"İyi değil," diye homurdandı Shade.

"Sen yetersizliğin kralı değil misin?"

Arkalarında üç Bekçi ve Bathag çalıların arasından fırladı. Shade harekete geçerek Darquethoth'lardan birini yere serdi. Bathag Runa'nın üzerine atladı, yüzü korkunç bir şeye dönüştü ve

Ağız dolusu keskin dişleri ve çatallı bir dili vardı. Runa orduda sıkı bir eğitim almıştı ve Özel Kuvvetler komandosu olmasa da kendi başının çaresine bakabilirdi. Aşağı yukarı.

Bu durumda daha az.

Bir yokuştan aşağı yuvarlanıp taş bir çite çarptıklarında dünya dönmeye başladı. Runa homurdandı ve kendi yumruğunu iblisin suratına indirdi. Dişler parmak eklemlerini sıyırdı ve Runa havayı emdi.

"Bu acıttı." Runa bacağına iblisin sırtına geçirdi ve onu ters çevirdi. Runa çenesine vurduğunda dişinin hırıltısı kesildi.

İblis dondu kaldı, bir an için sersemledi. Runa kendini kalın, ölü bir dala doğru sürükledi. Ete çarpan sert bir şeyin mide bulandırıcı çıtırtısı ve ardından Gölge'nin acı dolu laneti, dövüşüne yeni bir soluk getirdi. Ayağa fırladı ve dalı bir golf sopası gibi savurdu.

"Runa! Onu öldürme!"

Çok geç, Bathag'ın kafatasındaki tahta çatırdadı ve o şey gevşedi.

Runa kaltak için tek bir damla gözyaşı bile dökemedi ama nabzını yoklamak için bir saniyesini ayırdı. Hiçbir şey yoktu. Shade neden Bathag'ı canlı istesin ki? Kanlı ellerini kot pantolonuna silerek ona doğru baktı ama adam yine tamamen savaşa dalmıştı. Tepenin zirvesine doğru koştu, iki ölü iblis buldu ve Shade son Bekçi'yi indiriyordu. Arkasında, duman-yaratık hırladı, ama ileri geri süzüldü, isteksizdi ya da yapamıyordu -Saldırmak için.

Shade'i böyle dövüşürken görmek şok ediciydi, sert kas kütlesi ve dövmeleleri bir kasırga gibi dönüyordu. Bir dakika önceki izlenimi doğruydu; adam savaş için yaratılmıştı. Savaş, tehlike ve bela tek bir güçlü pakette toplanmıştı. Darquethoth'un sırtına bir tekme indirdi. Darquethoth yere düştü, kemiksiz bir su birikintisine dönüştü.

Shade ona dönerken bir an bile tereddüt etmedi. "Bathag öldü mü?" Shade başını salladı, Shade'in yüz ifadesi karamsarlaştığında garip bir önsezi hissi kapladı içini. "Lanet olsun. Hazır mısın?"

"Ne için?"

Onun elini tuttu. "Oradan kaçacağız. Buhar hortlağı Harrowgate'e bağlı ve erkek, bu yüzden onu baştan çıkaramam."

Onlara ulaşmak için çabalayan ama sanki görünmez bir tasmaya bağlıymış gibi kısa sürede geri çekilen şeye baktı. "Bağlandığımızdan beri artık bunu yapamayacağını söylediğini sanıyordum."

"Başka bir dişiyle sonuna kadar gidemem ama yine de fazlasıyla karabasan cazibesine sahibim."

"Büyü mü?" Şaka yapıyor

olmalıydı. "Sik beni

feromonları."

İşte *buna* inanıyordu. "Buhar hortlağı neden Harrow Geçidi'ne bağlı olsun ki? Tüm kapılar korunuyor mu?"

"Hayır. Bu Roag'ın işi. Tutsaklarının kaçmasını ve düşmanlarının onu bulmasını engellemek için." Onun elini sıktı. "Nasılsın?"

Onun ne demek istediğini biliyordu ve sanki onun sözleri içindeki kurt adama değişmeye başlaması gerektiğini hatırlatmış gibi, eklemleri dayanılmaz acılar içinde patlamaya başladı.

"Gitmek zorundayız," diye nefes nefese

kaldı. "Ama nasıl?" "Tam içinden

geçeceğiz."

Sisin içinde sesler çınılıyordu. Zamanın dışındaydılar. *O da* zamanın dışındaydı. Şimdiye kadar gördüğü en korkunç görünümlü iblislerden birine doğru koşmanın kötü bir fikir olduğunu düşünebilirdi ama yaşamak istiyorsa Shade'e güvenmek zorundaydı.

"Sen ne dersen," diye nefes aldı.

Shade ona bir kaşını kaldırdı ve sonra koşmaya başladılar. Gölge o şeyi yolundan itmek istercesine kolunu uzattı ve *dermoire*'ı parlamaya başladı. Canavara çarptılar ve Runa'nın vücudunun her yerinde milyonlarca denizanası sokması hissi patladı. Hem dehşet hem de acı içinde çığlık atma dürtüsüyle savaştı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve tökezledi. Gölge onu yakaladı ve vücudunun sağlam duvarına yaslayarak dik tuttu.

Buhar hortlağı çığlık attı ve aniden onu geçtiler. Shade onu Harrowgate'in içine sürükledi. Karanlık üzerlerine kapandı, zifiri karanlık etraflarını çevreleyen pürüzsüz obsidyen duvarlara kazınmış parlayan semboller ve haritalarla bölündü.

Acı hâlâ vücudunu sarıyordu ve derisinin altında kasları gerilmiş, vücudu canavar formuna dönüşmeye başlarken eklemlerini çekiştiriyordu. *Acele et, Shade.*

"İblis'e ne oldu?" Sesi kaba, gırtlaktan geliyordu ve yarı biçimlendirilmiş bir ağzın içinden konuştuğunu biliyordu.

"İçini karıştırmak için yeteneğimi kullandım. Öldürmedi ama yarattığı bizi geçirecek kadar sersemletti." Ona yandan bir bakış attı. "Oh, hey ... bunu henüz yapmayalım. Otur. Otur."

Çok komikti. Dönüşümü tamamlanır tamamlanmaz onu ısıracaktı.

Shade bazı gravürlere dokundu. Bir kalp atışı sonra kapı açıldı ve sıcak ve nemden oluşan bir duvarın içine adım attılar. Bir ormana. Derisinden fırlayacakmış hissi bir anda kayboldu. Yaklaşan dolunay nedeniyle kanı karıncalanmıştı ama değişimin yakınlığı ortadan kalkmıştı. Hepsinden iyisi, vücut parçaları tekrar yerine oturmuştu.

"Neredeyiz biz?" Etraflarını kuş sesleri ve böcek vızıltılarının yanı sıra ağaç tepelerinde çığlık atan tanımlanamayan yaratıklardan oluşan bir kakofoni sarmıştı.

"Kosta Rika." "Orta

Amerika mı?"

"Başka bir Kosta Rika biliyor musun?"

Ukala. Bir şeyin tıslama sesini duyunca sıçradı. Burası ona kalp krizi geçirtecekti. İblislerin peşinde olması yeterince kötüydü. Şimdi de zehirli yılanlar ve aç jaguarlar hakkında endişelenmesi gerekiyordu.

"O iblisler bizi takip edecek mi?"

Shade başını salladı ve çalıkların arasında ilerlemeye başladı.

Kadın da aceleyle onun peşinden gitti. "Peki ya Roag?"

Durdu, koyu renk gözleriyle etrafındaki ormanı taradı. "Birini hissedemediğiniz sürece Harrowgate'lerde onu takip etmek zordur. Bir cehennem köpeğine ihtiyacınız var."

"Tamam, peki neden burası?"

"Gün ışığında fazladan birkaç saatiniz olacak. Ve," diye ekledi, "ikinci evim burada. Roag'un bundan haberi yok."

Şaşırdı. "Bana ikinci bir evin olduğunu hiç söylememiştin."

"İnsanları götürdüğüm bir yer değil."

Çok hoş. Onun iblis seks partnerlerini buraya, muhtemelen vahşi hayvanlar gibi yuvarlandıkları bu buharlı ormana getirdiğini hayal etti. Ondan nefret etmesinin tüm sebepleri, tüylerini diken diken eden bir öfkeyle birlikte geri geldi. Bu, ay öncesi gerginliğiyle birleşince ortaya yakıcı bir ruh hali çıkmıştı.

"Beni götüreceğin bir yer de değil," diye tersledi. "Daha

iyi bir fikrin var mı?"

"Ne istersen yapabilirsin. Roag'la aramızdaki bu mesele bitene kadar kardeşimin yanına taşınacağım."

Hoşnutsuzluğu dalga dalga yayıldı. "Söz konusu bile olamaz. Sen benimle kal."

"Tekrar düşün." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, aralarındaki gerilim yapışkan havadan daha yoğun hale geldikçe sırtından akan ter damlalarını görmezden gelmeye çalışıyordu. "Çıktığımız zamanki saf, omurgasız küçük budala değilim."

"Omurgasız olduğun zamanlarda senden daha çok hoşlanıyordum," diye mırıldandı. "Evet, o zaman da senden daha çok hoşlanıyordum."

"Kahretsin, Runa. Roag'la olan şey geçmeyecek. Onun dişisini öldürdün. Sana ulaşmak için her şeyi yapacaktır. Ve seni ele geçirdiğinde..." Shade'in elleri iki yanında yumruk oldu ve sertçe yutkundu.

Harrowgate'e endişeli bir bakış atarken hayal gücü onun söylemediklerini alıp her türlü korkunç yere gitti. İki kayanın arasında asılı duran parıldayan kemer, İrlanda'da girdiklerinin aynısıydı. Ancak bu kapıda onu koruyan ürkütücü bir iblis yoktu.

"Neden hissedemiyorum?" diye sordu, merakını gidermekten çok Roag'ın ona ne yapacağı gerçeğini aklından çıkarmak için.

"Yeni dönüşen kurtadamlar hâlâ fazla insandır. Zamanla insanlığınız azaldıkça, insan olmayan içgüdüleriniz keskinleşecektir."

"Ne kadar oldu? Yani, neredeyse bir yıl oldu."

Omuz silkti, bir omzunu gergin bir şekilde yuvarladı. "Hastanede onları hissedebilen bir warg sağlık görevlimiz var ve kendisi yüz yaşında, yirmili yaşlarında dönüşmüş. Yani Harrowgate'leri o seksen yıllık zaman dilimi içinde bir yerlerde hissetmeye başladı."

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Ne kadar yardımcı oldun."

"Hadi gel." Bathag'in dişleri tarafından parçalanmış olan elini tuttu ve kız irkildi. "Yaralanmışsın." Kadının parmak eklemlerini yüzüne yaklaştırarak vücudunu da kendine çekti.

"Önemli bir şey değil."

Shade onu görmezden gelerek parmaklarını hafifçe çığ ve yırtık derinin üzerinde gezdirdi. Ağaçları sallayan bir esinti, Shade'in toprak ve ter, savaş ve seksin güçlü bir karışımı olan kokusunu da beraberinde getiriyordu. Göğsünde kir ve kan izleri vardı ve bir yanağı morarmıştı ama bunun için daha da muhteşemdi. Onun kendisi için savaşma şekline verdiği ilkel tepkiden nefret ediyordu, hatta *ondan* nefret ediyordu. Ama kalbinin atmasını engelleyemediği gibi bakmasını da engelleyemiyordu.

"Bırak beni." Kelimeleri hırsla ısırdı, çaresizce ondan uzaklaşmak istiyordu ama adam hipnotik bakışları ve başparmağının parmak eklemleri üzerinde yavaş, yatıştırıcı geçişleriyle onu tuttu. Elinden düşük seviyeli bir vızıltı geçtiğinde nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"İyileşme sürecini hızlandırmak. Eidolon'un yaptığını yapıp seni anında iyileştiremem ama vücudunun doğal iyileştirici yeteneklerini yüksek vites geçirebilirim." Sesi boğuktu, ona içindeyken kulağına seksi, yaramaz şeyler mırıldandığı zamanki sesini hatırlatıyordu.

Ona da aynı şey hatırlatılmış olmalıydı, çünkü küfredip kızın elini bıraktı. "Beni takip edin." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Hem ona karşı olan değişken duygularından hem de onun öngörülemez davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde, Harrowgate'i kendi başına denemek isteyerek onun gidişini izledi.

"Çalıştıramayacaksın," diye seslendi ve lanet olsun, onun ne düşündüğünü nereden biliyordu?

Hareketlerini hızlı ve emin bir şekilde yaparak, onu aşırı büyümüş bir patika boyunca götürdü. Yapraklar derisini kesiyor ve dallar onu pençeliyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

Her seste zıplarken ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu ama adam yavaşlamaya başladığında en az bir saat geçtiğini hissetti. Bir sivrisinek sürüsünün ona saldırmasıyla aynı anda akan suyun sesi kulaklarına ulaştı.

"Tanrım, bir duş ihtiyacım var." Boynunu tokatlayarak kan emicilerden birini ezdi. "Burada yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Yerel vahşi yaşam beni rahatsız etmiyor ve sadece en aşırı sıcaklıklar beni etkiliyor."

Soğuk zindanda, giysileri çıkarıldıktan sonra adamın nasıl hiç titremediğini hatırlıyordu. Öte yandan o, zaman zaman donarak öleceğini düşünmüştü.

Yosunlu ağaçlar ve yemyeşil bitkilerden oluşan kalın örgü inceldi ve bir tarafı sarp bir kayalık ve devasa uzunlukta bir şelale ile sınırlanan bir açıklığa, cehennemin ortasında pırıl pırıl bir cennete açıldı.

"Dur tahmin edeyim, mağaranın girişi düşüşün arkasında mı?" Çok klişe.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece yürümeye devam etti. Sivrisinekleri tokatlayarak ve kazağına takılan ve saçlarını çeken dalları bir kenara fırçalayarak onu takip etti. Uçurumla dev bir dikdörtgen taşın arasından geçtiler, patika yaklaşık otuz metre boyunca keskin bir şekilde yukarı doğru açılı bir şekilde ilerledi, ta ki çalılar ve sarmaşıklarla dolu çıkmaz bir sokağa girene kadar. Shade bitki örtüsünün bir bölümüne uzandı, bir klik sesi duyana kadar bir şeyle uğraştı ve büyük bir kaya parçası yana kayarak dar bir açıklık ortaya çıkardı.

"Bunu kim inşa etti?"

"İblis müteahhitler."

Her gün duymadığınız bir şey vardı.

Açıklıktan geçip serin bir mağaraya girdiler. Cilalı beyaz taş tavana monte edilmiş armatürlerden mağaraya yumuşak bir ışık doluyordu.

"Şelale buraya güç veriyor," dedi o sormadan önce.

Arkalarındaki taş yerine oturdu ama o bunu fark etmedi bile, adamın ininden çok etkilenmişti.

Açık ve şaşırtıcı derecede havadar olan mağaranın doğal özellikleri yaşam alanı yaratmak için kullanılmıştı. Pelüş kumaşla kaplı taş banklar mağaranın etrafına serpiştirilmişti. Pürüzsüz, karanlık duvarlardaki derin bir girintiye bir ocak yerleştirilmişti. Şöminenin üzerinde büyük bir düz ekran televizyon bile asılıydı.

"Genelde film izlemek için," diye açıkladı odanın arka tarafına doğru ilerlerken. "Burada kablolu yayın yok, o yüzden müthiş bir DVD koleksiyonum var."

Evet, bunu fark etmişti. Bir duvarın tamamı, bir video dükkanından daha fazla DVD barındıran raflara oyulmuştu. Ve Tanrı aşkına, giyinebilir miydi? Sırtındaki kasların dalgalanması, yürürken kıcının esnemesi... Kadın bakmaktan kendini alamıyordu ve adamın kesinlikle böyle bir ego desteğine ihtiyacı yoktu.

Adam bir kapı aralığında kayboldu ve kadın da onu takip etti. Bir tür mutfığa açılan kısa koridorun duvarlarına küçük iğne uçlu ışıklar yerleştirilmişti. Odayı tanımlamak için yine doğal mağara özellikleri zekice kullanılmıştı. İki uzun bank üzerinde sekiz kişinin oturabileceği masa taştan oyulmuştu. Tezgahlar ve çift lavabo da öyle. Paslanmaz çelik aletler, kompakt olmalarına rağmen son teknoloji ürünüdür ve minimum profil için duvarlara yerleştirilmiştir.

"Bu çok havalı." Modern, erkeksi dekoruyla New York'taki dairesinden etkilenmişti ama bu... vay canına. "Her gün eve gelip bunu görmek varken neden şehirde yaşıyorsun ki?"

"Burada yaşamadığımı nereden biliyorsun?" Ona, mutfığın ötesinde ne varsa gizleyen, sağa doğru sivrilen dar bir açıklığa girmesini işaret etti.

"Burada seni meşgul edecek yeterince şey yok," dedi ve içeri girdi. ... oh, Tanrım. Ürkek bir çılgılığı bastırmak için elini ağzına kapattı.

Homurdandı. "Eğer buraya gelirsem, meşgul olmayı planlıyorum." Kadın durdu, ayakları önden gitmeye başladı. Adamın elleri omuzlarına indi ve ağzı kulağına doğru eğildi. Kalbi düzensiz bir ritimle çarpmaya başladı. "Gördüğünüz gibi."

Oh, gördü.

Bir çeşit yatak odasıydılar. Gerçi bu terimi biraz gevşek kullanabilirdi. "Burası bir işkence odası."

Shade onun yanından geçerken, adamın sıcaklığı neredeyse giysilerini yakıyordu. "Buraya zevk odası demeyi tercih ederim." Adam ona doğru döndü ve kadın bir gülümseme bekledi ama tuhaf bir şekilde adam... üzgün görünüyordu. "Bu gece burada kalacaksın."

"Ne?" Ondan uzaklaştı, arkasındaki mağara duvarına çarptı. Bir şey tıkırdadı. Zincirler. Vay anasını. "Beni o zindandan alıp başka bir zindana mı getirdin?"

Sırtını soğuk duvar boyunca kaydırarak ondan uzaklaştı, ama adam ormanda yürürken korktuğu jaguarların yırtıcı niyetiyle onu takip etti. *Aptal*. Shade herhangi bir orman kedisinden çok daha tehlikeliydi.

Adam ona yetişti, o kadar yakınında durdu ki Runa ona bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. "Burası bir oyun odası, Runa" diye mırıldanırken sesi derin, erotik bir hırıltıydı.

"Bir adamın oyun odası başka bir adamın işkence odasıdır," dedi kısık sesle.

"Etrafına bak."

Dehşetini yutarak bakışlarını onun karanlık bakışlarından uzaklaştırdı.

Devasa bir yatak odanın arka tarafının tamamını kaplıyordu ve diğer her şey gibi o da kendi küçük mağarasında oturacak şekilde bir girintinin içine inşa edilmişti. Yatağın üzerindeki tavandan makaralar, zincirler ve deri kelepçeler sarkıyordu.

Başka yerlerde, sağlam ahşap yapılar rastgele yerleştirilmişti, ancak bunların kullanılma şekillerinde rastgele bir şey olmadığından hiç şüphesi yoktu.

"Stoklar," diye açıkladı. "Şaplak tezgahları." Eli bir köşedeki sandığın kapağında gezindi. "Kırbaçlar, kırbaçlar, sopalar. Dahası da var ama görmek istediğinizi sanmıyorum."

Runa'nın ağzı kurudu. Nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama Shade'le tanışıp onun bir iblis olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez korktuğunu biliyordu.

Gölge, Runa'yı yatak odasında yalnız bıraktı, onun şaşkınlığının ve korkusunun kokusunu hazmedemiyordu. O odadan nefret ediyordu, içindeki her şeyden nefret ediyordu. Onun kadar nazik ve sevecen bir kadını, seks sırasında hem kendi menisini hem de sayısız kadının kanını döktüğü bir yere getirmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Bunu istemişlerdi ve o da onlara vermişti çünkü doğası onu buna zorlamıştı ama o iblis dişilerle geçirdiği her dakikadan nefret etmişti. Mağarasından her zaman tatmin olmuş bir şekilde ayrılırlardı, ama o içten içe öyle bir sarsılırdı ki, sadece kendini işe vermek onu tekrar dengeye getirebilirdi.

Kardeşlerinin çılgına döneceğini bildiği için uydu telefonunu kullanarak Wraith'in cep telefonunu aradı. Wraith ilk çalışta cevap verdi.

"*Shade?*" Statik Wraith'in sesini bozduğundan Shade zar zor duyabiliyordu ama daha iyi sinyal alabilmek için dışarı çıkmak istemedi. Runa'yı izlemeye devam etmeyi tercih etti.

"Evet, dostum, benim."

"Neredesin? İyi misin? E ve ben duvarlara tırmanıp duruyoruz."

"Ben iyiyim. Birazdan UG'ye gideceğim."

"Sana geleceğim. Bana nerede olduğunu söyle."

Wraith'in sesindeki endişe Shade'i bir neşter gibi kesti. O ve Wraith arasında her zaman derin bir bağ olmuştu, neredeyse çok derin. Wraith bazen Shade'in düşüncelerini okuyabiliyordu, Shade'in küçük kardeşinden sakladığı sırlar olmasaydı bile bu yeterince kötü olurdu. Ama Shade'in sırları vardı ve bunlardan biri de bu mağaraydı. Yıllarca, neredeyse doğduğu andan itibaren işkence görmüş ve kafese kapatılmış olan Wraith'in esaret ya da işkenceye benzeyen her şeyle ciddi bir sorunu vardı. Shade'in aşırı cinsel ihtiyaçlarını kesinlikle anlayamazdı.

"Abi, ben iyiyim." Duşun açıldığını duydu, Runa'nın soyunduğunu hayal etti, suyun çıplak vücudundan aşağı aktığını hayal etti ve kendi vücudu sertleşti. "Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, eğer ne demek istediğimi anladiysan."

"Gece yarısına kadar burada olmazsan," diye hırladı Wraith, "peşinden gelirim. Tabii ne *demek istediğimi anladiysan*."

Shade sıırttı. Wraith peşinden gelmekle tehdit ettiğinde, seni yakaladığında kışını tekmeleyeceğini kastetmişti.

"Sakin ol, tamam mı? Oraya vardığımda seni ve Eidolon'u her konuda bilgilendireceğim." Wraith itiraz edemedi telefonunu kapattı ve oturma odasıyla mutfak arasındaki gizli yan girişten dışarı süzüldü. Anında, ılık bir esinti onu bir sevgilinin kucaklaması gibi sardı - şimdiye kadar gerçekten izin verdiği tek tür.

Çıkış onu şelalenin arkasındaki düz, iyi gizlenmiş taş platforma götürdü. Seks partnerlerinden hiçbirini buraya getirmemişti ama Runa'nın dünyadaki en sevdiği yeri görmesini istiyordu. Duşunda çıplak olan Runa. Gölge'nin teni ısındı, o kadar sıcaktı ki, şırıl şırıl akan suyun ince, serinletici buğusu yanmayı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Nefesini içine çekerek ve lanet okuyarak şelaleye doğru adım attı. Su üzerine çarparak zindanın kirini temizledi ama ruhundaki karanlığı ya da Skulk'u kaybetmenin acısını temizleyemedi.

Küçük kız kardeşi onun hayatındaki tek ışık kaynağıydı, onun sertliğine karşı yumuşaktı. Herkesin içindeki karanlığı görebilen Umber yeteneği ona bahşedilmişti, bir dokunuşla onu azaltma ve hatta yok etme gücüne sahipti. Shade'i iyileştirememesi, içindeki karanlığı yok etmeye yaklaşamaması onun için sürekli bir endişe kaynağı olmuştu ama hem lanetinin hem de onu çevreleyen pişmanlığın eninde sonunda ortadan kaldırılabilmesine ikna olmuştu.

Shade konusunda yanılmıştı ama Roag konusunda haklıydı.

"İçinde çok fazla kötülük var, Paleshadow," demişti bir keresinde Shade'e, bir daha asla duymayacağı lakabını kullanarak. Bronz teniyle, hepsi safkan Umber olan yirmi kız kardeşinin arasında çimento grisi rengi, kömür gibi saçları ve tunç gibi gözleriyle göze çarpıyordu. Babasının annesine ergenlikten yeni çıkmışken tecavüz etmesinin bir ürünü olan ilk çocuktu ve en büyük kız kardeşinden on yaş büyüktü. Umber'lar son derece nazik ve anaçtı, bu yüzden ona da kız kardeşleri kadar iyi davranılmıştı. En büyükleri olarak onlara bakmak Shade'in sorumluluğundaydı. Onları güvende tutmak.

Çok kötü bir şekilde başarısız oldu.

Annesi ava giderken onu sorumlu bırakmıştı, bu genellikle günler süren bir şeydi. O yokken, ilk olgunlaşma döngüsüne girmiş, cinsel dürtülerini tatmin etmek için kız kardeşlerini yalnız bırakmış ve mağaraya döndüğünde bir katliamla karşılaşmıştı. Yemek arayışındaki Khilesh şeytanları korunmasız inleri hedef almış ve karınlarını doyurduktan sonra bile öldürmeye devam ettikleri açıktı. Skulk hayatta kalan tek kişi olmuş ve saklambaç oyunları sırasında en sevdiği yer olan dar bir mağara boşluğuna saklanarak ölümden kurtulmuştu.

Shade gözlerini kapadı ve yüzünü yukarı çevirdi, suyun onu uyuşana kadar dövmesini umdu ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Hiçbir şeyin faydası olmadı. Khileshileri avlamıştı ama ölümleri bile işe yaramamıştı. Olanlardan duyduğu vicdan azabı onu asit gibi kemiriyordu ve kardeşlerini bir delilik döneminde terk etmiş olması önemli değildi. Mağaradan ayrıldığını bile zar zor hatırlıyordu. Onu takip eden aralıksız seks günlerini de zar zor hatırlıyordu.

Yine de ne Skulk ne de annesi onu suçlamıştı. Kendi ailesini, sevdiği bir eşle birlikte yetiştirebileceği oğullarını istemesine neden olan şey onların sevgisi ve rahatlığıydı.

Laneti sayesinde böyle bir şey olmayacaktı. *Olamazdı.*

Onu bugün yürümek istemediği bir yola sürükleyen düşüncelerden sıyrılıp sudan çıktı ve mağaraya doğru ilerledi. Runa mutfaktaydı, üzerinde onun tişörtlerinden biri ve belini sonuna kadar kıvrımış olması gereken bir çift büzgülü boxer şort vardı. Tişört onu cüceleştirmiş, kalçasının ortasına kadar inmiş ama yeterince örtmemişti.

"Buzdolabında biraz soda buldum," dedi. "Umarım sakıncası yoktur."

"Ne istersen alabilirsin." Kadının yanından geçerek Deri pantolon, atlet ve botlarını giydiği yatak odasına gitti. İşini bitirdiğinde Runa'nın kapıda dikildiğini görünce şaşırды.

"Tüm bunların ne olduğunu bilmek istiyorum," diye sordu, gözleri nefret etmek istediği ama ne kadar yapmamaya çalışsa da hayranlık duyduğu o yeni inatçılıkla doluydu.

"Bunun açık olacağını düşünürdüm."

"Hiç... hiç benimle böyle bir şey kullanmadın."

Runa'nın Aziz Andrews Haçı'nın üzerine yayılmış ve onun merhametine kalmış görüntüsü onu yaladı ve nabzı düzensiz bir ritimle pompalandı. Odadan ve içindeki her şeyden nefret ediyor olabilirdi ama bunun tek nedeni onu kullanmak *zorunda olmasıydı*. Kullanmayı istemek ise tamamen farklı bir şeydi.

"Hayır, ama en nazik aşık ben değildim, değil mi?"

"Bilmiyorum." Bakışları çıplak ayaklarına kaydı. "Karşılaştırma yapmak için fazla dayanağım yok. Senden önce sadece bir adam vardı..."

Göğsünde bir şey sıkıştı. Kendini nefes alıp vermeye zorladı çünkü gerçekten dik durması gerekiyordu ve ani bir

Oksijen, az önce söyledikleriyle birleştğinde, şu anda onun kapağını kapatabilirdi.

"Benden sonra kimseyle birlikte olmadın mı?"

Kaşları sert bir bakışla çerçeveselendi. "Kurt adam olduğumdan beri biraz meşguldüm."

İçinden şiddetli, sahiplenici bir içgüdü kabardı, onu gururla şişirdi, diğer kısımlarını tahrikle şişirdi. *Benim. Sadece benim.*

Azı dişlerini gıcırdattı. Tanrılar aşkına, daha bir gün önce çiftleşmişlerdi ve şimdiden ona yakınlaşmaya başlamıştı. Onu istiyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Endişenin yerini öfke aldı, içindeki dipsiz bir kuyu olan o karanlık yerden çağrıldı. Kadının bileğinden tutup onu odaya sürükledi. "Küçük bir tecrit zamanı," diye homurdandı.

"Shade! Ne yapıyorsun?" Shade onu yakalamak için çabaladı ama likantropisinin ona verdiği ek güç Shade'inkiyle boy ölçüşemezdi. En azından insan formundayken.

Olabildiğince nazik bir şekilde onu elleri ve dizleri üzerine yatırdı, bir eliyle ensesinde hareketsiz tutarken diğer eliyle de kayanın derinliklerine sabitlenmiş olan *morfestus* zincirine uzandı. İblis büyüyle güçlendirilmiş halkalar en güçlü varlıkları bile tutacak şekilde tasarlanmıştı ve ayak bileğine geçirdiği kelepçe otomatik olarak doğru boyuta ayarlanıyordu, böylece kız yer değiştirdiğinde, daha büyük gövdesine uyacak şekilde genişleyecekti.

"Gece çöküyor."

"Evet," diye tersledi, "birkaç saat içinde mi?" Kadının ayağı neredeyse adamın kalçasına çarpacaktı.

"Onun gibi bir şey."

Bakışları kızın üzerinde gezindi, başını eğdiği için saçları yüzünün etrafında bir perde oluşturuyor ve şüphesiz öfke dolu bir ifadeyi gizliyordu. Diri poposu yukarı kalkmış, her öfkeli hareketinde kalçasına sürtünüyordu. Onu bu şekilde, tam burada, hemen şimdi alabilirdi. Bileğinin bir hareketiyle çürük boxer'ı yırtıp atabilirdi. Parmaklarının bir hareketi zonklayan aletini serbest bırakacaktı.

Zihni dürtülerine direnmesi için ona bağıırken bile içgüdüleri ateşlendi. Küfrederek onu serbest bıraktı ve sıçrayarak uzaklaştı. O da öfkeli, temel bir küfür savurdu ve bacağına yakalamak için hamle yaptı. Iskaladı ama zar zor. "Yapma bunu!"

"Bana başka seçenek bırakmadın!" diye gürledi, kendini kontrol edemediği için onu cezalandırmanın adil olmadığını biliyordu, ama adil olmak şu anda ilgilendiği bir şey değildi. "Seni istememe neden oluyorsun ve bu olamaz."

Geri çekildi, ağzı açık kaldı. "Kardeşinin zindanında olduğum ve bunlarla hiçbir ilgim olmadığı için beni bağışla."

Şimdi kendini bir pislik gibi hissediyordu. Kadına baktı, kalçalarının üzerine oturuşuna, kocaman tişörtünün yukarıya doğru sıyrılışına, pamuklu boxer'ının yayılmış kalçalarının arasındaki seksinin tepeleri ve vadisi üzerinde sımsıkı gerilmiş olmasına. Aynı anda hem savunmasız hem de seksi görünüyordu ama daha çok savunmasızdı. Kendi rızası olmadan bir iblisle çiftleşmek, yabancı bir yerde zincirlenmek ve bir kurt adama dönüşmenin eşiğinde olmak onun için dehşet verici olmalıydı.

Oh, lanet olsun. Gözlerini sımsıkı yumdu, biraz sakinleşmek için kendini zorladı. "Bak, ben de en az senin kadar bundan hoşlanmıyorum. Ama hastaneye gitmem gerekiyor. Sana biftek ya da başka bir şey getiririm. Sabah olmadan."

Kurtadam sağlık görevlileri Luc sayesinde biliyordu ki, warglar canavar formunda beslenmezlerse, güçlü çeneleri arasında etin yırtılmasını ve kemiğin çatırdamasını hissetmezlerse, insan bedenlerinde aç, huysuz ve hâlâ çiğ etin tadını arzulayan bir şekilde uyanırlardı. Tatmin olmamış bir canavar, gün doğumunda tekrar insan formuna geçtikten sonra bile kudururdu.

Runa gözlerini ondan kaçırdı. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Ne gibi? Bir warg mı? Hiç görmediğimi mi sanıyorsun? Tatlım, ben yüz yaşındayım. Onları gördüm, tedavi ettim, düzüştüm... ah, evet, bir ya da iki warg'ın etrafında bulundum." Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam hâlâ bir köpeği tekmelemiş gibi hissettiğinden iç geçirdi. "Yiyecekleri kapıdan atacağım ve bakmayacağım. Tamam mı?"

"Her neyse," diye mırıldandı. Zinciri çekiştirdi. "Vites değiştirdiğimde bu canımı yakacak."

"Manşet genişleyecek."

"Elbette. Tek beden herkese uyar sizin için muhtemelen bir gereklilik, değil mi?"

Kızgın bakışlarını sırtında hissederek mutfağa doğru yürüdü, dolaptan bir paket sakız aldı ve şimdi ne yapacağını merak etti. Kardeşlerine bağlandığını, Skulk'un öldüğünü ve ölen kardeşlerinin sadece hayatta olmadığını, aynı zamanda son zamanlarda halklarının başına bela olan organ toplama çetesinin arkasında olduğunu nasıl söyleyeceğini merak etti. E muhtemelen kaskatı kesilir ve sessizleşirdi. Wraith tavana vururdu. Farklı tepkiler verebilirlerdi ama bir konuda hemfikir olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Gölge'nin yaşaması için Runa'nın ölmesi gerekiyordu.

Kynan personel dinlenme odasında durmuş, düşmüş bir melek ve çok iyi bir şifacı olan Wraith ve Reaver'ın büyük ekran televizyonda oynayan slasher filmiyle dalga geçmelerini dinliyordu. Bu Kynan'ın ilk beyin boşaltma programı tercihi değildi ama Wraith günlerdir ilk kez adım atıp hırlamaktan fazlasını yaptığı için şikâyet etmeyecekti. Shade aradığı ve iyi olduğu için mutluydu.

Buzdolabından bir sandviç almak için başını kaldırdığında ekrandaki bir çiftin birbirine girdiğini gördü, bu da her an katledileceklerini garanti ediyordu.

Wraith Reaver'a bir sırtıř attı. "Eminim dūřmenin iyi yanlarından biri de budur, ha?
Bedenin zevkleri mi?"

Eski melek omuz silkti. "Berbat değil."

Wraith ekrandaki harekete bir kaşını kaldırarak baktı. "Öyle."

Reaver'ın aęzı, hastanedeki her kadının, zavallı eski meleęin anlamaya bile bařlayamayacaęı dūřünceler dūřünmesine neden olan gülümsemeyle açıldı. "Bu en iyisi."

"Bilemem," dedi Wraith.

Kynan neredeyse fıstık ezmesi ve jöle yerken boğuluyordu. "Neredeyse yüz yaşındasın ve günde bir düzine kez sevişiyorsun. Hesap tutmuyor."

Wraith gözlerini devirdi. "A, on iki paket yavaş bir gün. Ve B, birlikte takıldığım kadınların çoğunun dişleri jilet gibi. Eęer onların ağızlarının benimkine yaklaşacağını dūřünüyorsan-"

"*Gümüş kod, Acil Servis.*" Dahili telefonda bir kadın sesi duyuldu.

"Harika." Wraith sırtıttı ve Kynan başını salladı. Sadece Wraith bir tür yaratığın delirip hastaneyi kasıp kavurmasından heyecan duyabilirdi.

Sığınak büyüğü, biri diğerini kasten incitmeye çalışırsa aşırı acıya neden olarak şiddeti caydırıyordu, ancak öfkeli, incinmiş bir iblis hastaneyi paramparça edebilir ve bir sürü ikincil hasara neden olabilirdi.

Kynan, peşinde Wraith ve Reaver olduğu halde dinlenme odasından dışarı fırladı. Acil servisin köşesini döndüler ve bir grup olarak kayarak durdular. Devasa, siyah kürklü bir kurt adam odanın ortasında durmuş, başını tutmuş uluyordu. Yakınlarda bir erkek hemşire durmuş, elini kurt adamın başının arkasındaki kanayan yaraya bastırıyordu.

"Warg bana saldırmaya çalıştı," dedi.

Hâlâ başını kucaklayan ve o kadar çok ses çıkarıyordu ki Kynan'ın kendi başı da ağrımaya başlamıştı, kesinlikle hatasının bedelini ödüyordu. "Trank'ın gelmesi neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağırdı, masasındaki acil durum ilaç kutusunu karıştıran triyaj hemşiresi Ciska'ya, tam da bu tür durumlar için sakinleştirici stoklamıştı.

Reaver bir elini altın sarısı saçlarının arasında gezdirdi. "Bu koca kışlı bir kurt."

"Luc'tan daha büyük," diye mırıldandı Wraith, bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü Luc ayakları üzerinde duran bir tanktı.

Warg sonunda pençelerini kafasından uzaklaştırdı. Çenesinden tükürük damlıyor ve gözlerinde öfke yanıyordu. Kynan, Aegis kariyeri boyunca düzinelerce alışılmadık büyüklükte kurt adamla savaşmıştı ama bu seferki bir ganimet avı sayılabilirdi.

Tayla sayesinde artık değil. En azından New York City Aegis hücrelerinde değil.

Ciska ilaç kutusunu çarparak kapattı ve çıkan ses canavarın dikkatini çekti. Sıçrayarak ekipmanları ve sandalyeleri devirdi.

"Kahretsin!" Wraith kurt adamın bacağına doğru atılarak onu kaval kemiğine yakın bir yerden yakaladı. "Vur onu!"

Canavar savurdu. Darbe Wraith'i omzundan yakaladı ve odanın diğer ucuna uçurdu. Bir kalp atışı için kurt adam hariç herkes dondu kaldı. Lanet olsun. Canavarın Wraith'e acı çekmeden vuramaması gerekirdi. Bir hedef bulunduğunu fark etmiş gibiydi ve bir anda Wraith'in üstüne çıktı ve ikisi birbirini parçalamaya başladı.

Kynan küfrederek Ciska'dan mızrağı kaptı ve iğneyi yaratığın böğrüne saplarken neredeyse kendini yere seriyordu. Yaratık uludu ve etrafında döndü ama saldıramadan bir gümbürtüyle yere yığıldı.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Wraith çevik bir hareketle ayağa fırladı, ağzı ve burnu kanıyordu. İyi hedeflenmiş bir tekme atarken hiçbir şeyi kaçırmadı.

baygın canavarın karnında. "Umarım kuduz değildir, seni piç kurusu."

"Sadece sen ve kardeşlerinin acı hissetmeden birbirinizi dövebileceğinizi sanıyordum." Gem acil servisin girişinde durmuş, siyah ve mavi örgülerinden biriyle oynuyordu.

"Evet," diye mırıldandı Wraith. "Ben de..." Kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Kynan gözlerini wargdan ayırmıyordu, özellikle de Gem'den uzak tutmak için. "Ciska, bu warg nereden geldi?"

Kırmızı, kırbaç gibi kuyruğunu kullanarak Ky'nin insan gözüyle göremediği ama acil servisin uzak tarafındaki iki cilalı mermer sütun arasında var olduğunu bildiği Harrowgate'i işaret etti. "Bir ses duydum, yukarı baktım ve onu değişiminin ortasında gördüm."

Wraith canavarın yanına çömeldi ve elini başına koydu. "Ah, dostum," diye fısıldadı. "Oh, kahretsin. Bu titreşimi tanıyorum. Düşünceleri ..." Avucu, Ky'nin neredeyse sevgi dolu olduğuna yemin ettiği bir şekilde kulaklarının arasındaki tüyleri yumuşattı.

"Wraith mi? O da ne?"

"Bu Shade," dedi. "Bu kurt adam Shade."

Yedi

Siyahlık Shade'in etrafında dönüyor, bilinci gidip gelirken onu yere sabitliyordu. Yuvarlanmaya çalıştı ama baskıcı karanlıktan daha katı bir şey onu engelliyordu. İnledi. Gözlerini açtığı anda kendini yine Roag'ın zindanında bulursa...

"Shade, dostum, uyan."

"E?" Gölge göz kapaklarını açabildiği kadar açtı, ki bu da çok fazla değildi. Yarıklardan, kendisini aşağıda tutan kayışları çözmekte olan Eidolon'a baktı. Shade karanlık tavandan sarkan zincirlere ve makaralara baktı ve bir rahatlama hissetti. UG. Hastaneye varmayı başarmıştı.

Bekle - neden hiçbir şey hatırlamıyordu ve neden bağlanmıştı? Ne zamandır buradaydı? *Runa neredeydi!*

Panik alevlendi, ancak bağ aracılığıyla onun yaşam gücünü hissettiğinde, kızgın olsa da canavar formunda güvende olduğunu hissettiğinde söndü.

"Ne oldu?" diye sordu ve lanet olsun, boğazı ağrıyordu. Dikenli bir cehennem sıçanı yutmuş gibi hissediyordu. Bütün olarak. Ve geriye doğru.

"Ah, görünüşe göre kendine bir çift bulmuşsun."

Bir eli serbest kaldı ve boğazındaki halkayı ovmak için uzandı. "Kasıtlı değildi." E'nin kaşları kalktığında Shade başını salladı. "Sonra açıklarım. Neden bağlandım?"

"Değilsin. Hepsi bitti." Eidolon Shade'in oturmasına yardım etti ve ona bir bardak su ikram etti ama Shade bunu reddetti.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Ve neden çıplaktı? Kolyesi bile kayıptı. Dostum, oraya nasıl geldiğini bilmediği garip yerlerde uyanmaktan bıkmıştı. Birisi yatağın yanındaki sandalyeye bir takım önlük koymuştu, bu yüzden kardeşi soruyu görmezden gelirken o giyindi. "E? Beni korkutuyorsun."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Çok değil," dedi titreyerek. "Runa'yı zincirlediğimi hatırlıyorum." O olaydan hemen sonra annesinin mağarasına doğru birkaç mil yürümüştü, bunu saygıdan dolayı yapıyordu, başka iblislerin yerleşmediğinden emin olmak için, ama bu kendine sakladığı bir sırdı. "Bir Harrowgate'e girdim ve ... ve tek hatırladığım bu." Yemin etti. "Ne zamandır buradayım? Muhtemelen aklıktan ölüyordur. Ona yiyecek götürmeliyim."

"Runa senin eşin mi?" Shade'in tereddütlü baş sallaması üzerine E,
"Kurtadam mı?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?" Elbette, Shade'in onu dolunay gecesi bir yere kilitlemiş olması bir ipucuydu ama E'nin bakışlarını kaçırmaması, onun bakışlarına karşılık vermemesi... ağabeyi gibi değildi. Ciddi bir sorun vardı.

"Dün gece acil servise sendeleyerek girdin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal, şimdi sen söyleyince." Kafasında uçuşan anı parçalarını bir araya getirmeye çalıştı, örneğin kapıdan çıkıp gündüz yaşayanların da karanlıkta yaşayanların da hastanenin içini görmesini sağlayan kırmızımsı ışığa girdiği anı... ama ondan sonra görüntü rüzgârdaki duman gibi dağıldı.
"Hemen hemen her şey boş."

"Çünkü Harrowgate'ten çıktığınız anda bir warg'a dönüştünüz."

Shade pantolonunun iplerini bağlarken dondu kaldı. "Bu bir şaka, değil mi?" E'den bir gülümseme gelmeyince Shade keskin bir nefes aldı. "E, hadi ama. Likantropik enfeksiyona karşı bağışıklığımız var."

"Bu gece Milk Bones için numaralar yaparken bunu sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin."

Shade yutkunamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Seminus iblisleri "dönüşmeye" yatkın değillerdi. Türünün başka bir türün parçası olabilmesinin tek yolu o türün içinde doğmaktı. Tam kanlı bir Seminus ama aynı zamanda bir vampir olan Wraith gibi. Doğru koşullar altında, Shade bir kurt adamdan doğmuş olsaydı, ayın üç gecesi Kibbles ve Bits'i arzulayan saf kan bir Seminus olurdu. Ama bir vampire ya da warg'a dönüşemezsiniz.

"Bana ne olduğunu anlat, Shade. Son birkaç gündür neredeydin?"

Shade dizlerinin bağı çözülmeden yatağına çöktü. "Cehennem, E. Cehennemdeydim."

Uzun bir sessizlik uzadı. E nihayet konuştuğunda hastane ekipmanlarının tanıdık, sessiz bip sesleri onu neredeyse sakinleştirmişti. "Arkadaşının zincirlendiğini söylemiştin. Nerede?"

"Benim yerim."

E başını salladı, tam olarak neresi olduğunu biliyordu. "Bu yüzden bu kadar ani değiştin. Orta Amerika ile New York arasındaki zaman farkı. Tek gereken Harrowgate'ten dışarı adım atmaktı. Geçiş dönemini tamamen kaçırdın."

Evet, Shade bir ya da iki kişinin insandan canavara ya da tam tersine dönüştüğünü görmüştü, bu yüzden onların öylece şekil değiştirmediklerini biliyordu. Görünüşe göre, o öyle olmuştu. Değişimi tamamlandığında çok sinirli bir köpek yavrusu olmuş olmalıydı.

"Kimseyi incittim mi?"

"Birkaç sıyrık ve çürük vardı ama ciddi bir şey yoktu."

"Kardeşim!" Wraith odaya girdi ve Shade'e sarılarak onu kucakladı.

Wraith Shade'i serbest bırakırken Eidolon, "Birileri senin için biraz endişelenmiş," diye söylendi.

"Sanki sen değildin." Wraith E'nin omzuna bir yumruk attı ve Shade'e döndü. "Şimdi, büyük kardeş, yapman gereken bazı açıklamalar var. Kendini bağlatırken aklından neler geçtiğinden başlayarak."

Shade başını salladı. Sanki beyzbol sopasıyla vurulmuş gibiydi. "İnan bana, başlamam gereken yer orası değil."

"Nerelerdeydin?" Wraith kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tişörtündeki müstehcen ifadeyi gizledi. "Acı çektiğini ve korunduğunu biliyoruz."

"Korumalı mı? Evet, sanırım bu mantıklı. Sizi hissedemedim. Neden beni kurtarmaya gelmediğinizi merak ettim." Roag, içerideki iblislerin yardım için telepatik yakarışlar göndermesini engellemek ve buna duyarlı olanların hissedeceği sefalet dalgalarını zayıflatmak için kalesinin etrafına bir sönümleme büyüü yerleştirecek kadar akıllı olabilirdi.

"Wraith neredeyse derisinden çıkacaktı, çok stresliydi." E sanki hiç endişelenmemiş gibi konuşuyordu ama kardeşinin kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki şiş gölgeler aksini söylüyordu. "Buradaki herkes sen ve Skulk için endişeleniyordu." Sesi alçaldı. "O iyi, değil mi?"

"Hayır." Shade'in göğsü Skulk'un ölümünün bıraktığı boşluğun etrafında sıkıştı. "Gittiğimiz ambulans koşusu bir tuzaktı. Skulk ve ben Ghoullar tarafından kaçırıldık."

Kardeşleri kıpırdamadan dururken odanın sıcaklığı düştü. "Skulk?" E'nin sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Shade söyleyemedi. Boğazının kapanma şeklinden dolayı söyleyemiyordu. "Ah, kahretsin," diye homurdandı Wraith.

Eidolon hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Adalet iblisi yetiştirme geleneğine uygun olarak, ruhunun adil bir şekilde yargılanması ve yeni fiziksel bedenine tatmin edici bir şekilde dönmesi için bir dua sunacaktı.

Dini terbiyesi Eidolon'unkinden daha az köktenci olan Shade, Skulk'un ruhunun durumu hakkında neye inanacağından emin değildi ama pek çok iblis, insan ve vampir gibi Wraith de kimseye ya da hiçbir şeye dua etmiyordu ve ağzından birkaç farklı insan ve iblis dilinde küfürler dökülmeye başladı.

"Bunu yapan piçi öldüreceğim, Shade. Sana yemin ederim, kafasını numune odasına asacağım."

Öfkesi arttıkça ağzından daha fazla küfür döküldü. Wraith'in iki şalteri vardı: -Benim umurumda değil ve ben-bir-şey-öldüreceğim- ve her yoğun duygu bunlardan birini fırlatırdı.

Shade'in kafasının içinde bir ses çılgılık attı -Roag'ın çatırdayan, boğuk sözleri hedefinin Skulk değil Wraith olduğunu söylüyordu. "Önce onu bulmalıyız." Alışkanlıktan gömleğini sıvazlayarak bir paket sakız aradı.

"Bize her şeyi anlat," dedi Eidolon ve Shade onların tepkilerine karşı kendini hazırladı.

"Bir zindanda uyandım. Runa yanımdaydı."

Wraith kaşlarını çatı. "Runa mı? Geçen yıl yattığın insan mı?" "Evet.

Artık o kadar da insan değil. Ve şimdi ona bağlıyım." "Neden? Nasıl?"

Bu çok aşağılayıcıydı. "Buna zorlandık. Lanetimi bilen biri tarafından. Hepimizin acı çekmesini isteyen biri tarafından." Gömleğini tekrar sıvazladı. İlk fırsatta buraya lanet olası bir otomat siparişi verecekti.

"O bir vampirdi, değil mi?" Wraith sordu.

Babalarının çılgınca patavatsızlığı yüzünden vampirler ve Seminus iblisleri arasında yaşananlar düşünüldüğünde bu mantıklı bir sonuçtu. Vampirler onun yaptığı şeyin en büyük suç olduğunu düşünüyorlardı ve Shade de aynı fikirdeydi. Ne tür hasta bir piç kurusu, insanla vampir arasındaki geçiş döneminde bir kadına tecavüz eder, onu hamile bırakır ve sonra da Shade'in sahip olduğu yeteneği kullanarak doğum yapana kadar ceninin büyümesi için kadının bedenini canlı tutar? Hamileliği boyunca ona defalarca tecavüz etmiş ve onu cehennem gibi bir yerde, ne tam olarak insan ne de vampir olarak tutmuştu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dişi delirmişti ve bedelini Wraith ödemişti. Sonunda, vampirler onu yakaladığında babaları da öyle olmuştu.

"Keşke bundan sorumlu olan şeytan bir vampir olsaydı." Elinin hâlâ göğsünde olduğunu fark etti ama sakızı sıvazlamak yerine ovalıyordu. Skulk'un açtığı delik canını yakıyordu ve bu konuda konuşmak sadece daha fazla acı veriyordu. "Roag yaptı."

Wraith'in gözleri kısıldı ve Shade'in yüzünün önünde bir el salladı. "E? Tomografi istedin mi? Kafasını mı çarptı?"

Shade kardeşinin elini itti. "Roag yaşıyor. Ve her zamankinden daha da sapkın. Son birkaç yıldır karaborsa operasyonunun arkasında o var."

Eidolon gerildi, yüzündeki ifade donuklaştı. Wraith'in duyuruyu sindirmesi bir saniye daha uzun sürdü ama sindirdiğinde... kahretsin. Shade kardeşinin hiç bu kadar bembeyaz kesildiğini görmemişti.

"Hiç komik değil, Shade." Wraith'in sesi sert bir hırıltıydı. "Değil. Lanet olsun. Komik."

"Güldüğümü görüyor musun?" Shade yavaşça nefes verdi, kendini toparlayabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı çünkü Wraith iyi gününde ne kadar dengesiz olsa da bu iş çok hızlı bir şekilde çirkinleşebilirdi. "Roag yangından kurtuldu. Nasıl kurtuldu bilmiyorum. Hasar görmüş; derisi kurutulmuş et gibi, burnu yok, parmaklarının yarısı kayıp."

Her zaman mantıklı olan Eidolon başını salladı. "Onun öldüğünü hissettik. Eğer hayatta olsaydı onu hissederdik."

"Ölümü bağlantıyı kopardı," dedi Shade, "ama yeniden hayata döndürüldüğünde bağlantı kopmadı."

"Nasıl hayata döndürüldü? Kim tarafından?" Wraith bir elini kot pantolonunun cebine soktu ve Shade onun silahlarından birini yoklayarak kendini rahatlattığını biliyordu. Kardeşi asla silahsız olmazdı, uyurken, sevişirken, hastanenin güvenli ortamında bile. Vücudunda gizlenmiş yarım düzine daha bıçak olduğuna şüphe yoktu.

"Solice. Roag'la birlikte oradaydı. Onun için casusluk yaptığına şüphe yok." Shade, Solice'in dizlerinin üzerine çöküp zindanda ona nasıl işkence ettiğini hatırlayınca yumruklarını sıktı.

"*Solice?*" Wraith'in dudağı kötü bir hırıltıyla kıvrıldı. "O çok ateşli. Gerçek bir ateş gibi."

Eidolon tamamen heyecanlanmıştı, dişlerini gıcırdatıyor, stetoskopunu çekiştiriyordu. "Bu hiç mantıklı değil. Kafasına büyük bir darbe almış ama neden sana zarar vermek istesin ki? Ya Skulk?"

"Skulk'u bana işkence etmek için öldürdü. Geri kalanı... Brimstone'daki yangından bizim sorumlu olduğumuzu düşünüyor. İntikam almak istiyor."

Wraith'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve E başını salladı. "Bunu Aegis yaptı." "Biliyorum ama onun ölmesini istediğimize ikna oldu."

Wraith, "Onun ölmesini kesinlikle istiyorum," diye bağırdı.

"Benden bir itiraz alamayacaksın." Shade, E'ye karşı çıkması için cesaretlendiren bir bakış attı ama kardeşi sadece başını salladı.

Wraith bir daire çizerek ilerliyor, botları obsidyen zemine öyle sert vuruyordu ki Shade kıvılcımlar görmeyi bekliyordu. "Roag'ın seni ve Runa'yı bağ kurmaya zorladığını mı söylüyorsun?"

"Bize rüya gördüğümüzü düşündürdü."

E küfretti. "O gerçekten hasta. Size bağlı bir dişi varsa ona aşık olacağınızı biliyor."

"Ve laneti etkinleştirin." Wraith etrafında döndü. "Bu kolay bir çözüm. Sadece Runa'yı öldüreceğiz-"

Odada alçak bir hırıltı patladı. Duvarlardaki yazılar titreşmeye başladı ve Shade sesin ve saldırganlığın kendisinden geldiğini fark etti.

"Sakin ol, Shade," dedi E. "Wraith'in haklı olduğunu biliyorsun."

Evet, bunu biliyordu. Ama eşini korumak için şiddetli, sahiplenici bir içgüdü içinde yanıyordu.

"Ben yapacağım." Wraith'in sesi sert ve kararlıydı. "Nerede o?"

Shade o kadar hızlı bir şekilde kardeşinin yüzüne bakıyordu ki oraya vardığını hatırlamıyordu. "Ona dokunursan seni yol ortasında bırakırım."

Wraith ellerini kaldırdı ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Gördün mü? İşte bu yüzden asla ama asla bir dişiyle bağ kurmuyorum. Seni aptal yapıyor." Eidolon'a anlamlı bir bakış fırlattı. "Ya da korkak."

Shade ne kadar kızmış olsa da Wraith'e bunu vermek zorundaydı. Eidolon'un kırbaçlanması kötü bir şey değildi. Eşi Tayla onun delirmesini engellemişti ama aynı zamanda onu ince, küçük avcı parmağına dolamıştı. Parmağını büktüğünde, adam boşalıyordu.

Kelime oyunu yapıyorum.

"Gölge," dedi Eidolon usulca, "Tayla yapsa daha mı kolay olurdu? Bu gece, Runa değiştikten sonra?"

"Hayır!" Shade Wraith'ten uzaklaştı, ellerini saçlarında gezdirdi ve sanki bunu yapmak başını dik tutmasına yardımcı olacakmış gibi kafatasını tutarak bıraktı. "Hiçbir şey bunu kolaylaştırmayacak. Wraith'in eşimi öldürmekten zevk aldığını ya da avcının onu feci şekilde dövdüğünü bilmek istediğimi mi sanıyorsun?"

E bunu anlamış gibi başını salladı. "Yapabilirim. Önce onu sakinleştireceğim. Hiçbir şey hissetmeyecek."

Izdırap Shade'in içini burktu ve ellerini bıraktı. Bedeni ve duyguları o kadar sarsılmıştı ki. "Birini öldürmeyi teklif etmek sana yakışmıyor." Yine de yapılacak en mantıklı şey buydu ve E'nin tek derdi mantıktı.

"O senden daha iyi." Eidolon'un karanlık bakışları keskinleşti. "Seni kaybetme riskini göze alamam, Shade. O lanet yüzünden değil. Kurt adam meselesini zaten hallettik."

bir de yaklaşan *doğuşunuzla* uğraşmak zorunda kalacaksınız."

S'genesis şu anda bile onu pençeliyordu. Boğazındaki zonklamayı hissedebiliyordu, tam da çiftleşme işaretinin tenine yerleştiği yerin üzerinde. Kasıkları da boynuyla aynı anda zonkluyordu ve yakında Runa'yla birlikte olması gerektiğini biliyordu.

"Ben geçene kadar kimse ona dokunmayacak," diye homurdandı. "Bir eşe sahip olmak bunu daha kolay hale getirecek ve likantropi komplikasyonları ile ..." Ne kâbus ama. Eğer *s'genesis* dolunayda saldırırsa, seks için saldırdığı dişilere yaşatacağı dehşeti ancak hayal edebilirdi.

Eidolon bir nefes verdi. "Beklemenin mantıklı olduğuna katılıyorum ama risk alıyorsunuz."

"Yakın zamanda ona aşık olmayacağım, kardeşim. Çok sinir bozucu biri. Zamanım var."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Wraith.

Shade homurdandı. "Sadece onu öldürmek için bir bahane

istiyorsun." Wraith bunu inkâr etmedi. "Her neyse, sana

nasıl bulaştı?"

Vücudu kasıldı, sanki Runa'ya canını yakması için yalvardığında çektiği acıyı hatırlıyordu.

"Beni ısırarak için yer değiştirdi." Kaşlarını çatı. "İsteddiği zaman yer değiştirebilir. Dolunaya ihtiyacı yok."

Eidolon başladı. "Bu nasıl mümkün

olabilir?" "O bilmiyor."

"Bu hiç iyi değil, Shade. Were-beast enfeksiyonları insan hastalıklarıdır. Onlara yakalanmamamız gerekiyor. Kim bilir likantropi vücuduna ne yapıyor. Peki ya dolunayda sekse ihtiyacın olduğunda ne olacak? Partnerini parçalayabilirsin."

"Runa'yı

alacağım."

"Şimdilik."

Shade yumruklarını sıktı ve konuyu değiştirdi. "Belki de onun üzerinde bazı testler yapmalısın." Testler onun neden çiftleşme işaretlerine sahip olmadığını da ortaya çıkarabilirdi. Gerçi bu şimdilik kendisine saklayacağı bir şeydi.

"İyi fikir."

Wraith yakındaki bir tepside bir neşter aldı ve başparmağıyla kenarını test etti. "Siz ikiniz sanki nesi olduğunu öğrenecek kadar uzun süre yaşayacakmış gibi davranıyorsunuz. Ölmesi gerektiğini ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağını unutuyor musunuz?"

Shade'in tüyleri diken diken oldu. "Onu toprağa gömmek için biraz fazla heveslisin kardeşim."

Eidolon aralarına girdi. "Runa'yı görmem gerek. Eğer istediğı zaman yer değiştirebiliyorsa, likantropik enfeksiyona karşı bazı benzersiz antikorlara sahip olabilir. Eğer onu farklı kılan şeyi izole edebilirsem-"

"Benim için bir tedavi geliştirebilirsin," diye mırıldandı Shade.

"Kesinlikle."

Gölge göğsündeki baskıyı azaltan rahatlama hissini görmezden gelmeye çalıştı, bu rahatlamanın Runa'ya geçici bir erteleme verilmiş olmasından değil, likantropisinden kurtulmuş olabileceğı gerçeğinden kaynaklandığını düşünmeye çalıştı.

Ancak bu rahatlama uzun sürmedi. Sarsıcı, acı verici bir his orta bölgesine çarptı ve derisi sanki milyonlarca iğne batırılmış gibi çığlık attı.

"Shade?" Wraith'in sesi telaşla titriyordu. "Ne oldu?"

Neşterin yere vurulduğunu duydu ve kollarında iki çift el hissetti, vücudunun kardeşlerinin büyük, sağlam çerçeveleri arasında desteklendiğini hissetti.

"Ben iyiyim," diye nefes aldı. "Bu Runa. Onun geri kaydığını hissettim. Yeniden girişin yanığı sanırım." Hissettikleri hafıfleyince ürperdi, birden dönüşümü için uyuşturulduğuna çok memnun oldu. "Karnı aç." Kasıklarındaki bir kıpırtı ona canının çektiğı tek şeyin yemek olmadığını söyledi.

Cehennem dişleri.

E, neler olup bittiğini çok iyi bildiğini belli eden bir ses tonuyla, "Ona git," dedi. "Onu daha sonra getir."

Shade kesik kesik bir nefes aldı. "Roag'la ilgilenmemiz gerek. Peşimizde ve hastanede başka casusları da olabilir. Ve Runa onun dişisini öldürdü. Onun da peşine düşecektir."

"Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum." Eidolon Shade'in çizelgesini aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Nerede tutulduğunu biliyor musun?"

"Bir kaleydi. İrlanda, sanırım."

Wraith dişlerini gösterdi. "Onu bulacağım. Sana yemin ederim, kıcını duvara çivileyeceğim."

Shade başını salladı. Roag'ı bulabilecek biri varsa o da Wraith'ti. UG'deki görevi nadir eserleri, büyüleri... iblisleri tedavi ederken işe yarayabilecek her şeyi araştırmak, bulmak ve geri getirmektir. Tecrübesi, içgüdüğü ve kolay kolay kırılmayacak tek bir odak noktası vardı. Bir şey istediğinde, onu elde ederdi.

"Dikkatli ol, kardeşim. Söz konusu sen olunca Roag'un eli hep çok sertleşmiştir." Ereksiyon demişken, Gölge'ninki de acı içinde önlüğünün altına vuruyordu. Runa'ya ulaşması gerekiyordu.

"Bu gurur verici," dedi Wraith alaycı bir ifadeyle, "ama yine de ölecek."

Kapı fısıldayarak açıldı ve Ciska içeri girdi. "Doktor E? Acil serviste yeni bir travma hastamız var. Gem yardımınızı istiyor."

"Anladım." Eidolon geçerken Shade'in sırtına bir el vurdu. "Runa'ya git. Onu getirdiğinde, bu işi çözeceğiz." Ortadan kayboldu

ama Ciska onu takip edemedi Shade onu durdurdu. "Bir saniye var mı?"

"Senin için mi?" diye mırıldandı ve Wraith ile onun arasında baştan çıkarıcı bakışlar gezdirdi. "Her zaman. Partiye gidecek miyiz?"

Wraith omuz silkti, bu hareket sıradan bir hareketti ama yine de her şey hakkında biraz endişeli görünüyordu. "Ben varım."

Wraith, dişi insan ya da vampir değilse her zaman oyuna katılırdı ve hemşire hem Shade hem de Wraith'in dokunduğu güzel, küçük bir Sora iblisi olduğu için Wraith'in hevesi hiç de zor değildi.

"Buraya gel." Shade kardeşini işaret etti. "Sen. Kal."

Ciska ona doğru yürüdü, geniş göğsünü onunkine bastırdı ve elektrik çarpmasını tetiklemesi gereken bir şekilde sürtünmeye başladı. Ama öyle olmadı. "Sadece seyredecek mi?"

"Dokun bana," diye emretti Shade.

Gülümseyerek aşağı uzandı ve adamın sikini kavradı. Bir an için sert kaldı. Umut yükseldi. Belki de Runa'ya gerçekten bağlı değildi. Belki de... kadın okşamaya başladı ve adam delinmiş bir ciğer gibi söndü.

Sikeyim.

Uzaklaştı. Seks ihtiyacı hâlâ oradaydı, ham ve ısrarcıydı ama kasıkları sanki Runa'ya bir iple bağlıymış gibi hissediyordu. Çekiştiriyor, ereksiyonunu geri getiriyor, onu yakıyordu.

Runa işaretlenmemiş olabilirdi ama kesinlikle ona bağlanmıştı. Seks istiyordu ve adrenalininin yükselişine bakılırsa, bunu daha önce hiç istemediği bir şekilde istiyordu.

Lanet olsun ona, adamın şahdamarına saldırıyordu ve kan kaybından ölmesi an meselesiydi.

"Ky, dostum, Wraith'i kontrol eder misin?"

Eidolon, Kynan ve Gem'in ayağı parçalanmış bir Trillah iblisiyle (zarif, kediye benzer bir tür) ilgilendikleri acil servise girdi. Gem vardiyaya yeni gelmişti, bu yüzden Kynan'ın dün dinlenme odasından neredeyse nasıl kaçtığını hâlâ çözememişlerdi ve aralarındaki hava kabul edilmemiş bir gerginlikle çatırdıyordu.

"Wraith'in nesi var?" Ky kanlı gazlı bezi çöpe attı.

"Sana bahsettiğim ölü kardeşi hatırlıyor musun?"

Kynan başını salladı. "Roag, değil mi?"

"O yaşıyor."

"Ne?" Gem bir torba serum fizyolojik koyarken başını kaldırdı. "Bu doğru olamaz."

Eidolon'un yüzünde alevlenen öfke, doktorun her zamanki soğukkanlı tavrıyla çabucak söndü. "Ben de buna inanmakta zorlanıyorum." Cerrahi eldivenlerini taktı, Ky'nin de keşfettiği gibi, adamın stresle başa çıkma şekli buydu. "Shade, acil servisimizi ve morgumuzu dolduran yeni karaborsa operasyonunun arkasında kendisinin olduğunu söylüyor. Shade'i yakalamış, onu bir wargla bağ kurmaya zorlamış ve... Skulk'u öldürmüş."

"Tanrım," diye mırıldandı Kynan. Sıra dışı bir şey olmamış gibi Eidolon'un hastayı değerlendirmesini izledi ama aşırı sinirlendiğinde ortaya çıkan kırmızıyla beneklenmiş gözleri parlıyordu.

"Wraith'in tüm bunlar kafasına dank ettiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Ona göz kulak olmama yardım ederseniz çok memnun olurum."

Harika. Bebek bakıcılığı görevinin ona verilmesi büyük şanstı. "Sorun değil." Kanlı eldivenlerini çıkardı ve saatini kontrol etti. Altı saat. Altı saat.

altı saat içinde görevden ayrılacak ve yedi saat içinde de zil zurna sarhoş olacaktı. Yeterince çabuk olamazdı.

Dün gece Gem'le karşılaştıktan sonra yakmak istemişti ama Aegis karargâhında küçük bir kriz çıkmıştı, çaylak bir Muhafız ilk savaşından sonra dağılmıştı. Tayla normal operasyonlar sırasında ortaya çıkan hemen hemen her şeyi halledebilirdi, ancak erimelerle başa çıkmak için biraz fazla sertti. Travma geçiren Muhafızın tıbbi yardıma da ihtiyacı vardı, bu yüzden doktor ve psikiyatrist olarak çifte görev yaptı. Daha sonra, karısı onu terk ettikten sonra taşındığı küçük bekâr evine gitmiş ve alkol aleminden ziyade yorgunluktan çökmüştü. Tayla, iki düzine Muhafızın yaşadığı altı yatak odalı bir ev olan karargâhtaki kanepede kalmasına izin vermeyi teklif etmişti ama Lori'yle mutlu oldukları yerde kalmaya dayanamamıştı.

Ne mutlu. Ne şaka ama. Lori'nin onu yakalamadan önce ne kadar zamandır aldattığına dair hiçbir fikri yoktu ama şimdi tüm ilişkileri şüphe altındaydı, ta ilk askeri görevine kadar. O çöllerde ve ormanlarda kışından vurulurken, Lori herhangi biriyle yatıyor olabilirdi.

"Onu Shade'in odasında bıraktım," dedi E. "Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

"Aynen öyle." Kynan acil servisten çıktı ve bir dakika sonra Shade'in odasına vardı.

Elini uzattığında kapı açıldı ve Ciska dudaklarında gizli bir gülümsemeyle yanından geçip gitti. Odaya girip Wraith'in fermuarını çektiğini gördüğünde bu sır daha da azaldı.

Wraith gözlerini devirdi. "Seni E gönderdi,

değil mi?" "Evet." Kynan kapıyı kapattı.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, git buradan."

Wraith'i görmezden gelen Kynan bir sandalyeye çöktü. "Shade nerede?"

"Muhtemelen şu anda *eşini* beceriyordur."

Evet, bu haber hastanede cehennem ateşi gibi yayılmıştı. Ky, Shade'in bir eş almasının neden bu kadar büyük bir olay olduğundan emin değildi, çünkü E de aynısını yapmıştı, ama görünüşe göre bu Çok Kötü Bir Şeydi.

"Her şey yoluna girecek, Wraith. Her şey
yoluna girecek." "Her neyse. Umurumda
değil."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Çok önemsiyorsun."

Wraith homurdandı. "Hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değil, insan." Tek parmağıyla Ky'nin göğsüne vurdu, kulağına hırlamak için yaklaştı, "Doğru fiyata kendi kardeşlerimi bile satarım. Bunu o kalın kafana sok."

Bununla birlikte, Wraith sinsi adımlarla odadan çıktı. Kapı kapanırken, Kynan onun bağırdığını duydu, "Hey, kadın! Buraya gel!"

Kynan gözlerini kapıya dikti. Wraith şu anda bir kavga aramıyor ya da bir keşin peşinden koşmuyor olabilirdi ama sinirlendiğinde uyuşturucu ya da şiddet yerine seksi kullanma eğilimi vardı.

Seks bittiğinde, Wraith diğer iki kötü alışkanlığından birine yönelecekti ve o zaman işler hızla çirkinleşecekti.

Wraith, az önce çuvalladığı laboratuvar teknisyeni, az önce çirkin bir şekilde çarpıştıkları malzeme dolabının kapısını kapatana kadar bekledi. Çirkince çarpışmışlardı. Alt ısırığı, aşırı büyümüş alt köpek dişleri ve yamalı kürküyle, şimdiye kadar becerdiği en çekici Slogthu değildi.

Kadın gider gitmez yere kaydı, omurgasını duvara dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Siktiğimin Kynan'ı. Wraith'in herhangi bir şeyi önemsediyini düşündüren neydi?

Doğru fiyata kendi kardeşlerimi bile satarım.

Sözleri kafasında çınladı, acı bir gerçektir çünkü bir kardeşi satmıştı. Kendi türüne, kendi etine ve kanına ihanet etmişti.

Ve o da bundan zevk alıyordu.

Üç yıl önce, beslenme ihtiyacından çok spor olsun diye New York sokak çetesi üyelerini avlarken, bir Aegis avcısına rastlamıştı. Doğal olarak, moron onu öldürmeye çalışmıştı. Wraith adamın yeterince iyi bir dövüşçü olduğunu düşünmüştü ama ne dünyada ne de Sheoul'un iblis diyarında Wraith'le göğüs göğüse dövüşebilecek bir varlık vardı ve saniyeler içinde adamı yere yatırıp hançerini şahdamarına dayamıştı.

Onu öldürmek, dişleriyle kurutmak cazip gelmişti. Onun yerine, adama bahşış vermişti. Bahşışten de fazlasını. Wraith, Aegi'ye Roag'a giden bir harita çizmişti.

Roag, *s'genesis*'ten önce aklı başında değildi ve sonrasında olabildiğince kötüleşmişti. Wraith ve kardeşleri hiçbirinin bu şekilde yaşamaması gerektiği konusunda hemfikir, ancak Roag ne yaparsa yapsın, Eidolon herhangi bir ciddi cezai işlem uygulanmadan önce tam bir soruşturma yapılmasını talep ediyordu.

Ancak soruşturmalar çok uzun sürdü ve sonunda, Roag'ın tecavüz ederek öldürdüğü bir insan dişinin kalıntılarını bulduktan sonra Wraith harekete geçti.

Roag'ı kendisi de öldürebilirdi ama E bunu anlayacaktı. Wraith, Aegis'in Roag'ın takıldığı iblis barının tamamını yok edeceğini hesaba katmamıştı. Bu çok da önemli bir şey değildi, yani bir grup vampir ve iblis öldürülse ne olurdu? Ama ölmesi gereken kişinin hayatta kalan kişi olduğu anlaşılmamış mıydı?

Ve şimdi, Wraith yüzünden Roag Shade'e işkence etmiş, neredeyse onu öldürüyordu ve UG'de Wraith'in becermediği birkaç kadından biri olan Skulk'u öldürmüştü ve bunun nedeni Shade'in vanayı patlatması değildi. Wraith onu ağabey gibi sevmişti.

Ve şimdi o ölmüştü ve Shade acı çekiyordu. Onun yüzünden.

"Çok üzgünüm, Shade," diye fısıldadı.

Başını duvara yasladı, gözleri kapalıydı, zihni bir uyuşturucu aleminin yumuşak blotto'sunu ya da bir savaşın yüksek heyecanını arıyordu. Seks işe yaramıyordu; hastanedeki bütün kadınları becerebilirdi ama bu yeterli olmazdı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Yumruğunu sıkarak duvarı yumrukladı. Acı ona anlık bir keyif verdi ama lanet olsun, hiçbir şey hayatını düzeltmeyecekti. *S'genesis'ten* önce hâlâ bir yılı olduğunu ve o zaman bunların hiçbirini umursamayacağını düşündü.

Ama şu anda canı yanıyordu. Ve kendi kendine verdiği acılar dışında, acı çekmeyi pek beceremiyordu.

"Bu kötü bir çizgi romanın konusu gibi," diye homurdandı Roag. "Etrafım tam bir beceriksizlikle çevrili."

Bir Drec kölesi önünde diz çökmüş, başını eğmişti. Shade kaçalı neredeyse bir gün olmuştu ve ortalık hâlâ temizlenmemişti. Ghoul'larından birkaçı kayıptı ve Sheryen henüz Eternal'dan dönmemişti, bu alışılmadık bir durum değildi ama yine de onu kızdırıyordu.

Drec, "Diğer tutsaklarımızdan sadece ikisi, hücre kapıları düşen taşlar nedeniyle hasar gördüğünde kaçabildi," dedi.

Roag'ın solmuş eli yumruk şeklinde kıvrıldı. *Diğer* kaçaklar için endişelenmiyordu. Çatlamış derisini asıl çatlatan şey Shade ve warg sürtüğünün kaçmış olmasıydı.

Öfke onu yakıp kavurdu, harap olmuş derisini acı içinde titretti. Wraith hayatını mahvetmenin bedelini ödeyecekti. Onu yanmış bir kabuğa dönüştürdüğü için.

Çünkü nihai sorumlunun Wraith olduğundan hiç şüphesi yoktu. Brimstone'daki gece kafasının içinde tekrar tekrar oynadı, sürekli bir oynat-yeniden başlat-oynat döngüsüne sıkışmış bir film gibiydi. Kendi işine bakıyordu,

Mekân Aegi tarafından istila edildiğinde, barın arka tarafında birkaç periyle sikişiyordu. Roag, Mohawk saçlı bir serseri olan avcılardan birinin özellikle birini aradığını fark etti ve gözleri Roag'a takılınca dikkat kesildi.

Roag o anda hedef alındığını anlamıştı. Anında, avcının zihnine girmek için yeteneğini kullanmış ve avcının kafasında bir anı görmüştü. Wraith tarafından uyarıldığı, Brimstone'a giden yol tarifinin verildiği ve Roag'ın tarif edildiği bir anı. Hatta küçük kardeşi, Aegi'ye Roag'ın ölümünün kanıtı için para ödeyeceğini söyleyerek işi tatlıya bağlamıştı.

S'genesis sayesinde Roag daha büyük ve daha acımasız bir şeye dönüşebilmiş ve Aegi'yi paramparça etmişti. Bar alevler içinde patladığında, hayatını kurtaran tek şey dönüştüğü iblisin ateşe karşı bağışıklığı olmasıydı. Başka bir türe dönüşmek o türe özgü özel yetenekleri beraberinde getirmiyordu, bu yüzden Roag tamamen bağışık değildi ama yanarak kül olmasını engelleyecek kadar direnç kazanmıştı. Yine de, avcılar gittikten sonra Solice ortaya çıkmasaydı, ölebilirdi.

Wraith'i her zaman küçümsemiş, E ve Shade'in ona gösterdiği ilgiden nefret etmişti ama Brimstone'daki o günden beri Wraith'in tarihte hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekmesini istiyordu. Ve Roag Wraith'in yeterince acı çektiğine ikna olduğunda ölecekti. Ama deri ve organ bağışçısı rolü oynamadan önce değil. Wraith, Roag'dan aldıklarını geri verecekti.

Koridorun sonundaki bir gürültü dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktığında kalbi, geriye ne kaldıysa, durdu.

"Lordum," dedi bir Nightlash kölesi, "onu Harrowgate yakınlarında bulduk.
..." Nightlash, Sheryen'in buruşmuş, parçalanmış bedenini kollarında taşıdı.

Roag, ayaklarının dibine yatırılan Sheryen'e baktı.

Kanlı ve yaralı bir Darquethoth topallayarak ilerledi. "Kardeşini ve dışisini kovaladık. Onlar saldırdı-"

"Sheryen'i kim öldürdü?" diye homurdandı.

"*Kim mi?*" "Kardeşinizin eşini, lordum."

Öfke içinde yuvarlandı, kemiklerini çınlattı, eklemlerini gerdi, kösele derisini çatlaklardan kan akana kadar çatlattı.

"Bir büyücü çağırın."

Darquethoth tısladı. "Ama efendim-"

"Yap o!" Roag kükredi. "Şimdi!" O olur var onun sevgili Geri.
Sonuçlara lanet olsun. "Ve hastaneye yeni bir casus getirin."

"Emredersiniz efendim."

"Wraith'e sahip olacağım," diye yemin etti, "ve kardeşlerimin hayatını mahvedeceğim, ama önce o kaltağın kafasını bir kazığa geçireceğim."

Roag sevgilisinin yanına diz çöktü, onu kollarının arasına alırken tüm vücudu titriyordu. Büyük Şeytan'a şükürler olsun ki Harrowgate yakınlarında ölmüştü ve şeytani enerji bedeninin parçalanmasını engellemişti.

Sessiz bir dua ile büyücünün acele etmesini diledi. Bedeni çürümeye başlamadan önce Sheryen'in yeniden canlandırılması gerekiyordu ve zaman daralıyordu.

"Korkma, aşkım." Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi, yaralı ve sert dudaklarını hissedemediği için mutluydu. "Yakında Wraith'in derisini giyeceğim ve sen de damarlarında Runa'nın kanının pompalandığını hissedeceksin."

Sadece onu öldüren kişinin kanının Sheryen'i hayata döndürebileceği düşüncesine, lezzetli ironiye gülümsedi.

Sekiz

Runa, Gölge'nin mağarasının zemininde yatıyordu, vücudu değişim sonrası kalan hassasiyetle ağrıyor, midesi açlıkla düğümleniyordu. Ayrıca, dolunaydan sonra canavardan insana geçişin rahatsız edici bir yan etkisi olan uyarılmayla da ağrıyordu. İlkel hayvansal hormonlar insan bedeninde öfkelenirken etkileri genellikle bir saat kadar sürüyordu. Shade'in kokusu sinmiş bir battaniyenin üzerinde çırılçıplak uyanmış olmasının da bir faydası olmamıştı.

Onunla birlikteyken onu etkilemesi yeterince kötüydü. Şimdi bunu uzaktan yapıyordu.

İhtiyaç onun içini burktı, kalçalarını ve dişlerini sıkmasına neden oldu. Kurtadam değişiminin bu evresinden nefret ediyordu, kendini tatmin etmek için hiçbir şey yeterli değildi. Ham, şiddetli dürtüler içinde kükrüyordu ve muhtemelen Shade'in burada olmaması iyi bir şeydi, çünkü ona saldıracağını çok iyi biliyordu.

Seks için.

Neredeydi o? diye merak etti. Midesi guruldadı ve ağzı sulandı. Shade neden dün gece söylediği gibi yemek getirmemişti? Ona bir şey mi olmuştu? Ayağa kalktı, ancak ayak bileğine bağlı zincirin ağır çekişini hissetti.

Zincirlenmekten bıkmıştı. Birkaç saat içinde bir zindandan diğerine geçiyordu. Yükselen cinsel durumunda, Shade'in yatak odasının duvarlarını süsleyen kırbaçları, sopaları ve kırbaçları inceledi. Maskeler, ağızlıklar ve kelepçeler. İğrençti. Rahatsız edici. Ve yine de... Shade'in merhametine kalmak, onun güçlü, yetenekli ellerinin zevk ya da acı için kullanabileceği aletleri kullanması nasıl bir şey olurdu?

Ona karşı her zaman nispeten nazik davranmıştı... en azından tüm bu olanlara göre.

En nazik aşık ben değildim, değil mi?

Hayır, öyle olmadığını tahmin ediyordu. Seks dışında kendisine dokunmasına izin vermemişti. Yatakta yaptıklarını emrediyordu ve

Onun her şeyi ele alış şeklini sevmiştir. Sorumluluk ondayken rahatlayabiliyordu. Kardeşinin hastalığı ve kahve dükkânının yakında kapanacak olması yüzünden tabağı dolmuş, ruhu kırılmıştı.

Bu yüzden Shade onu akşam yemeğı ve birkaç saatlik seks için evine götürdüğünde ve sonra hemen eve getirdiğinde ya da onunla bir otelde buluştuğunda, onu sert ve hızlı bir şekilde becerdiğinde ve sonra çekip gittiğinde, çoğunlukla bununla iyi olmuştu.

Ve aslında sert ve hızlı olmak şu anda kulağı gerçekten hoş geliyordu. Sadece bunu düşünmek bile göğsüne alçak bir hırıltı ve bacaklarının arasına ıslaklık getirdi. İçindeki kurt-canavar aşığı inmek ve kirlenmek istiyordu. Güçlü bir erkeğı boyun eğmek istiyordu, ama sadece uyarıcı, sert bir savaştan sonra.

Nefret ettiğı biriyle seks yapmak isteyeceğıne hiç inanmamıştı ama belki de ondan nefret etmek bunu kolaylaştıracaktı. Bu sadece seksti, değil mi? Duygusal bağlar yok, ona tekrar aşık olmak yok. Sadece seks. Seks.

Ama artık birbirlerine bağı olduklarına göre ilişkileri bu şekilde kalabilir miydi? Kulağı öyle geliyordu ki... kalıcı. Ama belki R-XR onu bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi. Eğer bulamazsa, çözmeleri gereken birkaç şey vardı çünkü on yıllarını, hatta yüzyıllarını birbirlerinden nefret ederek geçiremezlerdi.

Başını salladı, çünkü bunun kalıcı olduğuna inanmayı reddediyordu. Bir çıkış yolu olmalıydı ve onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Neredeydi o?

Ayak sesleri, vardiyası nedeniyle hâlâ hassas olan kulaklarında titreşti. *Evet, evet.* Kalbi hızla çarparak ayağı kalktı ve battaniyeyi üzerine örtmek için süpürdü. Dün gece canavar formuna dönüşmeden önce soyunmuştu ve şimdi bu sabah giyinmiş olmayı diliyordu.

Shade köşeyi döndüğünde onu gördüğüne sevinip sevinmediğinden emin değildi. Kapı aralığını doldurmuştu, her iki devasa omuzu da

Taş çerçevenin kenarları, geniş göğsü her güçlü nefesle genişliyordu. Adamın uyarılmışlığının ve öfkesinin kokusu sıcak bir hava akımıyla ona ulaştı.

İçinden heyecan fışkırdı. Kontrol edilemez, ürpertici bir heyecan. "*Lanet olsun sana*," dedi zımpara kâğıdı üzerinde kazınmış bir sesle. "Beni böyle yaktığın için sana lanet olsun. Senin için."

Önlük giymiş olmasına rağmen kadının nefesini kesmişti. Elinde bir poşet fast food vardı ve gözleri altın lazer gibiydi, bakışları kızın tenine değdiği her yeri yakıyordu. Yiyecekleri yere atıp aralarındaki mesafeyi kapatırken hiçbir şey söylemedi.

Adını iç çekti, bunu yaptığından nefret ediyordu ama geri alamıyordu. Zaten onun için yanıp tutuşurken olmazdı. Gözlerini kapadı, onu öpmesini bekledi ama adam onu döndürdü, duvara yasladı ve göğsünü sırtına bastırdı. Adamın ereksiyonu önlüğünün kumaşı üzerinden kadının arka tarafını dürttü ve kadın kendini tutamayarak bir tür kızgın kedi gibi adama sürtündü.

"Bana bunu yapmandan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Bir elini kadının karnına koyarak kalçalarını geriye doğru itti. "Ne yapacağım?" Kızın ayaklarını kabaca birbirinden ayırdı.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi unuttur bana."

"Benim dünyama hoş geldin." Avuçlarını başının iki yanındaki taşa vurdu ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. "Bunu istemezdim ama işte buradayım."

Bir an için onu bu şekilde, duvara yaslayarak alacağını düşündü. Ama adam hareketsiz kaldı, ilkel, hayvani bir mesajla ona hükmetti. Erkek hayvan daha büyüktü, daha güçlüydü ve dışisine istediğini yaptıracaktı.

Yasak, yaramaz bir beklentiyle titremeye başladı. Adamın bir eli, kızın hâlâ işe yaramaz bir şekilde göğüslerine tuttuğu battaniyeyi yırttı.

Diğeri kalça kemiğini kavradı ve onu kendisine doğru sertçe çevirdi. Adamın ereksiyonu kadının karnına saplanmıştı; muazzam, boyun eğmez bir varlıktı.

"Dokun bana." Parmakları kalçasına gömülürken diğer eli saçlarına dolanmak için yukarı çıktı. "Şimdi yap." Leğen kemiği kızın içine doğru kavis çizdi, bu çok da ince olmayan bir emirdi.

Oh, evet. Ona dokunmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ama içindeki canavar hâlâ öfkeliydi, sadece hoş bir boşalmadan daha fazlasını istiyordu. Vahşi, erotik ve tehlikeli bir şey istiyordu.

Bu düşünce onun içini eritti.

Kendini oynak, agresif ve biraz da inatçı hissederek adamın köprücük kemiğini hava emmesine neden olacak kadar sert bir şekilde ısırıldı. "Yap beni."

Vücudu çelik gibi kaskatı kesildi. "Az önce ne dedin sen?" Cesurca onun bakışlarıyla karşılaştı. "Beni yap dedim."

Adam o kadar şaşırmış, o kadar şok olmuş görünüyordu ki kadın neredeyse gülecekti. Neredeyse, çünkü yaşadığı şok bir anda öfkeye dönüştü. Saçında olan el bileğini kavradı. Hırladı, ona karşı mücadele etti ama adam bir santim bile vermedi. Elini pantolonunun içine soktu ve onu sikini avuçlamaya zorladı.

"Şimdi," dedi derin, gırtlaktan gelen bir sesle, "okşa beni."

Bakışları hâlâ kilitliydi. Kadının içindeki yırtıcı, adamın gözlerindeki meydan okuma karşısında tüyleri diken diken oldu. İçindeki dişi ürperdi. Son on bir ayda epeyce büyümüş olan kadın, kendisine emir verilmesinden hoşlanmadığına karar verdi. Bu erkeğe boyun eğmeyeceğini ve itaatkâr rolü oynamayacağını göstermenin zamanı gelmişti.

Gülümseyerek parmaklarını onun kalın uzunluğunun etrafına kapattı. Avucunun içinde zonkluyor, sıcak kan avucuna doğru azgın bir dalgayla çarpıyordu. Baş, tam olarak kapatamadığı yumruğunun halkasından yukarı doğru itildi. Çok iyi hissettiriyordu, çok iyi... Zaferin parıltısı adamın gözlerinde parlayana kadar bekledi.

ve sonra onu olabildiğince sert bir şekilde itti. Adam tökezleyerek geri çekildi. Kadın sıçramaya hazır bir şekilde çömeldi.

"Sen-"

Omzuyla adamın karnına vurdu ve tüm vücudunu bu darbeye verdi. Homurdandı ve geriye doğru düştü, yatağa onun istediğinden daha zarif bir şekilde indi.

Zaferi kısa sürdü. Adam bir tank gibi üzerine geldi, onu döndürdü ve ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde yüzüstü yere çarptı. Ağırlığıyla onu sabitledi, uzun vücudu onunkinin üzerine uzandı.

Kulağına doğru hırlarken sıcak nefesi yanağında geziniyordu, "Benim ürkek küçük Runa'ma ne oldu?"

Çekingen. Onun üzerinde sahip olduğu gücün, kalbini kırma gücünün hatırlatılması onu gerçekten sinirlendirmişti.

"O bir kurt adamın pençesinde öldü, seni orospu çocuğu."

Onun altında kıvranıyor, adamın pençesinden kurtulmaya çalışıyor ama her hareketinde tahrikinin arttığını hissediyordu. Adamın siki kıkına sürtünüyor, yanaklarının arasında sıcak bir damga gibi duruyordu. Pantolonunun ince pamuğundan her çıkıntıyı, her tümseği hissedebiliyordu ve şimdi mücadele ederken, kalçalarını yukarı itmek içindi. Onu olması gereken yere getirmek için.

"Bir orospu çocuğu seni inletir mi?" Dili çenesinde gezindi, sıcak, ıslak bir vuruşla boğazından bir inilti çıkardı, tıpkı söylediği gibi.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. Tanrım, böyle

boşalacaktı. "Evet, muhtemelen haklısın."

Bir anda ağırlığı kayboldu ama avucu kadının ensesine inerek yanağını yere yapıştırdı. Diğer eli kızın altından kayarak

Dizlerinin üzerine çökmesi için kalçalarını kaldırdı. Adam önlüğünün alt kısmını aşağı iterken kumaşın hışırtısını duydu.

"Seni buraya zincirlemek için sürüklediğim dünden beri sana bunu yapmak istiyordum." Adam derin bir nefes aldı ve minnettar bir mırıltı çıkardı; kadın onun arzusunun kokusunu aldığını biliyordu. "Seni bu şekilde konumlandırıdım, bana açıldın. Savunmasız."

Savunmasız. Bu pozisyonda hareket edemiyordu, tamamen hâkimiyet altındaydı. Bu durum canını sıkıyor, karşılık vermek istemesine neden oluyordu ama yine de heyecandan titriyor ve uyarılmışlığı kalçasından aşağı akıyordu. Shade'in gördüğünü biliyordu çünkü inledi.

"Seni yalamak istiyorum," dedi kabaca. "Kalçandan başlayıp, seni çığlık attıran noktaya ulaşana kadar dilimi o tatlı suyun içinde yukarı doğru sürüklemek istiyorum."

Oh, Tanrım. Onun sözleri bir orgazmın başlangıcını tetiklerken inledi, kalçalarını pompaladı.

"Ama benimle dövüşmeyeceğine güvenemem, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Güven bana." Dilinin bacaklarının arasına gömülmesini istiyordu, onu kucaklamasını, bayılana kadar ağzıyla almasını istiyordu.

Parmağı onun yerine kalçasının iç kısmına doğru kayarak kaygan suyunu yakaladı. "Böyle bir orospu çocuğu olmam çok kötü."

Zorlanarak başını çevirdi ve bakışlarını onunkilere kilitleyen adamın parmağını emişini izledi.

Erotik görüntü onu ele geçirdi ve patladı.

"Oh, evet." Shade onun boynundaki tutuşunu bıraktı ve kalçalarının hızlı bir hamlesiyle içine girdi. Göbeği onu kavradı, vücudunu sarsan spazmlar o kadar güçlü bir şekilde sıktı ve sağdı ki, tısladı, derine itti ve sadece tuttu. "Siktir," diye inledi. "Oh... *siktir*."

Adamın içinde şiştiğini hissetti ve sonra o kadar sert pompalıyordu ki yerde öne doğru kayıyordu. Adamın kalçalarının ön kısmı kadınınkilere çarpıyor ve parmakları kadının kalçalarını morartıcı bir güçle kavırıyordu.

Uyandığından beri istediği şey buydu. Öfkeli tempodan, acımasız vuruşlardan, erotik oyunun ıslak seslerinden ... onun içinde serbest kalırken attığı çığlıktan keyif aldı.

Bir başka doruk noktası onu gafil avladı, bir yıldırım çarpması gibi bedenini parçaladı. Shade ona vurmaya devam etti, ikinci boşalması vücudunu sarsarken kalçaları sarsıldı. Kadın zevkten ve yorgunluktan hıçkırı hıçkırı ağlayana kadar bir tane daha, bir tane daha geldi.

Her ikisini de memnuniyetle karşıladı, çünkü çok yakında, onu istemeyen bir iblis ve onu isteyen başka bir iblisle garip bir dünyada uyanık olacaktı... ama onun ölmesini istiyordu.

Gölge yere yığıldı, kemiksiz bir şekilde yere kaydı ve Runa'yı da yanına alarak yan yana, kaşık kaşık yatmaya başladılar.

Cehennem halkaları. Arkadaşları arasında yaşanan akıllara durgunluk veren türden bir seks miydi bu? Eğer öyleyse, E'nin Tayla hakkında her konuştuğunda neden gözlerinde yıldızlar belirdiğini şimdi anlıyordu.

Kardeşleriyle Runa'nın kaderi hakkında yaptığı konuşma, orgazm sonrası mutluluğuna gölge düşüren senaryolarla birlikte geri geldi. Tayla'nın gümüş uçlu silahlarla Runa'ya saldırdığını, ölüm darbesini indirmeden önce onu öldüresiye dövdüğünü hayal edebiliyordu.

Bir de Wraith vardı, acımasızca etkili olabilir ya da avıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayabilirdi. Runa'yı çabucak alt edebilirdi ama ondan beslenir miydi? Kardeşinin Runa'nın boğazına yapışmış, onu azdıran ve kollarında gevşekçe yatan Runa'nın son canını da emen görüntüsü Gölge'nin gerilmesine ve Runa'yı kendine çekmesine neden oldu. Wraith hiçbir şekilde ona dokunmayacaktı.

Eidolon bunu şefkatle yapabilirdi, kan alıyormuş gibi yaparken öldürücü bir yatıştırıcı enjekte edebilirdi... ama hayır, eğer Runa'nın ölmesi gerekiyorsa, Gölge bunu yapacak cesareti kendinde bulacaktı. En azından bunu hak ediyordu.

Kadın kıpırdandı ve adam elini kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Kadının pürüzsüz teni, hâlâ merak uyandırıcı bir şekilde *dermoire'den* yoksundu ve avucunun altında tüyleri diken diken olmuştu. Eş işaretleri neden ortaya çıkmamıştı? Ona bağlanmış olması mümkün müydü... ama o ona bağlanmamış mıydı? Eğer öyleyse, bir felaketle karşı karşıyaydı. İnsanların suya ihtiyacı olduğu gibi onun da sekse ihtiyacı vardı. Yaşamak için. Bağlı bir erkek için seks sadece eşinden gelebilirdi. Eğer bağı karşılık verilmezse, kadın çekip gidebilir, istediği kişiyle seks yapabilirdi. Eğer ona ulaşamazsa, ölürdü.

Bağlanma ritüelinin bir parçasını tekrar denemek zorunda kalacaktı. Kendisi ona bağlıken onun özgür bir ajan olmasını göze alamazdı.

"Runa?"

"Mmm."

Onun saçlarını okşadı, doğal, toprak kokusunu içine çekti. "H a y d i . Hadi temizlenelim."

Kız cevap vermedi ya da kıpırdamadı, bu yüzden adam bir komutla *morfestus* kelepçelerinin kilidini açtı ve onu duşa taşıdı. Yavaşça onu yere bıraktı. Kız hafif sersemlemiş bir şekilde ona gülümsedi, bacakları o kadar titriyordu ki düşeceğinden endişelendi. Hiç düşünmeden onu kollarının arasına aldı ve dik tuttu. Karşılıklı kaya duvarlardan çıkan çift başlığın spreyi ona çarptığında inledi, başını geriye attı ve lanet olsun çok güzeldi.

Bir kolunu onun etrafında tutarak, sıvı sabunu omuzlarından aşağı döktü, inci gibi şurup sırtından aşağı ve göğüslerinin arasına damlayana kadar onu kapladı. Dikkatle, şefkatle onu yıkadı, bir yandan da bundan zevk almasına izin verdiği için ne kadar aptal olduğunu düşünüyordu.

Nefes almakla inlemek arasında bir şey olan erotik bir ses çıkardı ve adam onu daha yakına çekti, vücudunu orgazmik spazmlarına karşı bir tampon olarak kullandı. Kadının çıkardığı sesler, kadının kaygan ve ıslak teninin adaminkine değmesi... adamın tekrar sertleşmesi için yeterliydi. Gerçi çok fazla sürmüyordu ama az önce yaptıkları seksten sonra saatlerce doyması gerekiyordu.

Cehennem kapıları, başı dertteydi.

Onu asla duşa sokmamalı, seksten sonra kendini temizlemeli ve onu kendi başının çaresine bakması için bırakmalıydı. Ve yapabiliirdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Onun gücüne duyduğu minnettarlık içinde kabardı ve elini saçlarında gezdirirken gülümsemesine neden oldu. Bu yeni Runa onun dünyasını daha önce hiçbir kadının tehdit etmediği kadar tehdit ediyordu. Onun fiziksel ve duygusal ihtiyaçlarını ve ruh halini hissedemese bile, kendisini ondan etkilenmiş buluyordu. Elbette güzeldi, şimdi daha da güzelleşmişti ama bundan daha fazlası vardı. Son bir yıl içinde geliştirdiği daha güçlü, daha agresif kişiliğinin altında, takdir etmek için yetiştirildiği yumuşak kadınlık ve besleyici eğilim vardı. Kendisine her zaman kız kardeşlerine ve annesine göz kulak olduğunu söylerdi ama aslında tam tersi olmuştu.

Tanrım, Roag onu neden başka birine bağlayamamıştı? Başka hiçbir dişi onun kalbini Runa gibi çekiştiremezdi. Başka hiçbir dişi onun koruyucu içgüdülerini onun yaptığı gibi ortaya çıkarmamıştı.

Başka hiçbir kadının onu aşık etme şansı yoktu.

Adam onu durulayıp kuruladığında hâlâ yarı tepkiseldi ama adam onu yatağa yatırdığında bir esneme ve mırıldanarak "Yemek?" demeyi başardı.

"Evet, yemek getirdim. Şu an hava soğuk ama sevmediğim soğuk bir hamburgerle hiç karşılaşmadım." Daha önce yere attığı çantayı getirdi. Kız doğrulup oturdu, patates kızartması ve çeyrek pounder'lara dalarken bakışları hem sersemlemiş hem de hülyalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi ısırıklar arasında. "Açlıktan ölüyorum."

"Bunu görebiliyorum." Kız ağzına yemek tıktırmayı bırakıp ona ters ters bakınca gülümsedi, ama bu sahte bir bakıştı, çünkü kızartmayı mideye indirdi ve ona şakacı bir sırıtışla karşılık verdi. Ani bir dürtüyle başparmağıyla dudaklarını okşamak için ona doğru uzandı. Bir lanetle son anda kendini kontrol etti ve hareketlerini örtmek için ona bir peçete fırlattı. "Ağzında ketçap var," diye yalan söyledi. "Ve dün gece için özür dilerim. Hastanede elim kolum bağlandı." Yorganın üstüne, onun yanına uzandı. "Bu bir kelime oyunuydu."

Tam ortasında dondu kaldı. Yutkundu. "Bağlı mı? Cidden mi?"

O kadar sevimli görünüyordu ki, bu kez ona dokunma dürtüsü kaşınmasına neden olduğunda, parmağını açıkta kalan kalçasında gezdirerek buna boyun eğdi. "Komik bir şey. Görünüşe göre Roag'un zindanında beni ısırduğında, likantropini bana da bulaştırmışsın. Bu yüzden dün gece Harrowgate'ten çıkıp hastaneye girdiğimde kürküm ve dişlerim çıktı, sonra da personelin yarısını yemeye çalıştım."

"Ama..." Runa'nın yüzündeki renk soldu. "Buna karşı bağışıklığın olduğunu söylemiştin."

"Normal şartlar altında, evet. Eidolon, istediğiniz zaman yer değiştirmenizi sağlayan şeyin hastalığınızı etkilediğini düşünüyor ve bu nedenle-"

"Buna karşı direncin." Gözlerini kapadı ve çivili deri yatak başlığına yaslandı. "Özür dilerim, Shade. Çok özür dilerim."

Duygular boğazını tıkamıştı; üzülecek kadar önemseydiği için duyduğu haz, onu bir kurt adama dönüştürdüğü için duyduğu suçluluk ve ona karşı bir şeyler hissetmesine izin verdiği için duyduğu öfkenin düğümlenmiş bir karışımıydı bu.

"Olma," dedi kabaca. "Beni ısırmamış olsaydın, çektiğim acıdan ölebilirdim."

"Hala-"

"Yapma," diye bağırdı. "Yemeğini ye ve biraz dinlen. Birkaç saat içinde hastaneye gideceğiz."

"Tamam, Bay Huysuz. Buraya geri dönecek miyiz?"

"Yapmak zorundayız." "Kendimizi zincirlememiz gerek." derken onun tepkisini ölçüyordu, hastalıklı bir sapkınlıkla onu tahrik etmek istiyordu.

Ve *bu* ilginç olmaz mıydı? Ya birbirlerini parçalayacaklar ya da ölümüne sevişeceklerdi.

"Birlikte mi?" Elindeki patates kızartması titremeye başladı. "Yani dokunabilir miyiz?"

Dokunmak, tatmak... Shade'in bedeni sertleşirken zihni, her ikisi de canavar formundayken ve onlara rehberlik edecek saf hayvan içgüdüsünden başka bir şey yokken bir gece geçirmenin nasıl bir şey olacağına dair görüntülerle doldu. Şu anda bile içgüdüğü onu sırt üstü yatırıp yatağı gömmekti.

"Arzunu New York'tan beri hissediyorum," diye homurdandı. "İkimiz de yaşadığımız sürece bir geceyi daha ayrı geçirmeyeceğimize söz veriyorum. Dün gece ağır bir şekilde sakinleştirildim ama bu gece olmayacağım ve hiçbir şey beni senden alıkoyamayacak." Ona bakmak zorunda kalmamak ve onu tekrar almak için ayartılmamak için yuvarlandı. "Yemeğini bitir ve biraz uyu. Gücüne ihtiyacın olacak."

Soyunma odasının kapısı açıldığında Gem henüz duş almış, yeni bir önlük giymiş ve sütyenini bağlamıştı.

"Ah, özür dilerim..."

"Kynan." Bütün gün onu yalnız yakalamaya çalışmıştı ama adam bir kaçamak ustasıydı, o yüzden bu fırsatı kaçırmayacaktı. "Hey. Bak, geçen gün hakkında konuşmamız gerek..."

Ellerini kaldırdı ve kadının göğüslerine bakmamaya özen gösterdi. Orası *dışında* her yere baktı. "Sorun yok. Biz iyiyiz."

Adam arkasını döndü ama kadın onun bileğini yakaladı. "Hayır. Bekle. Lütfen."

"Konusacak bir şey yok." Zaten alçak olan sesi daha da alçaldı, çakıl taşlarını tırmaladı. "Bırak beni. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum."

"Sana inanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Tay bana Lori'yle ellerinizi birbirinizden nasıl uzak tutamadığınızı anlattı."

Kynan gerildi ama bileğindeki nabız parmaklarına çarptı. "Oraya gitme."

"Yara izlerini görebiliyorum Ky. Ben buyum işte. Onları kullanabilirim, yeniden açabilirim, daha da kötüleştirebilirim." Daha fazla zarar verip vermediğini merak ederek dudağını ısırıldı. "Ya da onları iyileştirmene yardım edebilirim."

"Burada iyileştirecek bir şey yok, doktor."

"Eskiden tanıdığım Kynan'a ne oldu? Gülüp eğlenen, nazik, sevecen ve rahat olan Kynan'a?"

Sonra güldü ama bu acı ve soğuk bir sestti. "O öldü, Gem. Lori'nin yanında öldü."

Bir gecede iki farklı erkeğin kollarında bulduğu karısı - biri güvenilir bir Muhafız, diğeri ise ahlaki pusulası olmayan bir iblis.

Wraith. Lori'yle yattığını inkâr eden ama Kynan'ın gözü önünde ondan beslenen ve Eidolon araya girmeseydi çok daha fazlasını yapabilecek olan.

"O ölmedi. Sadece saklanıyor-"

Birden kendini dolaplara yaslanmış, kulplardan biri omurgasına batmış ve Kynan'ın iri elleri omuzlarına yapışmış halde buldu. "O gitti," diye hırladı. "Bu nazik ve şefkatli biri gibi mi hissettiriyor?" Vurgulamak için biraz daha sert itti ve sonra onu serbest bıraktı. "Benimle zamanını boşa harcıyorsun Gem. Sağlığına kavuşturacak başka birini bul."

Onu soyunma odasının ortasında, kalbi küt küt atarken ve göğsü kabarırken bırakarak uzaklaştı.

Dokuz

Yatak rahattı, Runa'nın BDSM ekipmanlarıyla dolu bir mağarada beklediğinden çok daha rahattı. Ama Gölge onu her seferinde şaşırtıyordu ve onu gerçekten tanıyıp tanıyamayacağını merak ediyordu. Yine de birbirlerini tanımak için bir ömürleri varmış gibi görünüyordu -sadece sevgili olarak değil, kurtadam olarak da.

Tanrım, bunun olacağını tahmin etmemişti.

Kendi enfeksiyonunu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini, nasıl dehşete düştüğünü, kaybolduğunu ve yalnız kaldığını hatırlıyordu, her ne kadar Arik ona yardım etmek için yanında olsa da. Neredeyse anında meydana gelen fiziksel ve davranışsal değişiklikleri anlamamıştı. Geleceği için, zarar verebileceği masum insanlar için korkmuş ve hayatının altından nasıl çekilip alındığına ve artık hiçbir şey üzerinde kontrolü olmamasına kızmıştı.

Shade'in ona göre bir avantajı vardı, çünkü bu garip dünyada doğmuştu ve kurtadamlara zaten aşinaydı. Ama, diye düşündü, parmağını yatak direğinden sarkan deri kelepçenin etrafında dalgınca gezdirirken, bu erkek hem yatak odasında hem de yatak odası dışında kontrolü elinde tutmaya alışkındı. Ayda üç gece bundan vazgeçmek zorunda kalmak onun için iyi bir şey olamazdı.

Esneyerek başucundaki saate baktı. O ve Shade altı saattir uyuyorlardı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yuvarlandı. Yüzü ona dönüktü, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Boynundaki tuhaf yüzük

Nefes aldıkça esneyerek, tasarımın koyu rengiyle aynı renge büründü. Sağ kolu boyunca uzanan bir *dermoire*.

Parlak saçlarını ensesinden uzaklaştırdı, kişisel sembolü olan görmeyen göz onu görüyormuş gibi görünüyordu. Her nefes alışında, her yutkunuşunda dalgalanıyor, ne tarafa hareket ederse etsin onu takip ediyordu.

Tedirgin bir şekilde parmağını adamın kolundan aşağıya doğru izledi, eline ulaşana kadar kaslarının tepelerini ve vadilerini takip etti. *Dermoire* onun uzun parmaklarına kadar uzanıyordu; kendisini okşamış, içine girmiş, sayamayacağı kadar çok kez onu çökmekte olan orgazmlara götürmüş olan parmaklara.

Bu düşünceyle damarlarındaki sıcaklık artmaya başladı. Tanrım, hormonal bir karmaşa içindeydi. Kurt adam olayı libidosunu yükseltmişti ve dolunay bunu daha da kötüleştirmişti... ama Shade'in yanında olmak ateşe gaz atmak gibiydi.

Soğuk suyun altında birkaç dakika geçirmek şu anda kulağa iyi geliyordu.

Yatağın kenarına doğru yuvarlandı, ayaklarını kenara attı ve bir anda kendini yatağa geri çekilmiş ve Shade'in altına sıkışmış buldu.

"O kadar çabuk değil." Sesi uyku ve fevkalade sertti; yarı açık, uyku gözleri altın gibi yanıyordu. Ereksiyonu ağır bir şekilde kadının cinsel organının birleştiği yerde duruyordu.

"Ben de tam duş alacaktım. Bana katılmak ister misin?"

"Sonra." Boğazını okşadı, oradaki hassas deriyi ısırdı. "Seninle işim bittikten sonra."

"Benim, ah, uyarılmamı hissettin mi?"

Parmakları, kaygan ihtiyacını test etmek için bacaklarının arasına girdi. "Evet, hissedebiliyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Isırdığı bölgeyi diliyle yaladı. "Beni uyandırdı. Neden?"

"Çünkü," diye inledi, ona daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğerek, "daha önce arzumu New York'tan beri hissettiğini söylemiştin. Ben sadece bunu her zaman hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum."

Ona bakmak için başını kaldırdı. Artık uykulu değildi, gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu. "Birbirimize bağlıyız. Hissettiğin her şeyin farkındayım." Eğildi ve içine girdi. "Seks istediğinde, bunu sana vermek zorundayım."

"Farklı eyaletlerde olsak bile mi? Farklı ülkelerde?"

"Evet, ama bu bir daha olmayacak." Kadının bileklerini başının üzerinde sabitledi ve yavaş, sabit bir ritim tutturmaya başladı. "Hiçbir arkadaşım-" Bir lanetle sözünü kesti.

"Bu kelimeyi sevmiyorsun, değil mi?" Bir kereliğine de olsa, güçlü vuruşlarının her birinde ellerini adamın omuzlarında gezdirmek, boşalırken parmaklarını adamın sırtına saplamak istedi ama adamın bileklerindeki tutuşu sıkılaştı.

"Hangi

kelime?"

"Dostum."

Başını salladı, gür saçları yüzüne dökülüyordu. "Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor."

Onu daha derine almak için sırtını kamburlaştırdı. "*Bu* bile mi?"

Adını koyamadığı bir duygu adamın yüz ifadesini kararttı. "Tahrik oldun. Bağ beni sana hizmet etmeye zorluyor."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun." Daha hızlı itti, hareketleri neredeyse mekanikti. "Hadi şu işi bitirelim."

"Beni becererek bana iyilik yaptığını sanıyorsan," diye tersledi, "hemen şimdi durabilir ve gidip kendini becerebilirsin."

Durdu ama kadının bedeninden çekilmedi. "Bunu bana bir yıl önce asla söylemezdin." Sesi alçak, kaba bir gürültüydü. "Yatağıma getirdiğim hiçbir kadın benimle böyle konuşmaya cesaret edemezdi."

Ona ters ters bakarak ellerini kurtarmak için mücadele etti. "Muhtemelen tavanda zincirlerle asılı oldukları içindir."

"İyi bir noktaya değindin." Sanki onun için bir tane seçiyormuş gibi duvarlarında asılı duran işkence ve zevk aletlerine baktı. Bu düşünce onu ürpertti ama korkudan mı yoksa heyecandan mı, emin değildi.

"Sanırım bunu bana yapmak istiyorsun?"

Sanki söylediği şey olasılık dışı bir şeymiş gibi güldü. Bu da onu çok rahatsız etmişti, çünkü neden diğer kadınlardan böyle hoşlanıyordu da ondan hoşlanmıyordu? Ve neden bu konuda üzgün olsun ki?

"Ruhunu sevdim, küçük kurt. Ama disipline ihtiyacın var."

"Babam da aynı şeyi söylerdi." Hem söylediği sözlerden hem de onlar için açtığı delikten içeri dolan anılardan pişmanlık duyarak yüzünü buruşturdu.

Küçük veledin disipline ihtiyacı var. Babası bunu ona kemerle, tahta kaşıkla ya da elinde ne varsa onunla saldırmadan hemen önce söylerdi. Çocukken çok neşeliydi, her fırsatta ailesine karşı geliyor, alkolik babasını şiddete varacak kadar öfkeliendiriyordu.

Peki Shade'in kırbaçlarını ve diğer tanımlanamayan nesnelerini nasıl olur da acı çektirmeye yönelik aletlerden başka bir şey olarak görebilirdi? Ne tür bir sapıktı bu?

Gölge başparmağıyla yanağını okşadı. "Runa? Hey, iyi misin?" Sonunda onun bileklerini çözdü ve üzerinden inmeye hazırlanırken ağırlığını kaydırdı. "Bunu sonra yaparız."

"Hayır." Bacaklarını adamın beline doladı. "Sanırım... Sanırım bana bir iyilik yapmış olursun... bilirsin işte." Artık öfkesi azaldığı için istediği kadar kaba davranamıyordu.

"Seni becermek mi?"

Yanaklarında sıcaklık, kalbinin derinliklerinde arzu çiçekleri açtı. "Evet."

"Emin misin?" Başını salladığında, bir kez daha ona doğru eğildi, dudaklarından rahat bir iç çekiş çıkarken bile kalçaları ona doğru yuvarlandı. "Güzel, çünkü durmak bana dünya kadar acı çektirir."

"Zindandaki gibi mi?" Hafifçe, onu dizginlemeyi unuttuğunu fark etmesin diye, avuçlarını adamın omuzlarının sıcak tenine yerleştirdi. "Ölebileceğin zaman mı?"

"O kadar da kötü değil. Daha yeni başladık. Henüz o kadar sinirli değilim. Eninde sonunda üstesinden gelirdim ama sen birkaç saat yolumdan çekilmek isterdin."

Kalbi onun için acı çektiği için küçük bir takla attı ve kahretsin, herhangi bir nedenle onun için takla atmamalıydı. Ona tekrar aşık olmak için herhangi bir bahane arıyor gibiydi. Belli ki çok kısa bir hafızası vardı.

Shade onun göğüs ucunu dilleyerek düşüncelerini paramparça etti. "Beni hissedebiliyor musun?"

Gülümsedi, çünkü oh, evet, onun hassas iç duvarlarını gerdiğini, içeride onu vahşileştiren nokta boyunca kaydığını hissedebiliyordu. "Uh-huh."

Sol kolunu tuttu, kendisinininkiyle eşleşecek şekilde eş işaretleri alması gerektiğini söylediği kolunu ve kalbi sıkıştı, çünkü sadece bir kereliğine ona dokunabilmek istiyordu.

"O değil. Yani, beni *hissedebiliyor* musun? Bir warg'a dönüştüğümü hissettin mi?
Bu sabahki ruh halimi hissettin mi?"

Ayak bileklerini adamın arkasına kilitleyerek ona karşı kıvrandı, konuşmanın sevişmeye engel olmasından rahatsız olmuştu. "Hayır. Hiçbir şey. Yapmam mı gerekiyor?"

"Sanırım öyle." Bacağındaki kilidi kırdı ve kendini onun üzerinden itti. "Orada kal."

Adam odadan çıkarken vücudu ihtiyaçtan titriyordu ama adam birkaç dakika içinde geri dönmüştü.

Ve bir mutfak bıçağı taşıyordu. "Um... Shade?"

"Şşş." Onun üzerine çıktı, sert bir hamleyle içine gömüldü. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum." Nasıl bildiğinden emin değildi ama o anda biliyordu işte.

Bir kalp atışı için dondu kaldı, ama sonra acımasız, lezzetli bir güçle onu yatağa vurmaya başladı.

Doruk noktası bir anda ortaya çıktı. Shade bileğini kesti ve kız zirveye ulaştığında dudaklarına götürdü. Bakırımsı ıslaklık dişlerinin ve dilinin üzerinden aktı.

"İç." Sesi boğuk bir komuttu, tüm içgüdüleri buna karşı çığlık atsa da karşı koyamadı. Zindanda yaşadıkları garip rüya-seksinde bunu yaptığını hatırlıyordu, hayali ama aynı zamanda çok gerçek olan seks.

Kendini durduramayarak uzun, açgözlü çekişler yaptı. Her yutkunuşta doruk noktası daha da yükseliyor, devam ediyordu. Adamın kanı sıvı seks gibiydi ve adam kadının içine pompaladıkça ve kendi boşalmasını buldukça, kadının ki durmuyordu. Orgazm üstüne orgazm yaşıyordu ve ne zaman bittiğini düşünse, bir başkası onu ele geçiriyordu.

Yavaş yavaş, Shade'in üzerindeki ağırlığının, zorlukla aldığı nefeslerin ve gürleyen sesinin belli belirsiz farkına vardı.

"Runa?" Kolunu çekmeye çalıştı ama dişleriyle yapışmıştı ve elleriyle onu kavırıyordu ve hiçbir şekilde bırakmıyordu. İttiği sürece boşalacaktı ve... "Runa!"

Ecstasy onun üzerine yuvarlandı ve gelmeye devam etti. Yanağında bir acı sızı belirdi ama umurunda değildi. Zevk onu tüketmiş, hiç olmadığı kadar yükseğe çıkarmıştı.

Acı şiddetlendi ve orgazmik bulanıklığı içinde Shade'in çenesini sıkarak ağzını açmaya zorladığını fark etti. İsteksizce onu serbest bıraktı ve Shade ön kolunu tutarak sarsıldı.

İnledi, inanılmaz doruk noktası eriyip giderken hareket edemedi. "Ne oldu?" Sesi uyuşturulmuş, zar zor duyulabilen bir bulamaç gibiydi.

Adamın ağzının bir köşesi eğlenerek yukarı kalktı, çektiği acı düşünüldüğünde bu onu şaşırttı. "Daha iyi bilmesem yarı vampir olduğumu söylerdim."

Duygu tekrar yükseldi. Şehvet birikti, patladı ve başka bir salıvermeyle sarsıldı, vücudu çılgınca sarsıldı. Shade onu kapüşonlu gözlerle izledi, bakışları yoğunluğuyla paramparça ediyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı, sesi huşu içindeydi. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Adam ona böyle baktığında kendini çok güzel hissediyordu. Güzel ve savunmasız.

Nefes nefese, çarşafı yumrukladı. "Neden? Neden seni tekrar içmek zorunda bıraktın beni?"

Bir açıdan, onun kanını yuttuğu için iğrenmesi gerektiğini biliyordu ama neredeyse bir yıl boyunca ayda üç gece çiğ et yedikten sonra biraz duyarsızlaşmıştı.

"Henüz eş işaretleri yok. Umarım bir deneme daha onları ortaya çıkarır."

"Belki de tüm türlerde yoktur." Shade'in

bakışları uzaklaştı. "Belki de."

Ayağa kalkarak adamın kolunu kavradı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Endişelenmene gerek yok." Ayağa kalktı ve kadının elinden kurtuldu. "Gitmemiz gerekiyor. Önce senin evine gidip birkaç kıyafet alacağız. Ondan sonra UG'de senin üzerinde bazı testler yapacağız ve akşam olmadan buraya döneceğiz."

R-XR'daki görevinin bir parçası da iblis hastanesi hakkında olabildiğince çok şey öğrenmekti, bu yüzden bu harika bir fırsattı ama bu emre uymak şimdi yanlış geliyordu. Bir ihanet gibi.

Tanrım, komutanına itaatsizlik edip etmemekle uğraşmadan da yeterince endişelenecek şeyi vardı. Ki bu kişi aynı zamanda onun kardeşiydi. Hastaneyi kontrol etmesi ve ne yapacağına oradan karar vermesi gerekiyordu.

"Bana endişelenmememi söyleme, Shade. Bir şey hakkında endişelendiğin apaçık ortadayken olmaz."

Gözlerinde karanlık gölgeler titreşti, onları düz ve siyah hale getirerek kadının ürpermesine neden oldu. "Haklısın Runa. Roag hâlâ dışarıda olduğu sürece endişelenmek için her türlü nedenimiz var."

Acil serviste durgun bir günü kimse sevmezdi ama Kynan'ın duvarlara tırmanmasına neden oldular. Öp-öp-ve-iyileştir türünden bir adam değildi. Kan ve bağırsak istiyordu, ölüm ya da yaşam. Sistemine bir galon adrenalin yükleyen türden vakalar. Bir sıhhiye eri olarak, ateş altında ya da fırtınanın ortasında en iyi becerdiği şey buydu. Hastalarının insan olup olmadığı umurunda bile değildi. Araba çarpmış köpekler ve kurşunla delik deşik olmuş develer, insanlarla birlikte onun bakımını üstlenmişti.

Ve iblis.

Kynan yavaşça nefes verdi, anılar göğsünü sıkıştırıyordu. Kendisi gibi asker olan Lori ile dört yıldır evliydi. Fort Lewis'te görevliydi ama o Afganistan'a gönderilmişti. Hayatının sonsuza dek değiştiği gün, pusuya düşürülen ve sıkıştırılan bir Ranger ekibinin yardımına gitmişti. Ekibi olay yerine vardığında, Ranger'lar hiçbir yerde bulunamamıştı.

dağ kayalarına boya gibi sıçramıştı, oradan kendi başlarına çıkamazlardı.

Ky'nin ekibi bir arama yapmıştı, genişleyen karede hiçbir şey çıkmamış ve ekibi bir çatışmanın içine düşmüştü. Kurşun yağmuru ve hiç bitmeyen, yeri sarsan patlamalar arasında Kynan ekipten ayrılmış ve Taliban savaşçıları tarafından takip edilmişti. Bir mağaraya sığınmıştı.

Bacağındaki yaraya bakarken telsizle yardım istemişti. İletim zayıftı ve süvarilerin yakın zamanda kışını kurtarıp kurtarmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Savunma pozisyonuna geçtiğinde, Ranger'lardan geriye kalanlara rastladı. Yanlarında düşman savaşçıların cesetleri vardı ve taze katliamın arasına dağılmış yüzlerce insan ve hayvan kemiği vardı.

Ky'nin zihni, iki başlı bir canavar ortaya çıktığında dehşeti zar zor kaydetmişti.
-bir iblis, Kynan artık biliyordu- mağaranın derinliklerinden ortaya çıktı. Onu vurdu ve sonra hayatını kurtarmaya çalıştı, çünkü bir yerlerde birileri bu şeyi canlı isteyebilirdi.

Dikkati dağılmışken düşman savaşçıları saldırmış ve boğazına bir kurşun yemişti. O andan itibaren hafızası en iyi ihtimalle bulanıktı ama daha sonra asker arkadaşlarının onu bulduklarında, kendisine saldıran adamları da lime lime edilmiş halde bulduklarını öğrenmişti. Canavardan hiçbir iz yoktu ama Kynan hayat kurtaran ameliyatın ardından askeri hastanede uyandıktan kısa bir süre sonra Siyah Giyen Adamlar -aslında yeşil- onun için gelmişti.

Askerlik süresi dolmak üzere olduğu için onu ordunun çok gizli paranormal savunma birimi R-XR'ye girmeye zorlayamazlardı ama sivil muadili Aegis ona reddedemeyeceği bir teklifle yaklaşmıştı. Ordunun ödediğinin iki katını, sağlık ve emeklilik yardımlarının yanı sıra Lori ile birlikte gözetmenlik yapacağı kendi hücrelerini garanti etmişlerdi. Ayrıca seyahat etmesini, diğer Vekilleri hem taktiksel dövüş teknikleri hem de acil tıp konusunda eğitmesini istemişlerdi.

Ordudan onurlu bir şekilde terhis olur olmaz, Lori'yle birlikte iblislerle savaşmak için imza atmışlardı.

Komik, çünkü burada bir iblis hastanesinde çalışıyor ve onların hayatlarını kurtarıyordu. Ancak şu anda, triyaj masasında duruyor ve öksürük nedeniyle getirilen bir Daeva bebeği için bir çizelge dolduruyordu.

Öksürük.

Tanrım, iblis ebeveynler de insanlar kadar paranoyak olabiliyor.

Ayak seslerini duydu, gündüzleri Druid tıbbı uygulayan ve geceleri insan ruhlarını çalan kadim bir succubus olan Dr. Shakvhan'a eşlik eden sıcak hava girdabını hissetti. Kynan'ın onunla çalışmakla ilgili bir sorunu yoktu ama hastane dışında Dr. Shakvhan kesinlikle onun keskin ucuyla tanışacaktı.

"Bu sabah Neethul'u taburcu ettin mi?" diye sordu taklit etmediği şehvetli bir vaatle damlayan bir sesle.

"Neden?"

Biçimli bir omzunu silkti ve omzuna dökülen soluk sarı saçları parıldadı. İnsan erkeklerinin onunla birlikte ölüme gitmelerine şaşmamak gerek. *Playboy orta sayfa* güzeliydi.

"Eidolon DNA bankası için kan örneği almamı istedi."

Kynan çizelgede I'larının üzerini çizdi ve T'lerine çarpı işareti koydu. "Bu sabah yaptım."

Eidolon, her hasta kataloglanmış türler listesine göre kontrol edilmezse çılgına dönüyordu. Hastaneye daha önce kabul edilmemiş tüm iblis türleri DNA testine tabi tutulmalı ve gelecekte aynı türden başkalarında kullanılmak üzere bankaya kan bağışında bulunmaları istenmelidir.

Dr. Shakvhan gülümsedi ve başını okşadı. "Ne kadar sorumluluk sahibi bir insan. Sanırım seni tohumundan arındırdıktan sonra ruhunu sağlam bıraktım." Kalçalarını çoğu erkeği nefes nefese bırakacak bir ritimle sallayarak uzaklaştı.

Kynan karısı öldüğünden beri kimse için nefes nefese kalmamıştı ve şimdi de kalmayacaktı, özellikle de şeytani bir succubus için.

Gem için neredeyse nefes nefese kalıyordun.

Siktir et, oraya gitmiyordu. Vücudunun oraya gitmesi dışında. Gem'i düşününce, soyunma odasında nasıl durduğunu hatırlayınca sertleşti, dolgun göğüsleri siyah sütyeninin kaplarından taşıyordu, bir tür ejderha dövmesi düz, düzgün karnını kaplıyordu, dişleri göbeğindeki piercingi sıkıştırıyormuş gibi görünüyordu.

Nazik ve şefkatli, kırımın kenarı. O nazik ve şefkatli şeyi Lori'ye de yapmıştı ve bakın onu nereye getirmişti. Belki şimdi Gem'i dolaplarla yakınlaştırdığı için mesajı alacaktı. Bazı yaraların asla iyileşmeyeceğini anlayacaktı.

Hastasının dosyasını gereğinden fazla bir güçle dosya kutusuna itti ve Harrowgate uğuldarken başka bir dosyaya uzandı.

Adrenalini harekete geçti ve Gem'le ilgili tüm düşüncelerini silip süpüren bu heyecanı memnuniyetle karşıladı. Teknik olarak vardiyası on dakika önce sona ermişti ama iyi bir şey gelirse daha uzun süre kalmaya hazırdı. Kopmuş uzuvlar ve avülsiyonlar her zaman favorileriydi.

Kan kokusu hastadan önce geliyordu ve evet, bu bir travma vuruşu olacaktı. Kynan kapıya doğru koştu ve Wraith tökezleyerek dışarı çıkınca şok geçirerek durdu. *Vay anasını.* İblis dev bir blenderla birkaç tur atmış olmalıydı.

Bir omzunu tutuyordu, kolu işe yaramaz bir şekilde yana doğru sarkıyordu, kan yere doğru akıyordu. Derin kesikler tüm vücudunu çizmiş, tendon ve beyaz kemik şeritlerini ortaya çıkarmıştı ama sanki ilk oral seksini yapmış gibi sırtıyordu.

Kynan triyaj hemşiresine "Gem'e çağrı bırak ve Eidolon'u evden ara," dedi. "Hemen." E bir saat önce eve gitmişti ama bunun için burada olması gerekiyordu.

Kynan dik durmasını sağlamak için bir kolunu Wraith'in beline doladı. "Kahretsin, bir ton ağırlığındasın." Wraith'i mevcut odalardan birine doğru yönlendirdi. "Ne oldu?"

Wraith bir masanın üzerine çökerken inledi. "Vurulmuş." Elini keskin bir şekilde tanımlanmış bir delikten kan sızan omzundan çekti.

"Diğer yaralar silahtan değil dostum," dedi Kynan eldivenini çıkarırken.
Yu
kar
1. "Palalar."

Sadece Wraith kendini palalarla doğratabilirdi. "Dışarıda avlanıyorum
Yine Afrikalı
isyancılar mı?"

"Belki."

"Kurşun yarasına baskı uygulamaya devam edin." Wraith'in hava yolu ve nefes alış verişinin iyi olduğu açıktı, bu yüzden hızlıca iblisin tüm uzuvlarındaki nabızları kontrol etti. Her şey iyi görünüyordu, ama bir iblis hastanesindeki acil tıp, bir insan hastanesindekinden çok farklıydı, çünkü her iblis türünün farklı normal yaşamsal belirtileri, bünyeleri, ölüm eşikleri vardı ... çoğunlukla, Kynan bunu kanatlandırdı.

Kynan bir çift travma makasıyla Wraith'in gömleğini kesti ve ardından kumaşı dikkatlice soyarak çıkardı. Kurumuş kan yer yer kumaşı derisine yapıştırmıştı ama bu işin kolay kısmıydı. O yaralar çok kötüydü.

Kabinleri ayıran perde açıldı ve Gem içeri girdi. "Vay canına. Gerçekten büyük bir kediyle kavga mı ettin?"

"Komik, Gem. Şimdi neden o komik kışını kaldırıp buraya gelmiyorsun ve benimkini emmiyorsun! Siktir!" Wraith Kynan'a ters ters baktı.

"Özür dilerim." Kynan kanlı gömleği yere fırlattı. "Kumaş yırtıkların içine gömülmüş."

"Kıçımın kenarı. Bunu bilerek yaptın."

"Bunu kanıtlayamam." Kynan daha derin kesiklerden birini yokladı. Seminus iblisleri hızla iyileşmişti ve Wraith'in kanaması yavaşlamıştı ama yeterli değildi. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, E yolda. Seni kısa sürede iyileştirip soykırımcı manyakları avlamaya geri döndürecek."

Gem, Wraith'in göz kapaklarından birini yukarı kaldırdı. "Yine keşleri mi kurutuyorsun?"

Wraith öfkeli bir homurtu çıkardı. "Hayır."

Kynan stetoskopunun kulaklıklarını kulaklarına taktı. "Ama Afrikalılardan beslendiniz, değil mi?"

"Evet, tabii."

Gem Ky'ye sorgulayan bir bakış attığında, "Savaşçılar vahşi. Tamamen vahşi, kanif ve daha sert uyuşturucularla akıllarını yarı yarıya yitirmişler." "Bu cam gibi gözleri açıklıyor."

"Ne oldu?" Eidolon, taba rengi bir kargo ve mavi keten bir düğmeli bluz giymiş halde odaya girdi.

"Her z a m a n k i g i b i , " dedi Gem. Aletleri hazırlamakta olan Ciska'ya eliyle işaret etti. "Bir ünite kan alın. Herhangi bir türden."

"Lanet olsun, Wraith," Eidolon mırıldandı. "Neden yap sen yap Bu Kendine mi?"

Kynan stetoskobun soğuk zilini Wraith'in sırtına doğru kaydırды. Wraith yüzünü buruşturdu. "Sadece bir düzine kadar adam vardı. Sonra birdenbire koca bir orduyla savaşmaya başladım."

"Roag'u arıyor olman gerekiyordu."

"Arıyordum. Öğle yemeği molası verdim."

Eidolon Wraith'in omzunu incelemek için eğildi. "Vurulmuşsun."

Wraith homurdandı. "Korkaklar. Ciddiyim. Kim bıçaklı bir kavgaya silah getirir ki?
Bu hile yapmaktır."

"Silahın yok mu?" Kynan sordu.

Wraith yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "İnsanları vurmak pek sportmence değil." "Yani sizi vuran insanları vurmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, onları vurdum. Bir serseriye etkisiz hale getirdim ve en yakın Harrowgate'e gitmeden önce indirebildiğim kadarını indirdim."

Eidolon'un kolundaki *dermoire*, Wraith'e şifa enerjisi aktarırken parıldamaya başladı. Kynan'ın gözleri önünde, Wraith'in kesikleri birbirine kaynamaya başladı. Wraith dişlerini göstererek inledi. Dişleri uzamıştı ve Kynan onların zonkladığını hissedebiliyordu. İyileşme süreci acı verici olabilirdi -Kynan birkaç ay önce bir ambulans koşusu sırasında bir Cruentus iblisi tarafından ısırıldıktan sonra bu acıya katlanmıştı.

Ciska elinde kanla döndü ve torbayı ısırarak Wraith'e uzattı.

"Bu iğrenç," diye mırıldandı Kynan.

Wraith bir kaşını kaldırdı. "Big Gulp oynamaya gönüllü müsün?"

"Sen öyle san."

Wraith homurdandı ama ukalaca bir laf edemedi. E memnuniyetle başını salladı. "Tamamdır. Şimdi sıra kurşun yarasında." Ky'ye baktı. "Bunun için bir yerliye ihtiyacımız olacak."

"Ben iyiyim," dedi Wraith.

"Bu çok acıtacak, kardeşim. Ky, iğneyi yap."

"Dedim ya, ben iyiyim." Wraith'in sesi odadaki havayı titreştiren alçak bir hırıltıydı.

Eidolon kardeşinin yüzüne baktı, gözleri altın rengindeydi - bu ya tahrik olduğu ya da kızdığı anlamına geliyordu ve Tayla etrafta olmadığına göre ...

"Bunu bu gece yapmayacağız, Wraith. Kavgayı sisteminden çıkardın. Muhtemelen seks de. Ve görüyorum ki, biraz da kimyasal yardım. Zamanı geldi."

sakinleşmek için."

"Hayır. Lokal. Anestezi."

Öfkesi bir sonraki kızgınlık aşamasına ulaştığında E'nin gözlerindeki altın sarısının arasından dar kırmızı noktalar belirmeye başladı. Bu durum hızla kritik bir hal alacaktı.

Shade perdelerdeki açıklıktan, "Atışı yap dostum," dedi, yeni bir ve yanında yeni bir dişi. Eşi mi?

Kynan emin olamadı. Kot pantolon ve kısa kollu ipek bir bluz giymişti ve Tayla'nın sahip olduğu *eş-dermoire*'ın izlerini taşımayan dolgun kollarını ortaya çıkarıyordu.

Wraith'in gözleri buz gibi parladı; belli ki o da aynı şeyi fark etmişti. En azından bu onun dikkatini iğne meselesinden uzaklaştırmıştı.

"İğneyi vurul," diye tekrarladı Shade, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "E ihtiyacın olduğunu söylerse, yaparsın."

Wraith kaşlarını çattı ama eğer birini dinleyecekse bu Shade olacaktı. "İyi. Evet. Her neyse. İğneyi bana ver, insan." Ky iğneyi yaraya yaklaştıırken, Wraith onun bileğini yakaladı. "Acıtsın."

"Günümü güzelleştirecek."

Düşen sessizlikte Kynan, Wraith'in yeni dişiye bir düşmanmış gibi bakarken çıkardığı alçak ve sabit hırıltıyı duyabiliyordu. Shade Wraith'in düşmanlığını anlamıştı ve iki kardeş bakışlarını kilitledi. Bu kötüydü, gerçi Kynan'ın neden ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama şu anda gerginliğe bir ara vermek iyi bir fikir olabilirdi.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama lokal enjeksiyonu yaparken, "Hey, Wraith. Yeni bir X-Box oyunum var. Gerçekten şiddet içeriyor. Bu gece cidden kafayı bulup oynamayı planlıyorum. Kıcıımı tekmelemeye çalışmak ister misin?"

Wraith'in başı döndü. "Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü spor salonunda beni sürekli dövüyorsun ve ben de seni alt etmek için bir şans istiyorum."

Wraith'in gözleri sanki bunun bir numara olduğunu biliyormuş gibi kısıldı ama yemi yutmadan da edemedi. "Seni hırpalıyorum, değil mi?"

Bu hiç şaşırtıcı değildi. Kynan aylardır Wraith'le birlikte çalışıyor, yeni dövüş teknikleri öğreniyor ve eskilerini geliştiriyordu ama Wraith'in ustalaştığı becerilerin onda birini bile edinememişti.

Wraith, Ky iğneyi etinden çekip çıkarırken hiç irkilmeden, "Oyunda da canına okuyacağım," dedi.

"Hiç şansın yok."

Wraith homurdandı. "Seni toz haline getireceğim."

Eidolon Ky'ye patlamaya hazır bir durumu yatıştırdığı için sessiz bir teşekkür mahiyetinde başıyla hafifçe selam verdi. Ky başını sallayarak karşılık verdi ve Gem'e bakma hatasını yaptı. Bir dinamit lokumunun fitilini söndürmüş olabilirdi ama Gem'le aralarındaki şeyin hâlâ yanmakta olduğu gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu.

On

Gölge acil serviste sorulara cevap vermek ya da Runa hakkında nutuk dinlemek için beklemedi. Onu laboratuvara götürdü, bir sandalyeye oturttu ve teknisyen Frank'e, çalışan birkaç insandan biri, mevcut her testi yapmak için yeterli miktarda kan alması emrini verdi.

Sonra kapının hemen dışında, neler olup bittiğini görebileceği bir yerde bekledi çünkü o adamın, Gölge olmadan Runa'ya dokunmasına imkân yoktu. Kanı kendisi almayı tercih ederdi ama biliyordu ki

Kardeşleri her an ortaya çıkıp nasıl cevaplayacağını bilmediği sorular sorabilirlerdi.

Pencereden Runa'yı izledi, bir iblis hastanesine hiç girmemiş birinden bekleyebileceği gibi onun laboratuvara dehşetle değil merakla baktığını görmekten açıklanamaz bir memnuniyet duydu. Yine de onun kapının hemen dışında olduğunu biliyordu ve o yanında olduğu sürece başına kötü bir şey gelmeyeceğine dair ona güvence vermişti.

Ne büyük, lanet bir yalan.

Bakışlarını kadından uzaklaştırırken içi burkuldu. Ona çok hızlı yaklaşıyordu ve bu sabahki seks durumu daha da kötüleştirmişti. Sadece ona hizmet ettiği konusunda yalan söylemekle kalmamıştı -muhtemelen ona, onun ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyordu- aynı zamanda babasından bahsettiğinde gözlerindeki tekinsiz bakış, kalbine saplanan bir buz kıracağı gibiydi.

Orada acı verici bir hikâye vardı ve bunun onda hissettiği karanlıkla, suçluluk duygusuyla ilgili olduğunu hissediyordu ama bilmek istemiyordu. Seks ve acı yoluyla bu karanlığı ortaya çıkarmak için geçmişindeki kadınlara yaptığı gibi onu da ipe çekmek istemiyordu. Kız bunu saklı tutmaya çalıştığı sürece sorun olmayacaktı. Geçmiş hakkında açılmak istediğine karar verdiği an, suçluluk duygusundan ya da ruhunu lekeleyen her neyse ondan kurtulmak istediğine karar verdiği an, bunu ondan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmak zorunda kalacaktı.

Bu düşünce midelerini bulandırdı.

Ve eş işaretlerinin olmaması da neyin nesiydi? Bu sabah ikinci denemeden sonra bile ... hiçbir şey yok.

Bu hiç iyi değildi.

E ona doğru yürüdü, endişesi çekik kaşlarından ve gergin ağzından belliydi.

"Wraith nerede?" Shade sordu. "Beni eğitmek için burada olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Onu Kynan'la birlikte gönderdim. Ona ikimizin birden seni delmesine ihtiyacın olmadığını söyledim."

"Saçmalık. Wraith bunu yemez."

Eidolon sırtıttı. "Söylemedi. Ama bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi ve seninle nasıl başa çıkacağımı bildiğimi açıkladım. Ona söyleyeceği herhangi bir şeyin seni tepelere doğru koşturacağını ve seni bir daha asla göremeyeceğimizi söyledim."

"Böyle bir şey olmayacak."

E'nin gülümsemesinin yerini acımasız bir kaş çatma aldı ve ikisini de Shade'in fena halde sikildiği yere geri getirdi. "Bunu biliyorum. Ama o bilmiyor."

"O iyi mi?"

"Sarsılmış durumda. Roag olayıyla, Skulk'la ve senin içinde bulunduğun durumla başa çıkmak için elinden geleni yapıyor ama her şeyi biraz fazla iyi karşılıyor."

"Bu da demek oluyor ki patlaması an meselesi."

Eidolon bir elini kısa, siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Runa'nın işaretlenmemiş olmasıyla ilgili bir şey söylemedin." Shade omuz silkince E devam etti. "Seni hissedebiliyor mu? Yoksa bu bağ tek taraflı mı?"

Gölge kapı penceresinden, kan almak için kolunu sabit tutan laboratuvar teknisyenine gülümseyen Runa'ya baktı. *Maden*. Gölge sertçe yutkundu. Öfke ve kıskançlık boğazında ince bir tikanıklık yaratmıştı.

"Frank ona *dokunuyor*. Çekilişi ben yapmalıydım. Hala

yapabilirim-" "Gölge mi? Bana bak."

Gözlerini Runa ve Frank'ten ayırdı.

"Kan örneklerini neden kendiniz almadınız?"

"Çünkü mesafemi korumaya çalışıyorum. Ama elleri kızın üzerinde. Onu öldüreceğim."

"Gittikçe kolaylaşacak, kardeşim. Aramızdaki bağ yerleştikçe, kıskançlık da azalacak. Tamamen ortadan kalkmayacak ama daha iyi olacak. Öyle olmasaydı, Tayla'nın Aegis karargâhında erkeklerle çalışmaya devam etmesine izin veremezdim."

"İzin vermek mi? İçimden bir ses onu durduramayacağını söylüyor." E

biraz mahcup görünüyordu. "Evet, muhtemelen haklısın."

Shade titrekle bir nefes çekti ve pencereden tekrar bakmaktan kaçındı. "Bağ tek taraflı. Anlamıyorum. İlk seferinde doğru yaptığımızı biliyorum. Ve bugün ritüelin ona ait kısmını tekrarladım."

"Bu bir sorun olabilir."

"Yok artık." Shade bir omzunu duvara dayadı ve destek almaktan memnuniyet duydu. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ateş et."

Shade tereddüt etti. Kardeşleriyle seks konuşmak hiçbir zaman spor konuşmaktan farklı olmamıştı. Ama bu ona garip ve yanlış geliyordu, sanki Runa'ya ihanet ediyormuş gibi.

"Tay'ı eşin olarak aldığından beri seks... senin için farklı mı?"

Eidolon'un kaşları havaya kalktı ve yüzünde bilmiş bir sırıtış belirdi. "Ah, evet. Çok daha iyi. Kesinlikle bağın bir getirisi."

"Ben de bundan korkuyordum."

Kırılmalı bir sessizlik oldu. Sonunda Eidolon, "Seni bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Hem warg olayından hem de lanetten."

Shade acı acı güldü. "Likantropi için bir tedavi bulsak bile, lanetin sonu iyi olmayacak."

"Bir yolu olmalı. Kaçırdığımız bir şey."

"Neredeyse seksen yıldır arıyoruz E. Sadece tek bir çıkış yolu var ve bu bir seçenek değil."

Evet, eğlenceli küçük aşk laneti, büyüü ilk başta hayal eden pislik kadar çılginca bir çıkış maddesiyle geldi.

Shade laneti sevdiği birine, romantik olmayan bir şekilde değer verdiği birine aktarabilirdi. Geriye sadece Eidolon ve Wraith kalıyordu ve bu da gerçekleşmeyecekti. Laneti aktarmaya karar verse bile, bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Dokunaçlarıyla bir el arabasını iten bir hademe yanından geçip gittiğinde Eidolon, "Yakın zamanda Runa'ya aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya mısın?" diye sordu.

Gölge gözlerini kapattı, sanki bunu yapmak gerçeği engelleyecekmiş gibi. "Hayır," diye yalan söyledi. Kardeşlerini korkutmak istemiyordu ve evet demek Runa'yı doğrudan tehlikeye atacaktı.

"Onu öldürmek istemediğini biliyorum ama başka bir yolu olabilir."

Shade'in gözleri şak diye açıldı. "Ne?"

"Onu burada tutabiliriz. Ya da başka bir yerde. Rahat edeceği özel bir odada. İhtiyacın olduğunda yanına gidebilirsin-"

"Onu bir hayvan gibi kafeste mi tutmak istiyorsun? Bir *Orgesu* gibi mi?"

"Shade, eğer sana bağlı değilse, çekip gidebilir. İsteddiği yere gider, istediği kişiyle yatar, peki sen ne olursun? Ölmeden önce onun izini bulmaya çalışan bitkin bir canavar. Bağlanmış olsa bile, birlikte olamazsınız. Ona aşık olacaksın. Bu kaçınılmaz. Sonra seni kaybederiz ve ölümden beter bir kadere mahkum olursun."

Çok daha kötüsü. Kendisini bir hayaletten başka bir şey olarak hayal edebiliyordu, kimseyle iletişim kurmadan, kimseye dokunmadan etrafta süzülüyordu. Sürekli açlık, susuzluk ve giderilmemiş şehvetten kaynaklanan acı içinde sıkışıp kalsa delirirdi. Kahretsin, delilik aileden gelen bir özellikti ve o zaten yolu yarılamıştı.

"Onu bir seks kölesi olarak tutamam, E. Günde birkaç kez hızlı bir sikiş için yanına gelmem dışında hayatını yalnız yaşamasına izin veremem."

"Size onu öldürmek için bir alternatif sunuyorum."

Gölge laboratuvar kapısının penceresinden baktı, Runa'yı kilitli bir odada, belki bir televizyon ve ona eşlik edecek birkaç kitaptan başka hiçbir şey olmadan tek başına hayal etmeye çalıştı. Parlak kıvılcımı sönüp giderken, uğruna yaşayacak hiçbir şeyi olmayan cansız bir kabuğa mı dönüşecekti? Adam onu götürürken orada öylece yatacak, boş gözleri adam işini bitirene kadar duvara mı bakacaktı? Yoksa öfkeli ve acımasız bir hale gelip, istediğini elde etmek için tecavüz etmesi gereken kuduz bir canavara mı dönüşecekti?

Tanrım, kusmak istedi.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi döndü ve bir eliyle iğne deliğinin üzerine pamuk tutarken diğer eliyle ona küçük bir el salladı. Frank onu güldüren bir şey söyledi ve ona döndü, gülümsemesi aynı anda hem masum hem de flörtözdü ve Shade oraya dalıp o piçin kafasını kırmak istedi.

"Lanet olası Roag," diye hırladı. "Dostum, onun kanını

akıtmak istiyorum." "Hepimiz istiyoruz."

"Gerçekten mi?" Shade kafasını çevirdi. "Gerçekten mi? Çünkü sen ve Roag her zaman çok yakındınız. Onun içindeki kötülüğü hiç görmedin."

Eidolon, Shade'in bunu söylediğine inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı ve evet, bu belden aşağı bir vuruştı.

"Hey," diye mırıldandı Shade, "Özür dilerim. Hayal kırıklığına uğradım. Ve kızgınlım. Kurt adam olmamalıydım, bağlanmamalıydım ve Skulk ölmemeliydi. Oh, ve boynum yanıyor."

E kaşlarını çatarak parmaklarını Shade'in boğazına götürdü. "*S'genesis*. Geliyor. Her an gelebilir."

Doğal olarak. Gözlerini ovuşturdu ve uçurumun kenarına nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak etti.

Duvarlardaki dönen ışıklar yanıp sönmeye başladı ve ambulans sirenlerinin hafif uğultusu Shade'in damarlarında bir adrenalin sarsıntısı yarattı. E bir hastane inşa etmeyi ilk teklif ettiğinde, Shade'in kimseye yardım etmek istemediği için direnmiş olması onu hiç şaşırtmamıştı. Ama her acil durumla birlikte gelen heyecana, telaşa kısa sürede bağımlı hale gelmişti.

Eidolon'un da aynı şeyi hissettiğini, acil servise koşmak ve kapıdan girecek olan her neyse onu kontrol altına almak için can attığını biliyordu.

Shade avucunu yüzünde gezdirdi. "İşe geri dönmem gerek." "Emin misin?"

"Aklımı başımdan alır. Ayrıca, ben yokken zavallı ambulanslarıma nasıl davranıldığını kim bilebilir?" Yine de Runa'yı yalnız bırakamazdı, kaçıp gitmesi bu kadar kolayken olmazdı. "Runa ambulans seferlerine katılabilir."

"Başa çıkabileceğini düşündüğün sürece."

"Yarın yeni görev çizelgesi üzerinde çalışacağım ve dolunay evresi biter bitmez koşulara başlayacağım."

Laboratuvarın kapısı açıldı ve Runa orada durdu, sevimli ve kaybolmuş görünüyordu ve onu kollarına sürükleyip sarılmak istedi. O kadar. Çok. Baş dertteydi.

"Frank işimin bittiğini söyledi."

Frank. Laboratuvar teknisyeni değil. Ya da Bay Williams.

Frank. Bu öfkeli kıskançlık iyi değildi.

Eidolon biliyordu, Shade'in omzuna bir el attı. "Zamanla kolaylaşacak."

"Her neyse," diye mırıldandı. "Eve mi gidiyorsun?" E başını sallayınca Shade ekledi: "Wraith'in iyi olduğundan emin misin?"

"Şimdilik. Kynan ona göz kulak oluyor."

"Kynan Morgan, değil mi?" Runa sordu.

Eidolon kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

Runa, Gölge'nin onu öpmek istemesine neden olan o şekilde dudağını ısırdı. "Kardeşim onu tanıyor. Onu daha önce tanıdığımı sanmıştım. Resimlerden," diye ekledi aceleyle.

"Wraith üzerinde çalışan doktordu." Shade onun elini tuttu, adamı soruyor olmasından nefret ediyordu. "Mağaraya geri dön." Çünkü davranışlarına bakılırsa, o lanet olası bir mağaraya aitti. Onu saçlarından tutup oraya sürükleyebilirdi bile. Üstüne üstlük, derisi karıncalanmaya ve gerilmeye başlamıştı ve köpekleşmek üzere olduğunu hissediyordu.

Eidolon doktor moduna geri dönerek, "Birkaç test daha yapmak istiyorum," dedi. "Bir MRI, bir kemik iliği aspirasyonu-"

"Kardeşim, daha fazla kalırsak onu bir veteriner kliniğine göndermen gerekecek." Gölge Runa'ya baktı. "Çıkarken kafeteryaya uğrayacağız."

"Aç değilim."

"Personeldeki iblis türlerini fark ettiniz mi? Hepsinin kendine özgü diyetleri var.
Buna çiğ et de dahildir."

Burnunu kırıştırdı. "Yani sen..."

"Canlı hayvan değil. Ama bir buzdolabı dolusu leşimiz var." Kadının iğrenme ifadesi onu gülümsetti. "Ayda üç gece çiğ et yiyorsun ve kafeteryamızdan rahatsız mı oluyorsun?"

"Çiğ et yemek *istediğimden* değil. İnan bana, eğer likantropiyi tedavi edebilseydim, ederdim." Eidolon'a baktı. "En azından Shade'in tedavi edilebilme şansı olduğunu düşünüyor musun?"

Umursamaması gerekiyordu ve umursaması Shade'in kalbini kanattı. "Elinden geleni yapacaktır," diye mırıldandı ve onu kafeteryaya doğru çekti. Eidolon'a, "Testlerden bir şey öğrenirsen beni ara. Ve Roag'la ilgili bir ipucu bulursan bana haber ver."

"Yapacağım.

"Dikkatli ol Gölge. Gerçekten dikkatli ol," dedi Eidolon ama Roag'dan bahsetmiyordu.

Runa'dan bahsediyordu.

Kafeterya Runa'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Tuhaf, kötü kokular tanıdık, baharatlı kokularla karışıyor ve Runa'nın midesini hem açlıkla bulandırıyor hem de guruldatıyordu.

Masalar ve banklar devasa granit levhalardan yapılmış gibi görünüyordu ve belki de beş fit derinliğinde ve kırk x kırk fit boyutlarında bir çukur, mağara gibi odanın bir köşesini kaplıyordu. Türleri tanımlanamayan üç iblis çukurun içinde dişleri ve pençeleriyle bir şeyleri parçalıyordu. Etraflarında yarım düzine daha küçük yaratık, Chihuahuas büyüklüğünde grotesk, örümcek benzeri şeyler, artıkları kapışıyordu.

Runa ürperdi ve Gölge'nin elini biraz daha sıkı kavradı. "Umarım o şeyler çalışan değildir."

"Büyük olanlar hastalar. Diğerleri temizlikçilerdir."

İblislerden biri, yeşil, kanatlı, insan büyüklüğünde bir şey, ona bakmak için döndü ve bakışlarındaki kötülüğün yoğunluğu karşısında neredeyse donup kalıyordu. Aslında bakışları yoktu, çünkü gözleri yoktu.

Shade yaratığa bilmediği bir dilde bir şeyler havladı ve yaratık hırladı ama köpekbalığı benzeri dişlerinin arasında kemikleri çıtırdatmaya devam etti.

"Hastaları kışkırtma," dedi ona, ama itiraz edecek zamanı yoktu, çünkü önlüklü, siyah-mavi saçlı güzel bir kadının tek başına oturduğu, gizemli bir roman okuduğu ve siyah rujuyla lekelenmiş bir kupadan kahve yudumladığı bir masada durdular.

"Gem," dedi Gölge ve kadın başını kaldırıp baktı. "Bu Runa. Bir dakikalığına ona göz kulak ol. Kimse ona dokunmasın."

Cevap beklemedi, kendisine itaatsizlik edilmeyeceğini çok iyi bilen birinin küstahlığıyla yürüyüp gitti. Kızgınlık ve takdir, siyah derisi ve botlarıyla sessiz bir tehdit gibi uzaklaşmasını izlerken savaştı.

Gem adını verdiği kadın delikli dilini ona doğru uzattı ve sonra karşısındaki bankı işaret etti. "Otursana. Sen Shade'in-" Runa'nın çıplak koluna baktı ve sözünü kesti. "Ya da değil."

"Öyleyim," diye iç geçirdi Runa. "Sadece henüz işaretleri almadım. Shade'in kardeşi bunun nedenini anlamaya çalışıyor." Gem'in fincanından bir yudum almasını izledi. "Kona-Kolombiya karışımı gibi kokuyor."

Gem'in delinmiş kaşları havaya kalktı. "Vay

canına. Çok iyisin." "Eskiden bir kahve dükkanım

vardı."

Fincanı bir kenara iten Gem, yemek sırasına özlemle baktı. "Bu moronlara düzgün bir kahve pişirmeyi öğretirsen seni sonsuza dek severim."

"Kötü kahve pişirmek suç olmalı," dedi Runa gülümseyerek. Bu kadını sevmiştii. "Peki, siz burada doktor musunuz? İnsan mısınız?" Dudağını ısırdı.

"Bu kaba bir soru muydu?"

"Hiç de değil." Gem ciltsiz kitabının sayfaları arasında bir kitap ayracı kaydırды ve kenara koydu. "Ben bir doktorum. Ve yarı insanım. Eidolon'un eşi Tayla benim kız kardeşim. Eminim yakında onunla tanışacaksın. Bağdan ve Shade'den ne beklemen gerektiğini anlamana yardımcı olabilir."

Runa masanın karşısındaki Got doktora baktı, keşke bu dünyaya bu kadar yabancı olmasaydı. Shade için bir yabancı. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Onu yıllardır tanıyorum ama açıkçası o kadar da iyi *tanımıyorum*. Harika bir sağlık görevlisidir, hastaneyi Eidolon kadar iyi yönetebilir ama iş özel hayatına gelince ağzı oldukça sıkıdır." Gem sesini alçalttı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Birbirimizi pek tanımıyoruz," dedi Runa, bu bir cevap değildi. "Yani, daha önce çıkmıştık... sayılır. Ama onu bunlarla yakaladım-" Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Saçmalıyorum."

"Evet, öylesin." Gem sırtıttı. "Ama buna iznin var. Sen aşıksın." Gem'in gülümsemesi hüzne dönüştü. "Ama senin varlığından bile haberi yok, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Runa usulca. Kırmızı tenli bir hemşirenin, iki insan görünümlü hizmetlinin tanımlanamayan sıcak yemekleri dağıttığı yemek tezgâhına doğru ilerleyişini izledi. "Ama ben onu sevmiyorum."

"Her neyse." Gem gözlerini devirdi, kaşındaki gümüş ve yakut mücevherli piercing alnına doğru tırmandı. "Ama kızım, senin derin yaraların var ve bunların Shade ile hiçbir ilgisi yok."

"Ne demek istediğinden emin değilim," dedi Runa, öyle olsa bile. Shade'in bir yıl önceki ihaneti onu derinden yaralamıştı ama doğrusu, hâlâ canını yaksa da durumu anlamaya başlamıştı.

Ama diğer kadının bahsettiği şey bu değildi ve Runa bunu biliyordu.

Gem'in yeşil gözleri ürkütücü bir parlaklıkla parlıyordu. "Shade onları iyileştirebilir ama sadece ona izin verirsen. Sadece ona güvenirsiniz."

Gem'in sözlerine kendini tamamen kaptırmış olan Runa, Gölge'nin eli omzuna indiğinde sıçradı. Diğeri elinde bir çuval tutuyordu.

"Hadi gidelim." Gem'e bir parmak salladı. "Kendi işine bak ve Shredder saçmalıklarını kendine sakla."

Gem ayağ'a kalktı. "Bunun peşini bırakacağım çünkü başına çok şey geldiğini biliyorum." Kitabını eline aldı. "Ama unutma ki ben de senin yaralarını görebiliyorum ve yürüdüğün yol sana çok daha fazlasını verecek."

"Haddini aşıyorsun." Shade'in sesi kafeteryadaki düşük seviyeli vızıltıyı keserek gergin bir sessizlik yarattı. Çukurdaki iblisler bile hareketsiz kaldı.

Goth doktor, sanki konuyu zorlamak istiyormuş gibi bakışlarını onunla kilitledi ama Shade'in gözlerinin düz siyahı sıfır tolerans vaat ediyordu. "Ne gördüğümü biliyorum, Shade." Siyah, mavi ve gümüş piercinglerden oluşan bir bulanıklıkla odadan çıktı.

Gölge'nin gerilmesiyle Runa ondan bir dizi ağır küfür duymayı bekledi ama Gölge yumuşak bir sesle, "Hadi ama," diyerek onu şaşırttı.

Kıpırdamadı. "Shredder boku' nedir?"

"Gem yarı Ruh Parçalayıcıdır. Zayıflıkları, yaraları görebilir ve bunlardan faydalanabilirler. Hadi gidelim."

"Bekle. Hangi yoldan bahsediyordu?"

"Hiçbir şey, lanet olsun. Şimdi, burada hastanede mi yoksa mağarada mı kürk büyötmek istiyordun?"

"Hiçbir şey mi?"

"Runa, bırak artık. Bilmek istemezsin. Güven bana."

Tanrı yardımcısı olsun, ona güvenmek istiyordu, ağabeyi dışında en azından bir kişinin onu önemseydiğini bilmek istiyordu.

Ona, bağlı olduğu iblise baktı. Gözleri karanlık, tehlikeli yarıklar halinde kısılmıştı ve ifadesi de vücudu kadar sert ve inatçıydı.

Evet, Tanrı yardımcısı olsun.

Mağarasına geri döndüklerinde Gölge'nin keyfi yerinde değildi. Runa onunla konuşmayı denedi ama yanıtları homurdanmalar ve arada sırada sert bir evet ya da hayırdan ibaretti.

Doğruca yatak odası-işkence-odasına doğru yürüdü ve et olduğunu tahmin ettiği torbayı tavandaki bir kancaya astı.

Oraya başka neler astığını sormayacaktı. Yine de kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve duvarlardan türlerine ve boyutlarına göre düzgünce asılmış ekipmanlara başıyla işaret etti. "Bana tüm bunlardan bahset."

Shade başını salladı, ceketinin yakasına sürtünen saçlarının yumuşak fısıltısı, ileri geri sallanan et kancasının ürkütücü gıcirtısına katıldı. Bu şimdiye kadar içinde bulunduğu en garip durumdu ve ABD Ordusu'nun paranormal birimi için çalışıyorsanız, garip durumlar günlük bir anlaşmaydı.

Bu düşünce onun suçluluk duygusuyla kızarmasına neden oldu. Shade mesafeliydi, bu odada olanlar da dahil olmak üzere her konuda ona karşı tamamen açık değildi ama ordunun hastanesi hakkında ne kadar şey bildiği ve New York'a gerçekten neden geldiği gibi sırları da saklıyordu.

Dolunay bittiğinde ve işe geri dönmek zorunda kaldığında ne halt edecekti? Shade çekip gitmesine izin vermeyecekti ama onu mağarasında tutsak edebilmek için severek yaptığı işinden de vazgeçecek değildi.

"Bilmene gerek yok."

"Evet, sanırım var."

"Runa, bilmek *istemezsin*."

"Bunu söyleyip duruyorsun ve ben bundan bıktım," dedi yumruklarını kalçalarına vurarak. "Artık uysal küçük bir fare değilim dostum ve cevaplar istiyorum. Şimdi."

Shade küfretti, volta atarken ellerini saçlarında tekrar tekrar gezdirdi. Kendini toparlaması için ona zaman tanımak amacıyla bakışlarını Shade'den ayırdı, çünkü Shade patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden gözlerini sıra sıra dizilmiş kırbaçların, sopaların ve esaret aletlerinin asılı olduğu duvarlara dikti. Şişeler ve kavanozlar, eldivenler ve maskelerin yanı sıra tüyler gibi daha az tehdit edici oyuncaklarla birlikte bir rafa dizilmişti. Tanrım, buraya kaç tane kadın getirmişti? Ve onlarla ne yapıyordu?

"Gölge mi? Onları zorluyor musun?" Bu soru karşısında içi parçalandı, çünkü cevabından korkuyordu.

"Hayır." Adam arkasını döndü, gözleri o kadar şiddetliydi ki kadın biraz geri çekildi. "Asla. Bunu talep eden kadınları seçerim. Buna ihtiyacı olanları."

"İhtiyacım var da ne demek?"

Tekrar adımlamaya başladı, uzun bacakları yatak odasının uzunluğunu bir düzineden daha az adımda tüketiyordu. "Kahve dükkânındaki o ilk seferi hatırlıyor musun? Sana ihtiyacını hissedebildiğimi söylemiştim."

Ara sokakta yaptıklarını hatırlayınca yüzü kızardı. "O seksti. Kimsenin dayak yemeye *ihtiyacı olduğunu* düşünemiyorum."

"Özgürleşmeye ihtiyaçları var. Serbest bırakılma ihtiyacı da dahil olmak üzere tüm cinsel ihtiyaçları hissediyorum."

Tamam, şimdi işler garipleşmeye başlamıştı. *Daha* da garipleşiyor.

"Serbest mi bırakıldı? Nereden
... hayat?"

Bu kez volta atmayı bıraktığında, sanki çoktan kürkü çıkmış gibi ona baktı. "Ben bir canavar değilim. Onları öldürmem. *Asla*."

"O zaman neden bahsediyorsun? Ve volta atmayı keser misin? Yerde bir delik açıyorsun."

Doğal olarak onu görmezden geldi. "Bazı dişiler BDSM'ye ilgi duyar. Boyun eğmeyi arzularlar. Sert muamele. Kısıtlama. Acıdan bile zevk alabilirler. Bunu *isterler*. Bu başka bir şey. Diğerlerinin buna *ihtiyacı var*." Elini kaldırıp ensesini ovuşturdu ama ne adımları ne de konsantrasyonu bozulmadı. "Sana annemin bir Umber iblisi olduğunu söylemiştim."

"Evet, ama o türe çok aşına değilim."

"Başkalarının içindeki karanlığı hissedebilirler - kötülük, pişmanlık, suçluluk, bunun gibi şeyler.
Bu da onları iyi bir karakter yargıcı yapar."

Suçluluk duygusu. Bunun ne kadarını herkesin görmesi için koluna taktığını merak etti. Ve bunun ne kadarının Shade için aşıkâr olduğunu. "Bunu yapabilir misin?" *Lütfen hayır de...*

"Erkeklerde değil. Seminus yavruları annelerinin türünden birkaç özellik alırlar ama hepsini değil ve aldıkları özellikler de genellikle Seminus genleri tarafından mutasyona uğratılır. Ben cinsel bir iblis olduğum için, karanlığı sadece dişilerde hissedebiliyorum, özellikle de karanlıktan eziyet çeken ve ondan kurtulmak isteyenlerde." Durakladı. "Ve onu çekip çıkarabilirim."

"Nasıl?" Adamın bakışları duvardaki aletlere kayınca göğsünde bir ağırlık hissetti. "Onlara işkence ediyorsun."

"Sana söyledim, Runa. Bilmek istemedin."

"Sen-" Yutkundu. Sertçe. "-İçimde karanlık mı hissediyorsun?"

Aralarında uzun, gergin bir sessizlik uzandı. Adamın gözleri onu sımsıkı tutuyor, asla dalgalanmıyor ya da yoğunluğu değişmiyordu. "Evet. Muhtemelen Gem'in bahsettiği yara izleriyle bağlantılı."

Oda küçüldü. Bir tabut oldu, mağara değil. "Sen-"

"Bundan kurtulmak senin ihtiyacın olan bir şey değil. Şimdi değil. Henüz değil."

Ne kadar rahatladım. Ama "henüz değil" demesi pek hayra alamet değildi. "Bunu hâlâ anlamıyorum."

Shade sabırsız bir el hareketi yaptı. "Bunu açıklayamam. Sadece bir dişinin içinde işkence gördüğünü biliyorum. Bilinçaltında ona musallat olan şeyden kurtulmak ister ve buna ihtiyaç duyar. İnan bana Runa, hiçbir dişiye mağarama gelmesi için zorlamıyorum." Ona pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. "Sen hariç. Ama o farklı. Buraya geldiklerinde, güvenli bir kelime ya da güvenli bir jest alırlar. Eğer kullanırlarsa, dururum. Ama bazıları çok fazla dayanabiliyor."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, sesindeki titremeden ve korkudan midesinin kasılmasından nefret ederek. Sanki mide bulantısını bastıracaktı gibi elini ağzına götürdü. Başkalarına zarar vermekten zevk alabileceği fikri

... Tanrım, kalp atışları kulaklarında o kadar sert çarpıyordu ki, sonunda cevap verdiğinde onu doğru duyduğundan emin değildi.

"Bundan nefret ediyorum."

"Pardon?"

"Dedim ki-" Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Nefret ettiğimi söyledim."

Tanrı'ya şükür. Kadınları yayılmış ve bağlanmış olarak hayal etti, Shade'in parmakları bir kırıbacın sapında kıvrılmış halde orada durduğunu hayal etti ama bu görüntüyü karşısında duran adamla bağdaştıramadı. "Eğer bu kadar nefret ediyorsan, bundan ne çıkar elde ediyorsun?"

"Kendi kurtuluşumu

kendim bulurum."

"Ama eğer nefret

ediyorsan-"

"Ben bir karabasanım, Runa. Beynimin ne düşündüğü bedenimin

umurunda değil. Dişiler de tıpkı benim gibi seks için buradalar. Bunu onlara vermek zorundayım."

Gözlerini kapattı, adamın bu kadar çok kadınla birlikte olma ve onlarla ne yaptığı konusunda nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlayamıyordu. Sonra tekrar, o

Bir iblis ve o sadece bir yıldır onun dünyasındaydı. Bunu anlamamıştı. Ama anlamak istiyordu.

"Yani seksten başka bir şey istersem, bunu bana vermek zorunda mısın?"

Ona bakmıyordu ama şimdi başını ona doğru çevirdi, karanlık bakışları şüpheyile daralmıştı. Boynunda, saçının bir bölümünden dışarı bakan görmeyen göz bile onu içine almış gibiydi.

"Bu ne olduğuna bağlı," dedi, sesi boğuk ve alçaktı. "Ne istiyorsun?"

Gömleğini sıyırıp kot pantolonunu indirirken sinirden parmakları titriyordu, ta ki Shade'in önünde sadece dantelli pembe külotuyla durana kadar. Bakışlarında yanan ani açlık karşısında bacaklarının arasını sıcaklık yaladı.

"Diğerlerine verdiğin şeyi istiyorum."

Shade yirmi yaşına kadar iblislerin arasında büyümüşü. Sonraki seksen yılını iblis dünyası ile insan dünyası arasında gidip gelerek geçirmişti. Kolay kolay şok olmazdı. Asla suskun kalmazdı.

Ama Runa külotunu indirip Aziz Andrews Haçı'na doğru yürürken, kendini konuşamaz halde buldu. Ya da nefes alamadığını.

"Yapma," diye mırıldandı.

Onu görmezden geldi ve kendisinden önce sayısız kadın bedenini desteklemiş olan sert tahtaya doğru döndü. Bu fikir onu hasta etmişti. Runa oraya ait değildi. Narin teni başkalarının varlığıyla -ve kanıyla- bu kadar kirlenmiş bir şeyle temas bile etmemeliydi.

Ayaklarını bilek kelepçelerine vurdu ve kelepçeler uğursuz bir metalik çınlamayla kapandı. Yukarı uzanarak aynı şeyi bileklerine de yaptı.

Her kapanış kalbinin göğsünde sarsılmasına neden oldu. Zihni bu manzara karşısında çığlık atıyor ve aynı zamanda vücudu mırıldanıyordu.

Nasıl olmasın ki? Sıkı kolları üzerinde gergin bir şekilde uzanıyor, göğüslerinin dik ve sıkı durmasını sağlıyordu. Dar beli, bacakları genişçe açıldıkça kalçalarında genişliyordu ve aralarında, o tatlı, sıcak et onunla alay ediyordu, kadın dudakları parıldayan bir uyarılma ipucunu ortaya çıkaracak kadar ayrılmıştı.

Runa ona baktı, gözlerinde hınzır bir meydan okuma vardı. "Ee, dostum? Sana boyun eğiyorum. Şimdi bana ne yapacaksın?"

"Boyun eğmek mi?" Başını iki yana salladı. "Boyun eğmeye daha yeni başladın." Bu aptallığa bir son vermek için ona doğru yürüdü, boyunu ve yapısını kullanarak gözünü korkutmaya çalıştı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir oyunda eldiveni yere atıyorsun, Runa."

"O zaman öğret bana," dedi boğuk bir sesle ve adam aniden onu bedeniyle sardığını, bağlara karşı kıvranırken içine girdiğini, ona vereceği zevke boyun eğmekten başka bir şey yapamadığını gördü.

Bu çok gülünçtü. Onu hemen serbest bırakmalı, ay vardiyası için zincire vurmali ve sonra da kendisini zincirleme zamanı gelene kadar birkaç bira içmeliydi. Parmakları bir bileğindeki serbest bırakma mekanizmasını buldu.

"Hayır." Fısıltıyla söylediği sözcük hem emir hem de yalvaran bir çaresizlik karışımı içeriyordu. Nefes aldı, bu hareket göğüslerini adamın kaburgalarına temas ettirdi ve taşaklarına doğru bir şehvet şoku gönderdi. "Diğerlerine verdiğin şeyi istiyorum."

Arzuladığı şeyi ona verme dürtüsü onu ele geçirmeye başladığında, vücudu arzusunun gücü altında sarsıldı. Lanet olsun ona. Cehenneme kadar yolu vardı, çünkü şimdi o da aynı şeyi istiyordu. Tüm bunlardaki tek nimet, içinde hapsolmuş derin, karanlık bir suçluluk hissetmesine rağmen, onunla yüzleşmeye veya onu serbest bırakmaya hazır olmamasıydı.

"Gerçekten mi, Runa?" Runa'nın göğsüne ulaşana kadar avucunu kolundan aşağı doğru kaydırды. Ağzı kulağına değecek şekilde başını eğdi, elini etli tümseğin üzerine kapadı ve kızın nefesi kesilene kadar sıktı. "Gerçekten istiyor musun

boyun eğmenin ne demek olduğunu bilmek? İçinizde bir başkasını memnun etmek isteyen o yeri bulmak için mi? Çünkü size karşı dürüst olacağım, köleler genellikle domlardan daha fazla güce sahiptir. Ama benim durumumda değil. Benim durumumda asla."

Kendi sözlerinden tiksinişmiş, ama eşine istediğini verme içgüdüleriyle zihni bulanmış bir halde ondan ayrıldı ve duvardan deri bir maske kaptı. Elinde soğuk ve yanlışı hissetti, ama kendini bir sonraki tıkacı seçmeye zorladı. Adam raflardan birindeki sepetten bir avuç mandal aldığı anda nefesi kesildi. Adamın elindeki eşyalara baktı, gözle görülür bir şekilde yutkundu ve sonra meydan okuyan bakışlarıyla adamın bakışlarını karşıladı.

"Sana güveniyorum."

Soğuk terler döktü. Diğer kadınlar ona güvenmişti, onları incitmek için.

Runa ona *güveniyordu*.

Ona güvenmek için hiçbir sebebi yoktu. Güvenmemeliydi. Ona güvenmek ona kırık bir kalpten, bir kurt adam tarafından saldırıya uğramaktan, Roag tarafından hapsedilmekten ve ölümcül bir tehlikeye atılmaktan başka bir şey getirmemişti - Roag'dan, Eidolon ve Wraith'ten gelen tehlike ... ve Shade'den. Birkaç lanet duvar örüp sertleşmezse bu dünyada asla hayatta kalamazdı.

O senin ona verdiğin değerden çok daha güçlü. Senden daha güçlü. Bu sözler kafasının içinde acımasız bir sataşmaydı, sanki kötücül bir yanı onu kendisinden daha güçlü olduğu için cezalandırmak istiyordu.

"Shade? Beni duydun mu?"

Öfke içinde kaynadı, kanını ve düşüncelerini yaktı. Kendisine, Roag'a, onun *dışındaki* herkese öfkeli olması önemli değildi. Saldırması gerekiyordu ve tek uygun hedef oydu.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Sadece *sessiz ol*."

Ağına tıkacı soktu, niyetlendiğinden daha nazikçe, ama cehennem ateşleri, istese bile ona zarar veremezdi. Ki bu oldukça

Onu korkutamadığı sürece tüm bunlar çok anlamsızdı. Hayal kırıklığı içinde hırlayarak maskeyi yere attı ve avuç içi küçük, iğnemsî dikenlerle, arkası ise daha büyük, daha ağır olanlarla süslü deri bir eldiveni çekiştirdi. Sonra da ucu dikenli, küçük, iğrenç bir kırbaç seçti.

"Şimdi ne olacak küçük kurt?" diye sordu, sesi yumuşak ve tehlikeliydi. "Senin üzerinde gerçekten çalışmaya başladığımda ne olacak? Sana güvenli bir hareket bile yapmadım."

Adamın seçtiği ekipmana bakarken boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Adam ona doğru uzanırken bakışları eldivenli eline kilitlendi ve bir göğsüne bir milimetre kala durdu. Kadın titredi, meme uçları tepki olarak gerildi.

"Sana zarar vermeyeceğim konusunda bana hâlâ güveniyor musun?"

Başını kaldırdı ve yüz ifadesindeki kararlılık adamın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Geri adım atmayacaktı. Korku kokmuyordu. Elinde onu acıdan, zevkten ya da her ikisinden de çılglık attırabilecek işkence aletleri vardı ve o hiç korkmuyordu.

Onu bunun için sevebilirdi.

Kendi dehşeti buz gibi bir patlamayla onu kesti. Kırbağı yere fırlattı, eldiveni yırttı ve beceriksiz, titreyen parmaklarıyla onu serbest bıraktı. Deli bir adam gibi kendi kendine konuştu, ne söylediğinden emin değildi ama kendi kendine konuştuğunu duyuyordu.

Kadın serbest kaldığında, sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi geri çekildi. Ne kadar aptalca görüldüğünün farkındaydı ama umurunda değildi. Ve eğer kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, çenesini kapalı tutar ve ellerini ondan uzak tutardı.

Bir an için onun düşüncelerini okumuş gibi göründü, çünkü orada öylece durdu, kan dolaşımını geri getirmek için kollarını kuvvetlice ovuşturdu. Sonra, ne de olsa Runa olduğu için, gidip konuşarak her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsunuz? Daha işimiz bitmedi."

Onu duymamış gibi davranarak arkasını döndü. Belki onu görmezden gelirse giderdi. Sırtına bir şeyin çarptığını hissetti, ağzındaki tıkaçın yere düştüğünü gördü. Kadın onu ona fırlatmıştı.

"İşimiz bitmedi dedim."

"Evet," diye homurdandı,

"bitirdik."

Omzundan başka bir şey sekti. Bir mandal, eti çimdiklemek için eğlenceli küçük eşyalar. "*Maluncoeur* nedir?"

Shade sarsıldı. "Ne dedin sen?"

Geri adım attı ama bakışlarını düşürmedi. "Beni serbest bırakırken '*Maluncoeur*' diye mırıldanıp duruyordun."

"Hiçbir şey." Derin, tıkırtılı bir nefes aldı. "Bir şey yok."

"Bana yalan söylemeyi bırak," diye bağırdı. "Benden

kaçmayı bırak!"

"Senden kaçmak mı? Senden kaçamıyorum!"

"Tam bir pisliksin! Beni dışlamayı bırak." Odayı süpüren bir hareket yaptı. "Senin için hiçbir şey ifade etmediğini söylediğin diğer kadınlarla yaptığın şeylerin bir parçası olmama bile izin vermiyorsun. Bu benim bir hiçten daha az olduğum anlamına mı geliyor?"

Cehennemin kanayan halkaları. Kendisi için daha az şey ifade ettiği için değil, çok daha fazla şey ifade ettiği için tüm o kadınlara yaptıklarını ona yapmak istemediğini ona nasıl söyleyebilirdi?

"Cevabını bilmek istemediğin soruları sormaman konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Geri çekildi, yanaklarında kıpkırmızı lekeler belirdi. "Bazen tam bir piç olabiliyorsun, bunu biliyor musun?" Onun yanından geçip banyoya girdi. Eğer bir kapı olsaydı, menteşelerini yerinden sökecek kadar sert çarpacağını biliyordu.

On bir

Wraith'in oldukça iyi bir arkadaş olduğu ortaya ıktı. Birkaç video oyununda Kynan'ın kıcını tekmelemiş ve Kynan'ın film koleksiyonunu inceleyip onunla dalga geçerek kendini eğlendirmişti ama esas olarak, Kynan kendini sersemletene kadar içerken o sadece sessiz kalmıştı.

Altı bira ve altı shot viskiden sonra Kynan yeterince sarhoş sayılmazdı. Kanepenin yanındaki deri koltukta oturmuş David Letterman'a patates cipsi fırlatan iblisle göz göze geldi.

"Televizyon ekranıma yağ bulaştırıyorsun," dedi.

Wraith homurdandı ve sandalyede arkasına yaslandı, bacaklarını iki yana açtı, siyah düğmeli BDU gömleğinin ağzı açık kaldı. Afrikalı isyancılarla olan savaş sırasında giysileri mahvolmuştu, bu yüzden önlük giymeyi reddettiği için Shade'in sağlık görevlisi üniformalarından birini ödünç almıştı - kendi deyimiyle "lanet pijamalar". İç çekti ve bir elini kaslı göğsünde gezdirdi.

Tanrım, Kynan daha önce hiç Wraith kadar biçimli ve yapılı birini görmemişti. Sanki iblis günün yirmi üç saatini çalışarak geçiriyor gibiydi. Ve bu kaslar ağır ağırlıklarla yapılan sayısız tekrardan elde edilen hacimli kaslar değildi; sadece antrenmanlarda değil, düzenli olarak kullanılan, işlevsel kaslardı.

Lori göğsüne sürtünmüş, yüzünü bölgesini işaretleyen bir kedi gibi kullanmıştı. Elleri Wraith'in vücudunda samimi bir yakınlıkla aşağı yukarı gezinmişti.

Dün gibi hatırlıyordu ama Kynan'ın Wraith'i dişlerini Lori'nin boğazına gömmüş ve elleriyle pantolonunun fermuarını çekerken görmesinin üzerinden bir yıl geçmişti. Wraith onunla yattığını her zaman inkâr etmişti ama onları birlikte görmek Kynan'ın aklından hiç çıkmamıştı.

"İnsan mı? Saldırganlığının kokusunu alabiliyorum. Ne var ne yok?"

"Bana Lori ile yatmadığını tekrar söyle."

"Kahretsin, yine aynı konuya mı döndük? Ben insanlarla yatmam. Tekrar tekrar dinleyebilmen için bir kaset kaydı yapmamı ister misin?"

"Neden insanlarla yatmıyorsun? Çoğu vampir onları sever."

"Benim nabzım atıyor. Ben çoğu vampir gibi değilim." Wraith öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Karınla olan meseleyi çözdüm, tabii kendini bir saniyeliğine acıma kuyusundan çıkarabilirsen."

"Sen bir pislisin."

"Ah," diye söylendi Wraith. "Canımı

yaktın." "İyi. Ne buldun?"

"Roag yaptı. Muhtemelen aylarca karınızın kafasını karıştıran oydu."

"Nasıl?"

"Şekil değiştirebiliyor. Brimstone'daki yangından kurtulduktan sonra muhtemelen karaborsa işlerinde benim formumu kullandı ve suçu benim üstüme attı. Bu yüzden o gece hayvanat bahçesinde beni onunla gördüğünde beni tanıdığını sandı." Wraith saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Mesele şu ki, onunla gerçekten seks yaptığını sanmıyorum."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Kynan viski şişesine baktı. "Belki de yarı yanık olduğum içindir. Onu sana sürtünürken gördüm. Seni becerdiği çok belliydi -ya da Roag, eğer seni öyle sanıyorsa."

"Tamam, dinle. Shade'in söylediğine göre, Roag yanmış bir lokum gibi kızarmış. Neredeyse yok olacaktı, aletine kadar. Ne kadar çok isterse istesin seks yapamayacağına bahse girerim." Wraith sırtıttı. "Bu gerçekten çok komik."

"Sen hastasın. Seks yapamıyorsa nasıl hâlâ hayatta? Hayatta kalmak için buna ihtiyacın var, değil mi?"

"Eğer testisleri mangalda pişirilseydi, artık sekse ihtiyacı olmazdı."

"Öyleyse Lori neden onunla seks yaptığını düşünsün?"

"Çünkü o da benimle aynı yeteneğe sahip. Onu inandırabilirdi. o."

"Buna inanmıyorum." Muhafızların zihin saldırılarına karşı savunmaları vardı, Ayrıca, böyle anılar biriktirmek bir tür şüphe, bir şeylerin doğru olmadığına dair kalıcı bir his bırakırdı.

Birdenbire Kynan yatak odasında sırtüstü yatmış, elleri çarşafı dolanmış ve Gem ona biniyordu. Yumuşak teni terden parlıyordu ve güçlü kalçaları onu kavrayarak tutsak ediyordu. Zevk, keskin ve yakıcı bir şekilde içine işledi. Gem'in inlemeleri taşaklarına kadar titreşti, taşakları gerildi ve dökülmeye hazır hale geldi.

Bu yanılttı, tamamen yanılttı. Burada onunla birlikte olmadığını biliyordu, bunu bir şekilde Wraith'in yaptığını biliyordu ama kaçamıyordu. Kaçmak istediğinden de emin değildi. Özellikle de başını geriye atarken dudağıyla yaptığı o şeyi dişlerinin arasında yuvarladığında.

Gözlerinde ışık parladı ve tekrar kanepeye uzandı, tamamen giyinikti, nefes nefese kalmıştı, azgın ereksiyonu fermuarını zorluyordu.

"Şimdi bana inanıyor musun? Kafanın o kadar da derinine inmedim. Daha derine inmiş olsaydım, bunu yaptığının farkında olmazdın. Her şeyi gerçekten olmuş gibi kabul ederdin."

Tanrım. Kynan titreyen eliyle yüzünü ovaladı. "Roag'un Lori'ye yaptığı bu muydu?" Hem Wraith neden o boktan fantezide Gem'i kullanmıştı ki?

"Hayatım üzerine bahse girerim."

Kynan kot pantolonunun içinde daha fazla yer açmak için kıpırdandı. "O zaman neden..."

"Neden onu ısırđım? Pantolonuna girmeye mi çalıştım?"

Hatırladıkça midesi bulanıyordu. "Evet," diye homurdandı.

"Her tarafımdaydı, Ky. Dövüşüyordum ve kana susamıştım. İstemiyordum ama doğru düzgün düşünemiyordum ve beslenmem gerekiyordu. Ve ne yazık ki ben bir karabasan olduğum için, bir dişiyle birlikteyken beslenmek ve sevişmek birlikte gidiyor."

Harika. Her neyse. Tüm bunlara bir ara vermesi ve işemesi gerekiyordu. Tökezleyerek banyoya gitti ve dışarı çıktığında Wraith kapının yanında duruyordu.

"Bu bir kargaşaydı, ama ben gidiyorum insan. Roag'ı avlamaya geri dönmem ve beslenmem gerek."

Beslenmem gerekiyordu. Wraith'in Lori hakkında söylediği şey buydu. Onu ısırması, kocaman dişlerini zarif, kaymak gibi boğazına geçirmişti. Başı sanki kendinden geçmiş gibi geriye düşmüştü.

Lanet olsun. Kynan kanepeye çöktü ve çocuksu, sarhoş bir öfkeyle elini sehpanın üzerinde gezdirerek boş şişeleri ve cips paketlerini uçurdu. Son bira şişesi de yuvarlanmayı bırakıp televizyon sehpasına çarpınca, tekrar minderin üzerine yığıldı ve ayaklarını artık boş olan masanın üzerine attı.

Bu çok berbat bir durumdu. İçmemesi gerektiğini biliyordu, çünkü düşünceleri hep Lori'ye sapıyordu. Bazen güzel zamanları, yatakta sevişerek ve gelecekten, gitmek istedikleri tatillerden, sahip olmak istedikleri çocuklardan konuşarak geçirdikleri bütün günleri hatırlıyordu. Diğer zamanlarda ise onu Wraith'in kollarında, dişleri boğazının derinliklerine gömülmüş halde görmeyi düşünüyordu.

Onun için nasıl bir şeydi? Hayatı için korkmuş mu ydu yoksa bundan zevk mi almıştı? Kynan'ın onu kurtarmasını mı bekliyordu, yoksa Wraith'in onu tam önünde almasına izin mi verecekti?

Avazı çıktığı kadar bağırarak ve her neredeyse Lori'nin onu duymasını ummak istedi. Onu pek çok soru ve öfkeyle baş başa bırakmıştı ve kendisini yavaş yavaş içine çeken umutsuzluk bataklığından kurtulmak için yardıma ihtiyacı olduğunu fark etmeyecek kadar sarhoş değildi.

"Wraith," diye geveledi Kynan, "ısır beni." Tamam, belki de gerçekten sarhoştur.

Wraith kapının koluna uzanırken durakladı. "Haydi Ky. Senden daha iyi bir geri dönüş bekliyorum."

"Bu bir geri dönüş değil. Benden beslenmeni istiyorum." *Söyleyeceğini hiç düşünmediğin şeyleri 100'e kabul ediyorum Alex.*

Alaca bir kaş havaya kalktı. "Ne kadar içtin?"

"Kararımı etkileyecek kadar değil." Bu tamamen sarhoşça söylenmiş bir şeydi.

Wraith homurdandı. "Senin yargıların umurunda değil. Merak ediyorum çünkü kandaki alkolden dolayı kafam iyi oluyor."

"Hiç kendi etrafında dönmeyen düşüncelerin var mı?"

Wraith bir an için bunu düşünür gibi oldu. Sonra omuz silkti. "Hayır."

Bu doğru değildi, çünkü iblis ne kadar şiddetle reddetse de kardeşlerini kesinlikle önemsiyordu.

"Sadece yap."

Wraith kapıdan uzaklaştı, gözleri sanki Kynan'ın bir tuzak kurmasını bekliyormuş gibi kısılmıştı. "Bunu neden istiyorsun?"

"Merak ediyorum."

"Saçmalık. Yıllarca benim türümü avladın ve şimdi de birinin seni emmesine izin mi vermek istiyorsun? Peki neden ben? Neden güzel bir sevişme ve özel bir emme için ateşli bir dişi vampir bulmuyorsun?"

"Başka kimseye güvenmiyorum."

"Bana güvenmemelisin," diye hırladı Wraith.

"Bilmiyorum. Ama beni öldürmeyeceğini biliyorum. Hastane senin için çok önemli ve ben de kaybetmeyi göze alamayacağın kadar iyi bir doktorem."

"Herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin benim için bir şey ifade

ettiğini düşünüyorsan aptalsın." "Her neyse." Kynan ayaklarını

bileklerinden çaprazladı. "Beni ısıracak mısın? Yoksa ne?"

"Bana nedenini söyleyene kadar olmaz."

"Sana kanımdan bedava veriyorum ve sen zoru mu oynuyorsun? Ne tür bir vampirsin sen?" Wraith öylece durunca Kynan gözlerini devirdi. "Oh, hadi ama. Kanım seksen derece dayanıklı. Onu istiyorsun. İsteddiğini biliyorsun."

Wraith'in gözleri donuklaştı, çünkü evet, o da bunu istiyordu. Ama lanet iblis caydırılmazdı. "Anlat bana."

"Siktir git."

"Tipim

değilsin."

Ky iç çekti. "Genelde dişilerden beslenmediğinizi duydum."

"Dişi *insanlar*. İblis dişiler ve erkek insanlar menüde." "Neden dişiler değil de erkek insanlar?"

"Çünkü erkekler bana odun vermiyor."

"Bu rahatlatıcı."

"Sadece senden beslenmeyi planlıyorsam. Ki planlamıyorum. Tabii bana nedenini söylemezsen."

"Çünkü karımı ısırduğında ne hissettiğini bilmek istiyorum, lanet olsun!" Kynan kükredi, öfkesinin vahşiliği ve aniliği karşısında kendisi de şaşırđı.

Wraith arkasını döndü. "Bunu yapmak istemedim," diye mırıldandı. "Yemin ederim."

Kynan elini yüzüne vurdu ve gözlerini ovuşturdu. Kahretsin, çok yorgundu. "Biliyorum."

Bir hışırtı ve yanındaki sandalyenin minderinin gıcirtısını duydu. Wraith'in eli ön koluna kapandı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde kolçağın üzerine koydu. Ky'nin kalbi göğsünde sertçe çarpmaya başladı. Bakmadı. Bakamadı. Sonra Wraith'in hançer gibi dişleri bileğine batarken acı duydu. Bir saniye sonra, üzerine bir sıcaklık çöktü. Karıncalanmalar kaslarına ve sinir sistemine yayıldı.

Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Wraith'e bir bakış attı. "Bu vampir eşcinselliği gibi bir şey değil, değil mi?" Wraith homurdandı ve ona parmağını gösterdi.

Vampirler çok tuhaftı. Ama bazı insanların vampirlerin kendilerinden beslenmesine neden isteyerek izin verdiklerini anlamaya başlamıştı. Kafayı bulmak çok güçlüydü ve muhtemelen bağımlılık yapıyordu.

Bunu bir dişinin yapmasının nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordu. Boğazında, ona doğru bastırılmış, üstünde ya da altında yatan. Gem altında ezilen, dişleri boğazına yapışan bir dişi haline geldikçe vücudu kıpırdanmaya başladı -ama o bir vampir değildi, bu yüzden bu fikir çok saçmaydı.

Wraith özellikle güçlü bir çekim yaptığıında kolundan bir his akımı yükseldi ve Gem sahnesini daha önce aklına soktuğu için ona lanet etti, çünkü şimdi aklından *çıkaramıyordu*. O kadar gerçekt ki bir fantezi yerine bir anı gibi hissetti.

Hâlâ onun kulağına seksi, yaramaz şeyler fısıldadığını duyabiliyordu. Kadının sesi onu daha da rahatlatıyor, alkolün yapabileceğinden çok daha fazla sakinleştiriyordu.

"Ne. Ne. Cehennem mi?" Gem'in sesi ona doğru sürüklendi, net ve berraktı.

Gözlerini açtığında onu oturma odasında dikilirken gördü; kollarını, giydiği gece mavisi korsenin iki dolgun tümsek haline getirdiği göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. Arkasını dönse, eteğinin kışını zar zor örteceğine bahse girerdi. Kalın, yüksek topuklu çizmeleri dizlerinin üzerine kadar geliyor, sadece kalçalarını dokunulabilir şekilde çıplak bırakıyordu.

Saçlarını iki at kuyruğu şeklinde örmüş, çivili deri bir köpek tasmaı takmış ve siyah ruj sürmüştü; partiye hazır gibi görünüyordu. Bu düşünce neden içinde bir kıskançlık hissi uyandırmıştı, hiçbir fikri yoktu.

Sonra tekrar, bileğine yapışmış bir vampirle kanepesinde oturuyordu, sarhoştı. Belli ki kafayı yemişti.

Kahretsin, diye düşündü Gem. Bu... beklenmedik bir şeydi. Kynan kanepeye yayılmış, bacaklarını açmış, sol kolunu kolçağa dayamıştı. Yanında, yerde diz çökmüş Wraith vardı, ağzı Ky'nin bileğine sıkıca yapışmıştı. Başını kaldırdığında gözleri muziplikle parlıyordu.

"Ve tekrar ediyorum, bu da ne? Burada neler oluyor?"

Kynan, vücudunu ısıtan uykulu gözlerle ona baktı. "Neye benziyor?"

Wraith'e ters ters baktı. "Görünüşe göre birileri akşam yemeği için pizza siparişı veremeyecek kadar tembelmiş."

Wraith tutuşunu bıraktı ve dudaklarını şapırdattı. "Bu daha iyi. Ev yemeği." Kynan'ın bileğindeki delikleri mühürlemek için yalarken onun bakışlarını üzerinde tuttu. Yavaşça. Şehvetli bir şekilde. Yutkundu, ağzı aniden kurudu.

Wraith biliyordu. Kynan'ı istediğini biliyordu, onunla oynuyordu çünkü onun insanı yalayan kişi olmak istediğinin farkındaydı. Ve burun delikleri alevlendiğinde, onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğini biliyordu.

"Neden buradasın?" Ky'nin sesi boğuk ve tembeldi, sanki yeni uyanmış gibiydi. Harika bir sabah sesi olurdu.

"Wraith beni aradı."

Ky, Wraith'e "sen alacaksın" der gibi bir bakış attı ama Wraith sadece omuz silkti ve çevik bir hareketle ayağa fırladı. "Ne? Sen banyodayken aradım. Yalnız kalman gerektiğini düşünmedim. Ve gitmem gerek. Vazgeçtiğin bir bardaktan daha fazlasına ihtiyacım var." Kapıya doğru yöneldi. "Sonra görüşürüz."

Başını arkaya atarak yavaş daireler çizen tavan vantilatörüne bakan Kynan bir iç çekti. "Kahretsin."

"Kahretsin, doğru. Aklından ne geçiyordu? Ondan seni vampire dönüştürmesini istemek gibi aptalca bir şey yapmadın, değil mi?"

"Zayıf muhakeme yeteneğim olabilir ama aptal ya da intihara meyilli değilim."

"Sakın aptallaşma ya da intihara meyiletme çünkü Wraith'in kimseyi dönüştürebileceğini sanmıyorum. O teknik olarak ölümsüz değil."

Kynan kolunu gözlerinin üzerine attı. "Bunu hiç düşündün mü Gem? Ne tür bir insanın bir vampire onu ölüm noktasına getirecek kadar güvenebileceğini merak ettin mi? Yani, bir vampirin kendi kanını vermek yerine onları ölüme terk etmesine ne engel olabilir ki?"

"Eminim öyle oluyordur." Oturma odasının köşesinde bir oyuktan ibaret olan mutfağına baktı. "Sana içecek bir şeyler getireyim. Su içmen gerek. Ve küçük bir ipucu? Bir dahaki sefere kan bağışı yapmaya karar verdiğinde Kızıl Haç'a bağıшта bulun."

Kadın buzdolabını arayıp Gatorade bulduğunda ve bir bardak doldurduğunda hiçbir şey söylemedi. Kadın ona döndüğünde, adam aynı pozisyondaydı, gözleri

Kolunu indirmiş olmasına rağmen kapalıydı. Bir dizini onun yanındaki mindere koydu, başını kaldırdı ve bardağı dudaklarına götürdü.

Gözlerini açmadan önce bardağın yarısını boşalttı. "Teşekkür ederim."

"Bira içerek pek su içemezsin," dedi, sehpaye ve yere saçılmış şişelere bakarak.

Saç örgülerinden birini çekiştirirken gülümsemesi orantısızdı. Nabızı çılgınca atmaya başladı. "Hiç sarhoş oldun mu Gem? Hiç kendini bir şişenin içinde kaybedip boğulmayı umdun mu?"

Birden, adamın dış uyluğunun dizine değen sıcaklığını, parmaklarının örgünün üzerinde gezinişini, nefesinin yanağına değen sıcak yelpazesini fark etti. "Hayır," diye fısıldadı. "Yapamam."

"Hastalandın mı?"

"Evet," diye yalan söyledi, çünkü ona gerçeği söyleyemezdi. Şimdi değil, onun ne olduğunu unutmuş gibi görünürken.

Bu da Beşinci Seviye bir iblis, Ufelskala'daki en son, en kötü seviye, kötülük için bir puanlama sistemi. Eğer onun türünün iblisleri kasırğa olsaydı, F5 olurdu.

Sadece yarı iblis olması ne onun için ne de Kynan için pek bir şey değiştirmiyordu. Soulshredder yarısını kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı; buna ayak bileklerine, bileklerine ve boynuna yaptırdığı büyülenmiş kısıtlayıcı dövmeler de dahildi. Ayrıca alkolden de kaçınıyordu. İçki içmek içindeki şeytanı kontrol etme yeteneğini azaltıyordu.

Bunu tıp fakültesindeyken bir öğrenci derneği partisinde sarhoş olduğunda zor yoldan öğrenmişti. Küçük bir şey onu öfkelendirmişti. Neyse ki, derisinin içini kazıyan pençelere benzeyen hissi fark etmiş ve en yakın Harrowgate'e koşmuştu. Her nasılsa kendini UG'de bulmuş ve Reaver onu etkisi geçene kadar sakinleştirmişti.

Düşmüş melek, kanlı bir saldırıyı engellemiştir.

Kynan'ın parmak eklemleri boğazına değdi ve hızlı bir nefes almasıyla eli hareketsiz kaldı. Yüzüne baktı, ileri sarılmış bir film gibi bir dizi duygunun oynadığını gördü. Üzüntü. Korku. Uyarılma.

Karışıklık.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Alkol yüzünden konuşuyordu ama umurunda değildi. Neredeyse bir yıl boyunca onu sadece iyi günlerinde bir iş arkadaşı, diğer günlerde ise bir iblis olarak görmüştü. Şu anda onu bir kadın olarak görüyordu ve ona bira şişesi gözlüklerinin ardından bakıyor olması önemli değildi.

Onu ürkütmemek ya da aralarındaki cinsel kıvılcımı söndürmemek için yavaşça içkiyi bıraktı. Elini adamın yüzüne doğru kaldırdı ve yanağının soğuk avucunun içinde nasıl sıcak hissettiğine hayret etti. Adam ona baktı ve başparmağını dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde ağzı birazcık açıldı. Tanrım, onu öpmek istiyordu. Onun yerine okşamaya devam etti. Hafifçe. Nazikçe.

Eli kalçasına dayanmış, onu daha yakına itiyordu. Sinirden titreyerek eğildi ve bakışlarını adamın ağzına sabitledi. Adam yüzünü onunkine doğru eğdi. Örgüsüyle oynayan eli başının arkasını kavradı ve onu aşağı çekti.

Dudakları buluştu. İlk başta tereddütle. Adamın dudakları sertti, boyun eğmiyordu ve sonra, sanki bir baraj yıkılmış gibi, kadının ırzına geçti. Kadın, adamın ağzına doğru şaşkınlık ve rahatlama dolu bir nefes verdi. *Teşekkürler Tanrım.*

İki elini de kızın eteğine götürdü ve kabaca yukarı kaldırdı. Adam onu kucağına çekip üzerine oturturken bacaklarının arasında tatlı, sızılı bir ağrı başladı. Denge için adamın omuzlarını kavradı, kaya gibi sert kaslar parmaklarının altında hiç esnemiyordu.

Göbeği, kot pantolonunun fermuarını zorlayan sert uzunlukla temas ettiğinde, tamamen ıslandı. Bir inilti ile, onun içine doğru eğildi, onu kullanarak

kalçalarını kavrayarak onu kendisine doğru tuttu.

Yine de onu öptü, dili dönüşümlü olarak dudaklarını süpürüyor ve diliyle çiftleşmek için derinlere itiyordu. İhtiyaç onu tüketti ve kendini onun kucağında sallanırken buldu, seksini onunkine sürüyordu, ipek külotunun ince tabakası lezzetli, sıcak bir sürtünme yaratıyordu.

Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı. Tüm fantezilerinde başrol oynayan adamı öpüyordu, orgazmın eşiğindeydi ve henüz kıyafetlerini bile çıkarmamışlardı. Vücutlarının arasına uzanmak ve adamın aletini kot hapisanesinden kurtarmak istiyordu ama fikrini değiştirmesine neden olabilecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu.

Dudakları çenesinde ve boynunda bir yol açtı. "Gem," diye mırıldandı boğazının hassas derisine karşı. "Tanrım, çok sıcaksın."

Onun sözlerinden, dilinin şahdamarından aşağıya doğru sıcak, durgun bir okşayış şeklinden zevkle ürperdi. Duygular, dilinin boğazında gezindiği yerden temas ettiği her noktaya kadar bir devre çizerek ilerledi.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir inilti yükseldi, titreşim tüm vücudunda ve onunkinde vızıldadı. Keskin, soluk soluğa nefesler, bacaklarının arasında yeni, çılgınca bir itiş ritminin başlangıcını işaret ediyordu. Teninde bir ter tabakası oluştu. Kalçaları titredi, göğüsleri sıkılaştı ve güçlü bir patlama onu dıştan içe doğru parçaladı.

Haykırmak, Kynan'ın üzerine kapanırken elleriyle ona sarıldı. Sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor, iri vücudu onu serbest bırakırken sarsılıyordu. Orgazm düşüncelerini çalmıştı ama görüşünü değil ve onun boşalmasını izlerken daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü.

Son bir kez daha kasıldı ve nefes alışları yavaşlayıp hormonları yatıştıığında kalbi şarkı söylemeye başladı. Tanrım, o mükemmeldi. Seks için yaratılmış bir adam.

"Ah, kahretsin," diye inledi. "Gem... kahretsin. Özür dilerim."

"Pardon?" Gülümsedi ve parmağını adamın tişörtlü göğsünde gezdirdi. "Üzgün olman gereken tek şey hâlâ giyinik olmamız."

Adam bakışlarını kaçırdı, yüz ifadesi gergindi ve kadın aralarındaki tüm gerginliğin dağılması gerekirken yeni bir gerginliğin farkına vardı. Adamın yüzüne gece karanlığı gibi bir karanlık çöktü ve onu kucağından itip tökezleyerek ayağa kalktı. Tayla'nın "iblis görüşü" dediği şeye kendini açtı ve nefesi kesildi.

Kynan'ın duygusal yaraları derindi ama son birkaç aydır birbirlerine örülüyorlardı. Şimdi, parlayan, kanayan çatlaklar gibi kalbinin üzerinde ortalanmış halde, onları aldığı gün, Lori'yi başka birinin kollarında bulduğu gün kadar taze görünüyorlardı.

"Kynan? Neyin var?"

Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu ve tavana baktı. "Gitsen iyi olur."

"Konuşmalıyız-"

"*Lütfen*, Gem." Omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Sarhoşum, bitkinim ve bir litre kanım azaldı. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Tuhaf bir şekilde ayağa kalktı ve eteğini aşağı çekti, ilk kez çok daha uzun olmasını diledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ..."

"Arayacağım."

Çıkarken omzunun üzerinden bir bakış attı, telefonunun çalmayacağını çok iyi biliyordu.

Hastanede takılarak şansını deniyordu. Roag "ölmeden" önce, düzüşecek sonsuz hemşire kaynağı yüzünden burada takılmıştı ama buradan hep nefret etmiş, kardeşlerinin burayı neden inşa ettiğini hiç anlamamıştı. İblisleri onarmak kimin umurundaydı ki? Onları parçalara ayırmak çok daha eğlenceliydi.

Ama Ghoul'ları onun için casusluk yapacak birini bulmakta başarısız olmuştu ve kölelerinden birini görevlendirecek zamanı yoktu. İntikam zaten çok uzun sürmüştü ve şimdi Sheryen yeniden canlandığına göre, Sher'in zombi benzeri vücudu iflas etmeden önce Runa'yı bulmak için sadece birkaç günü vardı. Runa'nın kanına ihtiyacı vardı ve buna şimdi ihtiyacı vardı.

Sıradan bir Slogthu kılığına girdiğinden, gölgelerde kalarak bir hastayı ziyaret ediyormuş gibi davrandığından personel tarafından neredeyse görünmezdi. Kardeşlerinin onu keşfetmesinden endişe etmiyordu - Eidolon geceleri çalışmıyordu, Wraith gecelerini eğlenerek geçiriyordu ve Shade de warg sürtüğüyle uğraşıyordu.

Yine de, birkaç personel değişim büyüsunü görebilme yeteneğine sahipti. Eski halinden çok bir kömür briketine benzediği için onu tanıyacaklarından değil, ama başka biri gibi görünen herhangi bir iblis şüphe uyandırırđı.

O da izledi. Planının bir sonraki aşaması için mükemmel kurbanı izledi. Kardeşlerini canlarının yandığı yerden vurmak istiyordu; hastaneyi ve çalışanlarını. Kardeşleri bir kez sarsılırsa, hata yaparlardı.

Diş i bir Sora - isim etiketine göre Ciska - Harrowgate'e doğru koşarak geçti, kırmızı teni hafifçe Wraith kokuyordu. Roag'ın tüyleri diken diken oldu. Buradaki diş iler in çoğ u, Roag'un yaşaması gereken hayatı yaşayan, dünyada hiçbir şey i umursamadan diş iler i beceren küçük kardeşi gibi kokuyordu.

İlgilenmeye baş lardı. Hemen şimdi. Çünkü Sora bunu bilmiyordu ama bir sonraki kurbanı olmak üzereydi.

Derin bir nefes aldı, burun deliklerini Wraith'in kokusuyla doldurdu ve bunun kardeşinin son kokusu olacağı gerçeğ iyle kendini rahatlattı. Çünkü birkaç dakika içinde kendi dehş etinden başka hiçbir şey in kokusunu almayacaktı.

On iki

Runa önceki gece olanları pek hatırlamıyordu, en azından duştan çıktıktan sonra olanları. Doğruca ipin yanına gitmiş ve Shade'in fırsat bulmasına fırsat vermeden kendini zincirlemişti. Ondan sonrasını hatırlamıyordu ama Shade'le aynı anda insan formuna geri döndüğünü hatırlıyordu. Hâlâ öfkeli olmasına rağmen, azgın hormonlarına teslim olmuştu. Dolunayı takip eden her sabah gelen istekleri dindirmek için nihayet yanında birinin olmasının verdiği coşkuyu kesinlikle hatırlıyordu.

Shade onu üç kez, sözsüz, acımasızca almıştı. Sonrasında yatağa yığılmışlardı ve hâlâ tek kelime konuşmamışlardı. Yine de tuhaf bir şekilde, Shade onu kendine doğru çekmiş ve uykuya daldıklarında ona sıkıca sarılmıştı. Aklına, o uyurken kaçmadığından emin olmak istediği geldi ama bu teori, parmaklarının uzun, tembel geçişlerle tenini okşayışına uymuyordu.

Altı saat sonra Runa uyandı, ama Gölge hâlâ uyuyordu, bu yüzden bir bornoza sarındı ve mağaranın etrafında dolaştı, kuytuları ve çatlakları keşfetti, ama çoğunlukla bir telefon arıyordu. Televizyon odasında bir tane buldu. Sessizce, Shade'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için onu kontrol etti ve iyice çöktüğünden emin olduktan sonra mağaranın dışına çıktı.

Buharlı orman sıcaklığı onu içine çekti. Kliması olmadığı apaçık ortadayken mağarayı nasıl bu kadar serin ve kuru tutabiliyordu? Tuhaf.

Yapması gereken aramayı yapmak yerine Shade'in mağarasını nasıl serin tuttuğuna kafayı takması dikkatinden kaçmadı. Tesadüfen içine düştüğü bu tuhaf hayatın dışında bir hayatı vardı ve şimdi onunla yüzleşmek zorundaydı.

Midesi çalkalanarak kardeşinin cep telefonunu aradı. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Arik?"

"Runa. Neredesin? Yarına kadar gelmeyeceğini biliyorum ama senden haber alırım diye düşündüm."

Çünkü Arik'i aramadan üç ya da dört günden fazla geçirdiği nadirdi. R-XR için çalışmak yalnızlıktı; çok az iş arkadaşı onunla sosyal olarak takılmak istiyordu ve Arik onun tek çıkış noktasıydı. Görünüşe göre kurt adam olmak insanlarla arkadaşlık kurmasını engelleyen bir şeydi.

Mağaradan uzaklaştı ve kendini bir ağaca yasladı. "Bazı sorunlarla karşılaştım."

"İyi misin?" Sesindeki gerginlik, statik çatırtı ve yankıdan bile anlaşılıyordu.

"Ben iyiyim. Ama benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum.

Maluncoeur." Bir kalemin kâğıt üzerindeki çiziklerini duydu ve

sonra, "Nedir?" diye sordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Ağacın etrafından mağaranın girişine baktı. Her yer temiz. "Ghoullar tarafından yakalandım."

"*Ne var?* Neredesin? Yardıma ihtiyacın var

mı?" "Sakin ol. Güvendeyim." Sayılır.

Küfürleri konuşmalarını aktaran uydulardaki devreleri eritebilirdi. "Davis'e seni bu göreve göndermemesini söyledim. *Lanet olsun.* Kynan'ı araması gereken kişi ben olmalıydım."

Arik başından beri R-XR ile çalışmasına karşıydı ama kahve dükkânı kapandıktan, Shade tarafından kalbi kırıldıktan ve yeni kurtadamlığından sonra hayatında ilk kez ilginç bir şey yapmasını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Ve iş ilginçti. Bazen biraz tehlikeli bile olabiliyordu; Madrid sokaklarında bir aslan değiştiriciyi takip ettiği ve avlanmak için taşraya gitmeye hazırlanan aslan sürüsünün tam ortasına düştüğü zaman olduğu gibi. Onu sadece istediği zaman şekil değiştirebilme yeteneği kurtarmıştı.

"Bu Albay'ın suçu değil," diye iç geçirdi. "Sen meşguldün ve ben de New York'a dönme fırsatını kaçırmadım."

"O iblisi tekrar görme şansına atladın demek istiyorsun."

Kısmen Shade'e karşı bir şeyler hissetmesinin ne kadar çılgınca olduğu konusunda yeni bir tartışmaya yol açacağı için, kısmen de artık onu incitmeye mi yoksa bir kez daha görmeye mi geldiğini bilmediği için nefesini inkârla harcamadı.

"Peki Ghoul'lara ne oldu?" Arik, kız itiraz etmeyince sordu.

"Uzun hikâyeye ama özü şu ki, görünüşe göre Shade'e bağlıyım."

"Ne demek *bağlı*?" Runa kardeşini dişlerini sıkarak konuştuğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Bilmiyorum. Bunu da araştırmanı istiyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu olup olmadığını öğren."

"Kahretsin."

"Evet. Ama haberler o kadar da kötü değil. Kynan'ı buldum." Başını ağaca yasladı. "İblis hastanesinde çalışıyor."

"Benimle dalga geçiyorsun. Bunu bize en başta söyleyen oydu!" Arik'e iblis caduceus'unu veren de oydu ve bu da Shade'in hastaneyle olan ilişkisini anlamasını sağlamıştı.

"Biliyorum. Onu Shade'in kardeşi Wraith'i tedavi ederken gördüm."

"Hastanenin *içinde* miydin?"

Gözlerini kapadı ve yukarıdaki gölgelikte bir tür yaratığın çığlıklarını dinledi. "Beni Shade aldı. O ve kardeşleri orada çalışıyor. Kynan'la konuşamadım, bu yüzden onun ne yaptığını bilmiyorum."

"Hastane nerede?"

Çalılıkların arasından bir kuş fırladı. Onu izledi, üzerinde durduğu tehlikeli çizgide yürümek yerine onunla birlikte uçup gitmeyi diledi. Bir tarafta Ordu, diğer tarafta Shade vardı. Ne söylediği ya da söylemediği önemli değildi, birine ihanet edecekti.

"Runa? Nerede o?"

"Söyleyemem."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Bu adil bir soruydu ve cevabını bilmiyordu. Doğru, UGH'ye bir harita çizemezdi ama çizebilseydi bile çizermiydi? "Çizemem. Oraya tek başıma kullanamayacağım Harrowgates aracılığıyla eriştik."

"Bundan hoşlanmadım. Eve gelmen gerek."

"Bu mümkün değil."

"Shade seni esir mi tutuyor? Bir ekip göndereceğiz-"

"Sorun o değil." Bir bakıma *öyleydi*. "Sorun bağ, Arik. Bana ihtiyacı var."

Arik'in sesi alçak ve ölümcül bir hal aldı. "Neden?"

Çünkü günde birkaç kez sekse ihtiyacı var ve bunu ona sadece ben verebilirim. Ama o etrafta olmasaydı ne olurdu? Seks onun türü için hava gibi bir şeydi, eğer bunu alamazsa... ölebilir miydi?

"Öyle işte."

"Gel. Eve gel."

"Planlıyorum. Ama bu bağ hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var, onu terk edersem bana ne olacağı gibi. Sadece benim için araştırma yap. Ve acele et." Çünkü her geçen gün onu Shade'e daha da yaklaşıtıyordu ve yakında bu bağdan çıkmak istemeyeceğini hissediyordu.

Etrafındaki orman sessizleşti ve omurgasına bir ürperti yayıldı. Etrafı taradı, hiçbir şey görmedi ama bu ani hava hoşuna gitmemişti. "Gitmem gerekiyor. Müsait olduğumda tekrar arayacağım."

"Bekle-"

Bir dal kırıldı, kalbini durdurdu ve bakışlarını arkasındaki ağaçlarda gölgeli bir girintiye çekti. *Oh, Tanrım.* Gözler gördü. Yanan, parlayan, kırmızı gözler.

Geriye doğru tökezledi, telefonu karıştırdı. Topuğu bir sarmaşığa takıldı ve neredeyse yere düşüyordu. Kırmızı gözleri çevreleyen karanlık, gözler onun üzerine kapanırken bile parıldamaya ve şekil almaya başladı. Boğazından bir çığlık yükseldi, dehşet yumağının ardında tılandı.

Şekil katılaştı.

Gölge.

Elinde titreyen telefonda ağabeyinin tiz ve panik dolu sesi geliyordu. "Ben iyiyim," dedi ağızlığa. "Sonra ararım." Bağlantıyı kesti, Shade'in ne kadarını duyduğunu merak ediyordu, hastalıklı bir şekilde.

Gözleri artık kırmızı, lazer yoğunluğunda yarıklardan biraz daha fazlasıydı. Nasıl konuşulacağını unutmuş gibi çıkan bir sesle, "Dostum," diye mırıldandı.

"Shade? Neyin var?" Kadın onun kolunu tuttu ve adam gözlerini kapatıp sallandı.

"*S'genesis*." Her yeri gibi çıplak olan göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Gözleri adamın kasıklarına kayd; adamın cinsel organı o kadar sert bir şekilde yukarı doğru gerilmişti ki acı çekiyor olmalıydı. Bakışlarını yukarı kaydırđı, parlayan, kavurucu bir sıcaklık yayan tenin üzerinde gezdirdi. Kolundaki *dermoire* öfkeyle kıvrandı ve boynunun etrafında, cildinin yüzeyinin hemen altında kalp atışının ritmiyle titreşen bir gölge vardı.

"Bu senin Değişimin mi?" diye sordu ve o da başıyla onayladı. Gerçek geçişin nasıl olacağını ya da ne kadar süreceğini söylememişti ve kesinlikle bu kadar yoğun olmasını beklemiyordu.

"Acıyor." Vücudu da aynı fikirdeymiş gibi şiddetle sarsıldı. "Ne yapabilirim ki?"

Dudakları sıkılmış dişlerinin arasından geri çekildi. "Sana... ihtiyacım var."

Sözleri dün gece söylediği incitici şeyleri silip süpürdü. Ona ihtiyacı vardı. "Ben buradayım. İhtiyacın olanı al."

Gözlerini açtı. Hiçbir uyarı yoktu. Sadece vücudu onu ağaca yapıştırmıştı. Ağaç kabuğu omurgasına batarken ve ağzı onu ezerken haykırdı. "Affet beni," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Lütfen. Sana yapacağım şey için beni affet."

Shade bir iniltiyle uyandı. Her kası ağrıyor, başı zonkluyor ve derisi asitle yıkanmış gibi hissediyordu. Onun yanında, mağaranın çıplak zemininde, Runa yan yatmış bir topun içinde kıvrılmış yatıyordu. Sersemlemiş bir gözünü açtı.

"Bana yine ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı.

İçine çekti, onun kokusunu, durmaksızın yaptıkları seksin lezzetli aromasını içine çekti. Ona tekrar ihtiyacı yoktu ama onu istiyordu. Şimdi her zamankinden daha fazla. O onun eşiydi ve Değişim'i tamamlamıştı. Tüm odağını,

Tüm arzuları artık tamamen onun üzerinde yoğunlaşmıştı ve yeni arzularından biri de onu kendi tohumuyla, kendi yavrusuyla doldurmaktı.

Ve bu bir felaket olmaz mıydı? Zaten yeterince sahipleniciydi, hayatını kurtarmak için yapılması gerekeni yapma düşüncesine bile katlanamıyordu, ama eğer çocuğunu taşıyorsa...

"Hayır." Sesi onunki kadar boğuktu, dün bütün gün normal formlarında ve sonra da bütün gece warg bedenlerinde gerçekleşen seks maratonu sırasında saatlerce nefes nefese kalmanın, bağırmanın ve zorlanmanın bir sonucuydu. "Dinlen. Sanırım bitti."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim." Eidolon'un *s'genesis'i* farklıydı, birkaç gün içinde gerçekleşmişti, minimum cinsel yan etkiyle, kendi kanını kullandığı deneysel bir tedaviyle aylarca geciktirmesinin bir sonucuydu. Shade'in değişimi daha hızlı ve daha yoğun olmuştu ama tanrılara şükürler olsun ki kendini harcayabileceği bir eşi vardı.

Utanç, midesinin çukuruna bir ağırlık gibi oturdu. Bunca zamandır bir eşe sahip olmaktan şikâyet ediyordu ama yine de tam anlamıyla olgun bir erkeğe geçişini kolaylaştırmak için onu kullanmaktan mutluluk duymuştu. Aman Tanrım, o bir piçti.

Son on sekiz saatin görüntüleri parça parça aklına geliyordu, *s'genesis'in* yüzeye çıktığını hissederken yaptıkları her şeyin erotik görüntüleri. Runa ona hiç direnmemiş, kendini sürekli ihtiyaçlarına gönüllü bir kurban olarak sunmuştu. Yine de ona çok az seçenek bırakmıştı.

Boğazına dokundu, hassasiyeti karşısında irkildi. "Yeni bir izim mi var?"

Parmaklarının olduğu yeri okşadı. Dokunuşu acıtmak yerine yatıştırdı. "Boynunda bir yüzük daha var. Diğer yüzüğe bağlanan düğümlü semboller."

Artık doğurgandı. Gözlerini kapatarak kadının kendisini okşamasına izin verdi ve ona doğru sallandığını hissetti. "İyi misin?"

"İyi. Peki ya sen?"

Yutkundu, gözlerini açtı, omzundaki kızgın ısırık izlerini, sırtında ve kalçalarında tırnaklarının bıraktığı yaraları gördü. Ona yaptıklarından sonra, onun ilgisini hak etmiyordu. *Onu* hak etmiyordu.

Bir küfür savurarak ayağa kalktı ve şelaleye doğru kaçarken onun seslenişlerini duymazdan geldi.

"Gölge."

"Kahretsin," diye homurdanarak ona doğru döndü. "Ne?"

Çırılçıplaktı, görkemli bir şekilde çıplaktı ama onu dışarıda takip etmeden önce giyinmediğine pişman olmuş gibi kendine sarıldı. "Senin *doğuşunda yanında olmasaydım* ne olurdu?"

"Bağlanmamış olsaydık mı demek istiyorsun?" Orada dururken serin sprey yanan tenini rahatlattı. "İnsan ve iblis dişileri aramak zorunda kalırdım. İhtiyacım olduğu kadar. Onların rızasını ya da arzularını umursamazdım." Bu fikir midesini bulandırdı, çünkü dün gece Runa'nın rızasını pek umursadığından şüpheliydi, en kötüsü onu vurduğunda, sadece delice, itici bir dürtü hissettiğinde, onun içine dökölmek için.

"Bana tecavüz etmedin, Shade."

Ağzı açık kaldı ve hemen kapatmak zorunda kaldı. Onunla bağlantıyı paylaşmadığı için duygularını hissedemediğini biliyordu ama bir şekilde ne düşündüğünü biliyordu. "Sana fazla seçenek bırakmadım."

Öne doğru ilerledi ve onun elini narin ellerinden birinin içine aldı. "Kendimi savunmak isteseydim, savunabilirdim."

Bu kadarı doğruydu. Gündüz vakti warg formuna geçip onun kıcını tekmeleyebilirdi. "Yapmalıydın."

Çok az Seminus iblisi yüz yaşına kadar hayatta kalabildi, ancak hayatta kalanların da yarısı ya çok az seksin kurbanı olarak ya da tecavüz etmeye çalıştıkları dişiler ya da dişilerini korumaya çalışan erkekler tarafından öldürülerek *doğuş* sırasında öldü.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık bu işte birlikteyiz," dedi ve adam neredeyse gülecekti. Bu işte birlikte değillerdi. Ona bağlı değildi ve onunla arasındaki bağdan kurtulmak için onu öldürmesi gerekecekti. Bu cennette yapılmış bir eşleşme değildi. Cehennemde üzerlerine itilmişti.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

Ne kadar istemese de bakışlarının ısındığını hissetti. "Seni hamile bırakabilirim." Kadının sert nefes alışış şelalenin gürültüsünden bile duyulabiliyordu ve adam onun endişesini çabucak giderdi. "Yapmadım. Şu anda doğurgan değilsin."

Kadının eli hâlâ onunkindeydi ve Seminus yeteneğini kullanarak kadının bedenini yoklamaktan, üreme organlarının derinliklerine inip yumurtlamaya ne kadar yakın olduğunu anlamaktan kendini alamadı. İsterse yumurtlamaya zorlayabilirdi ve lanet olsun, bu cazibe onu kaşındırıyordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve onu inceledi. "Bir şeye dönüş."

"Ne?"

"Ne olacağını görmek istiyorum. Herhangi bir sınırlamanız var mı?"

"Sadece benzer büyüklükte, canlı doğum yapan türlere geçiş yapabiliriz. Yumurtlayanlar yok. Kendimizin iki katına kadar büyüyebiliriz ama daha küçüğüne geçemeyiz." Dişiler bir Seminus'un yavrularını taşıyabilecek kapasitede olmalıydı ve daha küçük iblisler daha büyük bir türü doğurmaya zorlanırsa iyi sonuç alamazdı.

Başparmağıyla bileğini okşadığını, onu kendine çektiğini, rahatlamasını sağladığını fark etti, bir karabasan baştan çıkarma numarasıydı bu. Ancak bu kez, yenik düşen kendisiydi. Kaç insan kadın onun dünyasına bu kadar çabuk ve bu kadar az korku ve çekinceyle uyum sağlayabilirdi? Kadın

Ondaki değişikliklerden dehşete düşmesi gerekirdi ama o her şeyi sineye çekmişti - dün geceki şiddetli cinsel ihtiyacını, onu istediği zaman hamile bırakabileceği gerçeğini ve şimdi de onun potansiyel olarak korkunç bir şeye dönüşmesini istiyordu.

Muhteşemdi. Eğer laneti olmasaydı, Roag onu onunla çiftleşmeye zorladığı için şanslı yıldızlarına şükrederdi.

"Nasıl vardiya değiştireceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Ay evresinin dışına çıktığımda, kendimi ay evresine geçerken hayal ediyorum.
... ve bu oluyor."

Eidolon da benzer bir şey söylemişti; bir iblisin huzurunda olmak o türe dönüşmeye yardımcı oluyordu ama bunun dışında anahtar konsantrasyondur. Gölge zihnini düzinelerce farklı tür arasında dolaştırdı ve sonunda Runa'yı çok fazla korkutmamaya karar verdi. Bir Sora iblisiyle yetindi. Konsantre oldu... ve birkaç dakika içinde, gerilen derinin acısını, patlayan eklemlerin acısını hissetti ve bildiği sonraki şey, parlak kırmızı bir cilde, uzun tırnaklara ve kırbaç gibi bir kuyruğa sahip olduğuydu.

Güzel.

Runa bir adım geri çekilmişti ama onu korkuyla değil merakla izliyordu. "Çizgi film şeytanına benziyorsun. Sadece bir dirgene ihtiyacın var."

Güldü, çünkü Tayla da UG'deki Sora hemşiresi Ciska için aynı şeyi söylemişti. Kuyruğuyla inanılmaz şeyler yapabilen ...

Bu da ona kötü bir fikir verdi.

Kuyruğunu havaya kaldırarak Runa'yı belinden yakaladı. Adam onu kendine doğru çekerken direnmedi, ancak ereksiyonunu fark ettiğinde sesli bir şekilde yutkundu. Aşağı baktı ve evet, bu enayi biraz korkmaya değerdı. Derin, koyu kırmızı bir renkte titreşiyordu ve başı genişti, ucu bir damla sıvı uyarılma ile parlıyordu.

Yine de ondan korktuğunu hissetmedi.

"Senin için çok kolay, değil mi?" diye

mırıldandı. "Kolay olan ne?"

"Seks. Kadınları baştan çıkarmak."

Shade bir parmağını göğüslerinin üst kısmında gezdirdi. "Ben buyum işte." Kuyruğunu yavaşça kızın çıplak poposundan aşağı kaydırđı. "Bacaklarını aç."

İtaat etmeden önce sadece bir kalp atışı kadar tereddüt etti. Kuyruğunu kadının kalçalarının arasına soktu ve ucunu kadının cinsel organının üzerinde gezdirdi. Kadın bir ses çıkardı, duymaktan hoşlandığı o küçük, kadınsı nefes alış verışı.

İki elinin parmaklarını kızın meme uçlarına götürdü ve kuyruğıyla kızın cinsel organını gıdıklarken hafifçe uzamış tırnaklarını kullanarak onları nazikçe kopardı. Ne kadar kullanışlı bir uzantı. Belki de bu *s'genesis* olayı o kadar da kötü değildi.

En azından çiftleşmiş bir erkek için.

Başını eğerek dilini ağzının kenarı boyunca kaydırđı ve ağzını açmasını istedi. Açtığında, diş macununun hafif tadını alarak ağzının içine girdi ve bu sabah dişlerini fırçalamak için ne zaman zaman ve enerji bulduğunu merak etti. Daha fazlasını tatmak, daha fazlasını almak için sabırsızlanan adam, dilini onunkine doğru itti ve kadının omuzlarını kavramasını ve kalçalarını aynı cinsel zamanlamayla ona doğru yuvarlamasını sağlayan kolay, nüfuz edici bir ritim başlattı.

Runa'dan önce öpüşmekten hiç hoşlanmamış, bu eylemin mahremiyetinden nefret etmişti. Ama onun her öpücüğe ruhunu katmasını seviyordu. Tecrübeli değildi, ama tecrübe eksikliğini duygu ve çabayla telafi ediyordu.

Ellerinden biri aralarına düştü ve parmakları adamın sikinin başının üzerinde gezinerek oradaki kaygan nemle oynadı. İnleyerek başını geriye attı ve Runa'nın oynamasına izin verdi; bu, tüm bu kâbus başladığından beri yapmadığı bir şeydi. Runa dün gece ona çok şey vermişti ve şimdi bu iyiliğe karşılık verme zamanıydı.

Ağzını kulağına götürdü ve hafifçe ısırdı. "Benim gibi kokuyorsun, Runa. İçine her girdiğimde, özümün senin her parçana nüfuz ettiğini biliyor muydun? Kanına, saçına, hücrelerine." Kadın ürperdi ama Runa'nın sözlerinden mi yoksa adamın kuyruğunu kıvrımlarının arasına sokup yavaşça okşamasından mı bilemiyordu. "Ve tenin, tadı benim gibi. Her yerini tatmak istiyorum."

Geçen gece onun uyarılmışlığını parmağıyla yakalayıp ağzına götürdüğü anı hatırlayınca ürperme sırası ona gelmişti. İrlanda kreması gibi yumuşak ve zengin bir ısırlıkla çökmüştü.

Kanı, dizlerinin üzerine çökmesine neden olan erotik bir dalgalanmayla içinde çarpıyordu. Onun düz karnına taptı, dilini göbeğinden yumuşak, karamel buklelerinin işaretlediği sınıra doğru kaydırırdı. Nefes nefese kaldığında ona baktı. Kız onu geniş gözlerle izliyordu ve adam ağzının bu güzel, kadınsı yere ilk kez bu kadar yaklaştığını fark etti. Çıktıkları zamanlarda bile onu bu şekilde sevmek için zaman ayırmamıştı.

Aptal. Çok fazla zaman kaybı.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye emretti ve kadın hâlâ onu izleyerek açtı.

Bakışlarını onun üzerinde tutarak diliyle yarığını deldi. Anında gözleri kamaştı ve dudakları aralandı. Bu erotik görüntü, zaten üzerinde olmasaydı onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Daha fazlası için çaresiz kalan adam, başparmaklarıyla kadınsı dudaklarını ayırırken kalçalarını birbirinden ayırmak için avuçladı.

Ağzıyla onun sıcak etini yakaladı, önce yaladı ve sonra uzun, nazik çekişlerle emdi. Elleri saçlarını kavırıyor, onu tutuyordu ama hiçbir yere gitmiyordu. Dünyanın ve Sheoul'un en tatlı nektarı boğazından aşağı akarken, onu içten dışa doğru aydınlatırken olmazdı.

"Gölge, oh, evet ..." Kalçalarını pompaladı ve sert bir şekilde doruğa ulaştı, vücudu öyle bir güçle sarsıldı ki, adam işini bitirirken onu yerinde tutmak zorunda kaldı

kapalı. Orgazmı azalırken kasları titremeye başladığında, sersemlemiş bir halde ayağa kalktı, vücudu onun için ağrıyordu.

"Tekrar değişmemi ister misin?" diye sordu ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirirken, ipeksi teninin altındaki güçlü kasları hissederek.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu senin kim olduğunun bir parçası."

Cehennem ateşi. Ondan gelen duygu patlaması kemiklerini sarstı ve organlarını eritti. Bu tehlikeliydi ama kendini durduramıyordu. Onun içinde olması gerekiyordu.

Bacaklarını adamın beline doladı ve adam yavaşça içine girdi, köküne kadar içine otururken cüssesi onu geriye itti. "Canını yakıyorum," diye inledi. "Tekrar değişmeliyim."

Yüzünü iki eliyle kavradı ve bakışlarıyla onu tuttu. "Kal. Lütfen."

Başka seçeneği yoktu. Onun emirlerini yerine getirmeye zorlanarak yavaşça itmeye başladı. Kadının sıkı sıcaklığı onu enfes bir baskıyla sıkıştırdı ve içgüdüsel kontrolü ele almadan önce birkaç hamle için yavaş ve kolay gitmeyi başardı. İçine şeytan girmiş gibi pompalamaya başladı, ki öyle olduğunu sanıyordu. Adını tekrar tekrar haykırdı ve adını onun mükemmel dudaklarından her duyduğunda, boşalmamak için yanağını ısırarak zorunda kaldı.

Kadın başını öne doğru sallayıp omzunu derinlemesine ısırdığında pes etti. Orgazmı öyle bir güçle omurgasından yukarı fırladı ki, kafatasını delip geçtiğini hissetti. Runa kendi salıverilmesiyle çılgınlık attı, sıkı kavrayışı onu başka bir orgazmıla sağdı ve bir tane daha, sayısını kaybedene kadar.

Islak taşın üzerine yığıldılar. Bacakları öylesine titriyordu ki kendini zorlukla ayakta tutabildi ve birdenbire Runa'nın gücünün onu yere, akılsız bir su birikintisine yuvarlanmaktan kurtardığını fark etti. Bir noktada tekrar gerçek formunu almıştı. Dönüşümü hissetmemiş olması ilginçti. Zayıf bir şekilde, tüm parçalarının yerinde olup olmadığından emin olmak için kendini kontrol etti ama ellerini incelerken kalbi durdu.

Parmakları katıdan saydam olana ve tekrar geriye doğru titriyordu. Kalbi dehşetin dikte ettiği rastgele bir ritme bürünürken göğsüne kramplar girmeye başladı.

Kahretsin... oh, kahretsin.

Runa kamburunu çıkardı, öyle bir güçle kasıldı ki adamın seksi kadının ıslak derinliklerinden dışarı kayd. Ayaklarının altındaki kaygan taşta neredeyse kayacak kadar titremesine rağmen, onu tuttu ve kadın gevşediğinde ellerine bir kez daha baktı ve biliyordu.

Lanet etkinleşmişti.

On üç

"Bu harikaydı," diye mırıldandı Runa, Gölge'nin omzuna doğru. Teninde boncuk boncuk su damlaları belirdi ve Runa kuru dilinin üzerindeki ıslaklığın tadını çıkararak onları yaladı. Ormanın sıcaklığını, taze toprağı ve güçlü erkeğı tattı.

Adam inledi, hâlâ ona yaslanıyor ve onu ıslak taşta yaslıyordu. Ona sıkıca sarılmıştı, her zamankinden daha yakın görünüyordu. Nazik ve şefkatliydi, iri vücudu ona karşı titriyordu. Bir yıl önce kalbini kırmıştı ama iyileşmeye başladığını hissedebiliyordu.

Doğal olarak, Shade bu sıcak duyguların sürmesine izin veremezdi. Ondak uzaklaştı ve gözlerinin içine bakmadan mağaraya doğru yürüdü. Hayal mi görüyordu yoksa Shade yer yer şeffaf mı görünüyordu? Onun bir gölgenin içinde neredeyse görünmez olduğunu görmüştü... ama bu farklı görünüyordu. Başka bir iblis türüne dönüşmesinin bir yan etkisi miydi?

Durulanmak için şelaleye girdi -evinin içinde doğal bir duş olması ne kadar havalıydı- ve işini bitirdiğinde

Mutfakta, saçları hâlâ ıslaktı ama her zamanki siyah deri kıyafetini giymişti.

Eldivenler de dahil.

Elleri biraz titredi ve gerginlik onu bir battaniye gibi sardı. Paylaştıkları yakınlıktan rahatsız mı olmuştu? Bir şeyler dönüyordu ve hâlâ onun bakışlarına karşılık vermiyordu.

"Bir yere mi gidiyoruz?"

Sorusunu duymazdan gelerek ona bir banyo havlusu attı ve yemek masasının üzerine bir tabak koydu. "Ye."

Havluyu etrafına sıkıca sararak jambonlu ve peynirli sandviçe baktı ve açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen aralarındaki ani gariplik midesini rahatsız etti. "Aç değilim."

Adamın bakışları sonunda onunkileri yakaladı ve kadının nefesi adamın gözlerindeki karanlık gölgeleri görünce kesildi. "Evet, öylesin. Bunu hissedebiliyorum."

Lanet olsun ona ve hislerine. Açlıktan ölüyormuş gibi kendi sandviğini ısırды.

"Nasıl oluyor da açlığını hissedemiyorum?" diye

sordu. "Bilmiyorum. Ye."

İç çekerek onun karşısına oturdu ve çiğnemesini, yutkunurken boğazının dalgalanmasını izledi. O ağız onun üzerindeydi ve beynine kazınan görüntüyle kızardı; o, bacaklarının arasında, çene kasları onu yerken yuvarlanıyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu. "Dışimde bir şey mi var yoksa?"

Güldü. "Hayır, tabii ki hayır. Sana bakmayı seviyorum. Elimde değil. İblis diyarında bu bir suç mu?"

"Sanırım değil."

Mağaranın içinden esen serin bir rüzgâr, ıslak kafa derisine bir ürperti gönderdi. Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. Boğulmuş bir fareye benziyor olmalıydı. "Dinle, bunun ikimiz için de ideal bir durum olmadığını biliyorum ama eğer haklıysan ve bu bağ kalıcı olacaksa-"

"Öyle."

"Tamam, o zaman, bana öyle geliyor ki bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor."

Masanın üzerine koyduğu altılı paketten bir Fresca kırdı ve ona doğru itti. "Ne gibi?"

"Hayatımın geri kalanını bu mağarada geçirmeyi planlamadığım gerçeği gibi.

Ay döngüsü tamamlandı. Artık başka bir yere gidebilir

miyiz?" "Hayır."

"Yani hayatımın sonuna kadar tutsağınız olarak kalmamı mı bekliyorsunuz?"

Shade sandviini öyle sıkı tutuyordu ki ekmek dilimlerinin arasından mayonez damlıyordu. "Roag'u unuttun mu? Onun dişisini öldürdün. İntikam almak isteyecektir."

"Nereden biliyorsun? Onun deli olduğunu söyledin."

"Deliliği onu sadece daha tehlikeli yapıyor. Biliyorum çünkü biri seni öldürseydi ben de böyle yapardım-" Sandviini tabağına fırlattı ve üstünü devirdi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Ona baktı. Bir yanı, biri onu öldürürse ne yapacağıyla ilgili söyledikleri -ya da neredeyse söyledikleri- için onu öpmek istiyordu. Ama diğer yanı, onun çok tanıdık olan kaçınma tavrına aldanmayacaktı.

"Şey, çok kötü." Kendi sandviini yere attı. "Bu şekilde yaşayamam ve yaşamayacağım da. Bir hayatım olduğu hiç aklına geldi mi? İyi yaptığım bir iş? Beni özleyecek insanlar?"

"Aslında, hayır. Hiç aklıma gelmedi." Acı acı güldü. "Bunca zamandır bir kez bile aklıma gelmedi. Tanrım, tam bir pislğim."

"Bunu tartışmayacağım," diye mırıldandı.

Shade'in dudaklarından öfkeli kelimeler dökölüyordu, bilmediğı bir dilde, ama özünü anlamıştı. Fırtına gibi küfrediyordu. Yine de sandviçinin üst dilim ekmeğini düzeltmek için ara verdi ve alttakiyle mükemmel bir şekilde hizaladı.

"Telefonda kiminle konuşuyordun?" diye sordu aniden. Vay

be. Bu, kalbinin küt küt atmasına neden oldu. "Hatırlıyor musun?"

"*S'genesis* ile yarı deli olmuş olabilirim ama evet, hepsi geri geliyor."

Kuru kuru yutkundu ve içkisine uzandı. "Ne... ne duydun?"

"Konuştuğun kişinin hastaneden ve Kynan'ın bu işin içinde olduğundan haberdar olduğunu bilmeye yetecek kadar."

Soğuk terler döktü. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı ve aralarındaki bağ sayesinde Shade onun duygularını hissedebilir, büyük bir konuda yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirdi. Belki de gerçeğı parça parça söyleyebilirdi...

"Arik'le konuşuyordum. Sana onun ve Kynan'ın birbirlerini tanıdıklarını söyledim." "Nasıl?"

"Nedir bu? Sorgulama mı?"

"Soruya cevap ver." Kız hiçbir şey söylemeyince, masaya doğru eğildi. "Ne kadar oyalarsan o kadar şüphelenirim ve sana işkence yapamasam da - işkence görmek istemiyorsan- Ky'yi ipe çekmekte bir sakınca görmüyorum. Şimdi çıkar ağzındaki baklayı."

"Bana patronluk taslamayı bırak."

Adam küfretti ve bu kez kadın onun çiğ küfürünü çok iyi anladı.

"Bunu daha yeni yaptık, dostum. Belki de bu huysuz ruh halinden kurtulabilir ve bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını hatırlayabilirsin. Ve bunu yaparken, belki ağzını sabunla yıkayabilirsin."

İki yumruğu da onu irkiltecek kadar yüksek bir sesle masaya indi ama bir süre sonra sessizce, "Haklısın," dedi.

Özür dilemeye gelince, alabileceği en fazla şey buydu ve bunu biliyordu. "Ordudan."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Bizi mi gözetliyor?"

"Hayır."

Sanki aniden her şey bir araya geliyormuş gibi başını salladı. "Bahsettiğin iş... ordu için çalışıyorsun, değil mi?"

Yakalandın. "Hayır... Ben..." Yalan diline dolanmıştı ve Shade zaten buna inanmıyordu, bu yüzden yere baktı ve "Evet," diye fısıldadı.

"Kynan'ın bununla ne ilgisi var?" Kadın hiçbir şey söylemeyince, adam içini çekti. "Bana yardım et."

Nereden başlayacağını bilemediğinden ve kesinlikle gerekli olandan fazlasını söylemekten korktuğundan kelimelerini dikkatle seçti. "Aegis ve Ordu arasında bir irtibat görevlisiydi. Karısı öldüğü zaman radarımızdan düştü. O zamandan beri ondan haber alamadık. Aegis'ten hiç kimse bizi onunla temasa geçiremedi. Ben de onu bulmak için New York'a geldim."

Belli ki Tayla onun nerede olduğunu biliyordu ama bunu Aegis'teki diğer herkesten saklamıştı. Runa onu bulmaktan daha fazlasını yapmak için gönderilmişti. Ordu onu istiyordu. Hem de çok. Nedenini bilmiyordu ve bunu sormak ona düşmezdi. Emirler verildiğinde, emirlere uyulurdu.

Ona sert bir bakış attı. "Dahası da var. Bana söylemediğin bir şey."

"Hayır-"

"Evime geldiğinizde bana kızgın olduğunuz için gelmemiştiniz, değil mi? Yeraltı Dünyası Generali hakkında bilgi istiyordun, değil mi?"

Runa başını çevirdi ve paslanmaz çelik buzdolabının kapağındaki yansımasını yakaladı. Suçluluk duygusu ona bakıyordu. "Evet."

"Benden o kadar nefret ediyordun ki beni ve hastaneyi yıkmak istiyordun." Sesinin tonu daha yumuşak bir hal aldı. "Seni suçladığımdan değil."

Gerçeği nasıl inkâr edebilirdi? "Sadece o değildi," diye mırıldandı, onu daha iyi hissettirmek için duyduğu çarpık bir ihtiyaçtan dolayı. "Beni ısıran warg'ı öldürmek istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum ve bu yüzden dairene gittim."

"Hangi gündü o?"

"Cuma günü. Benimle birlikte zindana düşmeden bir hafta

önce." Eldivenli elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin."

"Ne?"

"Eminim Roag Wraith'i yakalamaya çalışıyordu. O gece benimle dairemde buluşacaktı ama son dakikada iptal ettik çünkü buraya gelmem gerekiyordu-"

"Bir dişiyle," diye bitirdi, sesindeki acılık onu bile şaşırtmıştı.

Adam bakışlarını kaçırdı. Omuzları biraz çöktü ve kadın onun için gerçekten üzüldü. Umursamaz bir tavır takınıyor olabilirdi ama artık buna inanmıyordu.

"Tamam," diye başladı, sesi öncekinden daha yumuşaktı, "peki Roag Wraith'in senin evinde olacağını nereden biliyordu?"

"Solice biliyordu. Hastanede hemşireydi. Zindanda bana işkence eden oydu."

"Belli ki o gece planlardaki değişikliği bilmiyordu ve senle Wraith'in yerine beni aldılar."

"Fu-ah, cehennem çanları." Başını iki yana salladı. "Çok özür dilerim, Runa." Runa'nın afallaması ya da yumuşaması için zamanı yoktu, çünkü adam özründen hemen uzaklaştı. "Bana ordu ile ne kadar ilgili olduğunu söyle."

Bu konu hakkında konuşmaktan ne kadar nefret etse de, bir bakıma bu büyük sırrı açığa çıkarmak iyi hissettiriyordu. Belki şimdi Shade onun gerçek dünyaya dönme ihtiyacını anlayabilirdi. "Ben ücretli bir gönüllüyüm. Saldırıdan sonra bana yardım ettiler."

"Sana nasıl yardım etti?"

"Arik beni üsse götürdü ve beni likantropiden kurtarmaya çalıştılar." Derin bir nefes aldı ve gerisini anlattı. "Tedaviler deneyildi ve başladıktan birkaç ay sonra istediğim zaman yer değiştirme yeteneği kazandım."

"Yani bundan deneylerin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" Kadın başını salladığında, adam başını salladı. "Bana söylemeliydin. Eidolon neye bakacağını daha iyi bilirdi."

"Senden ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ya da kardeşlerinden. Kurt adam olabilirim ama hâlâ insanım ve Amerikan ordusuyla ilgili sırları ifşa ederek kendi halkıma ihanet edemem. Bunu bir düşünün. Durum tersine dönseydi, sen ne yapardın?"

Adamın haklı olduğunu kabul etmek istemediğini çok iyi biliyordu ve adam başka bir soru sorarak cevap vermekten kaçındı.

"Dün kardeşinizi aradığınızda ona hastane hakkında ne söylediniz?"

"Hiçbir şey, yemin ederim."

Shade kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kynan'ın orduya ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Çalıştığınız bu askeri birlik hakkında bana başka neler

söyleyebilirsiniz?" "Shade, lütfen. Bu konu hakkında konuşamam."

Ona attığı bakış, daha önce hissettiği ürpertiye iliklerine kadar hissetmesine neden oldu. "O zaman Kynan yapacak."

Gölge, Runa'nın ağzını açık bırakarak ve tehdidine öfkelenerek masadan uzaklaştı.

Aslında bu bir tehdit değildi. Kahretsin, eğer Ky'nin hastaneyle ilgili kötü niyetleri varsa, eğer gizlice onlara karşı çalışıyorsa ...

Sikeyim.

Runa bu kelimeyi *düşündüğü* için ona bağıramazdı. "Oh,

hayır! Beni öylece bırakıp gidemezsin."

Çıkışa yöneldiğinde Runa onu oturma odasında yakaladı. Buradan gitmesi gerekiyordu, aptalca bir şey yapmadan önce kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, mesela onu kollarına alıp Roag'ın ona yaptığı her şeyi telafi edeceğine söz vermek gibi. Midesi guruldayarak ona bunu neden yapamayacağını hatırlattı; lanet şimdiden onu etkilemeye başlamıştı. O şaleleden gelmeden önce iki sandviç yemişti ve sanki bir lokma bile almamış gibi hissediyordu.

Acımasız açlık.

Biri gitti, üçü kaldı.

"Giyin Runa," dedi arkasını dönmeden. "Hastaneye geri dönmemiz gerekiyor." Casusluk yapmakla görevlendirildiği hastaneye. Nedense bunu yapmayı kabul etmiş olması canını olması gerekenden daha fazla yakıyordu.

"Daha fazla test için mi, yoksa Kynan'a işkence etmek için mi?"

"Çoğunlukla testler." Shade E'yi arayıp ona Kynan'dan bahsedebilir ve ordunun Runa üzerinde yaptığı deneyler hakkında bilgi verebilirdi ama bizzat orada olmak istiyordu. Şimdi, her zamankinden daha fazla, UG bir sığınaktı. Bir iblis olabilirdi ama aynı zamanda bir sağlık görevlisiydi ve hayat kurtarma arzusu neredeyse seks yapma dürtüsü kadar güçlüydü.

Runa ile. Arkadaşıyla.

Lanet olsun.

"Shade?"

"Ne? Ben küfür etmedim." *Suçlu gibi konuşuyorsun, aptal.*

"Korkuyorum."

Roag'dan olduğu kadar ondan da tehlikede olduğunu hissediyor muydu? Dönüp baktı, içini bir korku düğümü sardı. Kız orada duruyordu, çenesi yukarıda ve omuzları dikti, saçları omuzlarının etrafında vahşi bir ıslaklık yığınıydı. "Neden?"

"Çünkü hiçbir şey üzerinde kontrolüm yok. Deli kardeşin ölmemi istiyor, sana bağılım ve bundan kurtulamıyorum ve istesem de seni terk edemem çünkü Harrowgate'leri nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Onun duyabileceği kadar sert bir şekilde yutkundu. "Bunu kabullenmem gerektiğini düşünüyor gibisin ve dürüst olmak gerekirse denedim... ama sen bunu kolaylaştırmıyorsun. Tüm bunlar geçiciymiş gibi davranıyorsun ama aynı zamanda kalıcı olduğunu söylüyorsun. Kalıcı olsaydı, beni tanımak istemez miydin? En azından bunu yürütmek için çaba göstermez miydin? Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum."

En sonunda sesindeki titreme, ona sarılmamakla ilgili tüm fikirlerinin durmasına neden oldu. Onu tanımak istiyordu. Onu tanımak istiyordu.

nasıl büyüdüğünü bilmek. En sevdiği filmin ne olduğunu, en sevdiği yemeği, hayalindeki tatil yerini. Ama bunları ne kadar bilmek istese de bilemeyeceğini ona nasıl söyleyebilirdi? Öğrendiği her küçük parça onu ona ve kıyametine daha da yaklaştıracaktı.

Bu yüzden ona bunları açıklamak yerine, büyük bir hata yaptığını bilerek ona uzandı. Kadın kendi isteğiyle ona doğru geldi ve kendini onun göğsüne yasladı. Böyle iyi hissediyordu, sıcaklığı onu çevreliyor, uzun zamandır boş ve soğuk olan yerlerini dolduruyordu.

Başının üstünü okşadı, şampuan ve orman suyunun egzotik, taze kokusunu içine çekti. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

Kollarını onun etrafında sıktı. "Olan oldu. Geçmişin bir önemi yok."

"Evet," dedi huysuzca. "Öyle. Geçmişin büyük bir kısmı geleceği etkiler."

Avuç içi rahatlatıcı bir hareketle adamın omurgasına doğru kaydı. "Bana seninkinden bahset. Gem'in bahsettiği yara izlerinden falan değil," dedi çabucak. "Güzel bir şeyler anlat. Ailen hakkında bir şeyler belki?"

Manipülasyonun ne olduğunu farkındaydı - onun kendisini anlama ihtiyacının. Ama Skulk'un ölümünün acısı tazeydi ve ailesi hakkında konuşmak birdenbire ihtiyacı olan merhem gibi göründü.

"Size gerçek babamın bir Seminus iblisi olduğunu söylemiştim. Bir Umber'a dönüşmüş ve annemi hamile bırakmış. Hemen ardından annem de bir Umber'ı kendine eş olarak almış ve ben doğduğumda sadece tek doğum değil, kolunda dövme olan insan görünümlü bebek de onları şoke etmiş. Neyse ki Umberlar iyi ebeveynlerdir. Beni yanlarında tuttular ve daha fazla çocuk sahibi oldular." Runa'nın eli onu okşamaya devam ediyor, daha fazlasını söylemesi için ikna etmeye çalışıyordu. "Skulk son yavrunun bücürüydü. Ondan hemen sonra, Umber babam yuvamızı bebekleri yiyen bir iblisten korumaya çalışırken öldürüldü."

"Bu korkunç," dedi, eli adamın belinin üzerinde donup kalmıştı. Kadın ipucunu anlayıp tekrar ovmaya başlayana kadar kıpırdandı.

"Annem o piçi katletti ama eşini kaybettiği için yıkılmıştı. Ondan sonra ona çok yardım ettim." Runa'nın göğsüne doğru gülümsediğini hissetti. "Ne? Bu kadar komik olan ne?"

"Seni bir grup küçük kıza bakıcılık yaparken hayal edemiyorum."

Kızın yumuşak saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Bebekleri severim. Bir mağaram olmasını çok isterdim-" Sözünü kesti, çünkü buna asla sahip olamayacaktı. Runa'yla olmazdı. Hiç kimseyle.

"Çocuklar," diye nefes aldı. "Sanırım bu konuyu eninde sonunda konuşmamız gerekecek, ha?"

"Evet." Sesi boğuk ve boğuktu, onu hemen hamile bırakmasını söyleyen Seminus içgüdüğü ile uzağa ve hızlı koşmasını haykıran sağduyunun güçlü bir birleşimiydi.

Sağduyu kazandı. Zar zor. "Haydi. Hastaneye gitmemiz gerek."

Gem işten çıkmak için sabırsızlanıyordu. Dün gece Kynan'la yaşadığı felaketten sonra, bir saat sonra vardiyaya geldiğinde onu görmeye dayanamıyordu.

Tanrım, sarhoş olduğu zamanlar dışında onu istemeyen bir adamın peşinden koştuğu için çok zavallıydı. Daha da kötüsü, dün gece olanlardan sonra bile, adam şu anda acil servise girse ve parmağını ona doğru uzatsa, bakımsız bir köpek gibi ayaklarına kapanacağını, sahibinin vermek istediği her kırıntıyı almaya hazır olduğunu biliyordu.

Embesil.

ER Harrowgate parladı ve Wraith içeri girdi. Kollarında kanlı, kırmızı derili bir iblis taşıyordu...

Ciska. Oh, Tanrım.

Adrenalin onu harekete geçirdi ve Wraith'i boş bir odaya yönlendirirken yakındaki hemşirelere ve teknisyenlere emirler yağdırdı. "Ne oldu?"

Wraith Ciska'yı yere yatırırken eldivenlerini çıkardı.

"Bilmiyorum," dedi, sesi garip bir şekilde ilgisiz çıkıyordu. "Onu böyle buldum." "Nerede?"

"Hastanenin dışında."

Reaver ve hemşireler de onlara katıldı ama Gem artık çok geç olduğunu hissetti. İblis paramparça olmuştu. Karnı açıldı ve Gem birkaç önemli organının eksik olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Ghoullar. *Roag*.

"Biri Eidolon'a çağrı atсын. Shade buralardaysa onu da çağırın." Eidolon hasarlı dokuları onarabilirdi ama Shade hastanın organlarının işleyişini etkileyebilir, hastanın nefes almasını ve kan pompalamasını herhangi bir makinenin yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde sürdürebilirdi.

Bir vampir olan erkek hemşirelerden biri, "Sol taraftan nefes sesi gelmiyor," dedi. Gem, "Tüp takın," dedi ve Reaver'ı işaret etti. "Kan basıncı ve nabız?"

"Bir saniye," diye yanıtladı.

Sıcak nefes Gem'in ensesine çarptı ve Gem irkilerek sıçradı.

"Peki Gem," diye mırıldandı Wraith onun kulağına, "neden hiç sevişmedik?"

"Senden hoşlanmadığım için mi?" Kendi hemşirelerinden biri ölüm döşegindeyken sergilediği davranışlar düşünüldüğünde, bu şu an için yeterince doğrudu.

Elleri kızın kalçalarına indi ve dişleri kızın boynunu sıyırdı. "Hemşireyi bırak. O ölmüş sayılır. Benimle gel ve sana kendimi sevdireyim."

"Senin derdin ne be?" Onu itti. "Yine mi kafan güzel?"

Adam güldü, ona göz kırptı ve odadan çıktı. Sersemlemiş bir halde arkasından bakakaldı. Wraith iğrenç biriydi ama ne kadar gaddar olursa olsun, onun düpedüz zalim olduğunu hiç görmemişti. Olsa olsa bir öfke ve sakat bırakılan personeli için hızlı bir intikam sözü beklerdi.

"Doktor, şuna bakın."

Doktor asistanlarından biri Ciska'nın ağzını açmıştı. İçine bir bez tıktırılmış ve -Ah, Tanrım- diline tutturulmuştu. Gem elinden geldiğince nazik bir şekilde bezi çekip çıkardı ve bezin üzerindeki yazıyı görünce midesinde ani bir burkulma hissetti.

Wraith için bir hediye. Ne yaptığını biliyorum.

Wraith, personel dinlenme odasında Eidolon'un tam önünde bir sigara yaktı. İblisler akciğer kanseri olmazdı ama E'nin tıp fakültesindeki günlerinden kalan bazı insan önyargıları vardı ve dumandan nefret ederdi. Hastanede sigara yakmayı bu kadar eğlenceli kılan da buydu.

"Kahretsin, Wraith," diye homurdandı E, ama başka bir şey söylemedi. Hayal kırıklığı. Wraith cidden biraz gerginlik atma ihtiyacı hissetti. Shade bir saat önce arayıp yolda olduğunu ve onlarla konuşmak istediğini söylemişti ve kısmen Shade için endişelendiği, kısmen de kardeşleriyle paylaşması gereken bir sürü yeni bilgi olduğu için beklemek onu öldürüyordu.

Dün gece Kynan'dan ayrıldıktan sonra ava çıkmıştı ama kan için değil. Seminus Konseyi'nin kıdemli bir üyesi olan Ramses'in izini sürmüş ve ondan sonra, kendisinden nefret eden, anlaşılması zor, kadim bir büyücünün tavsiyesine başvurmuştu.

Onu görür görmez. Saatlerce yatakta onun düşmanlığını gidermek için çalışmak zorunda kalmıştı. Neyse ki kolay kolay yorulmuyordu. Ve şimdi hem kendisine hem de Shade'e yardımcı olacak bir bilgiye sahipti.

Ondan sonra Kuzey İrlanda'daki tüm Harrowgate'lerin çevresini araştırdı. Hiçbir şey bulamamıştı ama bu gece adanın güneyini kontrol etmek için geri dönecekti. Roag'ı bulacaktı ve bulduğunda kardeşinin çektiği acılar efsane olacaktı. Yüzyıllar sonra, en kötü iblislerin yatmadan önce yavrularına anlatacağı bir şey.

Kapı açıldı ve duvara çarptı. Shade sakız çiğneyerek içeri girdi, elleri de dahil olmak üzere tamamen siyah deriyle kaplanmıştı. Harley'iyle gelmiş olmalıydı.

Ve Wraith'in kıskançlıkla fark ettiği üzere, boynunda yeni bir *dermoire vardı*. Değişim'den geçmişti.

"Runa nerede?" E sordu.

"MR." Eidolon'un kaşları havaya kalktı ve Shade başını salladı. "Hayır, onu herhangi bir erkeğin yanına bırakmadım. Yapılmasını istediğiniz testlerle Dr. Shakhvhan ilgileniyor."

Wraith bir duman üfledi. "Bu bir bağ olayı mı?"

Eidolon başını salladı. "Bazı nedenlerden dolayı, bağ kurduktan hemen sonra biraz aşırı korumacı oluyorsun."

Wraith'in asla ama asla bir dişiyle bağ kurmaması için bir neden daha. Hayır. Kendini *posts'genesis* dünyasına kaptırmak için sabırsızlanıyordu. Günlerini tek bir kaygı dışında hiçbir kaygısı olmadan geçirmek istiyordu. Beynini dağıtmak. Ve eğer delirirse, kardeşleri onu öldürecekti.

"Ee, ne oldu? Runa'dan kurtulmanın zamanı geldi mi?"

Shade'in eldivenli elleri yumruk oldu. "Kesin şunu."

"Shade?" Eidolon usulca sordu. "İyi misin?"

Yumruklarını açıp tekrar sıktı ve Wraith onun bir şeyler sakladığı izlenimine kapıldı. "Ben iyiyim. Sadece bu lanet olası likantropiden kurtulmak istiyorum. Artık arka bahçelerde zincirlenmiş itlerin neler yaşadığını biliyorum. Testlerden bir şey çıktı mı?"

"Henüz bir şey yok. Sabırlı olun."

"Sabırmış, hadi oradan. Bir dolunay daha yaşamak istemiyorum." Shade kanepeye çöktü. "Ama elimde yardımcı olacak bir şey olabilir. Runa üzerinde ordu tarafından deneyler yapıldı. Onu tedavi etmeye çalışıyorlardı ve her ne yaptılarsa ona istediği zaman yer değiştirme yeteneği kazandırdılar."

Eidolon'un yüzünde, tıbbi bir gizem üzerinde çalışırken her zaman yaptığı gibi heyecanlı bir ifade vardı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. DNA'sının bir kısmı o kadar anormaldi ki aile ağacında bir yerde iblis olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama eğer sorumlu deneylerse... az önce bana çok zaman kazandırdın."

Shade öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Başka bir sorunumuz daha olabilir. En sevdiğimiz Aegi'den dönme doktor."

"Kynan mı? Ne olmuş ona?"

"Görünüşe göre kardeşi ve Kynan ordudaymış. Muhtemelen gizli bir bölüm. Runa da işin içinde ve Kynan'ı bulmak için gönderilmiş. Hastaneyi biliyorlar ve sanırım Kynan onlara söylemiş."

"Siktir." E saatine baktı. "Şu anda vardiyada. Wraith ve ben onunla biraz sohbet edeceğiz. Ciska'ya olanları duydun mu?"

Wraith kaşlarını çattı. "Peki ya Ciska?"

"Sen onu getirdikten hemen sonra öldü."

Ciska mı? *Öldü mü?* Şok ve keder, kafa karışıklığıyla çarpıştı. "Ne? Nasıl?" Wraith dün gece onunla birlikteydi. Ofisinde. Masasında. Onunla bir saat içinde nöbet odasında buluşması gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun, nasıl ölmüş olabilir?" Eidolon sordu. "Onu gördün. Parçalara ayrılmıştı."

Wraith sigarasının izmaritini lavaboya fırlattı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onu Gem'e sen teslim ettin. Hatırlamıyor musun?"

"Gerçekten böyle bir şeyi unutacağımı mı sanıyorsun?"

E bir süre ona baktı, bakışları dalgındı, sanki ne kadarına inanacağını hesaplıyordu. Sonunda elini cebine soktu ve bir şey çıkardı. "Üzerinde bir mesaj vardı. Sana gönderilmiş."

Wraith kanlı bezi kardeşinden aldı. *Ne yaptığını biliyorum.* Bu yazı omurgasına bir ürperti gönderdi.

"Cehennem halkaları," diye homurdandı Shade. "Onu buraya getiren

Roag'dı." Wraith'in midesi dibe vurdu. "Roag burada mıydı? Hastanede

mi?" "O piç kurusu. Lanet olası piç!" Eidolon hırladı ve elini bir dolaba yumruk attı. Uzun bir süre orada durdu, ellerini tezgâha dayamıştı, başı öne eğikti. Wraith bu duruşu, kardeşimi öldürmeden önce kendimi toparlayacağım duruşunu tanıyordu ama bu kez söz konusu olan kardeşi değildi. "Mesaj ne anlama geliyor?" E sonunda sordu, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle g e r g i n d i . "O ne biliyor?"

Wraith'in ilk içgüdüğü yalan söylemektir ama kendini korumak için değil. Gerçek Shade'in canını yakabilirdi ve zaten son birkaç gündür yeterince acı çekmişti. Ve Eidolon... bu onun için bardağı taşıran son damla olabilirdi. Wraith aptal değildi; E'nin ona göz kulak olması ve beladan uzak tutması için onu yanında tuttuğunu biliyordu. Ama bundan sonra E'nin muhtemelen umurunda bile olmayacaktı.

"Wraith?" Shade'in sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "İtiraf etmen gerek."

Eidolon arkasını döndü, yüz ifadesi Wraith'in düşündüğü her şeyi doğruluyordu. Koyu renk gözlerinde şimdiden hayal kırıklığı dönüyordu. Yeni bir şey yok.

Wraith boğazını temizledi çünkü boğazına büyük bir yumru takılmış gibiydi. İki kardeş de sanki bu sefer her ne yaptıysa ona karşı kendilerini hazırlıyormuş gibi gerildi.

"Brimstone'da olanlar benim hatamdı. Roag'un orada olacağını bildiğim için Aegis'e haber verdim." Shade'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onu ölüme ben hazırladım."

Gözlerini kapatan E başını salladı ama Wraith'i en çok endişelendiren Shade'in tepkisiydi. Onun yüzünden Roag intikam almak istiyordu ve Skulk ölmüştü.

Shade orada oturuyordu, ifadesi donuktu.

"Bir şey söyle," dedi Wraith. Yalvardı, gerçekten. Shade sessiz kaldığında, Wraith derin bir nefes aldı, kardeşinin duygularının nerede olduğunu bilmek istiyordu ama hiçbir şey alamadı. Dışisinin kokusu dışında hiçbir koku yoktu. Ve seks.

"Kahretsin, Shade! Sen ve Runa'nın durumundan ben sorumluyum. Skulk'un ölümünden ben sorumluyum. Orada öylece oturmayın!"

Ama Shade tam da bunu yaptı, ta ki Wraith daha fazla dayanamayana kadar. Arkasını döndü, bir kolunu başının üzerindeki duvara dayadı ve beklemek için gözlerini kapattı. Ona ne yaparlarsa yapsınlar, bu sefer karşılık vermeyecekti. Ne yaparlarsa yapsınlar hak etmişti.

Shade nihayet konuştuğunda sesi bir kutup rüzgârı kadar ölümcül soğukluktaıydı. "Nedenini sormama gerek yok. Kontrolden çıkmıştı. Ama lanet olsun *sana*, neden bize uzun zaman önce söylemedin?"

Çünkü senin ve E'nin benden nefret etmesini istemedim. Dünyada sahip olduğu tek şey onlardı. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi onlardı.

"Shade'in bunu neden yaptığını sormasına gerek olmayabilir ama benim var." Eidolon'un sesi Shade'inkinin buz gibi olduğu kadar sıcaktı, bu da E'nin Adalet Dağıtıcısını sakinleştirmeye çalışmadığı anlamına geliyordu. "Roag'u alaşağı etmek bir grup kararı olmalıydı ve bunu sen de biliyorsun."

"Doğru." Wraith etrafında döndü. "Sen asla kabul etmezdin. Senin değerli Roag'ın yanlış yapamazdı. Ben mi? Ben hiçbir şeyi doğru yapamam. Ama onun yaptığını kadınlara asla yapmadım." Wraith, Roag'ın bulduğu son insan dişiyi hatırlayınca ürperdi; Wraith'i çılgına çeviren, ilk fırsatta Roag'ı alt etmek istemesine neden olan dişi Brimstone'du.

"Ve yine de," dedi Eidolon, "Roag kadar kötü bir şeye dönüşebileceğin *s'genesis'i dört gözle bekliyorsun*. Bu seni nasıl ondan daha iyi yapıyor?"

Wraith'in öfkesi içinde patlarken duvarlardaki yazılar titreşmeye başladı. Ama gözlerini kapatıp sessizce oturan ve muhtemelen Skulk'u düşünen Shade'e bir bakış attıktan sonra Wraith geri adım attı. "Aradaki fark," diye mırıldandı, "bunun beraberinde getirebileceği deliliği istemiyorum." E'yi sert gözlerle süzdü. "Roag istedi. Ve eğer böyle bir şey olursa, senden gerekeni yapmanı bekleyeceğim."

Shade yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Kahretsin, Wraith. Sadece... siktir et."

"Biliyorum. Bu sefer gerçekten zorlandım. Ama o kadını görseydin... bilseydin-" Sözünü yarıda kesti ve bir kez daha kardeşlerine döndü. Sinirlenmesine izin vermemeliydi. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmelelerine izin vermeliydi. Hâlâ yapabilirlerdi. Hâlâ *dövmelilerdi*.

Uzun bir süre sonra ayak sesleri siyah taş döşemeyi gümbürdetti. Bir darbe için kendini hazırladı ama darbe hiç inmedi. Onun yerine kollar etrafını sardı. Eidolon'un. Bir kalp atışı sonra, başka, daha ağır bir ağırlık üzerine yerleşti.

Gölge.

"Kardeşim," diye homurdandı Shade, "aptalca bir şey yaptın ama Roag'un hayatta kalacağını ve eskisinden daha kötü bir şekilde geri döneceğini bilemezdin. Şu andan itibaren artık savaşmak yok, pişmanlık yok."

Eidolon'un sesi de Shade'inki kadar titrekti. "Roag aramızı açmaya çalışıyor. Bizi zayıflatmak için." Wraith'i döndürmek için geri çekildi. Bir eliyle Shade'in, diğer eliyle de Wraith'in yanağını kavradı. "Şu andan itibaren bir bütünüz."

Shade sanki gaza getirilmiş gibi sarsıldı ve gözleri altın renginde parladı. "Bu standı şimdi tek bir şey olarak test ediyoruz," dedi ve hızla kapıya doğru ilerledi. "Runa'da bir sorun var."

On dört

O'nu hissedebiliyordu. Onu bir kurt adama, kaçamayacağı bir canavara dönüştüren Kişi.

O buradaydı.

Runa'nın boynu ile omzu arasında, onu ısırıldığı yerdeki kıvrım, sanki dişleri hâlâ etine gömülüymüş gibi yanıyordu. Tüm vücudu gerildi, baştan çıkarıcı karanlık bir güçle titreşti. Derisinin yüzeyinin altında kötücül bir yağ tabakası yüzüyor, adrenalin ona elektrik verirken bile onu iğrendiriyordu. Bir efendi ile *therionidrysi* arasındaki ilişkinin güçlü ve şeytani olduğunu okumuştı.

Bunun gerçekliğini her hücresinde hissetti.

"Artık giyinebilirsin." Dr. Shakvhan Runa'nın metal masadan kalkmasına yardım etti ve güzel succubus odadaki tıbbi ekipmanla uğraşırken, Runa hastane önlüğünü çıkarıp kot pantolonunu ve kazağını giydi.

Elleri aşırı enerjiyle titrerken bu hiç de kolay değildi. Gerginlik tüm kaslarını sarmış, kemiklerine kadar işlemişti. Dr. Shakvhan arkasını döndüğünde, Runa kapıdan dışarı fırladı. Kurt adamı bulacak ve onu öldürecekti.

Tam burada, hastanede.

Dişi ona doğru geldi. Luc onu tanımıyordu ama onu tanıyordu ve ne istediğini biliyordu.

Adam onu boğazından yakaladı, tam da acı onu vurduğu anda. Luc'ün pençesinde kıvranıyordu, onu yerden bir ayak yüksekte tuttuğu için değil, gerçi bu pek rahat olamazdı ama Luc'e zarar vermeye çalıştığı ve şimdi bunun bedelini ödediği için. Luc Sığınak büyüsunü hiç test etmemişti, onun yaşadıklarını yaşamamanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama test etseydi bile fazla sempati duyacağından şüpheliydi. Artık hiçbir şey onu korkutmuyordu.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Bu kadınla paylaştığı tuhaf kötücül bağ onu rahatsız ediyordu. Sanki şeytani kokain çekmiş gibi hissediyordu. Kafası inanılmazdı, ama ortalığı kasıp kavurmak için duyduğu ham, patlayıcı arzu da öyle. Kendi efendisinin peşine düşüp onu çıplak elleriyle parçaladığından beri böyle hissetmemişti.

"Bırak onu Luc." O ve kardeşleri yaklaşırken Shade'in sesi alçak, kontrollü bir tonda çıkıyordu ama yüz ifadesi bir öfke maskesiydi.

"Memnuniyetle." Luc avucunu açıp kızın düşmesine izin verdi ama Shade kız yere düşmeden onu yakaladı. Çok kötü oldu.

"Acı," diye soludu, kafatasını o kadar sıkı tutuyordu ki elleri bembeyaz olmuştu.

Shade onu kendine doğru çekti ve Luc'e cinayet vaat eden bir bakış fırlattı. "Ne yaptın sen?"

"*Bana saldırdı.*"

Bir peri hemşire, kan tüplerini boşalttığı yakındaki bir bölmeden başıyla onayladı. "Doğru söylüyor. Aptal kız."

Shade aptal kızın saçlarını okşadı, bakışları hâlâ cinayet niyetiyle kararmıştı. "Neden sana saldırsın ki?"

"Çünkü onu ben doğurdum."

Normalde gürültülü olan acil servisin sessizliğe bürünmesiyle bir farenin yerde sessizce yürüdüğünü duyabilirdiniz. Laboratuvar teknisyenlerinden Frank, yanından geçerken adımlarının ortasında dondu kaldı.

Gölgeler Shade'in gözlerinde kayıyor, canlı varlıklar gibi kayınıyordu.
"Sen mi?"

"Avcıların beni almaya çalıştığı geceydi." Eşini sahiplenmeye fırsat bulamadan katlettikleri geceydi. "Peşimdeydiler ve o bana rastladı." Omuz silkti. "Teselli olacaksa, onu öldürdüğümü sanmıştım." En azından öyle ummuştu. Warg Konseyi insanları öldürmek ya da dönüştürmek söz konusu olduğunda affetmezdi ama öldürmeyi dönüştürmeye tercih ederlerdi. Warg Konseyi doğuştan warglardan oluşuyordu ve eğer istedikleri olsaydı, ikinci sınıf vatandaş olarak gördükleri dönüşmüş wargların dünyasını yok ederlerdi.

O gecedan önce Luc, Konsey'in dikkatini çekmemek için ortalıkta görünmüyordu. İnsanlığının büyük bir kısmını korumuş, insanlar arasında yaşıyor ve her dolunayda kendini kilitleyerek doğru olanı yapıyordu.

Sonra avcılar saldırdı. Evine ve Ula ile çiftleşmek üzere oldukları kilitli hücrelerine girmişlerdi. Onu öldürmüşler ve kaçmayı başaramadan kendisini de ağır yaralamışlardı. O gece anılarında ve kâbuslarında çığlık çığlığa yankılanıyordu.

Gölgelerde kalarak ve park etmiş arabaların arkasına saklanarak ne kadar uzun ya da ne kadar uzağa koştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama adrenalini bitip tekrar solmaya başladığında, bilmediği bir bölgedeydi, şehrin kenarında ve banliyö mahallesinin oldukça dışında yakalanmıştı.

Ateş her nefeste ciğerlerini yaktı ve midesinde bulantı başladı.

Ula.

Boğazından bir çığlık koptu ve karanlığın içinde bir uluma olarak cınladı. İki ayağının üzerine kalkarak zihnini açtı ve en yakın Harrowgate'i aradı. Kuzeyde. Birkaç blok ötede. Çok uzaktı ama tek umuduydu.

Artık gizlenme zahmetine girmeden oraya doğru koşmaya başladı. Sadece içgüdüleriyle hareket ederek bir köşeyi döndü ve bir kadına çarptı. Kadın öfke ve acı kokuyordu ve bu kokular anında buz gibi bir dehşete dönüştü. Bu duygular kendisiyle aynı olanlarla çarpışarak büyük bir patlamayla yoğunlaştı.

Kontrolden çıkmış açlık, bir şeyleri parçalara ayırma ihtiyacı, onun üzerinde yükselirken titremesine neden oldu.

"Koş, Kırmızı Başlıklı Kız."

Canavar formunda, sözleri bir hırıltı olarak çıktı ve kadın lanet bir B filmi korku oyuncusu gibi çığlık attı. Avcılar duyacaktı. Panik, insanlığından geriye kalan azıcık şeyi de erozyona uğrattı ve dişlerini kadının omzuyla boynu arasındaki yumuşak noktaya geçirerek saldırdı. Kadın adamın göğsüne vurdu, adam onu fareyle boğuşan bir teriyer gibi sarsarken nafile bir savunmayla çılgınca tekmeledi.

"Bu taraftan!"

Bir avcının sesi onu öldürücü öfkesinden kurtardı. Kadın inledi ve adamın çenesinden sarktı. Uzaklardan gelen ayak sesleri çevredeki binalardan yankılanıyordu.

Başını savurarak kadının baygın bedenini bir çöp konteynirinin arkasına fırlattı ve Harrowgate'e ulaşmak için çılgınca bir çabayla ışık direklerine ve sokak tabelalarına çarparak kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladı. Hastaneye.

UG'ye ulaşmayı başarmış ve Eidolon hayatını kurtarmıştı. Ama insanlığından geriye kalanlar, avcıların açtığı derin yaralar yüzünden kan kaybetmişti.

Onu.

Sonunda her zaman korktuğu canavara dönüşmüştü ama bir gram bile umursamazlık gösteremiyordu. Wraith'in verdiği sözü yerine getirmesi an meselesiydi, Luc'un masum insanları avlamamasını sağlayacak olan sözü.

"Neden umursuyorsun ki?" Luc, Shade'e sordu. "O senin eşin değil." "Evet, öyle."

"İşaretli değil." Shade'in boğazında eş işareti vardı ama dişinin kolları çıplaktı.

"Bunun farkındayım warg."

Luc omuz silkti. "Her neyse. Sadece onu benden uzak tut. İlk Hakları talep etmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Shade'in gözleri kıpkırmızı oldu ve kollarındaki dişi dişlerini gösterdi. "Yapamazsın," diye hırladı.

"Dene beni."

"Onlara sahip çıkacak kadar uzun yaşayamazsın," diye tükürdü Shade.

"Ve sen de beni öldürdükten sonra fazla yaşamayacaktın," diye karşılık verdi Luc. "Bu doğru değil mi, Doktor?"

Eidolon bir süre Adalet Dağıtıcısı olarak görev yapmış ve iblis yasalarını korumuştur. Warg yasası, herhangi bir warg'ın bir başkasını doğurduktan sonraki ilk yıl içinde *therionidrysi'sini* isteyerek ya da istemeyerek eş olarak kabul edebileceğini ya da herhangi bir sonuç olmaksızın onu öldürebileceğini belirtiyordu. Shade, Luc'un İlk Haklar'ı talep etmesini engellemek için onu öldürseydi, iblis yasası ceza olarak Shade'in ölümünü gerektirecekti.

"Kimse kimseyi öldürmüyor," dedi Eidolon. "Shade, Runa'yı bir hasta odasına götür. Luc, eve git ve serinle." Yakındaki bir hemşireye döndü. "Sen. Kynan'a çağrı at. Bu hastane parçalanıyor ve bu artık sona eriyor."

Roag, kardeşi katil orospu eşini koridorda taşırken Shade'i belli bir mesafeden takip etti.

İntikamını alacağım, sevgilim Sheryen.

Runa'ya ulaşmışken onu öldürme arzusuyla titriyordu ama bunu akıllıca yapmalı ve intikamını dikkatli bir şekilde zamanlamalıydı. Her şey yolunda giderse, kardeşlerini ve fahişeyi aynı anda öldürebilirdi. Gerçi belki de sırf lanet devreye girsin diye Gölge'nin yaşamasına izin verecekti. Runa'nın yavaşça ve acı çekerek ölmesini izlemek kesinlikle lanetin en kötü etkilerini ortaya çıkaracaktı ve o zaman sonsuza dek kafasında bu anılarla yaşayacaktı.

Bu düşünce onu güldürdü. Shade adımlarını bozmadı ama omzunun üzerinden baktı ve Roag bir an için nefesini tuttu. Erkek bir Croucher, çirkin, insan boyutlarında bir iblis şeklini almıştı. Bir hastaymış gibi davranıyordu, bu da acil serviste Luc ve Runa arasındaki ilginç yüzleşmeye tanık olmasını sağlıyordu ve Roag, Shade'in onu tanımayacağını bilse de korkusu hâlâ onu felç ediyordu. Sonunda intikamını almaya çok yaklaşmıştı ve bunu şimdi mahvedemezdi.

Shade bir köşeyi döndü ve Roag yeniden nefes aldı. Laboratuvara ve Eidolon'un nadir iksirlerini ve eserlerini sakladığı özel depoya gitmesi gerekiyordu. Ağabeyinin büyüğü ve efsanevi nesnelerden oluşan koleksiyonu oldukça genişti ve Roag onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama önce o bölgeye girebilmek için güvenilir bir personelin kılığına girmesi gerekiyordu. Ölümü kardeşleri için büyük bir darbe olacak biri.

Aceyleyle acil servise geri döndü, Luc sürgülü kapılardan ambulans bölümüne doğru ilerliyordu. Luc sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyordu, kibri sadece Wraith'inkini açıyordu. Huysuz warg'ı alt etmek büyük bir zevk olacaktı.

Roag perdeli bir odaya girdi ve daha önce hiç almadığı bir formu aldı; Shade'in. Hızla acil servisten çıktı ve Luc'u iki ambulandan birinden eşyalarını toplarken buldu.

"Eve mi gidiyorsun?"

Luc taksinin sürücü tarafında durduğu yerden başını kaldırdı, bakışları temkinliydi. "E'nin bana biraz izin almamı söylediğini duydun. Neden?"

Roag omuz silkti. "Sadece Runa'nın yakınına gitmediğinden emin olmak istedim."

"Seninle dalga geçiyordum, Sem. İlk Haklar süresi dolana kadar buradan gidiyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye mırıldandı Roag. "Ben gidip teçhizattan bir şeyler alacağım."

Roag ambulansın kutu bölümüne atladı ve ilaç kutusunu kaptı. Luc'ü öldürmek için ilaçlardan ne kadarına ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama hepsini en büyük şırıngada birleştirirse en azından adamı bayıltıp boynunu kırabileceğini düşündü. Warg'ın karşısına sigortası olmadan çıkmasına imkân yoktu.

Tam kutuyu yerine yerleştirdiği sırada Luc kamyonu tırmandı. Roag şırıngayı yanına sakladı. Luc'ü araçtan çıkarması gerekiyordu. Haven büyüü ambulansların içini koruyordu ama park yeri korumasızdı.

"Ne yapıyorsun?" Luc'un bakışları ilaç kutusundan Roag'ın yüzüne kaydı. "Envanteri çoktan yaptım."

Roag gözlerini devirdi. Bu bokun envanterini mi çıkarmışlar? Kardeşleri çok tutucuydu.

"Burası benim hastanem. Ne istersem onu yaparım, bokböceği," dedi Roag en alaycı, kibirli Gölge sesiyle. Luc arka çıkışı kapatıyordu, bu yüzden Roag

Luc'ün de onu takip edeceğini umarak yan kapıdan geçti. Aşağı inerken sert bir düşüş numarası yaptı. "Ah, lanet olsun. Luc! Sanırım bacağımı kırdım!"

Luc ambulansın yan tarafına geldi. "Seni orada bırakmalıyım," dedi ama Roag'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Kıpırdama, Sem."

Roag olay yerine gitti. Tanık yok. Luc elini Roag'ın bacağına koyduğunda, Roag saldırdı. Şırıngayı Luc'un karnının derinliklerine gömdü ve pistonu aşağı doğru itti.

Luc kükredi ve Roag'u ambulansın yan tarafına çarptı. Çarpmanın etkisiyle Roag, Shade'in formundan çıktı ama o zamana kadar bunun bir önemi kalmamıştı. Luc dizlerinin üzerine çökmüş, hırıltılar çıkarıyordu. Warg'ın gözlerinde şaşkınlık parladı, ardından garip bir sakinlik geldi. Eğer daha iyisini bilmeseydi, Roag Luc'un ölmek istediğini düşünürdü.

Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Luc yavaşça yere yığıldı, göğsü her çırpınışında tıkırdıyordu. Ölüm çingirakları. Güzel bir sestti ve Roag'ın Runa'dan duymak için sabırsızlandığı bir sestti.

Luc seğirdi, bir nefes verdi ve daha fazla hareket etmedi. Roag nabzını yokladı... vardı ama zayıftı. Luc beş dakika daha dayanamazdı.

Roag elinden geldiğince çabuk Luc'ün ağır kıcını ambulansın arkasına sürükledi. Ardından, isim vermeden yetkililere haber verecek, Shade'in Luc'u İlk Haklar'ı engellemek için öldürdüğünü söyleyecek ve Shade'i yakaladıklarında Runa korumasız kalacaktı.

"Luc?" Kadın sesi otoparkın içinden süzülüyordu.

Roag Luc'un şekline büründü ve ambulanstan dışarı fırladı. "Öyle mi?"

Biri erkek biri kadın iki sağlık görevlisi ona doğru yaklaştı. Kulübenin kapısını kapatarak Luc'u içerde gizledi.

"Sup eve gitmeniz gerektiğini söyledi. Bugün nöbetçi olacağız."

Roag şansına lanet ederek araca baktı. Yine de kartlarını doğru oynarsa Luc'un formunu uzun süre korumasına gerek kalmayacaktı. Sadece laboratuara girip Wraith'in kafasına bir öneri yerleştirecek kadar.

Gülümseyerek sağlık görevlilerinin yanından geçti. "Sorun değil. Ben gidiyorum."

Gölge, Runa'yı özel bir hasta odasına götürüp yavaşça yatağa yatırırken ona tek kelime etmedi. Hastanenin geri kalanını aydınlatan ürkütücü kırmızı ışıklar odayı lal rengine boyamış, Shade'in zaten tekinsiz ve yoğun olan yüz hatlarında keskin gölgeler yaratmıştı ama bakışları sıcaktı.

"Teşekkür ederim." Yardımları için minnettardı; başı o kadar kötü zonkluyordu ki odaya kendi ayaklarıyla yürüyebileceğinden şüpheliydi. Ayrıca, Shade'in güçlü kollarına sarılmak iyi hissettirmişti. "Ama hastanenin şiddeti önleyen bir büyü altında olduğundan bahsetmiş olabilirsiniz."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydım," diye mırıldandı ama parmaklarının onunkiler üzerindeki nazik dokunuşu sert sözlerini yalanlıyordu.

"Seni kendi hastanende küçük düşürdüğüm için özür dilerim." Bakışlarını kaçırdı ama duvarları kaplayan kafataslarına bakmak onu pek de rahatlatmadı.

"Güven bana," dedi parmağıyla yüzünü kendisine doğru çevirerek. "Beni burada küçük düşürmek için bundan çok daha fazlası gerekir."

Onun anlayışına minnettar olarak iç çekti. "Sadece bana saldıran adamı uzun zamandır arıyordum ve onu hissettim ve kendimi durduramadım."

Shade'in çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki kemiğin patladığını duydu. "Onu hâlâ hissedebiliyor musun?"

"Evet." Kötülüğün yağlı lekesi hâlâ teninde parlıyordu. Şu anda Shade'in şelalesinin altında bir saat geçirmek için her şeyini verebilirdi.

Shade yatağının yanındaki sandalyeye çöktü ve "*Onu* hissedebiliyorsun ama beni değil" diye mırıldandı.

"Onu sadece çok yakınımdayken hissedebiliyorum. Şimdi olduğu gibi." Başına saplanan ağrıdan irkilerek doğruldu. "Gerçekten iddia etmez-"

"Hayır!" Shade ayağa fırladı. "Sana yemin ederim, İlk Haklar'ı talep etmeyecek."

Kurtadamları araştırırken İlk Haklar'ı öğrenmişti ama efendisini bulduğunda onu öldürmeye niyetli olduğu için bu geleneğin gerçek bir tehdit olduğunu düşünmemişti. "Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim. Beni öldürmesi mi, yoksa ..."

"Bunu düşünme." Shade iki adımda ona doğru ilerledi ve onu ayağa kaldırıp kollarına aldı. "Yıl yakında dolacak ve Luc senin üzerinde hak iddia edemeyecek."

"Peki kim yapacak?" diye fısıldadı.

"Oh, Runa..." Kalbi kulağının dibinde gümbürdeyerek onu rahatlattı. Derin bir nefes aldı ve sessiz anın tadını çıkararak gözlerini kapattı.

Uzun bir süre bu şekilde durdular, sonunda damarlarında dolaşan kötücül çamur eriyip gidene kadar. Rahatlamış bir halde Shade'in üzerine yığıldı. "Gitmiş. Şu kapılardan birinden çıkmış olmalı."

"Biz de gitmeliyiz."

"Mağaraya geri mi dönelim?" Adam başını sallayıp geri çekilince, kadın başını salladı. "Sana hayatımın geri kalanını tutsağın olarak geçirmek istemediğimi söyledim."

"Ne istediğinin bir önemi yok."

Lanet olsun ona. "Bir dakika önce nasıl bu kadar şefkatli ve koruyucu olabiliyorsun, sonra da tam bir pislik olabiliyorsun?"

"Roag hastanenin içindeydi, Runa. Bize yapabileceğini göstermek için hemşirelerimizden birini öldürdü. Seni güvenli bir yerde tutmalıyım."

Roag'un bu binada olduğu haberi onu sendeletti. Shade'in kolu onu sabitlemek için uzandı. "Sorun yok. Sana sahibim."

Adamın başparmağı dalgınca kızın kolunu ovuşturdu; kolunda eşinin izleri olmalıydı. Kadın adamın elinden kurtuldu ve adam onu tekrar yakalamaya çalışmadı. "Bunun benim işaretli olmamamla bir ilgisi var, değil mi?" Adamın yüzünde beliren suçluluk duygusu şüphesini doğruladı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Bağ her iki yönde de çalışmıyor. Bu yüzden beni yakınında tutuyorsun. Bu yüzden beni mağaranda esir tutuyorsun. Seni terk edeceğimden korkuyorsun."

Eldivenli elleri titremeye başladı. Onları iki yanında sıktı. "Bunun için her türlü sebebin var."

"Yaparsam ne olur?"

"Günde birkaç kez sekse ihtiyacım olduğunu biliyorsun ve şimdi bunu sadece senden alabiliyorum. Beni terk edersen, seni avlamak zorunda kalırım ve herhangi bir nedenle sana ulaşamazsam, birkaç gün içinde delirir ve ölürüm."

Şaşkın bir nefes çekti. "Oh."

"Evet. Türümün çok azının eş edinmesinin bir nedeni var." Ayrıntılı bir şekilde açıkladı ve Tanrım, onu yanında tutmaya kararlı olmasına şaşmamalı.

Bu durum onun için korkunç olmalı. Koşullar tersine dönseydi, kendisinin onun yarısı kadar iyi başa çıkabileceğini sanmıyordu. Roag'ın zindanında uyandığı andan itibaren, onu korumak için kendi korkularını bir kenara bırakmış ve daha sonra, bağlandıktan sonra, onu korumaya devam etmiş, daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissetmesini sağlamıştı. Ona sert davranmıştı, evet, ama aynı zamanda ona iltifat etmiş ve onu cesaretlendirmiş, kendine inanması ve risk alması için ona cesaret vermişti.

Kurt adam olduğundan beri ilk kez kendini bir yabancı, bir ucube gibi hissetmiyordu. Shade'in dünyası zaman zaman ne kadar tuhaf olsa da

ait.

Uzanarak adamın yanağını avuçladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sana yemin ederim, seni terk etmeyeceğim. Ve ihtiyacın olan hiçbir şeyi senden esirgemeyeceğim." Ona bağlı olmadığını ve onu terk ederse başına bir şey gelmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı ama ölmesine de izin veremezdi.

Verdiği sözün onu neden mutsuz etmesi gerektiğini bilmiyordu ama belli ki yanlış bir şey söylemişti. Çenesi gerildi, boğazı zorlukla yutkunmaya çalıştı ve sesi dumanı tüten bir espresso makinesinin sert takırtısına dönüştü. "Kutsal olmayan her şey aşkına, *kes şunu*. Bu kadar iyi davranmayı bırak. Benden nefret etmelisin."

"Senden nefret mi ediyor?" diye sordu kuşkuyla. "Tanrım, Shade. Seni seviyorum." Bu itiraf karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Shade bembeyaz kesildi ve zayıf bir "Seni en başından beri seviyorum," cümlesini ekleyerek durumu daha da kötüleştirdi.

"Roag'ın zindanındayken... benden üstün olduğunu söylemiştin."

Söylemişti, hatta o zaman buna inanmıştı. Ama annesinin, babasının başka bir ilişkisini her öğrendiğinde söylediği mantra şimdi anlamlıydı. *Sevdiğin birinden gerçekten nefret edemezsin. Sadece incitebilirsin.*

"Yalan söyledim, seni koca serseri," dedi usulca. "Kendime. Sana. Ama gerçek şu ki, seni seviyorum." Derin, titrek bir nefes aldı. "Tanrı yardımcım olsun."

Dehşet, bir hayaletin alay etmesi gibi Shade'e fısıldadı. Dönerek uzaklaştı, aralarına birkaç metre mesafe koydu ama şu anda yeterli değildi. Birkaç mil bile yeterli olmazdı. "Öyle söyleme. Aklından bile geçirme."

"Bu doğru." Kadının eli adamın omzuna indi ve adam tıslayarak kadının elinden kurtuldu.

"Kahretsin, Runa." Sesindeki titremeye lanet okudu ve bunun için kendinden nefret etti. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

"Ben mi? Zor mu? Benden istediğın her şeyi yaptım. Zor olan sensin. Beni önemsiyorsun ve sakın bunu inkâr etmeye kalkma."

İstiyordu ama kadın yalan söylediğini anlıyordu. Vücudu da biliyordu. Baş dönmesi geri gelmişti ve kaslarının sulandığını hissedebiliyordu. Eldivenlerini çıkarırsa, ellerinin şeffaflık içinde parıldadığını görecekti. Ona o kadar aşık oluyordu ki kalbi acıyordu. Yakında atmayı bırakacak olan kalbi çünkü lanet onu gölgeye çevirecekti. Kalıcı olarak.

"Eee?"

"Peki ne?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Sen imkansızsın."

Adam ona doğru yürüdü ve ayakta durduğu için kızın hakkını verdi. Göğüsleri birbirine değecek kadar yakın durdu. "Daha önce bana doğruyu mu söylüyordun? Seni hemen şimdi, burada, herkesin içeri girebileceği bir yerde götürmek istesem beni reddeder miydin? Kızgın olduğun için mi?"

Çenesini kaldırdı. "Hayır."

Tanrım, onun ruhu onu heyecanlandırdı. Ona meydan okuyordu. Lanet olsun, her şekilde onun olduğundan emin olmanın bir yolunu bulmasını istiyordu. Bir elini onun saçlarına doladı ve ağzını onunkine doğru indirirken onu tuttu. Dudaklarının onunkilere değdiği ilk anda damarlarında bir elektrik kıvılcımı çaktı. Dili ağzının kenarını okşamak için dışarı kaydıığında, kıvılcım o kadar hızlı tutuştu ki vücudu alev aldı.

Runa hiç uğraşmadan onu çılgına çevirmişti. Kontrolü tekrar ele almanın zamanı gelmişti. Kaba bir şekilde başını geriye çekti, böylece hareket edemedi, onu kızdırırken ağzının merhametine kaldı. Minik, yumuşak öpücükler ve ısırıklar onu inletti.

Sonunda, iyice hazır olduğunda fısıldadı, "Benim için aç. Şimdi."

"Hayır."

Dondu kaldı. "Beni inkar etmeyeceğini söylemiştin."

"Ama beni kontrol etmene izin vermeye devam edeceğimi söylemedim." Öpücükle şişmiş ağzının bir köşesi muzip bir sırıtışla kalktı. "Ve senin yaptığın da bu. Beni parmağında oynattığını kanıtlamak istiyorsun. Canın cehenneme. Seni seksten mahrum etmeyeceğim. İstiyorsan, yapabilirsin. Ama diğer küçük kontrol oyunlarını? Onları reddedeceğim ve seninle her adımda savaşacağım."

Kızgınlık kanını kaynatsa da eğlence onu gülümsetti. Eğer Runa hâlâ bir yıl önce çıktığı Runa olsaydı, onu nazik bir el ile dizginleyebilir, lanet hakkında endişelenmeden seks için bir çıkış noktasından biraz daha fazlası olarak tutabilirdi. Ama dönüştüğü bu küçük ateş topu, sert bir elden daha azıyla başa çıkılamayacak kadar sıcaktı. Sert bir el ve yeni bir yaklaşım açısı.

Çünkü onu öldürmeyecekti ve bunu düşündüğünde, bunu en başından beri bildiğini fark etti. Onun yüzünden ölmeyecekti. Laneti kendi üzerine çekmişti ve Runa onun günahlarının bedelini ödemek zorunda kalmayacaktı.

Shade ödeyecekti. Ya kendini öldürecekti ya da ölümden daha kötü bir kadere boyun eğecekti. Ama her iki durumda da Roag'u yanında götürecekti.

On beş

Kynan hastanenin idari kanadına yaklaşırken müdürün odasına çağrıldığı anı hatırladı. Eidolon ona huzuruna çıkmasını emretmişti ve Ky bağışsıklarının düğümlendiğini hissetmişti.

Eidolon'un ofisinin kapısı açıktı ve içeride doktor masasında oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Wraith köşede durmuş, mavi gözleri buz tutmuştu.

Bu iyi olamaz.

"Kapıyı kapat." Eidolon'un emri Wraith'in bakışları kadar soğuktu. "Ve sonra bana Arik Wagner'i nereden tanıdığını söyle."

Kynan sesini bulamadan önce yutkunmak zorunda kaldı. "Onu ordu günlerimden tanıyorum."

"Bana elini ver."

Bu nereye gidiyordu? Kynan merak etti ama itaatsizlik etmek aklına gelmedi. Eidolon Ky'nin bileğini tuttu ve parmaklarını nabzına bastırdı. "Sana gerçeği söyleyeceğim. Eğer yaptığın buysa, yalan dedektörünü oynamana gerek yok."

"Öyle," dedi Eidolon ve nedense bu söz canını yaktı. "Şimdi bana hastaneyi nereden bildiğini söyle."

Oh, adamım. Kynan'ın kalp atışları bir yarış arabası motoru gibi hızlandı. Yanlış bir şey yapmamıştı ama Aegis'te geçirdiği süre boyunca yaptıkları şimdi büyük bir ihanet gibi geliyordu.

"Geçen yıl Tayla bana her şeyi anlattığında ona UG'den bahsetmiştim. Ama ben burada çalışmaya başlamadan önceydi."

"Başka kim biliyor?" Kynan cevap vermeyince, Eidolon onun bileğini sıktı. "*Başka kim biliyor?*"

"Buna cevap veremem."

Eidolon'un gözleri kızgın altın rengiyle parlıyordu. "Buna cevap versen iyi edersin. Hastaneyi korumak zorundayım."

"Endişelenecek bir şey yok."

"O zaman ordu neden Arik'in kız kardeşini seni bulması

için gönderdi?" İyi değil. "Bir kız kardeşi olduğunu

bilmiyordum."

"Öyle," dedi Wraith. "Ve o sadece Shade'in yeni eşı oluyor."

Dünya küçük amına koyayım. Küçük lanet olası ordu. Kahretsin, peşinden birini göndermelerine şaşımamalıydı. Artık aktif görevde olmamasına rağmen, UG'de çalışmaya başlayana kadar onlarla bilgi paylaşmıştı. Ondan sonra Aegis ve R-XR ile bağlarını tamamen koparmıştı. Tayla'nın ihtiyacı olduğunda ona yardım etti ama mümkün olduğunca Aegis'ten uzak durdu. Çok fazla anısı vardı ve artık diğer taraf için oynadığının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Eğer ordu onun düşmanla çalıştığını öğrenirse, kışına tekmeı basar ve onu hapse atarlardı -ya da daha kötüsü- Tanrı bilir ne kadar süre hapiste tutarlardı.

"Lütfen, Kynan." Eidolon'un sesi Ky'nin şimdiye kadar duymadığı kadar yalvarmaya yakındı. "Soruya cevap ver."

"Yapamam."

Wraith hamle yaptı ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Kynan göğsüne dolanan bir kolla Wraith'in bedenine geri çekildi ve kafatasının tabanına acı verici bir şekilde sertçe itilen bir parmakla felç oldu.

"Tam da senden hoşlanmaya başlamıştım, insan," diye mırıldandı Wraith onun kulağına. "Umarım bu hastaneyi tehlikeye atacak bir şey yapmamışsındır." İblis devam ederken sesi alçak ve sertti. "Bakalım o küçük insan zihninde neler varmış, tamam mı?"

Muhafızlar psişik saldırılara karşı koymalarına yardımcı olması için büyülü mücevherler takarlardı ama Kynan yüzüğünü aylar önce atmıştı. Yine de temel kalkan tekniklerini öğrenmişti ve düşüncelerinin etrafına hızla bariyerler yerleştirdi.

Wraith güldü. "Onları yıpratamayacağımı mı sanıyorsun?"

Birdenbire Ky bir kumsaldaydı. Uzakta ona doğru yürüyen bir kadın figürü dışında yalnızdı. Lori'nin eskiden giydiğı türden, diz hizasında, pembe bir güneş elbisesi giymişti. Kadın ona doğru yürürken içinde bir özlem duygusu belirdi.

yaklaştı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Karısına çok benziyordu. Gülümsedi.

Lori'nin gülümsemesi.

Bu Wraith'in işiydi. Bunu biliyordu ama "Lori?" diye solumaktan kendini alamadı.

Koşarak aradaki mesafeyi kapattı ve kendini onun kollarına attı. Çarpma ve şok onu yere düşürdü ve onu da beraberinde götürdü.

"Sen öldün," dedi. "Bu saçmalık. Wraith, kes şunu."

"şşş." Dudaklarına bir parmağını dokundurarak onu susturdu. "Bana Arik'ten bahset."

Başını iki yana salladı. Zihni bulanıklaşıyor, anıları bulanıklaşıyordu. Bariyerleri kayıyordu.

"Kynan? Anlat bana."

"Arik, Raider-X Alayı'nın bir parçası. Ordu paranormal bölümü." Hay sikeyim. Az önce bunu mu söyledi?

"Evet, söyledin." Yavaşça sevişmek istediğinde yaptığı gibi onun boynuna sokuldu. "Onlara iblis hastanesinden bahsettin mi?"

Uzun ve yavaş bir nefes aldı ama bu, içinde hissettiği yanlışlık duygusunu hafifletmeye yetmedi. Wraith... bekle... Wraith kimdi?

"Söyle bana aşkım," diye fısıldadı.

"Evet, onlara söyledim. Ama nerede olduğunu değil." Yerini ğrendiğinde artık R-XR ile temas halinde değildi.

"Onlara anlatmalısın."

"Asla."

"Seni özledim Ky. Her şey için çok üzgünüm." Elleri adamın karın kaslarından aşağı kayarak parmakları adamın bel kemerine ulaştı. Onun üzerine tırmandı ve Gem'in yaptığı gibi kendini ona sürttü.

Gem çok ateşliydi, çok ...

"Ky, lütfen. Sev beni."

"Seni çok sevdim, Lori." Belini kavradı, sırt üstü dönmesi için onu çevirdi ve ellerini kabaca başının üzerine çekti. Onun saçmalıklarına bir daha kanmayacaktı. "Ta ki sen bana ihanet edip beni bir kenara atana kadar," diye homurdandı.

Kalçalarını kaldırarak onu tahrik etmeye çalıştı. İşe yaramıyordu. "Bana iblis hastanesinden bahset. Bana R-XR'a hangi bilgileri verdiğini anlat."

Kaşlarını çattı. "Seni Wraith'le yakaladığım gecedan beri onlarla temas kurmadım."

Wraith! Seni orospu çocuğu!

Birdenbire Eidolon'un ofisinde duruyordu, kalbi küt küt atıyordu. "Lanet olsun sana," diye fısıldadı. "Lanet olsun *sana*."

İblisten uzaklaşmak için hamle yaptı ama bacakları onu taşıyamayacak kadar lastik gibiydi ve kendini Eidolon'un masasında yakalamak zorunda kaldı. Gözlerini kapatarak orada durdu, kamburlaştı, umutsuzca kendini tamamen bu dünyaya geri getirmeye çalıştı. Lori'nin görüntüleri yanlış olsalar bile çok gerçkti. Ama bir şey yanlış değildi - sürpriz olsa bile.

Seni çok sevdim, Lori. Ta ki sen bana ihanet edene

kadar... Ta ki. Lanet olsun, artık onu sevmiyordu,

değil mi?

Wraith, Eidolon'a Kynan'ın kafasının içinde olup biten her şeyi anlatırken şaşkınlığı ve mide bulantısıyla boğuştu.

"Buna başvurmak zorunda kaldığımız için üzgünüm Kynan," dedi Eidolon. "Ama bize söylemediğin şeyi bilmemiz gerekiyordu. Bizimle uğraşmadıkları sürece R-XR bizim sırrımız olacak. Söz veriyorum."

Kynan başını salladı ama gözlerini açmadı. Anlamıştı, konuşmazsa neden ondan bilgi almak zorunda kaldıklarını biliyordu. Benzer bir durumda o da aynı şeyi yapardı. Aegis'i korumak adına daha da kötüsünü yapmıştı.

"Ky, biraz izne ihtiyacın varsa, istediğin kadar izin alabilirsin." Eidolon onu Wraith ile yalnız bırakarak gitti.

"İyi misin, dostum?"

Kynan dönüp Wraith'e ters ters bakarken oda biraz döndü. "Cehenneme kadar yolun var."

"Neden bana kızgınsın da E'ye kızgın değilsin?"

"Çünkü buranın, bu personelin sorumlusu o. Hastanesini koruyor. Ama sen..." *Sen benim arkadaşımsın.*

Tanrım, gerçekten böyle mi düşünüyordu? Sırf Wraith ona dişlerini geçirdi diye mi? Tamam, bundan daha fazlası vardı -aylardır spor salonunda birlikte antrenman yapıyorlardı, video oyunlarında birbirlerinin kışıklarını tekmeliyorlardı- ama bu bir arkadaşlık sayılmazdı. Aksine inandığına göre gerçekten dibe doğru gidiyor olmalıydı.

"Ben ne?"

"Bundan zevk aldın."

"Ölü karını sana karşı kullanmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Wraith sessizce sordu.

"Kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamadığımı söyleyen sendin."

Wraith sanki gücenmiş gibi gerildi. "Bu, etrafımdaki insanların acı çektiğini görmekten hoşlandığımı anlamına gelmiyor."

Kynan homurdandı. "Evet, sen gerçekten hassas bir adamsın."

"Elimden gelse acını dindirirdim, insan." Sözler o kadar yumuşak söylenmişti ki Kynan onları zar zor duydu ve sonra Wraith sanki ayakları yanıyormuş gibi uzaklaştı.

Kynan, dizleri hâlâ güçsüz olduğu ve kasları jelleştiği için beceriksizce Eidolon'un masa sandalyesine çöktü. Ne karmaşa ama. Şu anda kafasında o kadar çok şey dönüp duruyordu ki -Lori ve Gem, hastaneyle olan ilişkileri, Aegis, R-XR. Bu sorunlarla yüzleşmekten kaçınmak için işini ve alkolü kullanmıştı ama şimdi hepsi birden üzerine çöküyordu.

Bir şey açıktı; hastaneyi koruması gerekiyordu ve bunun nedeni sadece Eidolon ve kardeşlerini sevmesi değildi. Burada öğrendiği şeyler insan tıbbı için çok değerli olacaktı - tabii Eidolon'u bu bilgiyi paylaşmaya ikna edebilirse. Kynan'ın hesaplamalarına göre, insan hastalıklarının ve rahatsızlıklarının yaklaşık yüzde 10'u şeytani kökenliydi. Gem'in geçmişte bir insan hastanesinde çalışırken doğruladığı gibi, özellikle insan-şeytan çiftleşmeleri şaşırtıcı sayıda hastalığa yol açıyordu.

Arik'in kız kardeşinin Shade'e bağlanması da neyin nesiydi? Boynunun arkasını ovuşturdu ve kafasındaki karışıklığı giderirken inledi. Eğer Arik'e Kynan'ın hastanede çalıştığını söylediyse, hapı yutmuştu. R-XR peşine bütün bir ekip gönderirdi.

Arik'i araması gerekiyordu.

Bunu yaptığında, acil bir sorunu daha olacaktı. Rüyalarında ve kâbuslarında sürekli ortaya çıkan bir sorun.

Mücevher.

Şaşırtıcı bir şekilde, Gölge Runa'nın ona nasıl karşı koyduğu hakkında hiçbir şey söylemedi. Aslında, Runa'nın bundan hoşlandığına dair belirgin bir izlenim edinmişti.

Güzeldi. Çünkü bundan çok daha fazlasını görecekti. Her zaman biraz çekingen olduğunu biliyordu ve bununla yüzleşebilirdi, bir paspas. Ama kurt adam tarafından ısırılma olayı onu biraz sertleştirmişti ve Roag'ın zindanından sağ çıkmanın da bir zararı olmamıştı. Bir de Shade'in onu kızdırmanın bir yolunu bulduğu gerçeği vardı ve şimdi onun kendisine ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu

...

Hastanenin karanlık koridorlarında yürürken utanç yüzüne biraz sıcaklık kattı. Bir Seminus iblisiyle olan ilişkisinde tüm gücün kadınlarda olduğunu söylemiş olması, bu gücü kötüye kullanması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Yine nereye gidiyorduk?" Koridor boyunca uzanan garip kanalizasyonları inceledi ve ne işe yaradıklarını merak etti.

"Ofisime. Yeni sağlık görevlisi programını yayınlamam gerekiyor." Ona yan gözle baktı. "Ona dokunma."

Elini önünde durduğu çirkin heykelden çekti. "Neden?" Çok güzeldi... siyah ve altın damarlarla kaplı pürüzsüz beyaz mermer.

"Isırıyor."

Shade geri sıçrarken koridorda ilerlemeye devam etti. Gargoyle'un ağzının bir köşesinin hafifçe yukarı kalktığına yemin etti.

"Hastaneniz tüyler ürpertici," diye mırıldandı aceleyle yetişmeye çalışırken.

Ürkütücüydü ama en azından insan hastaneleri gibi kokmuyordu; daha hafif ama çok daha rahatsız edici olan hastalık ve ölüm kokusunun üzerine serpiştirilmiş baskın dezenfektan kokusu. Kokuyu düşünmek bile ürpermesine neden oluyor, ölmek üzere makinelere bağlı yatan annesinin iç burkan anılarını geri getiriyordu. Yıllar sonra aynı hastanede yatan babasını da.

"Ee... ne zamandır sağlık görevlisisin?" diye sordu, kısmen hastanelerden nefret etme nedenlerini aklından çıkarmak için, kısmen de gerçekten merak ettiği için.

"Kırk yıldan biraz fazla oldu. En son teknoloji ve teknikleri yakalamak için her on yılda bir insani yardım programlarından geçiyorum."

"Bu adanmışlıktır." İki başlı, devasa bir şeyin geçmesine izin vermek için onun arkasına geçti. "Peki neden sağlık görevlisi oldun?"

İçini çekerek onunla dalga geçtiğini belli etti. "İrkımın yetenekleri baştan çıkarma ve üremeye yardımcı olmak içindir, ancak aynı zamanda iyileştirme için de kullanılabilirler. Kardeşlerimle birlikte hastaneyi kurduğumuzda, doktor olmak için okulda bir ton zaman harcamayı tercih etmediğime karar verdim." Omuz silkti. "Ayrıca, paramedik hastaları almamı ve bırakmamı sağlıyor. E'nin yaptığı gibi etrafta dolaşıp onlarla ilgilenmem gerekmiyor."

"Bağlanmak zorunda değilsin." "Bu da

bir bakış açısı."

Shade'e bakmanın *tek* yolunun bu olduğunu düşündü.

Bir köşeyi döndüler ve neredeyse içinde bir tür kanatlı iblis bulunan demir bir kafese çarpıyordu. Zalim, keskin gagası ve hain siyah pençeleri ona beslenmesi hakkında bilmek istediğinden fazlasını söylüyordu. Tısladı ve kanatlarından birini çırpıtı; diğeri alçıya alınmıştı.

"Bu şey de ne böyle?" diye sordu kafesin etrafından dikkatlice dolanırken.

"Akbabanın iblis karşılığı gibi bir şey." "Bir iblis

veterinerinde falan olması gerekmiyor mu?"

Adamın kafesin yanında durmasını ve dikenli tüylerini okşamak için bir elini içeri sokmasını hayretle izledi. O şey tiz bir cıvıltı sesi çıkardı.

"Evet, ama tahmin edebileceğiniz gibi iblis veterinerleri nadirdir ve çoğu üst tarafta, insan veteriner kliniklerinde çalışır. Birisi bu yarattığı getirdi ve E birkaç seçkin tür dışında bakım için hiçbir şeyi geri çevirmez. Skulk'un getirdiği bir köpeği bile tedavi etti."

Ağzını hüznölü bir gülümseme kapladı. Ona doğru uzandı, elini kendi elinin içine aldı. Onu rahatlatmayı umuyordu ama adam gerildi ve bir iç çekişle elini çekti. "Peki," dedi konuyu değıştirmek için, "sağlık görevlilerinin çoğu senin gibi mi?"

Kanatlı şeye bazı tıklama sesleri çıkardı ve o da pullu kafasını eline sürttü. "Ne? Antisosyal mi?"

"Evet. Yani Luc'un da bir sağlık görevlisi olduğunu fark ettim ve bana Bay Parti Hayvanı gibi gelmedi."

Adamın içinden fıskıran öfke, lanetiyle aynı anda kadına çarpan bir ısı dalgasıydı. "Seni incittiği için onun bağırsaklarını deşmek istiyorum."

"Yani bu bir evet mi?"

"Hayır." Adam tekrar koridorda ilerlemeye başladı ve kadın ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Birçok acil tıp teknisyeni ve sağlık görevlisi bu işi seçiyor çünkü adrenalın patlaması yaşıyorlar. Bir çağrıya gittiğinizde neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Öfkeli bir savaşın içine giriyor olabilirsiniz. Skulk severdi-" Sözü nü yarıda kesti, yumrukları sıkılmıştı.

"Keşke onunla tanışabilseydim," dedi usulca.

Durdu ve ona doğru döndü. "Neden?" Sorusunda kötü niyet yoktu. Sadece merak.

"Çünkü onu sevdin ve anladığım kadarıyla bu çok sık yaptığın bir şey değil."

Gözleri yumuşarken bile ağzı gerildi. Yavaşça, çekingen bir tavırla saçlarını yüzünden geriye doğru itti, dokunuşu nazikti, teninde neredeyse bir fısıltı bile yoktu. Yine de dokunuşu sinir uçlarını harekete geçirdi.

"Cehennemin kapıları," diye mırıldandı. "Keşke..."

"Ne var, Shade?" Onun eline doğru eğildi ve sıcak tenine sokuldu. Şakacı bir şekilde avucunun topuğunu ısırđı ve adamın gözlerinin büyümesini izledi

Daha karanlık, göz kapakları aşağı inerek onu şehvetli bir niyetle izliyor.
"Ne diliyorsun?"

Aniden elini bıraktı ve koridorda yürümeye devam etmek için döndü, yürüyüşü öncekinden daha hızlı ve ağırdı. "Bir şey yok."

İmkânsız adam. Şimdiye kadar onun hakkında savaşlarını seçecek kadar çok şey biliyordu ve şu an ilk atışı yapmanın zamanı değildi, bu yüzden zorlamadı. Bunun yerine, onu ofis alanlarına açılan bir alana kadar takip etti.

Ofis kapılarının önünden geçerken, tek pencerenin koridorla ofisler arasında olduğunu fark etti; ofisler dışarıdan görünmüyordu. Düşünecek olursa, hastanenin de öyle.

"Yeraltındayız, değil mi?" diye sordu, bunu daha önce fark etmediği için birden kendini aptal gibi hissetti.

"Teknik olarak New York'ta, terk edilmiş bir otoparkın altındayız."

Huşu içinde etrafına bakındı. "İblis müteahhitleriniz gerçekten başka bir şey."

Homurdanarak onayladı ve sonra Kynan bir ofisten çıkıp Shade'e çarptığında tekrar homurdandı.

"Kynan," diye homurdandı Shade. "Konuşmamız gerek."

"Kardeşlerin zaten kışımı giydirdi, bu yüzden eğlenceden vazgeçelim, tamam mı?"

"Kynan?" Runa, bulması için gönderildiği adamla konuşmak için Gölge'nin etrafından dolaştı, en başta bu çılgın karmaşanın içinde olmasının nedeni buydu.

Kynan kaşlarını çattı. "Demek Arik'in kız kardeşisin."

Başını salladı, kendi ekibinin ve düşman kuvvetlerinin hayatta kalamadığı bir savaştan sağ çıkan bir adamla yüz yüze geldiği için biraz şaşkıındı ve

tek başına bir Fangorg şeytanını alt etmişti. Ama aynı zamanda insan ırkının bir haini miydi?

"Ordu nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyor mu?" "Evet."

Benim sayemde.

Poker suratı için ona kredi verdi. Endişelendiyse bile belli etmemişti. Sadece başını salladı ve dikkatle Shade'e baktı. "Umarım bu hastaneyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı biliyordur." Tekrar Runa'ya döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Adam uzaklaştı ve Shade'e "Ona inanıyor musun?" diye sormak için adamın gözden kaybolmasını bekledi.

"Evet," dedi. "Adam Eidolon'un insan versiyonu gibi. Sinir bozucu, sinir bozucu bir onur anlayışı var."

Sahte bir dehşet içinde nefesi kesildi. "Ne kadar korkunç. Muhtemelen onu öldürmelisin. Derhal."

Gözleri onunkilere kilitlendi ve bir an için onu kızdığını düşündü. Yine. Ama yavaşça ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

"Ne?"

"İçindeki kurt sana yaklaşıyor." Yüzüne renk geldi ve umursamadığını söylediği için ona yalancı dediğinde onu haklı çıkardığını fark etmiş gibi uzaklaştı.

Şimdi tek yapması gereken bunu ona itiraf ettirmektir.

On altı

Shade ofisinde çalışırken Runa'yı yanında tutmak için yanıp tutuşuyordu ama kontrol sorunları konusunda onunla yüzleştiğinde haklı çıkmıştı. Bu yüzden onu öldürmesine rağmen, Roag'ın zindanında işkence görürken masasına gelen diğer meseleleri hallederken ve sağlık görevlilerinin programını takip ederken Runa'nın yönetim alanını keşfetmesine izin verdi. Eldivenlerle yazı yazmak ciddi bir baş belasıydı ama onları çıkarmaya cesaret edemiyordu, sadece kardeşlerinin ya da Runa'nın görmesini istemediği için değil. Kendisinin de yitip gittiğini görmek istemiyordu. Her şey mutlu, mutlu, neşe, neşe içindeymiş gibi davranmak daha kolaydı.

"Dinlenme odasından içecek bir şeyler alabilir miyim?" Runa seslendi. "Git al. Yöneticiyi bırakma."

"Sana söyledim, gitmem konusunda endişelenmene gerek yok."

"Sadece dikkatli olun. Bazı personelimiz melek değil." Bu yeterince doğruydı ama esasen Roag'un hastaneye gelecek kadar cesur olduğunu bildiklerine göre, işi şansa bırakmak istemiyordu.

Onun uzaklaştığını duydu ve tekrar ayak sesleri duyduğunda, bunların ondan başka birine ait olabileceğini düşünemeyecek kadar işine dalmıştı.

Ta ki Wraith kapı aralığını doldurana kadar, vücudundan kargaşa yayılıyordu. "Eldivenlerini ıkar."

Kahretsin. "Canın cehenneme."

"Senin için çıkarmama izin verme."

Shade'in kalbi iki kez çarptı. Wraith biliyordu. En azından şüpheleniyordu. "Neden bana kıında ne olduğunu söylemiyorsun?"

Wraith tavana baktı ve Shade bunun iyi olmayacağını biliyordu. Yine de Wraith'le hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Sana bunu daha önce söylemek istemiştim. Seminus Konseyi'ne gittim. Warglarla iftleşme olup olmadığını sorduğumda ne dediler biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bana söyleyeceksin, değil mi?"

Wraith, Shade'i alışılmadık derecede ciddi bir bakışla çiviledi. "Bir tane, Shade. Felaketle sonuçlanan bir çiftleşme. Bağ tek taraflıydı. Tanıdık geldi mi? Warglar bizim türümüzle bağ kuramaz, bu yüzden kızgınlık dönemine girdiğinde başka bir warg'ı hayat arkadaşı olarak aldı ve birlikte Seminus'u öldürdüler."

"Bu konuda endişelenmiyorum," dedi Shade, ama nefes nefese kalacakmış gibi hissediyordu.

"Bu onu uyutmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

"Wraith..." Shade'in sesi alçak, gırtlaktan gelen bir

hırıltıydı. "Onu öldüreceğini söylemiştin. Zamanı

geldi."

Shade sandalyesinden fırladı ve kardeşini yere serdi. Wraith'in yumruğu Shade'in böğrüne saplandı ve orta kısmına beyaz bir acı patlaması gönderdi. Öfke ona bunu atlatacak iradeyi verdi ve yumruklar havada uçtu, derinin tende çıkardığı ses her şey kadar tatmin ediciydi. Wraith'in darbelerinden biri, yıldızlar görmesine ve kan tadı almasına neden olacak kadar sert bir şekilde ağzına geldi. Shade dirseğini aşağı doğru savurarak Wraith'i boğazından yakaladı ve Wraith o kadar hızlı oynamayı bıraktı.

Shade bir anda geriye doğru uçmaya başladı. Masa fırlatılışını ve neredeyse omurgasını da kırdı. Wraith ayağıyla Shade'in kalçasına vurdu. Acı ve öfke Shade'in üzerine kırmızı bir pus gibi çöktü ama içinde bir yerlerde Wraith'in yumruklarını çektiğini biliyordu çünkü Shade'in bacağını kolayca kırabilirdi.

Shade yuvarlandı, yumruğunu Wraith'in bileğine doladı ve onu kendine doğru sürükledi. Wraith'in eklemleri Shade'in görüşünü doldurdu ve burnuna gelen sert bir darbeden kaçınmak için tam zamanında döndü. Yine de kardeşinin yumruğu yanağını parçaladı ve yüzünde bir sürü acı oluştu. Öfkeyle kükreyen Shade, Wraith'in üzerine atladı ve karnına bir diz indirdi. Wraith homurdandı, bu büyük bir zaferdi çünkü kardeşi genellikle sessizce acı çekerti.

Elleri omuzlarını kavradı ve onu kardeşinden ayırdı. Wraith yuvarlanarak uzaklaştı, gözleri Shade'inkiler kadar altın rengindeydi ve dişleri uzamıştı.

"Kesin şunu!" Eidolon kükreyerek aralarına girdi. Shade E'yi görmezden gelip Wraith'e doğru hamle yaptı ama E onu belinden yakalayıp duvara çarptı. "Kontrol etmen gerek kardeşim." Eidolon hırladı, hırçın ve iğrenç bir sestti. "Aklından ne geçiyordu?"

"Wraith'in kafasını koparacağımı düşünüyordum!"

Eidolon onu tekrar itti. "Wraith'i dövmenin hiçbir şeye faydası yok." Shade onu dinlemiyordu. Wraith'ten bir parça istiyordu.

Wraith yaklaştı. "Ona eldivenlerini neden çıkarmadığını sor, E." Kanın tadı Shade'in ağzını doldurdu. "Kapa çeneni!" diye bağırdı, Wraith'e bakıyordu, o da ona ters ters baktı.

Eidolon Shade'i serbest bıraktı. "Bu neyle ilgili?"

"Luc beni durdurduğunda Roag'ı avlamak için İrlanda'ya doğru gidiyordum." Wraith, E. ile konuşurken gözlerini Shade'den ayırmadı. "Shade'in kaybolduğunu gördüğünü söyledi. Bu yüzden buraya geldim. Shade'in aklını başına getirmek için."

"Evet, bu gerçekten işe yarıyordu." Eidolon geri adım attı, ağzı sinirlenerek inceldi.

"Devam et, Shade. Eldivenleri çıkar. Küçük kurduna kanmadığını kanıtla." Wraith başını salladı. "Değişim'de sana yardım etti ama artık ona ihtiyacın yok. Onu öldüreceğini söylemiştin. Oyalanmayı bırak."

Eidolon kaşlarını çattı. "Shade? İyi misin?"

Hayır. Hayır, değildi. Acı kıymıkları onu parçaladı. Ama bu onun acısı değildi. Runa'nın acısıydı. Başını kapıya doğru çevirdi, Runa orada duruyordu, yüzü solgun, çenesi titriyordu.

Duymuştu. Üzüntüsü ona çarptı. Gözyaşları. İhanet. Oh, cehennemin lanet halkaları, biliyordu.

"Runa," diye mırıldandı ama Runa elindeki sodayı bırakıp koridordan aşağı fırladı. Küfrederek E'nin elinden kurtuldu ama kapıya varamadan Wraith onu yakaladı ve tekrar duvara çarptı.

"Onu yakalayacağız. Onu bırakmalısın. Şimdi. Sonsuza kadar."

"*Hayır!*" Shade, Wraith'in dövüş becerilerinin yarısına bile sahip değildi ama bir şekilde Wraith'in elinden kurtulup ofisten dışarı fırladı. Kardeşlerinden önce Runa'ya ulaşmalıydı. E ya da Wraith onu Shade'e duydukları aşk yüzünden öldürmeden ya da Roag aynısını yapmadan önce... nefret yüzünden.

Runa hastanenin içinden geçerken gözleri sızlıyordu. İhanetin yakıcılığı damarlarında orman yangını gibi dolaşıyor, önüne çıkan her şeyi yakıp kavuruyordu. Orosu çocuğu! İtiraf etmese bile onu önemseydiğini düşünmüştü. İkinci kez ona ihanet etmişti ve o da bunun olmasına izin vermişti. Ama bu sefer, kalbinden daha fazlasını alacaktı.

Onun canını alacaktı.

Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan. Beni üç kez kandırırsan... Sonunda ölürüm. Bu hastaneden çıkmak zorundaydı.

Bir çıkış ararken panik nefes almasını zorlaştırıyordu. Yer altındaydılar ama ambulansların bir şekilde hastaneden New York sokaklarına çıktığını biliyordu, yani bir çıkış yolu olmalıydı. Acil servisteki Harrowgate'i biliyordu, çünkü gelip gitmek için onu kullanıyorlardı, ama onu kullanabilir miydi? Shade'in onu kullanışını izlemişti... en azından kendini güvenli bir yere götürebilirdi. Ordu üssüne yakın bir yere. Arik ona Shade'den önce ulaşabilirse, Ordu onu koruyabilirdi.

Artık ona ihtiyacın yok.

Wraith'in sözleri onu soğuk bir bıçak gibi kesti. Orada durmuş, Shade'in kardeşine siktirip gitmesini söylemesini bekliyordu. Söylememişti. Sonra Wraith'in bir sonraki sözleri kalbini durdurmuştu.

Onu öldüreceğini söylemiştin.

Oh, Tanrım.

Acil servise daldı ve mavi tenli bir hemşire başını yüz seksen derece çevirip kör edici beyaz gözlerle ona baktığında Runa durdu. Sakin ol, dedi kendi kendine. Sakin ol. Dikkat çekmeyi göze alamazdı.

İleride Harrowgate parıldıyordu, dalgalı bir ışık perdesi. Sanki hastanenin sahibiymiş ve nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi bir amaçla oraya doğru yürüdü.

Kapıya ulaştığında, kanını alan laboratuvar teknisyeni de ona katıldı. "Gidiyor musun?" Frank sordu. "Vardiyam bitti. Kapıyı seninle paylaşacağım."

"Runa!" Gölge'nin zayıf ama güçlü sesi koridorun aşağısından yankılandı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Acele etmeliydi ve belki bu adam kapıyı kullanmasına yardım edebilirdi. "Evet. Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Kemerin içine adım attılar ve anında ürkütücü bir karanlığa gömüldüler. Tek ışık pürüzsüz, siyah duvarlardaki parlayan haritalardan geliyordu. Frank onun ilk hamleyi yapmasını bekliyor gibiydi. Shade'in manipüle ettiğini gördüğü kaba Birleşik Devletler haritasını ararken kalbi küt küt atıyordu.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordu, tanımadığı bir taslağa dokunarak. Anında bir eyalet haritası belirdi ve New York'a dokundu.

"Hayır... Ben istedim-" Ağzını kapattı. Bir hastane çalışanının nereye, Washington, D.C.'ye ve çalıştığı gizli askeri tesise gittiğini bilmesine izin veremezdi. "Evet, evet, sorun değil. Teşekkür ederim."

"New York City... hangi kapı?"

Hiçbir fikri yoktu. Haritayı inceleyerek evinin yakınında bir çıkış noktası aradı. İki tane vardı. Birini parmakladı ve kapı anında karanlık, ağaçlık bir parka açıldı. Gece vakti bir parkta koşturmanın şimdiye kadar yaptığı en parlak şey olmayacağı aklına geldi ama muhtemelen iblislerin onu öldürmek istediği hastanede olmaktan çok daha güvenliydi. Ayrıca, başı belaya girerse kurt adama dönüşebilirdi. En kötü insanların arasında bile kesinlikle daha güvendeydi...

İnsanlar. Frank insandı.

İnsanlar Harrowgate'i kullanamazdı.

Bu da yanında duran kişinin Frank olmadığı anlamına geliyordu.

Aman Tanrım. Tüyleri diken diken oldu ama kendini sakın kalmaya, derin ve eşit nefesler almaya zorladı. Kibarca, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve dizleri titreyerek kapıdan çıkıp çimlere adımını attı.

Bir adım attı. Ve bir adım daha. Bir tane daha... Şimdiye kadar çok iyi.

Ve sonra, alçak, uğursuz bir hırıltı arkasından sinsice yaklaştı ve giderek yükseldi.
Boğazındaki dehşet yumrusunu yutarak döndü.

Kemerli geçitteki iblis kömürleşmiş, bükülmüştü. Kötülük, şeytanın fırını gibi ondan yayılıyordu.

Roag.

Adam pençeye benzeyen harap elleriyle ona uzanırken bile çığlık boğazında düğümlendi. "Seni küçük orospu. Sheryen'e yaptıkların için derini canlı canlı yüzeceğim."

Koştı. Her zamankinden daha hızlı koştu, bir kez tökezledi ve neredeyse yere düşüyordu. Bir kanat çırpma sesi, bir hava fırçasıyla aynı anda kulaklarına ulaştı ve kanatlı bir iblis sert bir gümbürtüyle önüne indi. Kocaman, tırtıklı, köpekbalığı benzeri dişlerini göstererek sırttı. Kırmızı gözler nefreti doğrudan kafatasına işliyordu.

Ŗu anki haliyle Roag'a karşı hiç şansı yoktu ama yer değiştiremezdi - dönüştüğü birkaç saniye boyunca savunmasız kalacaktı. Zamana ihtiyaı vardı.

Yumruğunu yaratığın pullu karnına indirdi ve ardından kasıklarına sert bir tekme attı. *Eğitim için teşekkürler, Arik.*

Roag kükredi, koluna ve boynuna inerken derisini yakan sarı safra tükürdü. Sağa, parkın iyi bildiği bir bölgesine doğru fırladı. Yeşillikler sıktı, kanatlı şey kadar büyük bir iblisin yönünü bulması zordu.

Ciğerleri oksijen ihtiyaından yanıyordu ama yan tarafındaki dikiş sakatlayıcı hale gelene ve bacakları pes etmeye hazır olana kadar devam etti. Parkın kenarındaki hendeğe daldı ve hendeğe düştüğü anda konsantre olarak kurt yanını ortaya çıkardı.

Kemiklerin kırılması ve derinin yırtılması gücün coşkusunu beraberinde getirdi ve birkaç dakika içinde bir çalının arkasındaki çimenlere çömeldi, Roag ona doğru koşarken gelişmiş işitme duyusu ağaç yapraklarının ve dalların ıtırtısını algıladı.

Ağaçların arasından fırladı, ama bu sefer onu Roag'ın yanmış kabuğundan daha çok korkutan bir şekle bürünmüştü.

Gölge.

"Runa? Benim. Artık güvendesin."

Sadece o kadar aptal değildi, Roag onun iyi eğitilmiş bir köpek gibi Shade'e koşacağını düşündüyse, sadece deli değil, hayal görüyordu. Olduğu yerde kaldı, onun yaklaşmasını bekledi.

Roag'un bakışları etrafı taradı ve sonra gözleri onun saklandığı yere odaklandı. "Orada olduğunu biliyorum."

Kendini fırlattı. Çalıların üzerinden adamın büyük göğsüne. Birbirlerine dolanarak yere düştüler.

"Siktir," diye homurdandı ve vay canına, Roag kesinlikle Shade'in tavırlarını çok iyi biliyordu.

Kolunu bir kavis çizerek savurdu ve onu bir ağaç gövdesine doğru fırlattı. Ağaca çarptı ama hemen ayağa kalktı. Bu bedende Shade'den daha iriydi; güçlü, kürklü bacakları onu dik tutarken Shade ona bakıyordu.

"Runa, beni dinle. " Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı ve fark etti ki bu onun sağlık görevlisi sesiydi. Roag işini gerçekten biliyordu, çünkü Runa'nın üzerinde neredeyse işe yarıyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum. Kendine dön ve bu konuyu konuşalım."

Saldırdı. Bu kez pençeleri omuzlarına batarken çenesi boğazına kapandı. Sıcak kan dilini kapladı ve onu teşvik etti. Çenesini sıkı... sadece bir ağız dolusu kürk almak için.

Birdenbire altındaki iblis bir warg'a, Shade'in dolunay gecelerinde dönüştüğü devasa siyah canavara dönüştü. Hırlaması hem kendi bedenini hem de onunkini titretti. Yuvarlandılar, pençeler ve dişlerden oluşan bir düğüm, havada tüyler uçuşana kadar birbirlerine saldırdılar.

Roag bir bacağını etrafına dolayıp onu yüzüstü çimlerin üzerine çevirene kadar kendini korudu. Roag onu yerde tutarken alçak hırıltısı gecenin havasında asılı kaldı, çeneleri boynunun arkasına kenetlendi, keskin pençeleri kaburgalarına saplandı. Yarı yarıya daha ağırdı, ağırlığı onu yere bastırıyordu... ve Tanrım, ereksiyonu kalçasına bastırıyordu.

Öfke ve çaresizlik gözyaşları gözlerini yaktı. Roag onu öldürecekti. Bunu biliyordu. Ama ona işkence ve tecavüz etmeden önce değil. Kafasının içinde çılgılık attı, Shade'in onun dehşetini hissedebilmesini umdu. Belki de başka birinin onunla ilgileneceğini umarak görmezden gelecekti.

Hastanede kalmalıydı. Shade onu öldürmek istiyordu ama en azından bunu çabuk yapardı.

Runa'nın bedeni Gölge'ninkinin altında kaskatı kesilmiş, kasları yeni bir mücadele için gerilmişti. Shade ona daha sıkı sarıldı. İkisinin de kanaması vardı ama en büyük zararı kesinlikle o görmüştü. Onu incitmek istememişti ve kendini tutmanın bedelini ödemişti.

Hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti. Gölge, hastanenin Harrowgate kapısı kapanırken oraya ulaşmış ve Runa'yı içeride bir anlığına görmüştü. Frank'i gördüğünde kanı pıhtılaşmıştı. Frank Harrowgate'i kullanamazdı.

Shade kapının yeniden açılmasını beklerken neredeyse delirecekti. Sadece Eidolon'un sakinleştirici varlığı onu dengede tutmuştu ve geçit hazır sinyaliyle yanıp söndüğü anda, o ve kardeşleri içeri fırladılar. Runa'yı bulmasına yardım etmek için geldiklerine dair hiçbir hayali yoktu. Onlar Roag'ı istiyorlardı.

Shade'in Runa'yla olan bağlantısı onun dehşetiyle titreşmiş ve onu doğrudan ona götürmüştü. Eidolon ve Wraith, Roag'ın peşinden gitmişti - Shade ağaçlardan uçarken gördüğü yaratığın kardeşleri olduğunu tahmin etti.

Onu yakalamalarını umuyordu ama şu anda önemli olan kurt adamın altında sıkışmış olmasıydı.

Efor sarf etmekten nefes nefese kalmış, korkuya dönüşen bir öfkeyle titriyor ve savaşları sırasında yükselmiş olan libidosunu etkili bir şekilde kapatıyordu. Onun Roag olduğunu mu düşünüyordu?

Yine de ondan daha fazla korkmak için her türlü nedeni vardı.

Bu düşünce içini parçaladı. O bir canavar değildi. Değildi.

Peki bu neden bir yalanmış gibi

hissettirdi? "Runa..."

Adı sert bir hırıltı olarak çıktı ve hâlâ onun saldırısına karşı kendini savunmak için aldığı warg formunda olduğunu fark etti. Yavaşça,

Dikkatli bir şekilde dişlerini kadının ensesinden ayırdı ama ağırlığını kadının üzerinde tutmaya devam etti. Onun altında, kadın daha da gerildi.

Konsantre oldu ve kendini Seminus formuna geri getirdi. Tanrım, kadın çok büyüktü ve risk aldığını fark etti.

"Runa. Benim."

Cevabı kötü bir hırıltı oldu. Cesaret verici değil.

"Bunu kanıtlayabilirim. Roag nasıl tanıştığımızı bilmez, değil mi?" Dudaklarını gıcıklayarak seğiren kulağına konuşurken yüzünü onun ipeksi kürküne sürttü. "Seni kahve dükkânının dışına götürdüğümü ve o kadar ateşli, o kadar sıkı olduğunu bilmeyecek, neredeyse içine tam olarak girmeden boşalacaktım."

Yaklaşan düşmanları dinlemek için duyularının ateşlenmesine izin verdi ve ona birlikte neden bu kadar iyi olduklarını hatırlatırken nefesinin hızlandığını duydu.

"Seninle sevişirken en sevdiğim kısmın sevişme sonrası, ben izlerken kollarımda parçalanman olduğunu bilemez."

Nefesi kesildi, sadece onun kimliğinden şüphe etmediğini ve sözlerinin onu etkilenmeden bırakmadığını bilmesini sağlayacak kadar.

"Evet, benim olduğumu biliyorsun. Üstünü değiştirmen gerekiyor. Ne duyduğunu açıklayabilirim." Kadından gerginlik, kafa karışıklığı ve adamın sözleri karşısında incinmişlik yayılıyordu. "Lütfen, *lir*-" Kendini kesti. *Lirsha* mı? Bunu söyleyecek miydi? Aşık. Sevgili.

Cehennem halkaları.

"Konuş benimle. Lütfen."

Tüm vücudu titredi ama olduğu gibi kaldı.

Uzaktan sesler duydu. İnsan sesi. Endişelenmek için çok uzaktı ama bunu başka bir yere taşımaları gerekiyordu. Çoğu iblis görünmezdi.

İblis görölmek istemediği sürece insanlar. Ancak kurtadamlar ve onun türü gibi insansı iblisler gün gibi ortadaydı.

"Geri çekileceğim. Ani hareket yok." Kadının üzerinden kalkıp yana çekildi, topuklarının üzerine oturdu ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak olabildiğince tehditkâr görünmemeye çalıştı. Artık çıplak olduğu, kıyafetleri parçalandığı ve yerde yattığı için olabildiğince tehditkâr görünmediğini fark etti. Uzuvarına bir göz atma riskini göze aldı ve ne bekleyeceğini bilmesine rağmen karnında bir kurşun hissetti. Parıldayan şeffaflık ellerinden bileklerine, ayaklarından bileklerine kadar yayılmıştı.

Runa hemen dört ayak üstüne düştü ve iri dişlerini göstererek ona doğru döndü. Kahretsin, çok büyüktü. Ve güzeldi. Şekerimsi kürkü ayın ışığında parlıyor, gözleri kehribar rengi kömürler gibi parlıyordu.

"Bana geri dön." Sesi yalvarırcasına ve hırıltılıydı çünkü artık her şey söz konusuydu. Onu öldürebilir ya da terk edebilirdi ama her iki durumda da ölecekti.

Bir an için hava durgunlaştı. Runa yumuşak bir ses çıkardı ve sonra dönüşüm başladı, umudu ateşledi. Runa'nın bu konuda utangaç olduğunu bildiğı için, kas ve tendonların yerine otururken çıkardığı korkunç sesler sona erene kadar başka tarafa baktı. Tekrar baktığında, kadın da en az kendisi kadar çıplak bir şekilde gece havasında duruyordu.

"Güvenli bir yere gitmeliyiz," dedi usulca, bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyordu.

"Güvenli mi?" Acı acı güldü. "Seninle mi? Bu bir şaka, değil mi? İşi senin için yapmasına izin vermek varken neden beni Roag'dan kurtarma zahmetine girdin?"

"Ne duyduğunu biliyorum ama yemin ederim seni öldürmeyeceğim."

"Bunu kardeşlerinden birine mi bırakacaksın?"

"Sana dokunmayacaklar. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Runa."

Kollarını kendine doladı ve titredi. "Ama yapacaktın."

"Evet," dedi açıkça, çünkü gerçeği yumuşatmanın bir yolu yoktu.

Gözlerinde acı parlıyordu ve şu anda bunu düzeltmek için her şeyi yapardı ama bunu çoktan aşmışlardı. "Bağdan kurtulmak için gerçekten çaresiz olmalısın. Benden bu kadar nefret ettiğini fark etmemiştim."

Tanrım, bunun doğru olmasını diliyordu ve bunu gerçekleştirmek için yeterli disiplini sağlayamamak onu çok kızdırıyordu. "Sorun da bu," diye mırıldandı. "Senden yeterince nefret etmiyorum."

"Ciddi misin sen?" Kadın adama öyle bir baktı ki, adamın boyu iki santim uzamış gibi hissetti. "Öylesin, değil mi? Benden nefret etmek mi *istiyorsun*? Ne tür bir pislik birinden nefret *etmek ister ki*?"

Sanki sözlerini mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Bak-" Yaklaşan ayak sesleriyle sözünü kesti. Hemen ayağa fırladı ve en azından kardeşlerinden biri olduğunu umduğu davetsiz misafirlerden Runa'yı korudu. Akli başında biri olsa iyi olurdu.

"Kim o?" Runa fısıldadı.

"Sadece arkamda kal."

Yeşilliklerin arasından iki iblis çıktı ve Shade'in kalbi dondu. Farklı türlerdendi; biri Nightlash, diğeri ise *pres'genesis* Seminus'tu ve *dermoire'indan* büyük-büyük-torunlarını paylaştıkları anlaşılıyordu. İkisi de Carceris üniforması giyiyordu, iblis yasalarını ihlal etmekle suçlanan diğer iblisleri yakalayıp alıkoyan iblisler.

Nightlash öne çıktı. "Shade, Khane'in oğlu, İlk Haklar'a müdahale etmek için bir warg katletmekle suçlanıyorsun. Ne diyorsun?"

Runa'nın nefesi kesildi. "Luc'u sen mi öldürdün?"

"Her ne kadar övgü almak istesem de," dedi Shade, "bunu ben yapmadım."

Seminus başını öne eğdi. "Bu, Yargı'nın karar vereceği bir konu olacak. Cevabınız not edildi. Şimdi gözetimimize teslim olacaksınız."

Hem de nasıl. Yargı meselenin aslını öğrenecekti ama masum olduğu ortaya çıkana kadar kilit altında kalmayı göze alamazdı. Roag Runa'nın peşindeyken olmazdı. Arkadaşını korumasız bırakamazdı.

Gülümsedi. "Elbette. Veda etmem için bana bir dakika verin." Carcer'lar itiraz edemeden, şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle kendisine bakan Runa'ya döndü. Öfkeyi Runa'nın vücudundaki gergin sertlikte hissedebiliyordu. "Kaçacaksın," diye fısıldadı kulağına. "Harrowgate'e doğru git. Ben hemen arkada olacağım. Eğer iki dakika içinde sana katılmazsam, ya Eidolon'u bul ya da hastaneye gitmek için geçidi kullan. Anlaşıldı mı?"

"Hayır, anlamıyorum."

"Sadece yap-" Koluna bir el kapandı - Nightlash. Gölge çirkin suratına kapalı bir yumruk indirdi. "Koş, Runa!"

Doğal olarak, Runa tam tersini yaptı. Seminus'a saldırdı ve onu Nightlash'a yardım etmeye çalışırken gafil avladı. Shade onun ne kadar iyi dövüştüğünü unutmuştu ama hareketlerini hayranlıkla izleyecek zamanı yoktu. Wraith ile onlarca yıl eğitim görmüştü ama Nightlash daha büyük ve güçlüydü ve üstünlüğü ele geçirmesi çok kısa sürdü.

Shade karnına hızlı bir çift darbe aldıktan sonra yere düştü, döndü ve bacaklarını savurarak Nightlash'i dizlerinden yakaladı.

İblis yere çarptı ve bir hendeğe yuvarlandı. Ayağa fırlayan Shade, elinin topuğunu Seminus'un burnuna sapladı. İblis yüzünü tutarak geriye doğru dönerken, Shade Runa'nın elini tuttu ve birlikte Harrowgate'e doğru ilerlediler. Oraya vardıklarında içeri daldılar ve Shade onları Kosta Rika'ya götürmesi için haritaya dokundu.

Dışarı çıktılar ve koşmaya başladılar. Mağarasına ulaştıklarında Runa'yı içeri itti.

"Kahretsin," diye homurdandı taş kapı yerine kayarken. "Boku yedim." Ve çıplak. Normalde ikisi bir arada iyi giderdi ama Runa'nın bu çağrışımından hoşlanmayacağını düşündü. Ayrıca, vücudunun solmakta olan kısımlarını örtmesi gerekiyordu. Yatak odasına doğru yöneldi, Runa da peşindeydi.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

Ona bir bornoz fırlattı. "Hangi kısmı?"

"Hepsi," dedi, giysisinin içinde omuz silkerek. "Ama şu anda bizi bulup bulamayacaklarını merak ediyorum."

"Harrowgate üzerinden bizi takip etmenin yollarını bulmuşlar." Bir kot pantolonunu çekiştirdi. "Geçitten çıktıklarında inimi bulmak kolay olmayacak. Bunu başarsalar bile içeri girmek zor olacak. Ama burada saklanmak en iyi seçeneğimiz ve Roag burayı bilmiyor, bu yüzden onlara haber veremez."

"Kimdi onlar? Bir çeşit iblis polis mi?"

"Onun gibi bir şey." Dolabını karıştırarak bir kazak ve eldiven aradı.

"Peki ya Judicia?"

Lanet olsun. Binicilik eldivenleri hangi cehennemdeydi? "Shade? Judicia mı?"

Küfretti ve şifonyerine doğru yürüdü. Eldiven yok. "Onlar adalet dağıtan iblisler. Eidolon bir süre Adalet iblisi olarak görev yaptı, bu yüzden ne beklemem gerektiğini biliyorum. Bunu çözeceklerdir ama beklerken bir hücrede vakit geçirmeyi göze alamam."

Kaşlarını çattı. "Ben olmasam... şey... bir hücrede acı çekmez miydin?"

Başını iki yana salladı. "Türlerin ihtiyaçlarını ortadan kaldırmak için özel olarak tasarlanmışlardır. Hapsedildiklerinde vampirlerin beslenmeye, incubi'lerin sekse ihtiyacı olmaz..."

gibi şeyler." Evet, o mantıklı, akli başında Adalet iblisleri her şeyi düşünmüştü. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne? Luc'u öldürmek mi?" Başını iki yana salladı. "Yapmadığını biliyorum. Hastanede kaldığım süre boyunca neredeyse her an seni duyabilecek mesafedeydim."

"Roag olmalı." Burnunun kenarını sıktı ama hiçbir şey şakaklarında zonklamaya başlayan baş ağrısını engelleyemeyecekti. "Onu öldürmüş, onun kimliğine bürünmüş ve beni Wraith'e ispiyonlamış olmalı. Gittikçe cesaretleniyor."

Shade uydu telefonunu aldı, iyi çekmesi için mağaranın dışına çıktı ve E'nin cep telefonunu aradı. Kardeşi ikinci çalışta cevap verdi.

"Shade?"

"Evet."

"İyi misin? Güvende misin?"

"Şimdilik. Carceris peşimde."

"Biliyorum. Kaçarak kendine hiç iyilik yapmadın."

"Runa'yı korumasız bırakamazdım. Tabii sen ve Wraith Roag'ı yakalamadıysanız?"

"Piç kaçtı. Görünüşe göre hastanenin deposuna da girmiş."

Shade yemin etti. Roag potansiyel olarak tehlikeli bazı malzemeler çalmış olabilirdi. "Kardeşim, onu arama çalışmalarımızı hızlandırmalıyız. Ve bence Tay'ı güvenli bir yere götürmelisin."

"Çoktan halledildi. Aegis karargâhında kalacak. Birlikte olmamız gerektiğinde, Kynan'ın refakatinde hastaneye gelecek. Runa'ya ne oluyor?"

Onu dışarıda takip etmişti ve mağaranın girişinde kollarını göğsünde kavuşturmuş sakın bir şekilde dursa da gözlerinde yanan alevlerde sakın bir şey yoktu. Onu öldürdüğü için hâlâ kızgın olduğunu tahmin etti.

"şimdilik iyi."

"Öyle mi?" E'nin sesi neredeyse fısıltıya dönüştü, Shade'in duymak için zorlanması gerekti. "Sana bir şeyler oluyor. Wraith endişeli ve ben de onu kontrol altında tutmakta zorlanıyorum."

"Kendine zarar vereceğini mi söylüyorsun?"

"Kulağa ne kadar imkânsız gelse de, bence kendini toparlamaya çalışıyor. Çünkü seni avlamanın eşiğinde. Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

Baş ağrısı kafatasına vurmaya başladı. "Kahretsin. Burayı bilmesini istemiyorum."

"Bu da yuva kursan iyi olur demek. Tabii ..."

"Oraya gitme."

"*Maluncoeur*, değil mi? Runa'ya aşık oluyorsun."

Shade sert bir nefes çekti. "Bunun hakkında konuşamam." Bunun hakkında konuşmak, bunu dile getirmek onu gerçek kılacaktı ve zaten yeterince kötü değilse, bunu gerçekten gerçek kıldığı an sonsuza dek ortadan kaybolacağı andı.

E'nin küfürleri hava dalgalarını kabarttı. "Seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim." "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu benim pisliğim."

Lanetlendiği günden başlayarak defalarca çuvallamıştı. Bunca yıl Wraith'in ailedeki en beceriksiz kişi olduğunu düşünmüştü ama Shade küçük kardeşini geride bırakmıştı.

On yedi

Runa yatak odasına döndü ve kardeşiyle konuşmasını bitirirken Gölge'nin yatağına uzandı ve şimdi ne yapacağını merak ediyordu. Gölge artık onu öldürmeyi planlamadığını söylemişti ama bu noktada neye inanacağından emin değildi. Her halükarda, onu öldürmeyi planlamıştı ve bu gerçek onu soğuk bıraktı.

Tanrım, ona tekrar güvendiği için çok aptaldı.

Shade odaya girdi ve elinde telefonla orada durdu. Saydamlığı kayboluyor gibi görünen bir el. Eli tamamen görünmez oldu ve telefonu düşürdü.

"Kahretsin," diye nefes aldı ve telefona baktı, açmaya zahmet etmedi
Yu
kar
1. "Neler oluyor, Shade?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ayağa fırladı. "Ne var biliyor musun? Ne yaptığın umurumda değil. İstiyorum. Bana borçlusun."

Belki de bu onun hayal gücüydü ama adam utanıyor gibiydi.

"Yapamam." "Neden ölmemi istediğini söyleyebilir misin? Kısa listende

bu da var mı?

konuşabileceğin konular? Beni öldürmek istemenin tek nedeni bağdan kurtulmak mıydı, yoksa başka bir şey mi vardı?" Cevap vermeyince öfkesini kontrol edemedi. Ona vurdu, elini uyuşturan ve yüzünde kıpkırmızı bir el izi bırakan sert bir tokat. "Tanrım, sen ve kardeşlerin bana nasıl gülmüş olmalısınız. Benim çok akıllı olduğumu düşünmüş olmalısınız.

Sana bağılı olmasam da senin yanında duracağıma yemin edecek kadar zavallı, çaresiz."

Gözlerinin siyah derinliklerinde yine karanlık gölgeler yüzüyordu. "Sana hiç gülmedim," dedi hiddetle. "Senin zavallı olduğunu hiç düşünmedim."

Güldü, sesi şeytani bir çamur gibi içinden fokurduyordu. "Yapmalısın. Ben bile kendimden öğreniyorum." Başını sallayarak odanın etrafına bakındı. "Ve bunun en kötü yanı ne biliyor musun? Ne olduğunu bildiğim halde sana aşık oldum. Yine."

"Ben bunu istemedim, Runa. Başından beri bunu açıkça belirttim."

"Oh, bunu ve daha fazlasını yaptın." Sesinden asit damlıyordu. "Gerçekten, seni suçlamamalıyım. Senden nefret etmemi sağlamaya çalıştın. Sadece bunu göremeyecek kadar aşka muhtaçtım. Yani gerçekten, bu benim hatam. İşte. Umarım suçluluk duygun hafiflemiştir."

Cidden berbat durumdaydı. Annesinin, tacizci, ayyaş, aldatan babasını yanında tutması kadar berbattı. Belli ki Runa bu iğrenç genleri miras almıştı. Kabul etmek gerekir ki, babası sonunda ayılmış ve aldatmayı bırakmıştı ama o zamana kadar Runa bunu göremeyecek kadar acı çekmişti. Ya da umursamayacak kadar.

Keşke bu acı ve öfkenin bir kısmını Shade'e yöneltebilseydi. Genetik zayıflığının onu Shade'in kollarına düşüreceğinden korkarak ondan uzağa baktı. Duvarlardaki acı ve zevk aletleri loş ışıktaki parlıyor, ona göz kırpyordu. Ona gülüyorlardı.

Kaç kadına dokunmuşlardı? Shade bu aletlerle kaç kadını gözyaşlarına ve orgazmlara boğmuştu?

Oh, evet, acı vardı, kabarıyor ve neredeyse boğazını tıkıyordu. Zar zor konuşabiliyordu ama törpülemeyi başardı: "Gitmesini istiyorum, Shade. Sana karşı hissettiğim her şeyin. Beni anneme bu kadar benzeten her şeyin." Bornoğunu çıkardı ve tepesinden yumuşak deri kelepçeler sarkan, sekiz ayak yüksekliğinde bir tahta olan kırbaçlama direğine doğru yürüdü. "Yap şunu. Yap."

Diğer tüm kadınlara yaptığın gibi. Ve bu sefer korkup kaçma."

"Bunu seninle yapmayacağım, Runa." Sesi çatlamıştı ve Runa neredeyse onun için üzülecekti. "Bir daha olmaz."

"Neden olmasın? Neden diğerlerine yaptın da bana yapmadın?" "Onlar da aynı sebepten dolayı istemediler."

"Bunu istediler çünkü içlerinde bir tür karanlık var. Ve belki de acıyı sevdikleri için. Çünkü acı onları tahrik ediyor. Belki beni de tahrik ediyordur," dedi sessizce. "Aslında öyle olduğunu biliyorum, çünkü seni sevmek acı veriyor. Ama yine de daha fazlası için geri geliyorum."

"Şunu söylemeyi kes." Geriye doğru tökezledi, telefona takıldı. "Beni sevdiğini söylemeyi bırak."

"O zaman durdur. Canımı yak. İçimde hissettiklerimi dışımda da hissettir."

"Runa," diye inledi. "Yapma bunu. Lütfen bunu yapma."

Alnını direğe dayadı ve derin nefes alarak gözlerini kapattı. "Bunu yapacaksın, Shade. Bana borçlusun ve lanet olsun, bunu yapacaksın."

Shade'in midesi altüst oldu. İçi dışına çıktı ve tepetaklak oldu. Runa'ya borçluydu ama istediği şey ona verebileceğinin ötesindeydi. Ve yine de, geçen seferden farklı olarak, ona zarar vermeyeceğine inandığı zaman, şimdi yapacağına inanıyordu. Ve bunu istiyordu.

Geçen sefer merak etmişti, ama bu sefer henüz anlayamadığı bir düzeyde buna ihtiyacı vardı ve aralarındaki bağ onu bunu ona vermeye zorladı. Bu zorlama karanlıktı, sadece günahın yapabileceği şekilde baştan çıkarıcıydı ve o da ürpererek buna boyun eğdi.

"Direği iki elinizle kavrayın." Sesinin titremesinden nefret ediyordu. "Eğer bunu yapmak zorunda kalırsam, seni kelepçelerle zapt etmeyeceğim."

Bir an için tartışacağını düşündü, çünkü Runa'nın yeni omurgasının vücudundaki tek işbirliği yapmayan kemik olmadığını hızla öğreniyordu. Ama sonunda söyleneni yaptı, direği öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

İlk kez Wraith'in yeteneğine sahip olmayı diledi. Onun aklına girmeyi ve ona istediğini verdiğini düşünmesini sağlamayı ne kadar çok isterdi.

Kadının kendini ona sunuş biçimi karşısında bedeni sertleşirken bile midesi çalkalandı, kıvrak formu tahtaya yaslanmıştı, saçları vahşi dalgalar halinde sırtının ortasına dökülüyordu. Yavaşça, saçlarını omuzlarının üzerinden öne doğru taradı. Kızın nefesi kesildi, açlıktan çıkan sessiz bir sestir bu. Tanrım, bunu istiyordu. Buna karşılık olarak tısladı, ne kadar bastırmaya çalışsa da kendi açlığı yükseliyordu.

Belki onun dikkatini dağıtabilir, ona zevk ve sefalet yanılsaması verebilirdi.
... ağır bir zevk.

Rahatlamak ve planının işe yaramasını ummak için kendine izin verdi. Runa aptal değildi ve ikna edici olması gerekiyordu.

"Omuzlarını dikleştir," diye bağırdı ve kadın şaşkınlıkla sarsıldı. Ama itaat etti. Güzel. Ödül olarak parmaklarını onun yüksek, yuvarlak poposunun üzerinde gezdirdi. Yavaşça onun etrafında döndü, elini belinin etrafında gezdirdi, parmak uçları sadece tümseğini okşadı. Kız nefesini içine çektiğinde, adam gülümsedi. "İnsanlar çıplakken en savunmasız hallerindedir."

"Peki ya iblisler?"

"Bazıları öyle. Ama ben değilim." Kısıtlayıcı kıyafetlerinden sıyrıldı. "Ben en çok çıplakken güçlüyüm." İkinci geçişinde onun önünde durdu. "Artık konuşmak yok. Ben izin vermedikçe konuşmayacaksın." Kızın öfkeli ifadesinden, bunu beklemediğini tahmin etti. "Sorun nedir, küçük kurt? Bunun tamamen fiziksel olacağını mı düşündün?" O

ağzını onun kulağına yaklaştırdı. "Kadınlara yaptığım şey vücutta olduğu kadar kafada da gerçekleşir."

Nefesini içine çekti, kızgınlık ve arzu karışımı baş döndürücü

kokuyu içine çekti. "İstediğim bu değil," diye tersledi.

Güzel. Belki bu delilikten vazgeçerdi. Çok derine çekilmeden önce bunun olmasını umuyordu. Şu anda hâlâ düşünebiliyordu ama kadın bir şey istedikçe zihni daha da bulanıklaşacak, içgüdüleriyle hareket eden bir hayvandan farksız olacaktı. İçgüdü ve onun istekleri.

"Sırası gelmeden konuşmak hakkında ne demiştin?" Poposuna güzel, pembe bir el izi bırakacak kadar sert bir tokat attı. Tokatladığı yeri ovdu, kız inlemeye ve avucunun içine doğru itmeye başlayana kadar sıcak teni okşadı.

Kahretsin, ama ona dokunmayı, onu okşamayı seviyordu. Tahrik olduğunda çıkardığı küçük sesleri duymaya bayılıyordu. Elini daha aşağıya, bacaklarının arasına soktu. Parmaklarını ileri geri kaydırırken ipeksi bal parmaklarını kapladı ve kadının nefesinin daha hızlı gelmesini sağlayan kolay bir ritim buldu.

Aleti çeliğe dönüştü ve onu bu şekilde alma arzusuna karşı dişlerini sıkarak zorunda kaldı. "Güvenli kelimen gölge. Bunu söyle. Bunu unutma."

"Gölge," diye fısıldadı, adamın eline doğru

eğilerek. "Güzel. Bu çok iyi."

Bu düşündüğünden daha kolay olacaktı. Duvarındaki oyuncaklara göz atarken gülümsedi ve sopayı seçti, deri kaplı bir sopaydı ve ucunda yumuşak deriden bir kapak vardı. Düzgün kullanıldığında hoş, yumuşak bir acı bırakıyordu. Ödülle birlikte kullanıldığında, ceza kılığında harika orgazmlar yaşıtıyordu.

Kapağı avucuna vurdu ve kadın derinin tende çıkardığı çatırtıyla sıçradı. "Bana bu arzunu neyin tetiklediğini söyleyeceksin, değil mi?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ne?"

"Gözler aşağı," dedi sertçe ve kalçalarının ön tarafına bir şaplak indirdi.

Bakışlarını yere dikti. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu şekilde olmaz." "Bu işler böyle yürür, Runa."

"Ben aptal değilim," diye mırıldandı, hâlâ yere bakıyordu. "Sana söylediğimde suçluluk duygusundan kurtuluyorum, değil mi?" Bakışları yukarı doğru fırladı ve onunkilere çarptı. "Ama bunu içimden söküp atmalısın."

Yutkundu. Terledi. Panikledi.

"Beni kandırabileceğini mi sandın? Küçük bir şaplaktan sonra pes edeceğimi mi sandın? Sanki daha önce hiç dayak yemedim mi? Siktir git, Shade. Benim korkak olduğumu düşünüyorsan sen de siktir git." Sopayı adamın elinden alarak vurdu. "Ciddi bir şey bul. Bunu."

Onun bakışlarını boğa kamçısına kadar takip etti. Boğazında safra kabardı. Sopayı eline aldı. "Hayır."

Runa hiçbir şey söylemedi. Sadece iradesinin gücüyle onu yıprattı. Ki bu onunkinden çok daha güçlüydü. Onun zayıf olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Daha güçlü biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Odaklan. Blöf.

"Önce," dedi, sesinin güçlü olduğundan emin olarak, "bana seni kimin dövdüğünü söyleyeceksin." Babasıyla ilgili kısa yorumundan sonra bildiğini hissediyordu ama onu incitmeden öğrenebileceği kadar çok şey öğrenmek istiyordu ve dayak meselesi beklenmedik bir keşif olmuştu.

Kız hiçbir şey söylemeyince -artık sessiz olmaya karar vermişti- sopayı bacağının iç kısmına doğru kaydırdı. Kız titremeye başlayana kadar uyluğunun iç kısmında yavaşça, küçük daireler çizdi. Beklentisinin kokusunu alabiliyordu ama bunun zevk mi yoksa ceza mı beklediğinden kaynaklandığını bilmiyordu.

"Babam, tamam mı? O benim piç babamdı."

Derinin kanadını yukarı kaydırarak kadının cinsel organını hafifçe okşadı. Ödül olarak küçük bir şeydi ama kızın rahatlama iniltisi çok daha büyük görünmesine neden oldu.

"Bacaklarını daha fazla aç... oh, evet, işte bu." Onu okşamaya devam etti, göbeğinin üzerinde tüy gibi fırçalar. "Peki bunu hak etmek için ne yaptın?"

Kıpırdandı ama ayakları olduğu yerde sabit kaldı. "Bir şey yok."

"O zaman neden yaptı?"

"O... bir alkolikti."

Bu iyi gidiyordu. Boğa kırbacı saçmalığını unutmuş gibiydi. Basıncı artırdı, yumuşak derinin kıvrımları arasında kaymasına izin verdi, böylece her vuruş klitorisini öptü.

"Alkol öfkesi o zaman." Shade'in beyninde, babasının yumrukları altındaki kızının ani ve endişe verici görüntüsü belirdi. Böyle seanslar sırasında sık sık anılar aklına gelirdi ama bu, ruhunun derinliklerinde hissettiği bir şeydi. Runa'ya yaptıkları için o adamı öldürmek istiyordu.

Ve şimdi neden onu kendisine karşı şiddet kullanmaya teşvik ettiği anlaşılıyordu. Babasından gerçekten nefret etmişti, muhtemelen aynı muamelenin Shade'den nefret etmesine yardımcı olacağını umuyordu. Bunun işe yaramayacağını bilmeliydi, bunun acısının kökenine inmekle ilgili olduğunu bilmeliydi ama mantıksal aklı onu henüz bunu kabul edebileceği bir yere getirmemişti.

"Nerede o?" diye hırladı kendini durduramadan.

"Öldü." Kadının sesindeki acı sopayı elinden düşürmesine neden oldu ve sopa yere çarptı. "Ben gençken çekip gitti. Ölüm döşegine düşene kadar onu bir daha görmedim."

"Ondan nefret ediyorsan, ölmüş olması seni neden rahatsız ediyor?"

Başını döndürerek ona dik dik bakmaya başladı. "Öldüğü zaman ondan nefret etmiyordum ve eğer daha fazlasını istiyorsan, nasıl elde edeceğini

biliyorsun."

Boğa kırbacına baktı. "Buna ihtiyacın yok," dedi, fikrini değiştirmek için son ve umutsuz bir girişimde bulundu ama kadın başını salladı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Ne yazık ki kadın haklıydı ve adam bundan nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Ağır adımlarla duvara doğru ilerledi ve kırbacı kancasından çıkardı. Doğal olarak artık katı olmayı seçen elinde kurşun gibi hissetti ve bu gecedan sonra kırbacı yok edeceğine dair kutsal ve kutsal olmayan her şeyin üzerine yemin etti. Odadaki her şeyi yok edecekti.

Derin bir nefes alarak ona döndü. "Baban seni taciz ederken annen neredeydi?"

Gözleri parladı. Orada bir hikâye vardı ama paylaşmaya hazır olmadığı bir hikâyeydi bu. Baştan çıkarmadan olmaz.

Ona doğru yürüdü ve bir ip gibi sarılmış olan kırbacı kalçalarının arkasına doğru kullandı. Canını acıtacak kadar değil ama şaşkınlıkla inlemesine neden olacak kadar sertti. "Söyle bana."

"İşte. Hiç bilmiyordu."

"Bundan emin misin?" diye sordu usulca, çünkü binlerce mil uzakta olsa bile yavrularından biri hapsirdiğinde bunu bilen bir anneyle büyümüşü ve insan annelerin de farklı olmadığından şüpheleniyordu.

Runa sıkılmış dişlerinin arasından, "Bilmiyordu," dedi.

"Yalan söylüyorsun." Kırbaçla ona bir tokat daha attı, biraz daha sert.

"Hayır." Sesinde bir titreme vardı, çünkü şimdi konuya giriyorlardı. Korkuları su yüzüne çıkıyordu.

"O biliyordu ama sen bunu hiçbir zaman kendine itiraf

edemedin." "Hayır!"

Bir ihtiyaç dalgası onu öyle bir çarptı ki, geri adım atmak zorunda kaldı. Ona karşı daha sert davranmadığı sürece korkularının daha da derinine inmeyecekti. Kırba, kadının ihtiyaının gücüyle avucunda titreşti ve ne kadar ısrarla tekrar tekrar "Hayır" diye fısıldasa da kolu kalktı.

Kırba ıplak sırtına hafifçe indi ama pembe bir iz bıraktı ve bu iz hemen kabarıp bir yaraya dönüşmeye başladı. Runa ses çıkarmadı ama o çıkardı. Boğazının derinliklerinden haykırdı.

"Annen biliyordu. Ve seni korumak için hiçbir Şey yapmadı. Kabul et, Runa.
İtiraf et yoksa bunu asla atlatamayız." Bir

hıçkırık kaçtı. "O... yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Kolu tekrar havaya kalktı. Kırbacın ucu sırtında bir iz daha bıraktı ve ruhunda çok daha büyük bir yara açtı.

"Evet," diye fısıldadı. "O biliyordu. Bilmek zorundaydı. Ama hiçbir Şey yapmadı." Bir damla gözyaşı yanağından aşığı yuvarlandı ve adam onu silmek için can attı. "Neden hiçbir Şey yapmadı? Beni incitti. Onu aldattı. Bütün paralarını viskiye harcadı, a kalmamız anlamına gelse bile."

Anıları ne kadar duygusal olsa da, onları dışarı çıkarmak onun için ne kadar iyi olsa da, serbest bırakması gereken çok daha fazla Şey vardı. İçindeki karanlığı hâlâ hissedebiliyordu ve kırbacı elinden bırakacak gibi görünmüyordu. Artık hareketlerini kontrol edemiyordu, bedeni sadece onun isteklerine tepki veriyordu. Bu artık geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişti ve şimdi bu seansı durdurmanın tek yolu onun güvenli kelimeyi söylemesi idi.

Kolunu kaldırdı. "Runa, güvenli kelimeyi söyle." Mide bulantısı karnında çalkalandı.
Lütfen, lütfen söyle.

"Biz-" Sertçe yutkundu. "-işimiz bitmedi." Hay sikeyim.

Kendini durduramadı ve bu darbe onun kürek kemiğinin yakınına isabet etti. zgn olduğunu söylemeye çalıştı ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Daha önce hiç

Daha önce özür dilerim, bu onun doğasıydı, o bir tür iblisti. Ruhları temizleme içgüdüleriyle, nefes alma ihtiyacıyla savaşılabildiği kadar savaşılamazdı. Ama bu onu öldürüyordu.

"Suçluluk duygusu nereden geliyor, Runa? Karanlıktan mı?" Sesi güçlüydü, içi titriyor olsa da. "Bunu sende hissediyorum. Bunu sende *hep hissettim*."

Kadın başını salladı.

"Söyle bana!" diye

tersledi.

"Ondan nefret ediyordum," diye ağladı. "Ve onu terk etmediği için ondan nefret ediyordum."

Bakışlarını, korku ya da acıyla değil ama öfkeyle titreyen kadının sırtındaki güçlü ve zayıf kaslardan ayıramıyordu. "Herkes bir noktada ebeveynlerinden nefret eder."

"Benim yaptığım gibi değil. Onu terk etmesini istedim. Kötü davrandım, onu kızdıracak şeyler yaptım ki gitmesi gerektiğini anlasın."

"Sen bir çocuktun-"

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Daha fazlasıydı, çok daha fazlası."

Onu rahatlatmak için bir anlık bir dürtü onu ele geçirdi. Ona doğru uzandı ama elini bir tıslamayla geri çekti.

Eli görünmezdi. Dirseğine kadar gitmişti. Dehşet ciğerlerindeki havayı sıkıp çıkardı. Diğer eline baktı. Kırbacı tutan elin, etraflarını çevreleyen taş kadar katı olduğunu fark etmemiş miydi?

Kolu tekrar vuruş pozisyonuna tırmanmaya başladığında kolundaki kaslar gerildi. Onu durdurmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu ama denemek zorundaydı. Derisinin altında kayan neşterler gibi bir hisle ödüllendirildi.

Kırbaç aşağı doğru indi ve Runa hem acı hem de zevk içinde homurdandı. Gölge'nin görüş alanı daralmaya ve buğulanmaya başladı.

Bilinçaltı, üstesinden gelemeyeceğini bildiği işleri devraldı.

"Daha fazlası nasıldı?" Adamın sesini duydu, tamamen işle ilgili, tamamen yabancı. "Annem sonunda ona bir ultiatom verdi ve o da ayıldı. "Annem sonunda ona bir ultiatom verdi. örnek bir koca ve baba. Ama artık çok geçti." Acıdan boğuk bir ses çıkardı.

Shade yaklaştı, dudaklarını kızın muhteşem teninde bıraktığı her pembe iz üzerinde gezdirirken tüm vücudu titriyordu. "Neden çok geç oldu?"

Lütfen, Runa, konuş. Bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum.

"Çünkü ondan zaten nefret ediyordum," diye inledi. "On altı yaşındaydım. Onu başka bir kadınla yakaladım."

Shade'in nabız atışları hızlandı. Artık uçuşunun kenarındaydılar ve Shade suçluluk duygusunun ve karanlığın yükseldiğini, onu pençesinde tuttuğunu ama sürgün edilmeye henüz hazır olmadığını hissedebiliyordu.

"Ne yaptın sen?"

"Arik söylemem için bana yalvardı ama ben söyledim. Söyledim ve annemin kalbini kıracağımı bilmek hoşuma gitti... Tanrım, *hoşuma gitti!*"

Kadının suçluluk duygusu adamın içine işledi. "Aileni ayırmayı başardın mı?"

Başını salladı. "Annem... kendini öldürdü. Ama bir hiç uğrunaydı, Shade."

Kanı dondu. "Neden?"

Başı öne düşmüş, omuzları çökmüştü ve nasıl olup da ayakta durabildiğini anlayamıyordu. "O ölüyordu. Ve... ve bana onu kadınla gördüğümde her şeyi bitirdiğini söyledi. Annem... *Tanrım, Shade.*"

"Ne oldu?"

Runa hıçkırarak hıçkırarak ağladı. "Kadın hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Her şey bitmişti ve bir süredir de öyleydi. Ona söylememiş olsaydım..."

"Runa, kendini suçlayamazsın." Sözler yetersizdi, muhtemelen yıllardır ağabeyinden duyduklarının aynısıydı ve şimdiye kadar işe yaramamışlardı.

Sadece tek bir şey olabilirdi ve kız bunu istediğinde kanı dondu.

"Daha fazla, Shade. Lütfen, daha fazla!"

"Yapamam." Yine de elindeki kırbaç karanlık şeyler fısıldıyordu. Kırbacın sapı avucunun içinde sanki derisine batan ve onu bir iblis yapan en şeytani kısmına dokunan kökler yetiştiriyormuş gibi yanıyordu.

"Canımı yak," diye fısıldadı. "Kendini tutmayı bırak. *Bana ödet.*"

Yumruğu sapın etrafında sıkıştı. Boynunun etrafındaki bağ işareti zonklıyor, ona bir dışının -eşinin- bir şey istediğini hatırlatıyordu. Zihni protesto çığlıkları atsa da içgüdüğü cevap vermesini gerektiriyordu.

Kolunu kaldırdı. Hayır. *Hayır!* Kırbacı düşürmek için harcadığı çabayla şakaklarından ter boşandı. Kırbaç yere çarptı. Dişlerini sıkarak, doğasına direnmenin getirdiği acıya katlandı.

Zorundayım. Diren.

Ama ayakları hareket etmeye başladı, sertçe, beceriksizce, onu duvara doğru götürdü. Elinin kancasından bir savurma almasını dehşetle izledi, sapından saç örgüsü gibi sarkan örgülü deri kayışları olan bir savurmaydı bu. Her bir korkunun ucunda kemikten yapılmış küçük, keskin bir mahmuz vardı.

"Acele et, Gölge." Runa'nın sesi bir mıknatıs gibiydi ve onu kendine doğru çekiyordu.

Kolunu tekrar kaldırdı. Zihni çığlık attı ve organlarına kramplar girdi, çünkü sopayı elinden geldiğince sert bir şekilde indirdi.

Kendi göğsünde.

Acı içini parçaladı. Tatlı, sakatlayıcı bir acı.

Runa'nın nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun sen?

Durdur şunu!"

"Ben... yapamam." Bir şekilde, acı kendi yükünü, geçmişindeki başarısızlıklarından duyduğu suçluluk duygusunu hafifletti ve aynı zamanda Runa'yı bağışlayabildiği için sevindi. "Bu acıya senin için katlanacağım," diye yemin etti. "Birimizin kanının akması gerekiyorsa, bu ben olacağım. *Her zaman* ben olacağım." Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu, bunu artık biliyordu.

"Hayır," diye bağırarak ona doğru uzandı ama adam bileklerini başının üzerindeki kelepçelere geçirdi. "Ah, Shade." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. "Seni seviyorum. İstedığinin bu olmadığını biliyorum ve özür dilerim. Ama elimden bir şey gelmiyor."

Özgürlüğün alamet-i farikası olan bir esinti gibi içinden bir sıcaklık dalgası aktı. Etrafındaki hava hafiflemiş gibi hissetti. Kendinden geçerek çılgılık attı, zihinsel ve fiziksel rahatlama onu ele geçirirken kalçalarını salladı. Buraya getirdiği kadınların peşinde olduğu şey buydu, hayatlarının en yoğun orgazmı, bir bakıma sonsuza dek sürecektir bir orgazm. Hiçbir şey suçluluk, pişmanlık ve nefretten arınmış temiz bir ruhtan daha iyi hissettiremezdi.

Yine de elindeki sopayı bırakamıyordu. Kadının karanlığı ve suçluluğu ortadan kalkmıştı ama kendi karanlığı kalmıştı ve ondan nasıl kurtulacağına dair hiçbir fikri yoktu.

On sekiz

Wraith Harrowgate'ten dışarı, bunaltıcı bir ormana fırladı. Shade'in izini sürmek kolay olmamıştı, ta ki kardeşinin acısı ona ulaşıp Wraith'in zihninde Shade'i bulmak nefes almak kadar kritik hale gelene kadar. Shade'in izini çoğunlukla içgüdüsel olarak ve aciliyet hissiyle takip etmişti.

Shade'i takip eden tek kişi o değildi.

Eidolon Judicia'daki bağlantılarını kullanarak Carceris'in cehennem köpeklerini serbest bıraktığını öğrenmişti ve Roag'ın da ava katıldığına şüphe yoktu. Wraith zemini inceledi ve henüz bu yoldan geçmediklerine kanaat getirerek, kapıdan uzaklaşan hafif aşınmış patikadan aşağı indi.

Ormanın sıcaklığı Wraith'i bitki örtüsünün içinden geçerken kucakladı, duyuları Shade'e ayarlanmıştı. İleride. Kardeşi ilerideydi ve canı yanıyordu.

Wraith ağaçların arasından çıktı ve yukarıdaki uçurumdan bir şelalenin fışkırdığı küçük bir açıklığa girdi. Manzarayı hayranlıkla seyretmek için bir an durabilirdi ama sanki biri ciğerlerini ve kalbini sıkıp hamur haline getiriyormuş gibi hissediyordu ve nefes almak giderek zorlaşıyordu.

Gölge.

Wraith şelalenin etrafında dikkatle ilerleyerek, birbirine biraz fazla uyumlu görünen kayalardan oluşan bir bölüme geldi. Bölgeyi araştırdı, açıklıklar aradı, çünkü hiçbir şey buranın bir ormanın ortasındaki sakın bir vahadan başka bir şey olduğunu göstermese de, Shade'i hissedebiliyordu ve kardeşi yakındaydı.

Burası bir tür mağara olmalıydı ama girişini bulamadı. Başka bir yolu olmalıydı.

Parlak, siyah kayaların üzerinden akan su nehrine baktı. Püskürtme perdesinin ardındaki gölgeli girintiler bir tür mağaraya işaret ediyordu.

Tırmanmaya başladı. Kayalar kaygan ve pürüzlüydü ama ellerini, kot pantolonunu ve gerçekten havalı Hard Rock Café Bükreş tişörtünü yırtıyor olması umurunda değildi. Aslında çoğunlukla umurunda değildi. Tişört, onu almak için becerdiği Romen melezi bir garson tarafından ona verilmişti ve bazı sıcak anıları barındırıyordu.

Elli metre yukarıdaydı ve spreyden iliklerine kadar ıslanmıştı, neredeyse tutuşunu kaybedip yere düşüyordu ama canını çok yakan bir tür dikenli sarmaşığa takıldı. Yüzünü buruşturarak avucunu sarmaşıktan kurtardı ve şelalenin arkasına doğru ilerledi.

Paydirt, bebeğim.

Yaklaşık on metre yukarısında, kayanın derinliklerine uzanıyor gibi görünen düz, geniş bir raf gördü. Dikkatlice oraya tırmandı ve kendini yukarı çekti. Zor olan, suyun inanılmaz gücünü aşağıdaki havuza ya da kayalara çarpmadan aşmaktı ama sonunda başardı. Bir an için pürüzsüz taşın üzerine sırtüstü uzanıp nefesini topladı ama Shade'in acısı göğsüne saplanan buz iğneleri gibi onu ayağa kaldırdı.

Pürüzsüz ve temiz olan, kesinlikle doğal olmayan kemerli tünelin derinliklerine doğru ilerledi. Ve sanki biri şelaleyi duş olarak kullanmış gibi bir taş parçasının üzerinde bir havlu vardı. Görüşü karanlığa uyum sağlamak için keskinleşirken hıçkırık sesleri duydu.

Oh, kahretsin.

Wraith içeri girmenin bir yolunu bulmak için çılgınca bir çabayla mağara duvarlarına çarptı ve açıklığı bulduğunda, acelesinden neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu. Garip bir şekilde modern bir mutfığa girdiğinde, tuhaflık fark edildi ama sadece bir kalp atışı için.

Acı sesleri tüm duyularını ele geçirmişti ve düşünebildiği tek şey kardeşine ulaşmaktı.

Mutfığa doğru koşturdu, geçerken masadaki tuzluğu devirdi. "Shade!" Köşeyi biraz fazla hızlı döndü ve omzunu bir kapı açıklığına çarptı...

Ve sonra dondu. Bütün kasları buharla kilitlendi. Kalbi dumanı tüterek durdu. Ciğerleri çimentoya dönüştü.

Runa bileklerindeki kelepçelerden kurtulmak için çırpınırken, Gölge bir tür işkence odasında durmuş, elinde bir silah tutuyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, Shade'e silahı bırakması için yalvarıyordu.

Wraith'in içinden ısırmacı bir şok ürpertisi geçti ve sallandı. Sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, şok kaçtı, boşluğu sıcak, yakıcı bir öfkeyle doldu.

Wraith kardeşine saldırdı ve onu yere yıktı, Shade'in karşılık vermediğini fark edene kadar onu yumrukladı.

"Ne halt ediyordun sen?" diye bağırdı ama Shade sadece baktı, gözleri donuk ve odaklanmamıştı. Wraith'in midesinde bulantı dönüyordu. Zindana bakılırsa, Shade kim bilir kaç kadına kim bilir neler yapıyordu. Ve kendine de mi zarar veriyordu? Neden?

"Onları öldürüyor musun?" diye fısıldadı. "Shade, onlara işkence edip öldürüyor musun?" Nefesi kesik kesik geliyor, ciğerlerini yakıyordu. Vampirlerin ellerinde gördüğü kendi işkencelerinin anıları, mide bulandırıcı, hızlı çekim kareler halinde beyninden geçti.

"Hayır," dedi Shade, gözlerini kocaman açarak. "Hayır, asla. Tanrılar, Wraith! Bunu nasıl düşünebilirsin?" Runa'ya doğru baktı. "Onu serbest bırakmalıyım-"

"Ona yaklaşmayacaksın." Wraith, Shade'e onu bayıltacak kadar sert bir yumruk attı.

Keskin kan kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. Bir vampir olarak bu kokuyu çekici ve baştan çıkarıcı bulsa da, vampir olmayan tarafı kanın dökülme şeklinden iğrenmişti. O zamandan beri hiç yapmadığı bir şekilde titreyerek, şey, ne zaman kafasının bu kadar berbat olduğunu hatırlayamıyordu, Runa'ya gitti.

Hâlâ ayakta idi ve elleriyle direğe tutunarak kendini yukarı kaldırmaya çalışıyordu. Yere düşmemek için gereken gücü nasıl bulduğu bir muammaydı.

kelepçeleri çözerken ve parmaklarını tahtadan ayırırken onun gücüne hayranlık duyduğunu fark etti.

"Hey," dedi nazikçe. "Sorun yok. Sen iyisin."

"Sh... Shade?"

"Artık sana zarar

veremez." "O-o yapmadı

..."

Belki de henüz değil. Wraith kardeşlerinin sahip olduğu tıbbi eğitime ya da uzmanlığa sahip değildi ama şoku gördüğünde anlıyordu. Runa kollarına yığıldı ve onu duvarın içine yerleştirilmiş yatağa taşıdı. Shade'in dehşet odasında uyuyabilmesi ne kadar güzeldi.

Tanrım, kardeşini hiç tanımıyor muydu? Başını salladı, çünkü Shade'i *tanıyordu*. Sevgi dolu bir evde, taptığı kız kardeşleriyle nasıl büyüdüğünü biliyordu. Shade'in en sevdiği yiyecek ve içeceği biliyordu - balık tacos ve Fresca, Tanrı'ya şükür aynı yemek olmasa da. Shade'in filmleri sevdiğini ama genelde yalnız izlemekten hoşlandığını, özellikle de duygusal romantik komedileri sevdiğini biliyordu.

Shade'in işkence odası tutan biriyle uyuşmadığını düşündü. Ve Wraith Shade'in zihnine girdiğinde neden Shade'in hastalıklı sırrını görememişti?

Sikeyim.

Yüzüstü yatan Runa yastığa doğru inledi. Wraith titreyen elleriyle Runa'nın üzerini bir battaniyeyle örttü ve Runa'nın bağları içinde debelenirken aşınmış olan bileklerine dokunmamaya dikkat etti. Hâlâ yerde baygın yatan Shade'e baktı. Şimdi ne olacak?

Eidolon. E'yi aramalıydı. O ne yapacağını bilirdi. Her zaman bilirdi.

Wraith cep telefonunu bulana kadar kot pantolonunun cebini karıştırdı. Sinyal yoktu. Orta Amerika'nın ortasında şok edici bir durum.

Ama BF Orta Amerika'da bile Shade'in dış dünyayla iletişim kurmak için bir yolu olacaktı. Shade uzun süre yalnız kalmayı sevmezdi. Her ne kadar kimseye ihtiyacım yokmuş gibi davranmaya çalışsa da, Shade özünde sosyal bir yaratıktı. Sadist bir sosyal yaratık.

Sikeyim.

Wraith mağarayı hızlıca taradı, sonunda bir uydu telefonu buldu ve E'yi tuşladı. Kardeşi cevap verdiği anda, Wraith'in sakın dış görünüşü bir büyüücü çırağının ilk büyüğü gibi çöktü.

"E, başımız belada. Oh, adamım, oh, adamım-"

"Sakin ol." Eidolon'un sesi parazit yüzünden zar zor duyuluyordu.
"Sorun nedir?"

"Shade. Ben Shade. Onun ... işkence odasıdayım."

Sessizlik hava dalgalarını doldurdu. "Kahretsin."

"Biliyor muydun?" Wraith neredeyse çılgılık attığını fark etti ve sesini alçalttı. "Bunu biliyor muydun?"

"Bunu sonra konuşuruz. Bana neler olduğunu anlat. Shade nerede?"

Wraith kuru bir sesle yutkundu. "O burada. Yaralanmış. Ve dişisi... acele edin."

"Hemen geliyorum."

Wraith yatağa Runa'nın yanına uzandı ve elini onun ensesine koydu. Gözlerini kapatarak onu rahatlatıcı imgelerle beslemeye odaklandı. Umarım sahili sevmiştir. Piña coladas. Ilık kum. Az önce yaşadığı cehennemi iyileştirmek için ona birkaç dakika huzur verecek herhangi bir şey.

Shade'i *Maluncoeur'un* pençelerinden korumak için yapması gerektiği gibi onu öldürmek yerine ona yardım ettiğini ancak daha sonra fark etti.

Belki de içten içe kardeşinin yardım edemeyecek kadar ölmüş olduğuna inandığı içindir.

Eidolon acil servisin sorumluluğunu Reaver'a bıraktı ve doğruca Shade'in mağarasına gitti. Wraith'in bunu bilmesi iyi bir şey değildi ama Runa'yı yatakta yatarken ve Shade'i yerde baygın halde gördüğünde, durumun *iyi olmaktan* çok daha kötü olduğunu anladı.

Ayağa kalkıp Eidolon'un yerini almasına izin veren Wraith'e "Ben hallederim," dedi. "Acele et." Wraith'in sesi endişe, acı ve korkudan oluşan bir karmaşaydı. Wraith, Genelde kimseyi umursamayan biriydi. Eidolon kardeşini asla anlayamazdı.

Eidolon Runa'ya uzandı ama tereddüt etti, avucu Runa'nın omurgasının üzerinde geziniyordu. Yapılacak en akıllıca şey onu öldürmek olurdu. Şimdi, Shade ne olduğunun farkında değilken ve o da bunu bilemeyecek kadar kendinden geçmişken. Bunu hızlıca, insanca yapabilirdi.

İnsanca. Ne şaka ama. İnsanlar diğerlerinden üstün olduklarını iddia etmeyi severdi, ama kocalarını aldattıkları için kadınları taşıyarak öldüren insanlar ne kadar üstündü? Ya da hayvanları eğlence için dövüştürenler? Elbette iblisler de daha iyi değildi ama en azından vahşetlerini mazur göstermek için dini ilkelerin ve kültürel geleneklerin arkasına saklanmıyorlardı. İblislerin hemen hemen sadece iblis oldukları bahanesi vardı.

"E?"

Wraith'in sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Eidolon insanlardan ve kibirlerinden hiç hoşlanmamıştı, bu da Tayla'yı sürekli güldürüyordu çünkü Tayla ona onun kadar kibirli biriyle hiç karşılaşmadığını hatırlatmaktan hoşlanıyordu.

Wraith sessizce, "Bence bunu yapmamalısın," dedi. "Shade'in ellerinde yeterince şey yaşadı." Yere baktı ama

Merhamet gösterirken yakalanmaktan duyduğu utancı gizlemek için başka tarafa mı bakıyordu yoksa Shade'e mi bakıyordu, Eidolon bilmiyordu.

"Eğer yapmazsam onu kaybedeceğiz."

"Onu nasıl olsa kaybedeceğiz. Ona bir baksana. Lanet zaten aktif."

Anlık, yakıcı bir acı onu kesip geçti. Wraith haklıydı. Shade'in Runa'ya aşık olduğu açıktı. Onu şimdi öldürmek sadece laneti hızlandırabilirdi. Bunu anlamak için tek yapması gereken Kynan'a bakmaktı. Lori'nin ölümünden hemen sonra, ona olan aşkı muhtemelen her zamankinden daha güçlü olmuş, hem onun cinayeti hem de ihaneti yüzünden çektiği acıya bağlanmıştı.

Doktor moduna geçerek hızlı bir muayene yaptı ve Runa'nın her şeyden çok yorgunluktan muzdarip olduğunu görünce rahatladı. Gölge kendini tutmuştu. Birden fazla yarası göğsünü, karnını ve omuzlarını kaplamış olan Gölge'ye bir bakış attı ve sonra düşüncesini gözden geçirdi. Gölge kesinlikle geri çekilmemişti.

E, iyileştirme yeteneğinin ılık sızısı sağ kolundan aşağı akana kadar konsantre oldu ve sonra elini Runa'nın omzuna koydu. Sırtındaki açık pembe çizgiler ve bileklerindeki sıyrıklar anında iyileşti. Arkasında, Shade'in Runa'ya ulaşmak için çabaladığını duydu ama Wraith kardeşlerinin üzerine oturmuş, onu tutuyordu.

"Bırakın beni," diye hırladı Shade. Acı içinde homurdandı ve Eidolon, Wraith'in bir tür baskı uyguladığını anladı.

"E, kahretsin," diye mırıldandı Wraith. "Onunla işin bitti mi?"

Eidolon kaşlarını çattı. Shade'in dudakları acı dolu bir hırıltıyla geriye çekilmişti ve yerdeki sopaya uzanıyordu. Lanet olsun. Eidolon Runa'nın elini kavradı.

"Runa." Yan yattı, cam gibi gözlerini kırıştırarak çevresinin farkına vardı. "Shade sana güvenli bir kelime verdi. Onu söylemen gerek."

"Ne?" Battaniyeyi göğüslerinin üzerine çekti. "Güvenli

kelime! Ne oldu? Serbest bırakılması gerekiyor."

Kızın rengi soldu. "Gölge," diye fısıldadı. "Gölge."

Gölge yere yığıldı, yüz ifadesinde keskin bir rahatlama vardı. "Özür dilerim Runa," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm."

"Ne oldu, Shade?" Eidolon sordu. "Neden yaralandın?" "Ne

haller dönüyor burada?" Wraith talep etti.

Artık yalan söylemenin ya da lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Eidolon yataktan kalkarak Shade'in yanına diz çöktü ve ona iyileştirici dalgalar gönderdi. "Düşündüğün kadar kötü değil, Wraith."

Wraith ayağa fırladı ve eliyle bir süpürme hareketi yaptı. "Hikâyenin değiştirmek ister misin, kardeşim? Çünkü bunların -" duvardan bir çift kelepçe aldı "- tam da düşündüğüm gibi olduğunu düşünüyorum. Kardeşimiz hasta bir köpek yavrusu." Acı acı güldü. "Ben de hasta olanın Roag olduğunu sanıyordum."

Runa yataktan o kadar hızlı fırladı ki neredeyse Eidolon'u deviriyordu. Wraith'in yüzüne doğru geldi. Buck çıplaktı. "Sakın Shade'i Roag'la kıyaslamaya kalkma. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bir kelime daha edersen seni bırakırım."

Eidolon, Wraith'i tanıdığı onca yıl boyunca kardeşini hiç suskun görmemişti.

Runa az önce imkânsızı başarmıştı.

Runa Wraith'ten uzaklaştı ve yere, kül rengi olmuş, titreyen ve büyük bir kısmı solup gitmekte olan Gölge'nin yanına diz çöktü. Yaptığı şey

Onun için, onun cezalandırma arzusuyla bir şekilde nasıl savaştığını ve bunu kendisine nasıl çevirdiğini anlamanın ötesinde bir fedakârlıktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm."

Onun yanağını avuçladı ve yeni çıkan bıyıkların pürüzlü çiziklerini hissetti. "Hayır. Üzülme. Üzgün olan benim. Benim için yaptığın şey-"

"Yine olsa yine yaparım."

Gözleri yanıyordu. "Yapacağını biliyorum." Yataktan yorganı çekip aldı ve ikisini de yorgana sardı. "Hissedebiliyor musun? Özgürüm."

Annesinin ölümünden duyduğu suçluluk da Shade'e duyduğu öfke de yok olmuştu. Birdenbire, paylaştıkları bağdan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Fiziksel olarak işaretlenmemiş olabilirdi ama bu aralarındaki bağı daha az güçlü kılmıyordu.

Yutkundu. Bir kez, iki kez. "İçindeki karanlık gitti. Ama hala yapamıyorum... Tanrılar, Runa. Sana yaptığım şey. Hayatımdaki dişileri hiçbir zaman koruyamadım. Onları hep incittim. *Seni de* incittim."

"Şşş."

Parmağını Shade'in dudaklarına bastırdı ve Shade onu kucağına çekip öyle sıkı sarıldı ki nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı. Eidolon, Shade'in dişileri kendilerini rahatsız eden şeylerden kurtarma yeteneğini açıklamaya çalışırken, kalp atışlarının sesi ona hızlı bir yumruk gibi geldi ve neredeyse kardeşlerinin seslerini bastırdı. Wraith'in öfkeli sözlerinden iyi gitmediğini tahmin etti.

Yavaşça itti ama Shade'in kucağında kaldı. "Ortadan kaybolma olayının ne olduğunu bana anlatmalısın." Anlamlı bir şekilde Shade'in çeşitli şeffaflık aşamalarında titreşen sol koluna baktı. Onun altında titremeye başladığını hissetti ve neredeyse kalbi kırılıyordu. Sorun her neyse, kötüydü.

"*Maluncoeur*'u sorduğun zamanı hatırlıyor musun?" Kız başını sallayınca devam etti. "Bu bir lanet. Kendi başıma getirdiğim bir lanet."

"Nasıl?"

Saçlarını okşamak için uzandı, ama saçları elinin içinden geçip arkasında sadece bir hava fısıltısı bırakınca kolunu indirdi. "Beni lanetleyen büyücüye kızmayı bırakmam ne kadar uzun sürdü biliyor musun? Ne kadar zamandır kendimi değil de onu suçluyorum?" Başını iki yana salladı. "Yirmi yaşındaydım. Annem ava gitti ve kız kardeşlerime bakmam için beni bıraktı. Ama o yokken ben ilk dönüşümümü yaşadım."

Onun söylediklerini ve bir Seminus iblisin olgunlaşma süreci hakkında okuduklarını hatırlayarak başını salladı. "Bunu atlatmak için günlerce durmadan seks yapman gerekiyor."

"Evet. Dışarı çıktım, kadın avına çıktım, ihtiyacım olanı aldım. Almak dediysem, ciddiymim." Uzun bir nefes verdi ve tavana baktı. "Dönüşüm beni vurmadan önce hiç seks yapmamıştım ve sonra yaptığımda çılgınca, hızlı, şiddetliydi. Geçişini atlatmak için boşalmam gerekiyordu, anlıyor musun? Bu yüzden bittiğinde, *istediğim için istedim*. İhtiyacım olduğu için değil. Bu mantıklı mı?"

Pek değil, ama başını salladı, kardeşlerinin onlara biraz mahremiyet sağlamak için kapının hemen dışına taşındıklarını fark etti ve bu hikayenin ne kadarını bildiklerini ve ne kadarının yeni olduğunu merak etti.

"Bu yüzden kız kardeşlerimi korumak için mağaraya geri dönmek yerine, bu insan yıldız adayını aldım. Onun evine gidiyoruz." Bakışları duvardaki aletlere kaydı. "İşte o zaman Umber'ın kadınların içlerine gömdükleri şeyleri hissetme yeteneğini miras aldığımı ve bundan kurtulmaya ihtiyacı olduğunda ona yardım edebileceğimi keşfettim."

"Yani sen..."

"Evet. Yaptım. Ve ben bunu yaparken, kocası eve geldi. Pek hoş değildi. Kavga ettik. Onu öldürdüm." Shade ürperdi. "Ama ölmeden önce beni lanetledi. Beni asla aşkı bilmemem için lanetledi, çünkü eğer bilirim, yok olup gidecektim."

"Ölür müydün?"

"Daha kötüsü."

Adamın kendisine ne olacağını anlatmasını dehşet içinde dinledi. "Aman Tanrım." Elini ağzına götürdü. "Bu... bu yüzden benden nefret etmek istedin. İstemedin."

"Sana aşık olmak," diye mırıldandı. "Ama bu çok-"

"Shade!" Eidolon sinsice odaya girdi. "Sakin söyleme. Başka bir şey söyleme."

Shade'in tüm vücudunun titremesini dehşet içinde izledi ve ona gerçekten aşık olduğunu söylerse her şeyin biteceğine dair hastalıklı bir hisse kapıldı. Kardeşlerinin ondan kurtulmak istemelerine şaşmamalıydı. Shade'in bunu düşünmüş olması hâlâ canını yaksa da anlıyordu.

"Kız kardeşlerini keşfetmen hemen sonraydı, değil mi?" Wraith sordu ve Runa, Shade'i kendisine karşı olan hisleri konusundan uzaklaştırmaya çalıştığını fark etti.

"Evet." Shade'in sesi kalbiyle birlikte kırıldı. "Onları bıraktığım mağaraya geri döndüm. Ölmüşlerdi. Skulk hariç hepsi. Yıldız kızını almamış olsaydım, belki hâlâ hayatta olurlardı."

Nefret, Shade'den dalgalar halinde yayılıyordu; kederle birlikte o kadar yoğundu ki neredeyse tadını alabiliyordu. "Bu yüzden mi dişileri koruyamayacağını düşünüyorsun?"

"Sadece onlar değildi. Annem de vardı. Ve sonra Skulk vardı-" "Kes

şunu," dedi usulca. "Annemin ölümü için o kadar uzun süre kendimi

suçladım ki

Biliyorum çok kötü bir ikiyüzlüyüm ama bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Sen elinden geleni yaptın. Ve Shade, beni korudun. Beni Roag'un zindanından çıkardın. Daha bugün beni ondan kurtardın. Ve beni geçmişimden dolayı duyduğum suçlulukla dolu o karanlık yerden çıkardın. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Tek yapmamız gereken seni bu aptal lanetten kurtarmanın bir yolunu bulmak."

"Tedavisi yok," dedi Eidolon. "Artık düşmediğine göre... ah... evet, her neyse, tedavisi yok. Aktarılabilir, ama sadece sevilen birine

bir tane."

Runa umudunun tükendiğini hissetti. Sonra öfke bastırdı ve hayır, onu şimdi kaybetmeyecekti. Bir tedavisi olmalıydı.

"Telefon nerede?"

Gölge kaşlarını çattı. "Neden?"

"Arik'i arayacağım. Belki ordu sizin gözden kaçırdığınız bir şey bulabilir."

Wraith homurdandı. "Birleşik Devletler Ordusu mu? Bir fahişenin sikini bile bulamazlar-"

"Wraith," dedi Eidolon nazikçe. "Alabileceğimiz her türlü yardımı almalıyız."

Wraith hiçbir şey söylemedi ama ona telefonu getirdi. Ona teşekkür etti ve Shade'e döndü. "Sadece bekle, tamam mı?"

"Yapacağım." Runa'nın hatırı için güven verici bir şekilde gülümsedi ama umudunu uzun zaman önce yitirmişti.

Tanrım, ona sarılmak, onu kucaklamak, tüm bunlar unutulana kadar onunla sevişmek istiyordu ama mesafesini koruması gerekiyordu. Laneti hızlandırmak istemiyordu. Ve kesinlikle onun bir çöküşün eşiğinde olduğunu görmesini istemiyordu.

Kot pantolonunu ve atletini çabucak giydi ve televizyon odasından Arik'i aramak için üç adamı yatak odasında bıraktı. Arik'in *Maluncoeur* hakkında bir şeyler öğrenmiş olmasını umuyordu. Odanın içinde volta atarak aradı.

Arik cevap verdi ama onu zar zor

duyabiliyordu. "Ben Runa."

Adam cevap verdi ama kadın parazit yüzünden onu anlayamadı. Sinyalin daha iyi olduğu mutfığa geçti ama bu da bağlantıyı kopardı.

Arik'in durumu daha da kötüleşti. Sonunda gizli mağara kapısından dışarı adım attı. Daha iyiydi. Harika değildi ama girişten fazla uzaklaşma riskini göze alamazdı.

"Bu nasıl? Şimdi beni duyabiliyor musun?"

"Reklam gibi," dedi Arik, nefes alış verişı sert ve hızlıydı. "Bir şeyi mi böldüm?"

"Sadece antrenmanım."

Her zamanki gibi. Eğer ofiste değilse, spor salonundaydı. "Bak, senin için bir şeyim var. Senden araştırmanı istediğim *Maluncoeur* mu? Bu bir lanet."

"Biliyorum. Ama tüm bildiğim bu kadar."

"Görünüşe göre, sevilen birine aktarılabilir, ancak ondan kurtulmanın başka bir yolu olmalı."

"Devam etmem için elimde çok fazla bilgi yok."

"Ne gerekiyorsa yap. Daha fazlasını bulmalısın, hem de hemen. Shade'i öldürüyor. Kurbanın aşık olması halinde yok olmasına neden olan bir tür intikam laneti."

"Ne diyorsun sen?"

Daha önce tehdit eden gözyaşları düştü. "Onu seviyorum."

"O bir iblis, Runa!"

"Ve ben bir kurt adamım. Kimse mükemmel değildir."

"Espri yapmanın sırası değil, kardeşim." Duvara vurulan bir yumruğa benzeyen bir gümbürtü duydu. "Bu kabul edilemez. Senin için bir ekip gönderiyorum."

"Değilsin," diye tersledi ve sonra sesini yumuşattı, çünkü Arik'i kızdırmak sadece onun aşırı korumacı, kontrolcü tarafını ortaya çıkaracaktı. "Ve ordunun hastaneyi karıştırmasını istemiyorum."

"Bu senin kararın değil. Orada iblisleri iyileştiriyorlar. Düşmanlarımızı."

Kanı dondu. "Belki de dönüştüğüm şey bu gibi görünüyor." Arik'in laneti kulağını yaktı. "Bunu sonra tartışırız."

"Tartışacak bir şey yok. Shade'i seviyorum."

"İkisini birden yapamazsınız. Ordu, sırları ifşa etme tehlikesi varsa insanları *uyurgezerlikten atıyor*. R-XR'ın onlar için çalışmana izin vereceğini ve sonra da eve lanet bir *iblisle döneceğini mi* sanıyorsun?"

"O *lanet iblis* senin hayatını kurtardı."

Arik'in bu hatırlatmadan hoşlanmadığına şüphe yoktu. "Bu, bunun komuta kademesinin hoşuna gitmeyeceği gerçeğini değiştirmez."

"Eğer bununla başa çıkamıyorlarsa, bu onların sorunu."

"Yani Shade için işinden, *hayatından* vazgeçmeye hazır mısın?"

Geçen yıl, tüm o ilginç araştırmalar ve heyecan verici görevler bir anda aklına gelmişti. Tüm o dürtmeler, kışkırtmalar ve deneyler. Yalnızlık. Shade onu sıkıca tutuyordu. "Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum."

Bir sürü küfür edildi ve ardından uzun bir sessizlik oldu. Arik sonunda, "Kynan temas kurdu," dedi ama ses tonundan Shade hakkındaki konuşmalarının bitmediği anlaşılıyordu. "Onunla konuştuğunu söyledi."

"Sana yardım edecek mi?" *Hastaneye ihanet mi edecek?*

"Şu anda top oynamıyor ama kendine gelecektir."

Kynan'ın yüzündeki ifadeyi gördükten sonra bundan şüpheliydi. Yüzünün etrafında vızıldayan kocaman bir böceğe vurdu. "Bak, gitmem gerek ama bir şey öğrenip öğrenmediğini öğrenmek için daha sonra ararım."

"Bundan hoşlanmadım."

Böcek ona pike yaptı, o da tekrar vurdu ve konuşurken eğilerek ondan uzaklaştı. "Bunu açıkça belirttin. Sadece *Maluncoeur'a* öncelik ver." Adam cevap vermeyince, yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağına dair ani bir şüpheye kapıldı. "Bahsettiğim bağı hatırlıyor musun? Eğer Shade ölürse, ben de ölürüm."

"Oh, Tanrım."

Yalan söylediği için kendini suçlu bile hissetmiyordu. "Evet.

Öyleyse bilgiyi al." "Getireceğim," diye nefes aldı. "Peki ya

Runa?"

"Ne?"

"Seni seviyorum."

Zayıfça gülümsedi, çünkü onu ne kadar delirtmiş olursa olsun, her zaman arkasını kollamıştı. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve aptal böcek, yarasa kanat açıklığına sahip turuncu bir şey, boynuna kondu. Ciyakladı, biraz sıçradı ve tanrım, tam bir korkaktı. Yaratık bir kanat telaşıyla vınlayarak uzaklaştı ve o da rahat bir nefes aldı. Şehirde büyüdüğü için doğayla arası pek iyi değildi ve bu da olabildiğince doğaldı.

Kokular, sesler... kaşlarını çatı ve ormandaki sessizliğin farkına vardı. Bu son olduğunda, Shade birdenbire ona doğru gelmişti, *s'genesis* onu harap ederken gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

"Runa."

Shade her zamanki gibi siyah deri giysileriyle çalıların arasından çıkınca dönüp baktı. Ve çok katıydı. Hiç şeffaflık yoktu. *Bu Shade değildi.*

Kalbi, mağaranın girişine doğru hücum edercesine göğüs kafesine doğru fırladı. Sadece üç metre uzaktaydı ama bir futbol sahasındaki kale direkleri arasındaki mesafe kadar da olabilirdi. Ona doğru fırladı. Gölge Olmayan ileri atıldı, onu boğazından yakaladı ve boğuk bir çığlıkla önünü kesti.

Telefon parmaklarının arasından düştü. Elini pençeledi, bacaklarını tekmeledi ama adam öylece durdu, eli sıkıyordu ve gözlerinde nefret yanıyordu.

Yüz hatları yüzmeye başladı, görüşünde yüzen kırmızı lekeler tarafından yarı örtüldü. Karanlık onu yutmadan önce gördüğü son şey Roag'ın yüzüydü.

"Elimi tut."

Shade, Wraith'in yanına çökerken ona baktı. "Ne?"

Wraith, Shade'in avucunu kendi avucunun içine sokmaya zorladı. "Şimdi şu kelimeleri söyle: *Solumaya*.
Orentus. *Kraktuse*."

"Neden?"

"Sadece yap."

Shade elini geri çekti ve hâlâ yerde oturarak pantolonunu çekiştirdi. "Bana nedenini söyle."

"Ofisinde her şeyi açıklama fırsatım olmadı, çünkü beni yumrukluyordun-"

"Wraith," diye araya girdi E, "neler oluyor?"

"Ben de tam ona geliyordum." Wraith sabırsızca uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Eski bir büyücü arkadaşımı aradım. Aslında düşman, ama artık hepsi geride kaldı." Eidolon boğazını temizledi ve Wraith gözlerini devirdi.

"Evet, evet. Devam e d e l i m . Tamam, *Maluncoeur*'un sevilen birine aktarılabileceğini biliyorduk ama nasıl y a p ı l a c a ğ ı n ı b i l m i y o r d u k . Bana yolu gösterdi."

"Az önce söylediğin sözler mi?" Shade sordu.

"Evet. O zaman bana bırak." Elini uzattı. "Birbirimize dokunmalıyız. Pantolonunu giydiğine sevindim."

Shade geri çekildi, keşke bu kadar titrek hissetmeseydi, çünkü elinden gelse ayağa kalkıp kapıdan çıkacaktı. "Delirdin mi sen? Onu sana vermeyeceğim!" Geri çekilmeye devam etti ama Wraith onu takip etti.

"Evet, kardeşim,

öylesin." "Siktir. Seni."

"Asla aşık olmayacağım, Shade. Lanet beni etkilemeyecek. Asla. O yüzden sadece yap."

Shade başını öyle sert salladı ki saçları yüzüne battı. "*Yapmayacağım.*"

"Lanet olsun sana, Shade." Wraith'in sesi saf bir fısıltı gibiydi. "Sen kurtardın hayatım boyunca birçok kez. Bunu senin için yapmama izin ver." "Hayır. Ben-"

Göğsünde bir huzursuzluk hissi yoğunlaşınca Shade sözünü kesti. Kötülük derisinin üzerinde diken diken oldu ve boynunu bir ilmik gibi sıkıttı.

"Runa," diye nefes nefese kaldı. "Nerede o?" Ayağa fırladı ve bir baş dönmesi dalgası onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekken Eidolon'un kolunu yakaladı.

Wraith, "Muhtemelen hâlâ kardeşiyle konuşuyordur," dedi.

Shade yemin etti, başı dönüyordu. "Dışarıda. O dışarıda. Bir terslik var."

Eidolon'un bakışları onunkileri yakaladı. "Carceris."

"Belki de onu bir jaguar kapmıştır," diye önerdi Wraith, pek yardımcı olmasa da en azından her zamanki haline dönmüştü.

E, Shade'e dönmeden önce Wraith'e ters ters baktı. "Burada kal. Wraith ve ben icabına bakacağız."

"Cehennem gibi," diye homurdandı Gölge. Boğulma hissi azalmış, onu huzursuz etmiş ve Runa'nın ruh halini algılayamaz hale getirmişti. Onun yakınlığını hissedebiliyordu ama o bile bulanıktı. Eidolon'dan ayrıldı ve kılıcını çıkışa doğru sürükledi.

"Shade, bekle! Daha işimiz bitmedi!" Wraith onu takip etti ve arkasında Shade, E'nin lanetini duydu.

Eğer o Carceris piçleri ona ulaşmak için Runa'ya zarar verdilerse, birini öldürecekti. Ya da birkaç kişiyi.

Yan girişten dışarı fırladı ve daha önce gördüğü Nightlash ve Seminus ile karşılaşmak için kendini hazırladı. Şüphesiz onların da cehennem tazıları vardı ve bu yaratıklar iyi bir dövüşü severdi. İyi eğitilmiş Carceris tazıları hedeflerini öldürmezdi ama bunun çok uzağında kalırlardı. Daha da kötüsü, sürekli azgındılar ve bir iblis yere düştüğünde ona yaptıkları şey, biraz bacak tokuşturmaktan çok daha fazlasıydı.

Wraith ve Eidolon peşindeyken, şelalenin havuzla buluştuğu kayalıkların güney tarafındaki patikadan aşağıya doğru hücum etti, gizlilikle uğraşmadı. İleride, açıklıkta, Runa yerde yatıyordu, vücudu bir ağacın yanına çökmüştü.

"Orospu çocuğı-" Kafasına bir şey çarptı ve kafatasında bir acı patladı. Elinde bir sopa tutan sümüksü bir Drec iblisi olan kaynağıya doğru döndü.

Wraith boğı kırbacıyla vurdu. Kaçarken o şeyi nasıl yakalayabildiğı daha sonra sorulacak bir soruydu. Kardeşi onu sanki kolunun bir uzantısıymış gibi kullandı ve Drec'in yüzü yarıldı, kan ve dişler uçtu.

Çalılıklardan daha fazla yaratık fırladı ama Gölge tüm dikkatini Runa'ya vererek etraflarından dolandı ya da içlerinden geçti.

Neredeyse geldik. Neredeyse...

Önüne dört kanatlı devasa bir yaratık düştü. Daha önce hiç görmediği bir iblis, çürümüş et gibi kokan ve görünen iğrenç siyah bir canavar. Kafası, sıra sıra jilet gibi keskin dişlerle dolu kocaman bir ağızdan başka bir şey değildi.

İyi değil.

Arkasında savaş sesleri yükseliyordu. Kardeşlerinin en kötü cezayı verdiklerini düşündü ama arkasına bakamadı. Kanatlı şey onunla Runa arasındaydı ve bir daha asla aralarına hiçbir şey giremeyecekti.

Shade yere düştü, yaratığı kemikli bileklerinden yakalamak için bacağını savurdu. Yaratık yere düştü ama hemen ayağa kalktı. Sertçe vurdu ve yumruğunu yaratığın karnına sapladı. Süngerimsi, ıslak et, elini dirseğine kadar iblisin vücudunun içine çekti. Cehennem ateşleri, bu iğrençti.

Shade dönerek ayağını o şeyin bacaklarının arasına soktu. Çığlık attı ve ağır bir kanadını Shade'in omuzlarına indirdi. Shade eğildi, sadece hafif bir darbe aldı ama bir acı patlaması ve kan kokusu ona darbenin yeterince zarar verici olduğunu söyledi. Başka bir canavar yanına indi, kanatları ağaçları karıştırdı, sarmaşıklar ve yapraklardan oluşan bir kasırga yarattı. Sırtına bir şey çarptı, çarpmanın şoku onu sersemletti.

Ne haltlar dönüyordu? Bu bir Carceris operasyonu değildi, tabii son yıllarda yöntemlerini değiştirmedilerse.

"Khroyesh!"

Evrensel şeytani dil olan Sheoulic'te söylenen bu kelime, Roag'ın hasarlı, derin törpüsüyle söylenmemiş olsaydı rahatlatıcı olabilirdi.

Kanatlı canavarlar geri çekildi. Roag o şeylerden birinin arkasından çıktı, kollarında zar zor kendine gelen bir Runa vardı. Bir elinde bir çeşit destek vardı. Freddy Kruger'a benzeyen kötücül uzantılar, kendi parmaklarının olması gereken yerde ona keskin parmaklar veriyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi Roag, bıçakları Runa'nın boğazına dayayarak, "yoksa ölür."

"Güven bana kardeşim, bunu yapmak istemezsin."

Roag kaşlarını kaldırdı, koyu renkli, hastalıklı şeylerdi ve yangından sonra tamamen uzamamışlardı. "Tehdit edecek bir konumda değilsiniz." Boğulmanın eşiğinde olan Wraith ve E'ye başıyla işaret etti. "Onlara durmalarını söyle." Emrini vurgulamak için Runa'nın yanağına bir bıçak sapladı. Runa inledi ama Shade bağ sayesinde onun fazla acı hissetmeyecek kadar kendinden geçmiş olduğunu biliyordu.

"Lanet olsun sana." Shade, çılgılık atmak istediği halde sesini alçak ve eşit tutmakta zorlandı.

"Yap şunu!" Bir bıçak darbesi daha Runa'nın şahdamarına tehlikeli derecede yakın bir yara açtı.

Runa'nın kanının kokusu Gölge'yi acı ve keskin bir öfkeyle doldurdu. Korkunç bir şeye dönüşmek ve Roag'ın lanet kafasını ısırıp koparmak istedi. Ama Runa'yı riske atamazdı ve Roag'ı öldürmeyi başarsa bile, yanında getirdiği canavarlar ordusu muhtemelen hepsini yok edecekti.

"Wraith! Eidolon!" Kardeşlerine bağırırken gözlerini Runa'dan ayırmadı. "Geri çekilin!"

"Olmuyor kardeşim." Wraith'in sözleri lapa gibiydi, lıkırdıyordu ve Shade küçük kardeşinin yarılmış dudakları ve kan dolu ağzıyla konuştuğundan şüpheleniyordu. Bu da tadının dilinde olduğu ve acıyla birlikte vampir kanına susadığı anlamına geliyordu.

Kahretsin.

"Durdurun onu," diye uyardı Roag, bıçaklarını Runa'nın boğazı ile çenesi arasındaki hassas deriye saplarken.

Shade'in kalbi hızla çarpmaya başladı ve alnından soğuk terler boşandı.

"E!

Wraith'i durdurmalısın. Şimdi!"

Runa'ya olabildiğince yakın durmakla E'nin Wraith'i alt etmesine yardım etmek arasında kalan Gölge tereddüt etti ama Eidolon'un Wraith tarafından dövülürken çıkardığı ses terazinin kefesini değiştirdi. Shade onlara doğru fırladı. Wraith'i arkadan yakaladı, kollarını iki yanına sıkıştırmayı başardı ama sadece bir an için. Wraith her zaman avantajlıydı ama buna bir de kana susamışlığı eklenince, onu kontrol altına almak acımasız bir savaşa dönüştü.

Onu yere yatırdılar ama lanet olsun, Wraith güçlü ve öfkeliydi ve gözleri kıpkırmızı yanarken ve dişleri hançer gibi uzamışken Shade, Wraith'in artık kiminle dövüştüğünü bildiğinden bile şüpheliydi.

Eidolon ağırlığını Wraith'i tutmak için kullanırken, Shade ona güç aktardı, Wraith'in kalbini ve nefes alışını yavaşlatmak için yeteneğini kullandı, sonra adrenalin akışını kesmek için derinlere ulaştı.

"Sakin ol, kardeşim. Runa'nın iyi olduğundan ve Roag'ın minyonlarından hiçbirinin sürpriz bir saldırı başlatmayacağından emin olmak için omzunun üzerinden bakarken bile," diye mırıldandı Shade.

Wraith'i aşağı indirmek acı verici derecede yavaştı ve büyük olasılıkla nafileydi. Onu bıraktıkları anda Wraith muhtemelen Roag'ın iblislerine saldıracaktı.

"Çok, çok iyi," dedi Roag. "Ama dürüst olmak gerekirse, ikinizin de Wraith'i öldürmenin hayatı çok daha kolaylaştıracağını anlamadığınıza inanamıyorum."

Eidolon dişlerini gösterdi. "Ne daha kolay olurdu biliyor musun, seni lanet olası

."

"Yapma." Gölge E'nin kolunu kavradı ve sıktı. "Runa'yı riske atamam."

Rüzgâr ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyor ve beraberinde kükürt kokusunu getiriyordu. Zebaniler.

"İz sürücüleri nereden buldun?" Eidolon, çevik bir hareketle ayağa fırlayan ve Roag'ın boğazına sarılmamak için kendini zor tutan Wraith'in üzerinden kalktı.

Roag bıçaklarını Runa'nın saçlarında gezdirdi ve şimdi kendini dizginlemesi gereken kişi Gölge'ydi, özellikle de muhteşem saçlarından tutamlar yere dökülmeye başladığında. "Ne yani, benim kendi kulübem yok mu sanıyorsun?"

Roag'ın bırakın bir cehennem köpeğini, kendi dişisini bile kontrol edemediğini söylemek Shade'in dilinin ucundaydı ama Runa hâlâ tehlikedeyken Shade çenesini kapalı tuttu. Roag'ın köleleri tarafından esir tutulan iki Carceris subayı açıklığa adım attı.

Demek Shade'i böyle bulmuştu. Carceris memurlarını esir almış ve onu takip etmeleri için tazıları kullanmaya zorlamıştı. Orospu çocuğu.

"Gölge?" Runa'nın sesi sessiz ama kararlıydı ve içinde bir gurur kabardı. Ondan korku kokusu almıyordu, onun yerine gücü havaya nüfuz ediyordu. "Özür dilerim."

"Sorun değil, *Lirsha*."

Roag homurdandı. "Soluyorsun, biliyorsun. Bunun *iyi* olmadığını düşünüyorum."

Runa'nın boğazında derin, alçak bir hırıltı gümbürdedi. Gölge'nin nabızı panikle atmaya başladı. "Runa, hayır!"

Vurdu. Çifte darbe, Roag'ın kaval kemiğine keskin bir tekme ve yüzüne ters bir yumruk. Bir enerji dalgası Shade'e çarptı; Shade yer değiştirmeye çalışıyordu.

"Küçük orospu," diye tısladı Roag ve bıçaklarından birini kadının omzuna gömdü. Çılgılığı havayı kirletti. "Bu kılıç som gümüşten. Yer değiştiremezsin."

Shade'in görüşünün üzerine kıpkırmızı bir perde indi. Öne fırladı, çünkü Roag'ın boğazını parçalayacaktı. Bir şey boynunu deldi. Uyuşturulmuş bir

oktu şüphesiz. Roag'u yere düşürecek kadar sert bir şekilde yere düştü.

Ciğerlerindeki rüzgâr. Runa'y a ulaşmaya kararlı bir şekilde dartı derisinden çekip çıkardı. Eidolon ve Wraith'in öfkeli haykırışları, onların da aynı kadere kurban gittiklerini söylüyordu.

Bilincini kaybetmeden önce duyduğu son şey Runa'nın kan donduran feryadıydı.

On dokuz

Kynan Gem'in dairesinin eşiğinde duruyordu, midesi düğümlenmişti ve gelmeden önce içtiğı yarım düzine sıvı cesaret yüzünden zihni bulanıktı. Lori ölmeden önce pek içki içmezdi ama son zamanlarda yalnızdı ve sadece Captain Morgan'ın ona verebileceğı türden bir kucaklaşmayı fazlasıyla arzuluyordu.

Gerçi normalde öğleden sonraya kadar Kaptan'ın kollarına düşmezdi.

Ama bu sabah Arik'i arayıp ordunun UG'deki işinden haberdar olduğunu teyit ettikten sonra erkenden işe koyulmuştu. Ky, Eidolon'a ya da hastaneye ihanet etmeyeceğini açıkça belirtmişti ve Arik de bunu sorun etmemiş görünüyordu. Arayı kapatmak için biraz zaman geçirmişlerdi ve her şey çok sıcaktı. Örümcek hisleri karıncalanıyordu.

Kapı açıldı ve Gem orada durdu, siyah V yakalı, altından kıpkırmızı sütyenini gösterecek kadar aşağıya inen dar bir sweatshirt içinde şaşkın ve gerçekten çok seksi görünüyordu. Siyah mini eteğı de aynı terli malzemeden yapılmış gibi görünüyordu ve o kadar kısaydı ki, sütyene uygun bir iç çamaşırı giyip giymediğini merak etti. Garip bir şekilde, onun evde rahatça takılmaktan anladığı şeyin bu olduğu izlenimine kapıldı.

"Kynan. Ah, bu bir sürpriz."

"İçeri girebilir miyim?"

Bunun bir numara olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bakışlarını ona dikti ama kenara çekildi. Adam yanından geçerken kadının tatlı, narenciye kokusu burnuna geldi ve adam neredeyse sallanacaktı. *Alkol yüzünden.*

Belki, ama aletini hazır ola geçiren şey lanet olası alkol değildi. Küçük oturma odasına girdi ve ona döndü.

"Dışarı çıkmaya mı hazırlanıyordun?"

"Dışarı mı?" Kıyafetlerine baktı. "Oh, hayır. Özel bir yere de gitmedim zaten. Daha sonra markete baskın yapacaktım. Heyecan verici, değil mi?"

Aleti sarsıldı, çünkü evet, heyecanlanmıştı. Küçük piç.

Boğazını temizledi. Enselerini ovuşturdu. Söylemesi gereken şeyi söylemek için cesaretini topladı.

"Evet, bak, Gem. Sanırım konuşmamız gerek."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bir kalçasını, tüm mobilyaları gibi siyah deri olan kanepesinin arkasına dayadı. Abajuru bile siyahtı. Aslında oturma odasındaki her şey ya siyah ya da bembeyazdı. Gem için grinin hiçbir tonu yoktu ama bu sürpriz değildi.

"Belki de neden hâlâ kendine işkence ettiğinle başlayabiliriz," dedi açıkça. "Lori öleli bir yıl oldu."

Bunu beklemiyordu ve şaşkınlığı hızla savunmacı bir öfkeye dönüştü. "Kederin bir zaman sınırı mı var?" diye tersledi. "Bu bir iblis şeyi mi?"

"Neden konu hep buna geliyor? Bulutların güzel olduğunu düşündüğümü söyleyebilirim ve siz de onların sadece iblisler için güzel olduğunu söylersiniz."

Kadının haklı olduğu gerçeği onu daha da kızdırdı. "Ne bekliyorsun ki? Yıllardır onlarla savaşıyorum. Arkadaşlarımı kaybettim. *Karımı* kaybettim."

"Ve yine de, burada bir iblisin dairesindesin."

"Kalmak için burada değilim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden buradasın?"

"Özür dilemek için. Geçen gece tam bir pisliktim. Seni o şekilde yönlendirmemeliydim. Seni kullandım ve bu adil değildi. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Beni kullanmadın. Benim sana ihtiyacım vardı, senin de bana... Bunda yanlış bir şey yok."

"Farklı dünyalarda yaşıyoruz, Gem."

"Gerçekten mi? Çünkü seni benimle aynı hastane koridorlarında yürürken görüyorum. Seni aynı hastane önlüklerini giyerken görüyorum, üzerinde iblis kadüsleri var."

Küfrederek parmaklarını saçlarının arasına sıkıştırdı. "Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence öfkene tutunabilmek için kendini nefret ettiğin bir dünyaya kaptırıyorsun. Karının ihanetini unutmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırdı.

"Nefret ettiğiniz şeyin iblisler değil de kendiniz olduğunu görmediğimi mi sanıyorsunuz? Bazılarımızdan hoşlanmaya başladığın gerçeğinden nefret ettiğini?" Ona doğru yürüdü, yüzüne doğru yaklaştı, böylece göğsleri göğsüne değdi. "Beni istediğin gerçeğinden nefret ediyorsun. Bu seni delirtiyor, değil mi? Kafanı karıştırıyor."

"Kafamı kurcalayan ne biliyor musun?" Eteğinin kenarını yumrukladı ve sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Bu cimri, küçük, beni beceren kıyafetler. Erkeklerle alay etmekten zevk mi alıyorsun? Peşinde olduğun erkekler insan mı? Onları becermek ve sonra da masum, aptal bir insanı bir iblisle nasıl becerdiğine gülmek hoşuna mı gidiyor?"

Bunlar öfke, hayal kırıklığı ve eski şehvetten doğan haksız sorulardı. Bu soruları sorarak neyi başarmayı umduğundan emin değildi ama pazılarına saplanan çimdik bunu göstermiyordu.

"Salak."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Birini küçümsemek sana yakışmıyor, Kynan." Sesi yumuşak ama güçlüydü ve şaşırtıcı bir şekilde öfke içermiyordu. Adamın söylediklerinden sonra öfkelenmesi gerekirdi. "Acı çektiğini ve kaybolduğunu biliyorum ama tüm bunların altında hâlâ iyi bir insansın."

"Şunu söylemeyi kes! İyi bir insan yıllarca birlikte çalıştığı insanları terk eder mi? İblislerle takılır mıydı? Bir şeytanı yanına almak ister mi-" Daha fazlasını söyleyemeden sözünü kesti ama kadın biliyordu.

"Seni asla bir korkak olarak düşünmezdim," dedi ve damarlarında buhar patladı. "Ama öylesin, değil mi? Kendi zayıflıklarından o kadar korkuyorsun ki, hiçbir şey hissetmeye izin veremiyorsun. Başkalarına tepeden bakmak için üzerinde durduğun ahlaki üstünlük dağına karşı gelebilecek herhangi bir şey yapmaktan."

Korkak mı? Hâlâ bu kelimeye takılıp kalmıştı; bu kelime onu askerlik günlerine geri götürmüştü, birindeki korkaklık kokusu bile tüm kariyeri boyunca üzerinden atamadığı bir damgaydı. Ky korkuyu kabul edebilirdi - T-Rex çeneleri ve bir insan kadar uzun pençeleri olan otuz ayak boyunda bir Gerunti iblisiyle yüzleşirken kim korkmazdı ki? Ama o bir korkak değildi.

Kendisine bile onu istediğini itiraf edemediğinde, onun ne demek istediğini hemen hemen kanıtlamıştı. Onun her yerinde olmak istiyordu. Onun içinde. Ona çılgılık attırmak. Tanrı yardımcısı olsun, bir iblisin bedenine girip geri kalan sıkıntılarını temizlemek istiyordu. Sadece iyi ve kötüyü ayıran çizgiyi geçmek için son adımı atmak. Yaramazlık ve iyilik. Zevk ve acıyı.

Adam kendini onun gözlerinde boğulmaya bıraktığında çizgi bulanıklaştı, ama kadın dudaklarını yaladığında, dilinin pembe ucu yavaş, şehvetli bir hareketle dudaklarını ayırdığında, adam çizgiyi aşmakla kalmadı, koşarak geçti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ensesindeki saçları avuçladı ve ağzını onunkine yaklaştırdı. Kadın sertleşti. Dudaklarını mühürledi ve onu reddetti.

Giriş. Tüm içgüdüleri harekete geçti; dişiyi altına almasını isteyen erkeklik dürtüleri, zafer isteyen askerlik dürtüleri.

Sert bedenini onun yemyeşil bedenine dayadı. Kalbi küt küt atarken, artan bir acelecilikle diliyle dudaklarının kenarını okşadı. Kıçını avuçladı ve onu hızla büyüyen ereksiyonuna doğru bastırdı ve bir inilti ile sıvı hale geldi. Dudakları ayrıldı ve adam bundan hemen faydalandı.

Tadı çok güzeldi, tatlı meyveler ve tuzlu baharatlarla doluydu ve dili onunkine karıştığında tek düşünebildiği onun her yerini tatmaktı. Onu yere yatırmak ve daha fazlası için çılgık atacak kadar sert bir şekilde içine girmek istiyordu...

Sonra ne olacaktı? Evlenip sonsuza dek mutlu mu yaşayacaklardı?

Nefes nefese kalan Ky ondan uzaklaştı. Kanı damarlarında ve sikiinde acı verici bir şekilde dolaşıyordu. "Yapamam. Bu olamaz."

Gem'in gözleri buğulanmıştı, şehvetin parıltısı onu erkek yapan her şeye bir işaretli. "Evet, olabilir. Bizler yetişkiniz, Kynan. İzne ihtiyacımız yok." Sesi keskinleşti. "Yoksa bu senin iblis fobinle mi ilgili?"

Bunun sadece iblisle ilgili bir şey olmasını diledi. "Güzel bir şey için hazır değilim Gem. Seni kaba ve sert bir şekilde, büyük, şişman, duygusal bir kopuşla alırdım." Çenesini avucunun içine aldı ve yaklaştı. "Bu bir sikişten başka bir şey olmazdı ve sen de içine dökülecek bir bedenden başka bir şey olmazdın. Şu anda başka bir şey veremem ve sen bunu hak etmiyorsun. Sana istediğini veremem. Verebilir miyim bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sana seksten başka sunacak bir şeyim olmadığı." Geri döndü, kızın yaklaştığını duydu, kahretsin.

"Sorun değil," dedi. "Ky, seni çok uzun zamandır istiyordum. Lori hayattayken seninle bir şansım olduğunu düşünseydim, seni elde etmeye çalışırdım ve evli olman umurumda olmazdı."

Sesi, o kadar küçüktü ki, bir titreme dokunuşuyla onu harekete geçirdi. "Tanrım, Gem, benden daha iyisini yapabilirsin. Benden daha iyisini yapmalısın. Sen hak ediyorsun

size verebileceğimden çok daha fazlası."

"Vay canına, neredeyse bana saygı duyuyormuşsun gibi geliyor. Bir iblise. Yani, gerçekten, bir iblis iyi muamele görmeyi hak eder mi?" Ses tonu artık acıydı. Dişlerini sıkıttı çünkü kadın haklıydı. O bir iblisti. Neden onun duyguları hakkında endişeleniyordu ki? Onun kırılğanlığı?

Etrafında döndü. "Yani istiyorsun, öyle mi? Seni bir hayvan gibi becermemi gerçekten istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

Bir anda onun üzerine atladı. Onu döndürdü ve sandalyenin koluna doğru eğdi. Bir eliyle eteğini yukarı itti, diğer eliyle de azgın ereksiyonunu serbest bıraktı. Tanrım, onun sıkı, yuvarlak kıcını görünce daha da sert nefes aldı ve oradaki yumuşak teni okşamak için sadece bir dakika ayırdı. Kadın ürperdi ve ona karşı ahlaksızca itti. Bekleyemedi ve işleri yavaşlatmak istemedi, iç çamaşırını yırttı - tahmin ettiği gibi kırmızı - ve tek bir güçlü vuruşta kendini kılıfladı.

Bariyerini çok geç hissetti, donup kaldıktan sonra bile bitmeyen acı çığlığını duydu.

"Siktir." Gözlerini kapatarak derin, ürpertici bir nefes aldı. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü," diye mırıldandı, yüzünü göremesin diye başını eğmişti, "bilseydin yapmazdın diye korktum."

Hırlayarak onu içinden çıkardı. "Lanet olsun, kesinlikle yapmazdım!" Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Çoktan yumuşamıştı, bu yüzden kendini pantolonuna geri soktu ve dizleri çökmeden önce duvara yığıldı. Bir bakire. Bundan önce sadece bir kez olmuştu.

Lori.

Tanıştıklarında kendisi de bakirdi. On sekiz yaşına yeni basmıştı ve acemi birliğine gidiyordu. O da MEPS istasyonunda askere yazılıyordu. Bu

İlk görüşte aşk olmuştu ve onunla bir daha karşılaşmayı hiç ummasa da, sonunda aynı üste görev yapmaya başlamışlardı. Altı ay boyunca çıkmışlar ve sonra bir hevesle evlenmişlerdi. O gece yavaşça, nazikçe kızın bekaretini almıştı. Her ikisi için de inanılmaz bir deneyim olmuştu.

Ve şimdi Gem'in bekâretini acımasızca almıştı ve bunu göstermek için ona bir orgazm bile yaşatmamıştı.

"Kahretsin, Gem," dedi yorgun bir sesle. "Neden ben? Neden bu kadar uzun süre dayandın ve sonra benim için vazgeçtin?"

Ona döndü, titreyen elleriyle eteğini aşağı doğru çekti. Ona bakmadan şöyle dedi: "Sana yıllardır aşığım. Seni Mercy General'da ilk gördüğümünden beri."

O günler çok uzak görünüyordu. Yaralı Muhafızları orada bir doktora götürürdü, Aegis ve iblisler arasındaki savaşı bilen bir doktora. Gem bir stajyerdi ve onun bir iblis olduğundan hiç şüphelenmemişti.

"Başka biriyle seks yapmayı kendime yediremedim," diye devam etti, "seninle kar topu kadar şansım olduğunu bilsem bile." Burnunu çekti ve elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildi. "Ben sadece... Ben sadece sana saf bir şey vermek istedim. Sahip olduğum tek şey bu. *Sahip olduğum*. Benimle ilgili diğer her şey iblis kanıyla lekелendi. Ama o bende vardı. Ve o her zaman senin oldu."

Ah, cehennem. Göğsü sanki görünmez bir mengene tarafından sarılmış gibi sıkıştı. Utanç, derisinin yüzölmesine neden oldu. Buna ne demesi gerekiyordu?

Cep telefonunun çalması onu ürküttü ve telefonu cebinden çıkarırken titreyen eli yüzünden kendinden nefret etti. "Git."

"Ky, dostum, ben Arik. Runa'ya ulaşamıyorum ve elimde önemli olabilecek bazı bilgiler var. Shade'e nasıl ulaşacağımı biliyor musun?"

Kynan Arik'in Shade'in adını söylerken boğulduğuna yemin etti; kız kardeşinin onunla çiftleştğini bilseydi bu hiç de şaşırtıcı olmazdı. Bir iblisle. "Elimden geleni yapacağım." Telefonu kapattı. "Gitmem gerek" derken Gem'e bakmadı.

Arkasına bakmadan çekip gitti ve kadının söylediği gibi bir korkak olduğunu kanıtladı.

Farkındalık Runa'nın etrafında dönmeye başladı ve beraberinde öyle yoğun bir karanlık geldi ki, birkaç kez gözlerini kırpana kadar gözlerinin açık olduğundan emin olamadı.

"Runa. *Lirsha*. Uyan."

Shade'in endişesi karanlığı yarıp geçti. Başını kaldırdığında, kafatasının arkası boyunca uzanan ısırtıcı acıdan irkildi. Midesinde kabaran mide bulantısını bastırmak için etkisiz bir girişimde bulunarak yutkundu. Neredeydi bu kız?

Soğuk taş zeminde doğrulurken görüşünün kenarlarında turuncu ışık titreşti, ayak bileklerine bağlı zincirlerin şangırtısı etrafında yankılandı. Gözlerini kısarak ışığa baktı. Mum alevi mi? Hayır, meşaleler. Tanıdık. Havayı kokladı, kan, küf, dışkı ve dehşetin bunalıcı kokularını içine çekti.

Oh, Tanrım. Yine Roag'ın zindanındaydı. Midesi guruldadı ve kucağına kusmamak için tam zamanında eğildi. Bağırsakları kasıldı, içindekileri sıcak bir yıkamayla boşalttı. Çınlayan kulaklarının arasından Shade'in adını tekrarladığını duydu, sesi her geçen saniye daha da endişeleniyordu.

Yakalanışının anısı bir yük treni gibi üzerine çarptı ve tekrar mutluluk dolu bir cehaletin içine sızabilmeyi diledi. Gözlerini kapadı ve tam olarak bunu yapmak için kıvrılmayı düşündü. Bunu daha önce de yapmıştı, bir keresinde babası sarhoşken öfkeden deliye dönmüştü. Üç gün boyunca dolabının zemininde yatmış, zihni onu çok daha hoş bir yere, etrafında olup biten hiçbir şeyin farkında olmadığı bir yere götürmüştü. Doktorlar buna katatoni adını vermişlerdi ve sonunda onu bu durumdan çıkarmışlardı ama oraya gitmenin ne kadar kolay olduğunu asla unutmamıştı.

Şimdi oraya gitmek ne kadar kolay olurdu.

"Runa, bebeğim, benimle kal."

Shade biliyordu. Ne düşündüğünü biliyordu, zayıflığını biliyordu. Yıllardır onu rahatsız eden suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıştı ama eski kız halini ortadan kaldırmamıştı. Son bir yılda değiştiğini, güçlendiğini söyleyip duruyordu ama kıvrılıp pes etmek istemesi hâlâ ne kadar zayıf olduğunu kanıtlıyordu.

"Runa." Eidolon'un derin, buyurgan sesi onu kendine acıma sisinin üzerine çıkardı. "Bana bak."

Hâlâ elleri ve dizleri üzerinde, başını ona doğru çevirdi. Görüşü açılmıştı ama bu pek de iyi bir şey sayılmazdı. Daha önce Shade'le paylaştıklarına benzer bir hücrede olduğunu düşünmüştü ama bu daha kötüydü.

Roag'ın zindanındaydılar ama Roag'ın işkence aletlerini tuttuğu büyük dış odaya hapsedilmişlerdi. Shade ve kardeşlerinin giysileri çıkarılmış ve ayrı ayrı kafeslere tıkıştırılmışken, o duvara zincirlenmişti. Shade ona mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışırcasına ortadaki kafesin parmaklıklarına bastırıyor, vücudu katılığın içinde gidip geliyordu.

"Ah, Shade," diye fısıldadı.

"Beni dinle," dedi Eidolon Shade'in solundaki kafesinden. Arka parmaklıklara yaslanmış, kollarını sanki evinde televizyon karşısında uzanıyormuş gibi rahatça dizlerine dayamıştı. "Shade senin için ne kadar endişelenirse laneti de o kadar hızlı ilerler. Ve eğer ölürsen, kederi onun sonunu getirecek. Dayanman gerek. Güçlü ol."

"O güçlü biri," dedi Shade. Karanlık bakışları kızın üzerine dikilmiş, yoğunluğu obsidyen rengine dönmüştü. "Sen de öylesin. Bunu da atlatacaksın."

Roag odanın sonundaki gölgeli merdiven boşluğundan dışarı çıktı ve onu iki iri yarı, koç başlı iblis takip etti. "Peki bu iyi bir numara olmaz mıydı? Yani hayatta kalmak." Siyah cübbesiyle akıcı ve dramatik bir şekilde ilerledi.

Kafesinin köşesinde duran, başı sarkık ve saçları kurumuş kanla yüzüne yapışmış Wraith tısladı. Runa'nın nefesi kesildi. Wraith bir iblis gibi görünüyordu. Yüz ifadesi bir öfke maskesiydi, dişleri bir kaplanınki büyüklüğündeydi ve gözleri ateşe atılmış kehribar gibi parlıyordu. Kan ve çürük yığınıydı, Shade ya da Eidolon'dan çok daha kötü durumdaydı ve Roag yaklaştıkça Wraith kudurdu. Parmaklıklara saldırdı, sanki aralarına sıkışabilmek için vücudundaki her kemiği kırmaya çalışıyormuş gibi parmaklıklara defalarca çarptı. Shade onu sakinleştirmeye çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı.

"Çok heyecanlı," dedi Roag kayıtsızca. "Yine de, yirmi yıl boyunca bir kafeste tutulup işkence görseydim muhtemelen ben de öyle olurum."

"Şimdi hepimizi bir araya getirdin," diye tersledi Eidolon ayağa kalkarken. "Ne istiyorsun?"

Roag'ın arkasında, iki iri yarı iblis ocakta ateş yaktı. "Bir mil uzunluğunda bir listem var kardeşim. Ve acı ile başlar ve biter." Roag gülümsedi. "Ve bu senin çok iyi bildiğin bir şey, değil mi E?"

Wraith kafesinde kıpırdamadan duruyordu, başı eğik, omuzları çökmüş, bakışları Roag'ı delip geçiyordu.

"Kapa çenenini." Eidolon kafesinin parmaklıklarını tıkırdattı. "*Kapa çenenini.*"

"Ne? Zavallı küçük Wraith'in onun için nasıl acı çektiğini bilmesini istemiyor musun?"

"E ..." Wraith'in alçak hırıltısı Runa'nın kemiklerini titretti. Kötü, çok kötü bir şey açığa çıkmak üzereydi.

Roag Wraith'e döndü. "Shade'in kadınlara işkence etmekten zevk aldığını öğrenmek muhtemelen yeterince kötüydü. Vampir Konseyi'nin Eidolon'a ayda bir kez ne yaptığını öğrenmenin senin için hiç de iyi olmayacağını tahmin ediyorum. Hatta seni tamamen uçuruma bile sürükleyebilir. Hiçbir zaman çok istikrarlı olmadın."

"Seni piç," diye fısıldadı Eidolon. "Sana güvenmiştim. Seni önemsiyordum!"

Shade omuz silkti. "Hiç yapmadım. Sen her zaman bir pisliktin."

Roag, yarattıkları ateşe demir çubuklar sokan yordakçılarına başka bir dilde bir şeyler söyledi ve Runa'nın kanı kışın Hudson Nehri kadar soğuk aktı.

"Birazdan seninkini de alacaksın Gölge." Runa, Roag'ın Wraith'in kafesine yaklaştığını ama çok da yaklaşmadığını fark etti. "Vampir Konseyi'nin seni nasıl yalnız bıraktığını biliyor musun? Nasıl öldürüp öldürebiliyorsun ve onlar bu konuda hiçbir şey yapmıyor? Bunun nedeni uzun zaman önce sevgili, tatlı kardeşimiz Eidolon'un senin yerine cezayı çekmeye gönüllü olması."

Wraith o kadar solgunlaştı ki Runa onun bayılabileceğini düşündü.
"Hayır."

"Seni bok parçası," diye mırıldandı Eidolon. "Seni çıplak ellerimle parçalara ayıracağım."

Roag, Wraith'ten gözlerini ayırmadan, "Birimizi parçalara ayıracaksın ama bu daha sonra olacak," diye söz verdi. "Şimdi küçük kardeşim, her ay kotandan fazla insan aldığın için vampirlerin ne ceza verdiğini biliyor musun? Eidolon'u vahşileştirmek için saatler harcadıklarını biliyor musun? İşleri bittiğinde, kanlanmamış bir santimi bile kalmıyor. İşte işin eğlenceli kısmı. Bu yıllardır devam ediyor. Ben de bundan eminim."

Eidolon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen. Wraith'in formuna geçip öldürme işini sen yapıyordun."

"Wraith öldürdükleriyle benim yardımım olmadan sana işkence ettirecek kadar gösteriş yapıyor ama aslında ben sadece insan öldürmeyi seviyorum."

Wraith titremeye başladı ve gözleri öylesine perili ve acı doluydu ki Runa onun ıstırabını neredeyse hissedebiliyordu. "Neden, E?" diye mırıldandı. "Neden bana söylemedin?"

Roag güldü. "Aptal. Sana söylemediler çünkü sen küçük, zayıf bir solucansın. Seni neden o depoda ölüme terk etmediklerini hiç anlamadım."

"Onu dinleme, Wraith," dedi Shade, sesi Wraith'in dikkatini çekmeye ve onu tutmaya yönelik soğuk, sert bir komuttu. "E cezayı aldı çünkü zaten yeterince şey yaşamıştın. Biz de aynı nedenle sana söylemedik."

Roag, "Henüz yeterince şey yaşamadı," dedi. "Hiçbiriniz yaşamadınız." Parmaklarını şıklattı ve Runa konuşmaya dalmışken merdivenlerden aşağı süzölmüş olması gereken iki iblis daha zombi gibi yüröyen solgun bir dişiyi öne çıkardı.

Runa bunun bir zombi *olduğu* için olduğunu dehşetle fark etti. Tanrım, bu Runa'nın Shade'le kaçarken öldürdüğü kadındı.

Shade dişiyeye bakarken, "Seni hasta herif," dedi. "Onu yeniden canlandırmışsın."

"Evet ve senin eşin, aşkımı tamamen hayata döndürmek için ihtiyacım olan kan kurbanı olacak."

Gölge'nin dudakları sessiz bir hırıltıyla geri çekildi. Runa'nın her şey bitene kadar göremediğı kadar hızlı bir hareketle, bir tür sıska, cılız iblise dönüştü ve ekstra uzun bir kolunu parmaklıkların arasından Roag'a doğru savurdu. Gölge'nin pençeleri Roag'ı göğsünden yakaladı ve yanındaki tahta rafa kan sıçradı.

Roag irkildi ve geriye sıçradı. Gözlerinde soğuk, ruhsuz bir öfke parladı. "Size acı çektirmekten zevk alacağım. Hepinize acı çektirmekten zevk alacağım." Eidolon'a dönerken elini kaburgalarına götürdü. "Tüm bunların en iyi kısmından bahsetmiş miydim? Runa'yı Shade'in önünde öldürmek ve sonsuza dek yok oluşunu izlemek dışında mı? Wraith'in seçkin parçalarından birkaçını çıkaracağım, derisini yüzeceğim ve sonra Wraith'in tüm iyi parçalarını bana nakletmeni sağlayacağım."

Runa'nın çenesi neredeyse yere çarpacaktı. Eidolon'un gözleri kıpkırmızı kesilmiş, Noel ışıkları gibi parlıyordu. Şeytani Noel ışıkları.

"Böyle bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir?" Eidolon'un sesi cehennemin en derin çukurlarından çıkarılmış gibiydi.

"Çünkü sevgili kardeşim, eğer yapmazsan Tayla'ya hayal bile edemeyeceğin işkenceler yaparım."

Eidolon'un dehşeti onu soğuk bir patlamayla vurdu. "Tayla sende değil." "Henüz değil. Ama alacağım. Çektiğin acılar onu sana çekecek."

Shade başını salladı. "Dinleme E. Ben buradayken Wraith'in beni nasıl hissedemediğini hatırlıyor musun?"

"Sönümleme büyüsünü kaldırdım," dedi Roag. "Gelecektir. Ve geldiğinde ben hazır olacağım." Birkaç demirin ısınmakta olduğu ateşe doğru yürüdü. İki iri yarı zebaniye başıyla işaret etti ve onlar da kömürlerin arasından birer demir çıkardılar. Shade'e dönerken gülümsedi.

"Eğlence zamanı çocuklar."

Yirmi

Kynan'ın Shade ya da Runa'yı bulma şansı yoktu. Eidolon ya da Wraith'i de bulamamıştı. Hastaneye geri dönmüştü ve E'yi tekrar aramak üzereydi ki cep telefonu çaldı - E'nin ev numarasından. "Evet?"

"Ben Tayla." Sesi panikle titriyordu. "Eidolon yaralandı. Aman Tanrım, Kynan, durum kötü."

Adrenalin tavan yaptı, midesinin çukuruna serbest düşüş ve kafatasının tepesine dik bir tırmanış aynı anda gerçekleşti ve sakın doktor sesini bulmakta zorlandı. "Yavaşla ve bana ne olduğunu anlat."

Hattan boğuk bir hıçkırık geldi. "Saatler önce beni hastaneden aradı. Wraith'in ona ihtiyacı varmış. Shade'in evindeydi sanırım. Wraith bir şey yüzünden çıldırmıştı. O zamandan beri ondan haber alamadım. *Oh, Tanrım.*"

Omurgasına soğuk bir titreme yayıldı. Eğer kardeşler birlikteyse ve biri acı çekiyorsa, muhtemelen hepsinin başı dertteydi. "Tayla, beni dinle. Eidolon'u hissedebiliyorsun, değil mi? Acı çektiğini bu şekilde anlıyorsun."

"Evet. Ona ulaşmam gerek."

"Onu bulabilir misin? Onu bulmak için bağını kullanabilir misin?"

"Evet... ve Roag'ın zindanının İrlanda'da olduğuna dair bir şeyler söyledi. Şimdi gidiyorum."

"Yalnız gidemezsin. Ben de seninle geleceğim."

"Harrow Geçitleri'nden geçemezsiniz."

Bir nefes üfledi. İnsanlar üzerindeki kısıtlamaları unutmuştu. Sadece karanlık ruhlu ya da bilinçsiz insanlar geçebiliyordu, yani bayıltılması gerekecek gibi görünüyordu. Bu fikir bile onu ürpertmişti.

-Görünüşe göre, kapıların içinde uyanan insanlar ölü olarak çıkıyorlardı.

"İnsan kısıtlamasını aşabiliriz," dedi. "Benimle burada, hastanede buluş."

"Gem'e ihtiyacım var. Onu bulabilir

misin?" "Onu arayacağım."

"Cep telefonuna cevap vermiyor. Bazı pislikler onu aşağıladığı için çok üzgündü... Vamp'a gitti. Ona ulaşabilir misin?"

Kahretsin. Vamp. Cehennemden gelen Goth kulübü. Ve o pisliğin kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Tay, aptalca bir şey yapıp tek başına gitme. Hepimiz hastaneye dönene kadar bekle. Anladın mı?"

"Acele et, Kynan."

Telefonu kapattı ve doğruca Vamp'a gitti. Goth kulübü karanlık, gürültülü ve tuhaftı. Death metal gecesi olacağını düşündü. Kynan dönüp duran bedenlerin arasında ilerledi, etin eziyetine karşı dişlerini gıcırdattı. İnsanların yarısı çok fazla kıyafet giyyordu, diğer yarısı ise yeterince değil. Gem'in ikinci gruba ait olduğuna şüphe yoktu ve bu düşünce, hissetmeye hakkı olmayan bir öfkeyle yumruklarını sıkmasına neden oldu.

İleride, siyah ve mavi bir kafa kalabalığının içinde sallanıyordu ve ona doğru bir adım attı. Gem'i, Gem onu görmeden önce gördü ve uzun boylu bir vampir özentisinin dans ederlerken Gem'i kuru kuruya becerdiğini görünce kıskançlıktan çatlayacak gibi olduysa da, durup ona hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı.

Altı inç topuklu siyah çizmelerinden siyah mikromini eteğine kadar her yeri uzun bacaklar ve kalçasının iç kısmına dolanan uzun saplı gül dövmelelerinden oluşuyordu. Muhteşem göğüslerini yukarı ve dışarı doğru iten kırmızı bağcıklı bir korse giymişti ve zarif boynunun etrafındaki çivili deri köpek tasmaı bir zincirle tepeye bağlanmıştı. Gotik tarzı ya da modası hiçbir zaman ilgisini çekmemiştir, ama kız bu tarzın sahibiydi ve kendini, kızın birlikte olduğu ezik adam yerine ona sürtünen adam olmak isterken buldu.

O ezik muhtemelen ona vermediğini verecekti. Muhtemelen onu evine götürecekti ve onunla özenle ve öfke duymadan sevişecekti. Onun içinde hareket ederken, onu öperken, yumuşak tenine dokunurken ona orgazm yaşatacaktı.

Ancak Kynan beyaz makyaj, siyah göz kalemi ve siyah ruj süren bir adamın iyi bir aşık olabileceğini hayal etmekte ciddi anlamda zorlanıyordu. Yine de Gem'i seven birini hayal etmek istemiyordu.

Sanki onu hissetmiş gibi döndü. Yeşil gözleri şaşkınlıkla parladı ve sonra muziplikle daraldı, kesinlikle onu almaya gidiyorsun ışığı.

Azgın adamı üzerinden itti ve kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi, gözlerini Kynan'dan ayırmadı. Kahretsin, sanki bir tür büyüye kapılmış gibiydi ve Kynan ona doğru yürürken, göğüsleri göğsüne değecek şekilde orada bir yumru gibi durdu. Gömleğinin yakasını kavradı ve onu olabildiğince yaklaştırarak bacaklarından birinin üzerine oturttu.

onunkinin arasında. Karnında bir delik açan ereksiyonu, onun kalçasına sürtünen sıcaklığı kaçıramayacağı kadar kaçırması mümkün değildi.

Bu bir intikamdı ve o da bunu biliyordu. Ona kendisini azdırma fırsatı verip sonra da çekip gitmeyi çok isterdi ama tehlikede olan hayatlar vardı. Yine de ellerini onun ince kalçalarına koyup ona doğru hareket ederek vampir kılık­lının onunla yaptığı kirli dansın kendi versiyonunu yapmak için zaman ayırdı. Ve eğer kızın nefes alıp vermeye başlaması bir gösterge ise, o bunu daha iyi yapıyordu.

Gözlerinde sıcaklık ve tutku yanıyordu ve yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, şiddetle, aceleyle onun ağzını aldı. pcğ nefesini ve düşüncelerini çaldı, neredeyse ona neden orada olduğunu unutturacaktı. Ama hatırladı ve kendini ondan uzaklaşmaya zorladı.

"Bunun için burada değilim," diye bağırdı müziğin çığlıkları arasında.

Yumruklarını kalçalarına sıkıştırdı. "Hadi canım? Özel hayatında bile yapmazken buraya gelip beni bir oda dolusu insanın önünde becereceğini dşnmemiştım."

Evet, bunu hak etmişti. "Tayla'nın bize ihtiyacı var." Adam kızın elinden tuttu ve onu kulüpten dışarı sürükledi. Kadın onu kulübün dışında durdurdu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Onu içeri girmek için bekleyen insanların arasından çekti. "Sem kardeşler kayıp. Runa da. Tayla, E'nin acı içinde olduğunu söylüyor."

"Roag?"

"Muhtemelen. Onları bulacağız."

Cep telefonu çaldı ve Gem'le birlikte Mustang'ine doğru ilerlerken cebinden çıkardı. Arayanın kimliğinde Arik'in adı belirdi. "Evet?"

"Kız kardeşimi buldun mu?"

"Bir ipucum var ama şu anda bu konuya giremem."

Arik yemin etti. "New York'a gidiyorum, ama ona önce sen ulaşırsan duyması gereken bir şey var."

Kynan dinledi ve Arik'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen mesajı Runa'ya iletene söz verdi.

Tabii geceyi atlatabilirlerse.

Shade kafesinde bekledi. Roag'un geri dönmesini ve eğlencesine devam etmesini bekledi.

Eğlenceli. Evet. Eidolon ve Shade'i kızgın demirlerle bıçaklamak ve dövmek çok eğlenceliydi. En azından Roag kölelerini ve kız arkadaşını götürmüştü, böylece bir süre huzur içinde acı çekebileceklerdi.

Eidolon kafesinin bir köşesinde oturmuş, acısını mümkün olduğunca gizlemeye odaklanmıştı. Tayla'nın onu takip etmesini istemiyordu ama Shade artık çok geç olduğundan şüpheleniyordu. Shade, bir sopanın derinlere indiği uyluğunu ovuşturdu ama yaralarının çoğunda olduğu gibi, ısı yarayı dağlamıştı, bu yüzden yaralarının çok azı kanıyordu.

Roag, kölelerinin Runa'ya tecavüz etmesine izin vermekle tehdit etmiş olsa da, tanrılara şükürler olsun ki bu henüz gerçekleşmemişti ve en çok zarar gören o olmasına rağmen Wraith'e de dokunmamışlardı.

E ve Shade yakıldıkça, bıçaklandıkça ve dövüldükçe çılgına dönmüştü. Kanlı bir posa haline gelene kadar kendini kafesine atmıştı. Şimdi bir heykel gibi hareketsiz durmuş, Roag'ın kaybolduğu merdiven boşluğuna bakıyordu. Wraith'in gözlerinde cinayet vardı. Cinayet ve Shade'in gitmek istemeyeceği zihinsel bir yerde olduğunu söyleyen bir delilik dokunuşu.

Shade ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin Wraith saatlerdir kıpırdamamış ya da tek kelime etmemişti ve küçük kardeşinin bu durumdan kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

Hayatta kaldıklarını varsayarsak.

Roag'ın onlar için planladığı şeyleri düşündükçe Shade'i bir ürperti sardı. Ölüm bir şeydi ama Wraith'in vücut parçalarını ve derisini hâlâ hayattayken almak ve sonra da E'yi organları Roag'a nakletmeye zorlamak... Tanrım... *kahretsin*.

Gölge, Runa'nın bakışlarındaki vahşiliği silkelemeyi umarak kafesini salladı. "Bebeğim? İyi misin?"

Roag gittiğinden beri gözlerini bir kez bile ondan ayırmamıştı. Roag ve yordakçıları eğlenirken o da Wraith kadar çıldırmıştı ve ayak bilekleri prangalar yüzünden kanıyordu.

"Onu öldüreceğim." Çılgılık atmaktan sesi kısılmıştı ama sözlerinin ardındaki güç azalmamıştı. Fırsatını bulsa Roag'ın kalbini göğsünden söküp çıkaracağını biliyordu.

Göğsü büyük bir nefesle, kalbini dolduran bir kan akışıyla genişledi. Aşk onu öylesine sıcak, öylesine harika bir şekilde doldurdu ki, gözleri pısrık gözyaşlarıyla dolup taşma tehlikesi geçirdi.

"Gölge. Siktir." Eidolon ayağa fırladı.

Runa haykırdı. "Oh, hayır. Shade, hayır."

Aşağı baktı ve yerin altından kayıp gittiğini hissetti. Vücudunu zar zor görebiliyordu. Soluyordu ve bu hızla giderse, var olmak için sadece dakikaları kalmıştı.

Kynan, Gem ve Tay UG'nin acil servisindeki Harrowgate'in yanında duruyordu. Tayla İrlanda Harrowgate'lerini çevreleyen alanı araştırırken değerli saatlerini tüketmişti ama doğru kapıyı bulup onu koruyan iblisi etkisiz hale getirdikten sonra Ky ve Gem'i almak için hastaneye geri dönmüştü.

Gem, Vamp'tan ayrıldığından beri ona hâlâ tek kelime etmemişti.

"Destek için İrlandalı bir Aegis bölümüyle temasa geçtiniz mi?" Gem sordu.

"Keşke yapabilseydim," dedi Tay, "ama kötü iblisleri öldürüp orada durmaları konusunda onlara güvenemem."

Ky başını salladı. "Katılıyorum. Ne kadar yardımcı olurlarsa olsunlar, açıklayacak çok şeyimiz var, özellikle de siz ikiniz form değiştirirseniz. Ayrıca, yardımımız var."

Etraflarını saran iblislerden oluşan yarım daireden boğuk bir mutabakat sesleri yükseldi, hastane personeli de onlarla birlikte gitmekte ısrar ediyordu. Görevli neredeyse herkes E ve kardeşlerinin kurtarılmasına yardım etmek için gönüllü olmuştu ki bu da iblislerin kendi çıkarlarını düşünmeleriyle ünlü oldukları düşünüldüğünde sadakatleri hakkında çok şey söylüyordu.

Tayla kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaparken gülümsedi. "Kimin aklına gelirdi, ha?" Her zamanki kırmızı deri dövüş kıyafetlerini giymişti - birçok iblis bu renge karşı kördü, bu da onlar için siyahtan daha görünmez olmasını sağlıyordu.

"Evet. Hepsi de kötü olmayan iblisler. Kim bilebilirdi ki?" Gem'e bir bakış attı ama hemen Tay'a döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

"Kilitle ve doldur." Tay elini uzattı ve o da hazırladığı iki şırıngadan birini Tay'ın eline bastırdı. İçindekiler onu beş dakika kadar bayıltacaktı, insan kıcını Harrowgate'ten geçirmeye yetecek kadar uzun bir süre. Doz konusunda cömert davranmıştı; gereğinden uzun süre baygın kalmak istemiyordu ama kesinlikle atlayışın ortasında uyanmak da istemiyordu. Eğer ölecekse, bir Harrowgate'in içinde ölmektense savaşta ölmeyi tercih ederdi.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü hepiniz biliyorsunuz, değil mi?" diye başladı herkese hitap ederek. "Geçitten çıktıktan sonra ben önden gideceğim. Piçlerin beni beklediğinden eminim, bu yüzden yakalanacağım. Siz beni takip edin ve ben kaleye girdiğimde, onlar benimle meşgulken siz saldırın. Anladınız mı?"

Ky, Tay'ın kendini feda etmesi fikrinden hoşlanmamıştı ama başka seçenekleri yoktu ve hastanenin loş sesleri arasında onay mırıltıları yükseldi. Gem omzuna bir çanta dolusu silah yükledi. Roag'ın da tahmin

edebileceği gibi Tay'ın vücuduna çeşitli silahlar yerleştirilmişti. Ky'nin de yükü ağırdı,

Tam teçhizatlı silah koşumunun çekilmesi tanıdık bir rahatlıktı. Ayrıca bir sıhhiye çantası da taşıyordu.

Ky, Tay'ın doz vermesine fırsat vermeden bileğini yakaladı. "İrlanda'ya vardıktan sonra dört dakika içinde bilincim yerine gelmezse Gem'e söyle, çantamdaki episölü bana versin."

Eidolon'un insan-iblis melezi hastalarda kullanılmak üzere geliştirdiğı epinefrin bazlı uyarıcıyı almak riskliydi ama Kynan'ın bir an önce ayağı kalkması gerekiyordu.

"Tamamdır."

Devasa bir erkek aslan şekil değıştiricisi olan Abasi, Tay şırıngayı Ky'nin koluna enjekte ederken Ky'nin arkasına geçti. Bir anda Ky'nin görüşü karardı ve son fark ettiğı şey Abasi'nin onu düşerken yakaladığı oldu.

Yirmi bir

Gölge onu neredeyse kaybetmişti. Runa gözlerini ondan alamıyor, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzölmesini engelleyemiyordu. Eidolon, Shade'e ona bakmamasını söyledi, çünkü bunu yapmak şeffaflığını daha da kötüleştiriyor gibiydi, ama yine de bakışlarını çalmaya devam etti. Gözlerindeki acı onu kesiyordu ve Tanrım, sesini ve aklını kaybedene kadar çığılık atmak istiyordu.

"Vakit geldi." Roag'ın şarkı söyleyişi Runa'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Zombileşmiş kız arkadaşını zindana götürdü ve Shade ile Eidolon'a işkence ettikten sonra kurduğı otopsi masalarından birine oturttu. "Ve sana bir hediyem var."

Merdiven boşluğundan boğışma ve zincir sesleri geldi ve Runa izlerken, üç iblis kanlar içindeki insansı bir dişiği zindana sürükledi. Eidolon'un yüzündeki yıkım bunun Tayla olduğunu söylüyordu.

Son derece güçlü olmalıydı çünkü üç iblis, onun iki katı büyüklüğünde olmalarına rağmen, onu kontrol altında tutmak için mücadele ediyorlardı.

"Bize katılabildiğine çok sevindim," dedi Roag. "Yeterince uzun sürdü. Umursamadığını düşünmeye başlamıştım."

Eidolon, "Eğer onun saçının teline dokunursan, benden istediğini alamazsın," diye yemin etti ve Roag homurdandı.

"Kölelerim ona tecavüz ederken fikrini değiştireceksin." Ağzından dişleri çıkan iri bir şeyin, gözlerinde saf kötülük ve şehvet dolu bir bakışla onu izlediği köşeyi işaret etti. "Önce o gidiyor." Roag Runa'ya doğru yürüdü ve onu bağlarından kurtardı. "Elbette, bunun kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum."

Omzunu yakan bir his duydu ve görüşündeki lekelerin arasından nedenini gördü. Roag ona gümüş örgü iğnesine benzeyen bir şey saplamıştı, belli ki şekil değiştirmesini engellemek için. Ayrıca bu onu savaşamayacak kadar güçsüz bırakmıştı ve Roag onu zombi kız arkadaşının yanına sürüklerken bu kadar gevşek olmasından nefret ediyordu.

Runa'nın bileğini devasa bir taş masaya sıkıştıran Roag, duvardan hınzır, tırtıklı bir pala kapmak için yana döndü. Gülümseyerek kenarını test etti.

"Bu canını yakacak, Runa. Öyle olmak zorunda değil ama bunun neresi eğlenceli?" Bıçağı yaladı, tekrar konuşmadan önce neredeyse sevgiyle tadına baktı. "Bak, sevgili Sheryen'imın senin kanına ihtiyacı var, ama aynı zamanda kalbine de ihtiyacı var. Hâlâ atmaya devam ederken tabii ki." Roag sevgiyle Sheryen'in yanağını okşadı.

Bakışlarını Runa'ya çevirdi ve o anda Roag, Runa'nın iblisler hakkında inanarak büyüdüğü her şeyi kuşattı. Gözlerinde şeytani bir çılgınlık, iyi olan her şeye karşı derin bir nefret, kutsal olmayan ve yanlış olan her şeye karşı bir sevgi vardı.

"Usta!" Yeşil, boynuzlu bir şey, kanlı bir kol kütüğünü tutarak merdiven boşluğundan tökezleyerek çıktı. "Saldırı altındayız!"

Yukarıdan gelen metalin metale çarpma ve yumrukların ete çarpma sesleri acı ılıklarına karıştı. Bir ışık parlaması Runa'yı neredeyse kör ederken kıyamet koptu ve sonra Tayla'nın olduğu yerde bir tür yaratık durdu. Tayla'ya benzeyen ama daha büyük, yarasa gibi kanatları ve pullu derisi olan bir şey.

Devasa dişleri ve pençelerinden bahsetmiyorum bile. Canavarı tutan zincirler parçalandı ve canavar Roag'a doğru sıçradı.

Bir an için Tayla-şey büyük bir darbe indirecekmiş gibi göründü ama Roag'ın yordakıları da katılınca Tayla onların darbeleri altında ezilmeye başladı. Omzundaki açık yaradan kanlar akan Roag, kılıcını iki eliyle indirirken hırladı. Tayla ılık attı ve insan formuna geri döndü, bıçak karnına gömülmüştü.

Eidolon zindanda yankılanan bir ılık attı. İstirabının sesine mezar gibi soğuk bir cereyan eşlik etti ve her ikisi de kaybolmaları gereken zamandan çok sonra bile devam etti.

Savaş yaklaşıyordu ama Runa, Eidolon'un yerde acı içinde kıvranan arkadaşının görüntüsünden gözlerini ayıramıyordu.

"Bak orada neler oluyor!" Roag iblislerinden birine havladı.

Tayla'yla birlikte sırasını bekleyen erkek, kelimenin tam anlamıyla -Düzinelerce iblis dışarı dökülürken merdiven boşluğu açıldı. Runa çaresizce Kynan, Gem ve bazıları hastane önlüğü giymiş bir dizi iblisin kanlı ve şiddetli bir çatışmaya girmesini izledi. Gem kafasına bir darbe alıp yere yığıldığında, Kynan deri ceketinden bir tabanca çıkardı ve Gem'e vuran iblisin göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik açtı.

Yine de, Kynan'ın etkileyici silah cephaneliğine rağmen, Roag'ın köleleri üstünlüğü ele geçirdi ve yavaş ama emin adımlarla iyi adamları yeniyorlardı. Roag kenarda durmuş, koruyucu bir şekilde Sheryen'in üzerinde geziniyordu.

Zaman yavaşladı ve Runa her dost iblis yere düştüğünde karnına bir yumruk yediğini hissetti. Nabzı kulaklarına çarpıyor, ılıklarını susturuyordu.

acı ve metalin metale çarpma sesi. Kafeslerde, Shade ve kardeşleri kendilerini parmaklıklara attılar ve kapıları tekmelediler.

"Runa!"

Sesi zar zor duydu, umutsuzluk sarmalına kendini fazla kaptırmıştı. Roag kazanıyordu. Korkunç bir şekilde ölecekti ve Shade sonsuza kadar acı çekecekti.

"Runa! Lanet ..." Kynan garip görünömlü bir silahı, çift uçlu S kıvrımlı bir bıçağı, savaştığı iblislerden birine savurdu ve yaratığın yan tarafında derin bir oyuk açtı. Kadına doğru ilerledi, yüz ifadesinde şiddetli bir konsantrasyon vardı.

Ama ona söylemek istediğı her neyse beklemek zorundaydı, çünkü bir bıçağın keskin ısırığı göğsünü ısırdı ve Roag bakışlarında yanan kötü niyetle onun üzerinde belirdi.

"Artık oylanmak yok," diye hırladı. "Kalbini almanın zamanı geldi."

"Hayır!" Shade tüm vücudunu kafesinin kapısına çarptı, dehşet ve adrenalin gücünü artırdı.

Kapı eğildi ama dayandı. Kafesler en güçlü iblisleri tutmak için yapılmıştı ve parmaklıklar arasındaki boşluklar, hangi türe dönüşürse dönüşün geçemeyeceğı kadar dardı.

Roag, Runa'ya baktığı yerden başını kaldırdı ve Gölge'ye tüyler ürpertici bir gülümseme verdi.

Kynan bir Darquethoth'u dirsekleyerek kenara itti ve Runa'ya Roag'a ters vuruş yapacak kadar yaklaştı. Roag'ın başı geriye düştü ve büzüşmüş burnundan kan fışkırdı. Darquethoth Kynan'ın sırtına sıçradı ama insan dişlerini gösterip ileri atıldı. Gölge nefesini tuttu ve Kynan'ın Runa'ya yardım etmesine izin vermesi için dinleyecek herhangi bir tanrıya dua etti.

Ama Darquethoth Kynan'ı kolundan yakaladı ve sürükleyerek götürdü. Runa'ya bağırdı, sözleri boğuktu ama söylediği her neyse Runa'nın gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Kynan son bir muazzam çabayla sıçradı, kolunu uzattı, bıçağı Runa'nın bileğine o kadar yaklaştı ki Shade onun elinin kolundan ayrıldığını görmeyi bekledi.

Onun yerine zincir düştü ve özgür kaldı. Omzundaki gümüş çubuk onu sakat bıraktı ama yana yuvarlanarak Roag'u bacaklarıyla yakaladı. Hırlayarak tekme attı ve Roag'u Shade'e doğru itti.

Tanrılar cevap vermişti ve o da hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Ağabeyi kafesin kapısına çarparken Roag'ın kolunu yakaladı. Parmaklıklar dardı ve vücudu zayıflıyordu; Roag'a karşı çok az şansı vardı ama lanet olsun, ağabeyini elinden geldiğince mahvedecekti.

"Aile!" Roag'ı kafese doğru öyle sert çekiyordu ki Roag'ın kafatası bir çubuğa çarparak çatladı. "Senin lanetin! Arik!"

Runa hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Ne?"

Roag'ın onu koyduğu sunağın yanında ayağa kalkmaya çalışırken acı dolu nefeslerinin sert sesini duyabiliyordu. "Lanetin için başka bir çeviri buldu. Sevilen biri... *ya da aile*."

Bunu Wraith'le konuşmuştu. *Maluncoeur*'dan kurtulabilirdi. sadece sevdiği birine... Ailesine. Ya da ...

aile ...

Cehennem kemikleri, bu doğru olabilir mi? Daha fazla düşünmek için zaman ayırmadı. Roag'ı yakalamıştı ve kardeşi elinden kaymaya başladığında bile Wraith'in ondan söylemesini istediği sözleri söyledi.

"Solumaya. Orentus. Kraktuse!"

Hiçbir şey olmadı. Lanet olsun.

Ve sonra, Shade ve Roag arasındaki hava titreşmeye başladı. Shade'in bedeni yavaşça katılaştı ve Roag'ın bazı kısımları öylesine süt gibi şeffaf bir şekilde parladı ki, Shade onun içinden Runa'nın tökezleyerek yaklaştığını görebildi. *Evet!* Heyecan gücünü yeniledi ve artık Shade'in lanetini taşıdığını fark etmemiş gibi görünen Roag'a sıkıca tutundu.

Runa Roag'ın kemerindeki anahtarı kaptı ve Roag ona doğru hamle yaparken geri sıçradı. Roag'ın kölelerinden biri Runa'ya doğru hamle yaptı ama Gem kertenkelemsi yarattığı boğazından yakalayıp yere çarptı.

"Eidolon'u serbest bırak," diye bağırdı Gölge Runa'ya. Roag'ı kendi kafesinin kapısına çok yakın tutuyordu. Onun zarar görmesini göze alamazdı.

Eidolon serbest kaldıktan sonra Roag'ın suratına bir yumruk indirerek onu yere serdi ve Runa Shade'in kafesinin kilidini açarken Tayla'ya doğru koştu. Dışarı fırladı. Roag'ın köleleri ilerledi ve Roag yeniden ayağa kalktı. Shade tek ve yumuşak bir hareketle Runa'yı kafese dayadı ve gümüş çubuğu omzundan çekip çıkardı, Runa'nın boğuk çığlığı onu yırttı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı. Parmakları yarayı buldu ve Eidolon'un iyileştirme yeteneğine sahip olmayı diledi, ama sahip oldukları bir saniyede yapabildiği tek şey acısını hafifletmek için endorfin salgılanmasını teşvik etmekte.

"Sorun yok," dedi. "Arkanda!"

Dönerek avucunun topuğunu Roag'ın boğazına dayadı. O orospu çocuğunu gebertmek isterdi ama Wraith'in dövüş becerilerine ihtiyaçları vardı. Küçük kardeşini serbest bıraktı ve geri çekildi. Wraith bir hırıltıyla Roag'ın ekibini bir bıçağın kâğıt mendili delip geçmesi gibi yırttı.

Devasa bir beden Shade'e yandan çarptı. Hazırlıksız yakalanan Shade duvara doğru savruldu ve bir anda yaşam savaşı vermeye başladı. İblis güçlüydü, Shade'den çok daha güçlüydü. İnsana benzeyen elleriyle boğazını kavradı ve Shade'in canını almaya çalışırken kanatlarını kullanarak kendini sabitledi.

Düşmüş bir melek. Tanrım, Roag'un kalesinde düşmüş bir melek ne işi vardı?

Melek, Shade'in nafile çırpınışlarına gülümsedi. Ve sonra, tek gördüğü dişler ve kandı. Runa, warg formunda, meleğin kanatlarından birini vücudundan koparmıştı.

Melek dönerek uzaklaştı ve Runa onu kovalamak için hamle yaptığında Gölge onu ensesinden yakaladı. "Eğil kızım. Onları öldürmek neredeyse imkânsız. Bırak gitsin."

Roag'ın acı dolu çığlığı savaşın sesini bastırdı. Dehşet içinde ellerine bakıyordu. Evet, Roag laneti keşfetmişti. Bakışları, Tayla'nın üzerine eğilmiş olan Eidolon'a kilitlendi, eşini iyileştirirken *dermoire*'ı parlıyordu.

Roag laneti E'ye aktaracaktı.

Shade duvardan bir savaş baltası çekti. İki adımda vuruş mesafesine geldi.

Sheryen'in.

Roag, Eidolon'a uzandı. Shade savurdu. "Bu Skulk için, seni orospu çocuğu."

Sheryen'in başı yumuşak bir fısıltıyla bedeninden ayrıldı. Roag etrafında döndü, ileri doğru ivmesi onu Eidolon'a doğru savurdu.

"Sher!" Roag ıglık attı ve Shade hayatında ilk kez kardeşinin gözlerinde gerçek bir acı gördü. Roag ıglık atmaya devam etti ve yavaş yavaş sesi ve bedeni hiçliğe karıştı.

"Ve bu," dedi Shade usulca, "hepimiz içindi."

Her şey bitmişti. Roag'un gidişiyle, köleleri artık bir arada duramıyordu. Bazıları cesaretlerini kaybedip Gem, Kynan ve hastane personeli için kolay av haline gelirken, geri kalanlar kaçtı. Kana susamışlıktan ve intikam ihtiyacından muhtemelen yarıdan fazlası delirmiş olan Wraith peşlerinden gitti ve dolambaçlı merdivenlerde kayboldu.

Runa kımıldadı ve Gölge onun çıplak bedenini kendi bedenine doğru çekti. "İyi misin? Yaralarını iyileştirmesi için E'yi getireceğim."

"Bekleyebilirim. Diğerlerinin yardıma benden

daha çok ihtiyacı var." Shade E'ye baktı. "O

nasıl?"

Tayla ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. Birçok iblis yer değiştirdiğinde kıyafetlerini korurdu ve Tayla da bu şanslı türlerden biriydi. "Ben iyiyim. Yeni gibi iyiyim."

Eidolon, Tayla'nın yanından ayrılmak konusunda Gölge'nin Runa'nın yanından ayrılmak konusunda isteksiz olduğu kadar isteksiz görünüyordu, ancak kurtarmaya gelen birkaç hastane personeli kötü durumdaydı. Yine de Shade, Runa'yı öpmek için zaman ayırdı, daha sonra daha fazlasını vaat eden, uzun süren, sıcak bir ağız buluşması. Ona çok şey borçluydu ve hayatının geri kalanını ona -ve Roag'a- yaptıklarını telafi ederek geçirecekti.

Doktor moduna geçerek ondan ayrıldı. Yaralılardan bazıları o kadar ağırdı ki Shade, Kynan'ın getirdiği sağlık setine dalmak zorunda kaldı. Neyse ki Runa dışındaki herkes bir şekilde tıp uzmanı olduğu için triyaj hızlı bir şekilde yapıldı, ancak yaklaşık on yıldır çalışan bir aslan şekil değiştiren doktor asistanını kaybettiler. Yürüyen yaralılar daha ağır yaralıları hastaneye nakletmek üzere Harrowgate'e götürdü. Shade ve Eidolon ellerinden geleni yaptıklarında ikisi de bitkin düşmüştü.

Birisi kaledeki odaları basmış ve Roag'ın kölelerinin giydiği çuval benzeri tuniklerden bazılarını getirmişti, bu yüzden Runa ve Shade onları giyerken Eidolon enerjisinin son kısmını Runa, Gem ve Kynan'ı iyileştirmek için kullandı,

ve işi bittiğinde, Shade düşmeden önce onu tahta bir tabureye oturttu. Tayla onun kucağına emekledi ve kendini ona sardı.

"Bütün piçleri yakaladım." Wraith merdiven boşluğundan tökezleyerek çıktı, bir yığın kan ve açık yaralar içindeydi. "Ve Solice." Sallandı ve diz kapakları çatırdayarak taş zemine çarptı. "O kaltak."

"Kahretsin."

Shade ona doğru atıldı. O ve E kardeşlerine aynı anda ulaştılar, her ikisi de onu tutmak için bir omzunu kavradı ve her ikisi de güç dalgalarını ona gönderdi. Eidolon'un enerjisi büyük yaraları birbirine bağlamaya başladı ama süreç yavaş ilerliyordu... E tükenmişti. Shade usulca küfrederek iç yaralanmaları araştırdı. Neyse ki Wraith'in organları sağlamdı ama kanı tehlikeli derecede azalmıştı. Baş, çenesi göğsüne degecek ve uzun saçları yüzünü gizleyecek şekilde sarkıyordu ve Shade, Wraith'in onu kaldıramayacak kadar zayıf olup olmadığını merak etti.

Shade ayağa kalkarak, "Beslenmesi gerekiyor," dedi. "Şimdi."

Yerdeki samanlar soğuk hava akımı ve sessizlik içinde kıpırdandı. Gem bir adım öne çıktı. "Ben yaparım."

Wraith'ten erotik bir şehvet girdabı esinti gibi yükseldi ve E bir kaşını kaldırdı. "Buna hazırlıklı mısınız? Çünkü beslenmeye başladıktan sonra yaklaşık beş saniye içinde içindeyken onun altında olacaksınız."

Yutkundu ama başını salladı. "Bakire falan değilim ya." Burada bir alt metin var gibi görünüyordu ama Shade ne olduğunu biliyorsa ne olayım.

"Hayır." Kynan ilerledi ve Wraith'in önünde diz çöktü. "Ben yapacağım.
Daha önce de benden beslendi."

E ayağa kalktı ve Shade'inkiyle eşleşmesi gereken bir şaşkınlık ifadesiyle Shade'e baktı. Wraith ne zaman Kynan'ın kanını almıştı? Ve neden? Kynan'ın buna izin verdiğini hayal bile edemiyordu ama Gem şaşırmış görünmüyordu. Belki de ...hayır. Seminus iblisleri erkeklerle birlikte olmazdı.

bir dişiyle. Gerçi bir dişi olduğu sürece bir Sem'in bir erkekle takılabileceğini düşünüyordu. Gem, Ky ve Wraith de öyle...

Shade kafasını salladı, temizlemeye ihtiyacı vardı. Zihni onu gitmek istemediğı yerlere götürüyordu.

"Hâlâ sekse ihtiyacı olacak mı?" Runa sordu ve Gölge başını salladı.

"İkisini aynı anda yaptırmak en iyisi ama şimdi kan alabilirse hastanede ona bir dişi bulabiliriz."

Kynan kolunu sıvayıp Wraith'e bileğini uzatırken geri çekildiler. Wraith'in burun delikleri alevlendi ve Shade bir uyarıda bulunamadan, Wraith dişlerini insanın boğazına geçirdi. Kynan çırpındı, bir kez sarsıldı ve sonra gevşedi.

"Bahse girerim bunu bir daha yapmaya gönüllü olmaz," diye mırıldandı Shade.

Birkaç dakika sonra Gem, ona hırlayan Wraith'in yanına diz çöktü, altın rengi gözleri onu yemeğine karşı bir tehdit olarak görüyordu.

Kynan'ın bileğini tutarken yumuşak bir sesle, "Sakin ol," dedi. "Wraith, durman gerek."

Wraith Kynan'ı daha da yaklaştırdı, sanki yemeğı elinden alınmadan önce mümkün olduğunca çok besin almaya çalışıyormuş gibi uzun, güçlü çekişler yaptı.

Shade, Kynan'ın boynunun diğer tarafındaki nabzını yokladı. Hızlıydı, çok hızlıydı ve zayıftı. Gücüyle yokladı ve evet, insanın kanı rahat edemeyeceğı kadar azalmıştı.

"Dur, kardeşim. Şimdi."

Wraith daha sert emdi. Eidolon Wraith'in omzunu kavradı ve onu geri çekti.

"Kahretsin, onu öldürüyorsun." E, Wraith'in kafasının arkasını kelepçeledi. "Kynan'ı öldüreceksin. Wraith!"

Wraith'in gözlerindeki altın rengi soldu ve yerini elektrik mavisine bıraktı. Kan tutkusundan kurtulurken gözlerini kırıştırarak dişlerini çıkardı. Kynan solgun ve baygın bir şekilde yere yığıldı.

"Hipovolemik şok." Shade, Kynan'ın başını yere çarpmadan önce yakaladı. "Onu hastaneye götürmeliyiz." Kollarını Ky'nin gevşek bedeninin altına soktu ama Wraith elini Shade'in bileğine kilitledi.

"Onu ben taşıyacağım." Wraith'in sesindeki kararlılık tartışmaya yer bırakmıyordu. Kardeşinin bunu yapması gerekiyordu.

"Tamam," dedi Shade, "ama üzerine bas."

Yirmi iki

Kynan hastane yatağında, B-pozitif kan veren bir seruma bağlanmış halde baygın yatıyordu. Shade, Ky'nin yatağının ayak ucunda sessizce duruyordu, Runa da onun yanındaydı. Wraith parmaklıklara yakın oturuyordu, başı ellerinin arasındaydı ve sanki Neethul köle çukurlarından birkaç kez geçmiş gibi görünüyordu.

"İyileşecek, dostum." Shade elini, artık diğerleri gibi önlük giymiş olan Wraith'in omzuna attı ve kardeşi başını kaldırdı, kan çanağına dönmüş gözlerinde koyu halkalar vardı.

"Gem de öyle dedi." "O

yalan söylemez."

Wraith başını salladı. "Uyanana kadar bekleyeceğim." "Peki sonra?"

"Yapmam gereken bir şey var."

Shade, Wraith'e keşleri yemesi ya da kavgaya karışması konusunda nutuk çekmemesi gerektiğini biliyordu ve Roag'ın, Wraith aylık öldürme sayısını aştığında E'ye işkence yapıldığına dair küçük ifşaatından sonra Shade, Wraith'in bundan sonra daha dikkatli olacağını hissetmişti. En azından öldürmemeye dikkat edecekti. Hayatına dikkat edecek miydi? Bu başka bir soruydu.

Gölge Runa'nın elini sıktı ve sessizce E'nin beklediği koridora çıktılar. Tay ve Gem birkaç kapı ötede konuşuyorlardı, bu da onlara biraz mahremiyet sağlıyordu.

"O nasıl?" E sordu. "Ky

mi Wraith mi?"

"İkisi de."

"Ky daha iyi görünüyor. Wraith..." Shade başını salladı. "Bilmiyorum."

"Roag'ın azabının sonsuz olmasına sevindim," diye mırıldandı Eidolon.

"Sen de ben de, kardeşim."

E dalgın dalgın odaya baktı ve sonra Shade'e döndü. "Bazı iyi haberlerim var. Birincisi, Luc yaşıyor."

"Bir daha söyle?"

"Luc. Biliyorsun, Runa'nın efendisi?"

Sahiplenme duygusu Shade'in dişlerini sıkmasına neden oldu ama Runa başparmağıyla Shade'in parmaklarını okşayarak onu sakinleştirdi. "Evet, o kısımdan bahsetmeyebilirdin." Efendilik meselesi bir kemik gibi saplanmıştı Shade'in kursağına. "Peki nasıl hayatta?"

"Yeni acil tıp teknisyenlerinizden biri onu buldu. Onu hayata döndürdü, yaşam destek ünitesine bağladı ve ondan sonrası bekleme oyunuydu. Az önce onu kontrol ettim. Komadan çıkmış ve çok kızgın. Senin kılığına girmiş yanmış bir şeyin onu öldürmeye çalıştığını söylüyor. Ayrıca onu kurtararak kaçınılmaz sonu ertelediğimizi söylüyor."

"Bu çocuğun bir tavır ayarlamasına ihtiyacı var." Shade gözlerini E.'ye dikti: "Dur bakalım... Hayatta kaldığını ne zaman öğrendin?"

"Roag'ı parkta kaybettikten ve sen Runa ile mağarana döndükten sonra. Sana söylemek istedim ama ..."

"Roag bizi yakaladı." Gölge derin bir nefes aldı ve Runa'ya cevabını gerçekten bilmek istemediği soruyu sordu. "Luc'u hissedebiliyor musun?"

Sırıttı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Eidolon boğazını temizledi ve Shade bir doktorun çok bilmiş konuşmasının gelmekte olduğunu anladı. "Onun ölümü, ne kadar kısa olursa olsun, Roag öldüğünde bize olduğu gibi bağlantıyı koparmış olmalı. Bu konuda bir teorim var-"

"Diğer iyi haber ne?" Shade onun sözünü kesti çünkü gerçekten de umurunda değildi ve hediye bir cehennem aygırının ağzına bakmayacaktı. Zaten öyle bir şey de yapmazdı, çünkü bu şeyler ateş püskürüyordu.

E hiç vakit kaybetmedi. "Runa'nın Ordu deneyleri hakkında verdiğiniz bilgiler sayesinde odağımı daraltabildim."

"Tedavisi olduğunu mu söylüyorsun?"

Eidolon başını salladı. "Yaklaştım. Enfeksiyonunuza neden olan proteinleri izole edebildim. Birkaç hafta içinde bir aşı hazırlamış olurum. En fazla bir ay."

Evet. Gölge göklere bağırarak istedi. Runa'yı yakalamak ve her ikisinin de başı dönene kadar etrafında döndürmek istedi. "Peki ya Runa?"

Shade'in omzuna dokundu ve umutları ve korkuları bir elektrik dalgası halinde ona geçti. Eidolon'un ifadesi ikisini de hızla yeryüzüne geri getirdi.

"Onu iyileştiremezsin," diye mırıldandı Shade. "Neden?"

"Bir warg ısırtığı insan DNA'sını değiştirir," diye açıkladı Eidolon. "Ordu ona her ne yaptıysa, genlerinin protein sentezleme şeklini etkiledi. Bu proteinler onun istediği zaman yer değiştirmesini sağlıyor ve aynı zamanda DNA'nızı değiştirmeden size de bulaşan şey onlar. İkinizdeki proteinleri de yok edebilirim ve bu sizi iyileştirir... ama ona yapacağı tek şey, istediği zaman yer değiştirme yeteneğini sona erdirmek olur."

Runa uzun bir nefes verdi. "Ve dolunayda hâlâ kürküm çıkıyordu."

"Evet," dedi Eidolon. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Kurt adam olmaya alışıyorum. Birkaç kez işe yaradı. Ve hey, sadece dört katına çıkan yaşam süresi bile buna değer."

Tanrım, bu hiç düşünmediği bir şeydi. Eğer tekrar insan olursa, onu çok erken kaybedecekti. Bunu kaldıramazdı. Bağı koparmak onu fiziksel olarak öldürmezdi ama kırık bir kalp öldürebilirdi.

Shade'in omzunu sıktı. "Kendini tedavi ettir. Zaten yeterince derdin var, bir de üstüne kurt adam meselesi eklenmesin."

Onu hak etmiyordu ama ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Vücudundaki her hücreyle Roag'dan nefret ediyordu ama o piç kurusu ona Runa'yı vermişti. O zamanlar bu bir hediye gibi görünmemişti ama şimdi onunla kurduğu bağdan asla pişmanlık duymayacaktı, her iki taraf için de geçerli olmasa bile.

Onun ne düşündüğünü biliyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "İşaretler olsun ya da olmasın, sen benimsin. Seni seviyorum, Shade."

Onu sertçe kendine doğru çekti. "Ama aramızdaki bağ tek taraflı olduğu için beni hâlâ hissedemiyorsun. Eğer sana ihtiyacım olursa, eğer incinirsem-"

"Senden asla uzakta olmayacağım. Bunu

halledeceğiz." "Kahretsin, seni seviyorum."

İçini çekti, adamın duymaktan asla bıkmayacağı tatlı, yumuşak bir ses. "Atışı kabul ediyorum."

"Şimdi istediğimden pek emin değilim."

Eidolon onlara konuşma fırsatı vermek için geri çekildi.

"Bunu geri çevirme," dedi. "Bu senin özgür olma şansın."

"Belki de olmak istemiyordumdur." Parmağını kızın çene çizgisinde gezdirdi ve şampanya rengi gözlerinin pürüzsüz, girdaplı bir karamele dönüşmesinin tadını çıkardı. "Belki de dolunayda birbirimize yaptıklarımızdan hoşlanıyorum. Uyandığımızda birbirimize yaptıklarımızı ve ayın bizi hâlâ karıştırıyor olmasını."

"O hâlâ bizde olacak. İstedğin zaman bir warg'a dönüşebilirsin."

"Gölge." Eidolon tekrar yaklaştı ve Tay'ı da yanında getirdi. "Dikkate alınması gereken başka bir şey daha var. Senin yavruların."

"Peki ya onlar? Runa artık insan değil, bu yüzden tam kanlı Sems olarak doğacaklar."

"Evet, ama onlar da warg olacak."

"Runa doğuştan bir warg değildi, bu yüzden böyle bir şey olmamalı." Kurt adama dönüşen insanlar normal insan bebekleri doğururdu - anne canavar formundayken gebe kalınmadığı sürece - ama kurt adam olarak doğanlar, yavrular nasıl gebe kalmış olursa olsun genellikle kurt adam doğururdu.

"Sanırım deneyler bunu berbat etmiş olabilir. İçinizdeki likantropiyi tedavi edersek, antikorlarınızı çocuklarınız için bir aşı oluşturmak için kullanabilirim. Hatta üreme döneminde canavar formunda gebe kalanlar için bile."

Shade bir nefes verdi. Tedaviyi kendisi için istemiyordu ama likantropinin yavrularına geçmesini de istemezdi. Eşleri olmadan, dolunay geceleri onlar ve yollarına çıkan herhangi bir dişi için tehlikeli olabilirdi. "Peki. Yap o zaman."

Runa iki eliyle onun yüzüne uzandı ve ağzını sertçe kendi ağzına yaklaştırdı. "Seni seviyorum," dedi dudaklarına karşı. Sesi derin, boğuk bir törpüydü ve onu sadece onun yapabileceği şekilde aydınlatıyordu. "Ve sana nasıl göstereceğimi biliyor musun?"

Biraz geri çekildi. "Nasıl?"

"Hani çıkarken yapmama hiç izin vermediğin şey vardı ya?" Kadının bakışları adamın pantolonunda hızla büyüyen şişkinliğe kaydı ve adam hırıltılı bir nefes aldı.

Dizlerinin üzerinde, onu ağzına alırkenki görüntüsü... *kahretsin*. "Sana izin veremezdim," diye mırıldandı. "Menim bir afrodizyaktır. Sonrasında neden şehvetten deliye döndüğünü açıklayamazdım."

Hınzır sırtışı onun sözlerini ve nefesini kesti. Neredeyse kalbi de duracaktı. "Seninleyken afrodizyağa ihtiyacım olduğundan değil ama kulağa ilginç geliyor." Dudaklarını yaladı küçük cadaloz ve işte bu kadar. İşi bitmişti, dönüşü olmayan noktanın ötesindeydi.

Elini tuttu ve E.'ye döndü. "Ben gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa ara, ama yakın zamanda arama."

E ağzını açtı ama Tayla yanlarına geldi ve E'ye çenesini kapaması için bir bakış attı. *Aferin avcı*. Harrowgate'e doğru ilerlemeye başladı, Runa'yı hangi iki yerden birine götüreceğini düşünüyordu ama kahretsin, hem dairesi hem de mağarası çıkış noktasından epey uzaktaydı. Runa yine onun ne düşündüğünü biliyordu ve onu kendine doğru çekti.

"Sence boş bir muayene odası var mıdır?" İçini bir eğlence -ve azımsanmayacak miktarda şehvet- kapladı.
"Saatlerce ihtiyacım olabilir..."

"Günler," dedi yaramaz bir gülümsemeyle.

İçi sıvılaştı ve dışı taştan daha sert hale geldi. "Oh, evet. Hadi gidelim."

Eidolon, Shade'in Runa'yı fırçalayıp götürmesini izledi, onların tahrik olmuş halleri kuluçka duyuları için aşikârdı. Tayla kollarını ona dolayıp, "Sence birden fazla muayene odası boş mudur?" diye fısıldadığında hiç tereddüt etmedi.

Kynan'ın odasının önünden geçerken Wraith'e bir göz attı ve Wraith'in de çaresizce ihtiyaç duyduğu huzuru bulması için dua etti.

Ancak Eidolon, Wraith'in durumunda duaların duyulmadığı hissinden kurtulamıyordu.

Hastane ekipmanlarının iğrenç bip sesleri Kynan'ın rüyalarının karanlık derinliklerini deldi ve onu gerçek hayata çekti. Yatağın yanına park etmiş bir iblis vardı.

"Wraith mi?" Kynan gözlerini kırptırdı, gözlerindeki kum tanelerini çıkarmaya çalıştı. Sanki bir haftadır uyuyormuş gibi hissediyordu. Belki de öyleydi. Ve neden hastanedeydi ki?

Hasta olarak mı?

Wraith sandalyesinde öne doğru oturdu ve kollarını iki yana açtığı dizlerine dayadı. "N'aber dostum?"

Buddy mi? Kynan tekrar gözlerini kırptırdı. UG'de değildi. Alacakaranlık Kuşağı'ndaydı.

"Nasıl... ne oldu?" Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda İrlanda kalesindeki savaşı hatırladı. Ama sadece küçük yaralar almıştı ve Eidolon onları iyileştirmişti. "Buraya nasıl geldim?"

Wraith ensesini ovuşturdu ve ayaklarına baktı. "Evet, ah... bu biraz da benim hatam."

Bu iş gittikçe daha da tuhaflaşıyordu. Wraith asla rahatsız olmazdı ve Kynan'ın bildiği kadarıyla iblis asla pişman olmamıştı.

Hayatında hiçbir şey. Ama kesinlikle her şeyi berbat ettim havasındaydı. "Ne demek senin hatan? Sen ne yaptın ki?"

"Pek bir şey yok aslında. Sadece neredeyse kanın çekiliyordu."

Kynan kaşlarını çatarak hafızasını yokladı. Savaştan sonra yaralıları triyajdan geçirmiş ve tedavi etmişlerdi. Wraith kaçanların peşinden gitmişti. Kanlar içinde ve hırpalanmış bir halde geri dönmüştü... ve umutsuzca kana ihtiyacı vardı. Evet, her şey geri geliyordu. Gem'in Wraith'in donörü olmak için nasıl gönüllü olduğu ve Kynan'ın bunu hemen iptal ettiği de dahil. Ve daha önce Wraith'i beslememiş de değildi.

Sadece ilk sefer Ky'nin Lori'yle belli bir seviyede bağlantı kurma ihtiyacıyla ilgiliydi. Wraith'in kollarında olduğu gece aklından neler geçtiğini biraz olsun anlayabilmek için. Ama Wraith'in Kynan'ın damarına ikinci kez gelişi onu Gem'den uzak tutmakla ilgiliydi.

Bu aynı zamanda iblise yardım etmekle de ilgiliydi çünkü Ky, E'nin ofisinde ona yaptıkları için Wraith'e ne kadar kızgın olsa da, aynı zamanda minnettardı. Wraith, Lori'ye olan hisleriyle barışmasına yardımcı olmuştu ve hayatının geri kalanı hâlâ berbat olsa da, en azından o kısmı iyileşmişti.

"Başka ne var?"

Wraith başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun, başka ne var?"

"Yani, neden suratın asık?"

"Seni neredeyse mezara koyuyordum, seni aptal insan!"

İşte şimdi herkesin tanıdığı ve sevdiği Wraith karşısındaydı. "Suçluluk duygusunun nezaketsizliğini etkilemediğini görmek güzel."

Wraith, "Neredeyse ölüyor olmanın senin bir pislik olduğun gerçeğini etkilemediğini görmek güzel," diye karşılık verdi.

Kynan sırtıttı. "Hoşbeşi aradan çıkardığımıza göre, neden bana dışarıdayken neler kaçırdığımı anlatmıyorsun?"

Odadaki gariplik o kadar hızlı dağıldı. Wraith'in omuzlarındaki gerginlik, birini umursarken yakalandığı için duyduğu utanç yok oldu.

"Gem yanından neredeyse hiç ayrılmadı," dedi Wraith, yine o ukala haline dönmüştü. Kynan uzun bir nefes verdi. "O bir doktor."

Wraith homurdandı. "Doktorculuk *oynamak* istiyor." "Bırak artık, dostum."

"Dostum." Wraith'in gözleri onu delip geçti. "Buna dokunman gerek." "O kadar basit değil."

"Neden olmasın?"

"Bunu karabasan söylüyor."

Wraith gözlerini devirdi. "Siz insanlar ahlaki değerlere o kadar bağlısınız ki. Seks bu. Bedeniniz zevk almak için yaratılmış. Neden zevk almayasınız ki?"

"Ahlak benim sorunum değil." Kynan artık meselesinin ne olduğunu bilmiyordu.

"Sonra ne olacak? Bana yalan söyleme ve onun için ateşli olmadığını söyleme." "Evet, öyle. Ona bir baksana."

Wraith kaşlarını salladı. "Anlıyorum."

"Bu bağırarak onaylamak değil. Nefes alıyorsa, ona bakarsın." "E'nin de belirtmeyi sevdiği gibi, nefes almak isteğe bağlıdır."

İç geçiren Kynan başını arkaya attı ve siyah tavandan sarkan ağır hizmet tipi asansör zincirlerine baktı. Hastanede bir yerlerde bir şey çılgılık atıyordu. "Bilmiyorum dostum. Lori gerçekten kafamı sikti."

"Artık bununla barıştınız."

Wraith'in zihnini işgal ettiğini hatırlatması biraz canını sıktı ama haklıydı. "Mesele o değil. Bir daha böyle birine güvenilebilir miyim bilmiyorum."

"Gem ile bu kadar ciddi olman gerektiğini kim söyledi? Siz insanlar hakkında ne demek istediğimi anladınız mı? Gençken hiç erkek fahişeliği yapmadınız mı?"

"Lori'yle tanıştığımda oldukça gençtim."

"Ve onunla yatmadın mı?" Kynan

homurdandı. "Hayır. Aptal ben, ha?"

"Bana öyle geliyor ki, saklandığınız önlükleri çıkarıp biraz eğlenmenin zamanı geldi."

Wraith ona sesleniyordu. Kynan'ın etrafındaki başka hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar bencil olduğunu düşündüğü Wraith. Adam Ky'nin -ve muhtemelen kardeşlerinin- ona hak verdiğinden çok daha gözlemciydi.

Wraith ayağa kalktı. "Bak dostum. Karının sana bir numara yaptığını biliyorum. Ama ona hak ettiğinden daha fazla güç veriyorsun. Yükünü at ve hayatına devam et."

"Bu biraz ikiyüzlüce değil mi?"

"Aynen öyle." Wraith, Ky'nin omzuna güçlü bir el sıkıştırdı. "Ama az önce vaaz ettiğim şeyi uygulamak üzereyim. Görüşürüz, insan."

Wraith odadan dışarı çıktı, botları taş zemine ağır, uğursuz gümbürtülerle çarpıyordu. Kynan, iblis her neyin peşindeyse bunun hastaneyi hiç bitmeyen bir sismik dalga gibi saracak sonuçları olacağına dair ani bir hisse kapıldı.

Bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bilen Kynan ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve serum borusunu elinden çekti. Wraith'ten tavsiye alacağına inanamıyordu ama adam haklıydı. Kynan kendini işe ve alkole vererek çok fazla zaman geçirmiş ve bu süreçte kendini kaybetmişti. Şeytanlarıyla başa çıkma zamanı gelmişti.

Biri dairesinin kapısını çaldığında Gem bir fincan kahve dolduruyordu. "İçeri gel!"

Botları yere vurdu ve döndü. Kynan mutfağın kapısında durmuş, mutfağı dolduruyor, sahipleniyor, nefesini kesiyordu. "İşte anlaşma," dedi, bir merhaba bile demeden. "Hayatımı iyilik yaparak, iyiyi kötünden ayırarak, kötüyle savaşarak geçirdim. Lanet olası dünyayı kurtarmak istedim. Sonra birdenbire kötülük o kadar da kötü değildi ve iyi olduğunu düşündüğüm insanlar kötüydü. Bir süreliğine kendimi kaybettim Gem ve kendimi geri kazanmam gerek. İblisleri öldürmekten onları kurtarmaya... onlarla seks yapmak istemeye geçtim." Adamın gözleri tehlikeli bir şekilde karardı ve Gem'in nefesi kesildi. "Ama yeniden toparlanmam gerek. Bu çılgın dünyada nereye ait olduğumu bulmalıyım."

Elindeki fincan sallandı. Dökmeden önce bardağı yere bıraktı. "Peki ne diyorsun?"

"Aegis'e geri dönüyorum."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bizi... terk mi ediyorsun?"

Aralarındaki mesafeyi yarım düzine adımda kapattı ve ondan birkaç santim ötede durdu. O kadar yakındı ki sıcaklığı onu içine çekti ve sert, erkek kokusu kanında şehvetli bir açlık dalgası yarattı. "Tabii ki hayır. Dinle beni. Artık Underworld General'da çalışmak benim için güvenli değil. Ordunun beni izlediğinden eminim ve hastaneyi riske atmayacağım."

Aegis için çalışacağım ama hiçbir yere gitmiyorum. Burada arkadaşlarım var. E, Shade, Wraith. Tayla." Eli yanağını okşamak için kalktı. "Sen."

Kalbi acı içinde kaburgalarına çarpıyordu. "Arkadaşlar. Bu yüzden mi buradasın? Bana arkadaş olduğumuzu söylemek için mi?"

"Arkadaş olmak istemiyorum." O sabırlı, lacivert gözleriyle onu izledi. "Sevgili olmak istiyorum."

Oh, evet, evet, evet! İçinden heyecan ve neşe fişkırıyordu. Bu bir rüya olmalıydı.

Kynan başparmağıyla Tayla'nın alt dudağında gezindi. "Tayla yarı iblisken ve bir iblisle çiftleşirken Aegis'te hizmet edebiliyorsa, ben de bir iblisle çıkabilirim diye düşündüm."

"Sen... sen ciddisin."

Başını yavaşça sallarken ağzının bir köşesi gülümsemeyle yukarı kalktı. "Evet."

Kynan'ın gözleri özlemle karardı ve kız kendi bakışlarının da aynı şekilde ısınıp ısınmadığını merak etti. Ellerini kollarından yukarı kaydırды ve teninde tüyler ürpertici bir iz bıraktı. Omuzlarına ulaştığında onu olduğu yerde sabitledi. Yavaşça, dişlerini gıcırdatmak isteyeceği kadar yavaşça, ağzını onunkine indirdi.

Biri kapıyı çaldı. "Aldırma," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Planlıyorum."

Kapı içeriye doğru patladı. Kynan döndü ve onu arkasından itti. Duyduğu bir sonraki şey otomatik silahların ateşlenme sesiydi.

Lanet olsun. Kynan R-XR'nin onu izlediğinden şüphelenmişti ama ortaya çıkmalarını beklemiyordu. Geride durup hareketlerini ve bağlantılarını izleyeceklerini düşünmüştü. Gem'in iblis tarafını biliyorlarsa ... arkasına uzandı, onu daha da arkasına sıkıştırdı ve ekibin başındaki eski Delta Force ajanıyla karşı karşıya geldi. Sert bir şekilde yüksek ve sıkı kesilmiş saçları da ifadesi kadar karanlıktı.

"Lanet silahlarınızı indirin, Arik."

Arik başıyla onayladı ve hepsi siyah BDU giymiş olan adamları geri çekildi. "Konuşmamız gerek."

"O zaman konuş."

"Güven bana. Bunu özel olarak yapmak istiyoruz." Arik oturma odasına doğru ilerledi ve Kynan'ın da onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Gem'e "Burada kal," dedi. "Ben bununla ilgileneceğim. Merak etme."

"Değilim." Ona gülümsedi ve sonra açıklıktan Arik'e kaşlarını çatı. "Kapımın parasını ödeyecekler."

"Onlara haber veririm." Elini sıktı ve Gem'i görüş alanında tutmasına rağmen Arik'e doğru ilerledi. Öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaparak diğer adamlarla karşı karşıya geldi.

"Ne oluyor lan?" Bu kadar öfke yeter.

"Bu şekilde yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedi Arik. "Ama içeri girmeyeceğini söylemiştin."

"Çünkü bilgi almak için işkence göreceğ havada değildim."

"İşkence görmeyeceksin ama konumuz bu değil. Bir iblis hastanesinde çalışıyor olman rahatsız edici ve bu bilgiyi kullanabiliriz ama Runa'nın seni bulmak için gönderilme nedeni bu değil."

"Sabrım tükenmeye başladı, sadede gel."

Arik mutfağa baktı ve sesini alçalttı. "R-XR'a gelmeniz gerekiyor."

"Hayır, hayır demektir dostum."

"*Hayır, başka* seçeneğiniz olduğu zamanlar içindir."

Kynan yumruklarını sıktı. "Bana neden savaşmadan gitmem gerektiğini söyle."

Arik gerilmedi, kışkırtacak hiçbir şey yapmadı. "Bir iblis tarafından saldırıya uğrayan her ordu mensubunun R-XR tarafından test edildiğini biliyorsunuz."

Evet, biliyordu. Ordu onu Aegis'e göndermeden önce bir dizi testten geçmişti. "Yani?"

"Yeni teknoloji kullanılabilir hale geldi ve eski testleri yeniden yaptık." Arik yukarıya, doğrudan Kynan'ın gözlerinin içine bakmadan önce aşağıya baktı. "Seninkinde bir şey çıktı. Şüpheli bir gen."

Kynan'ın midesi ayaklarına doğru bir dalış yaptı. "Bunun bir iblis geni olduğunu söyleme, Arik. Sakın. Hatta. Söyle. Söyleme."

"Mesele de bu, Ky. Başka bir şey olduğunu düşünüyoruz."

"Ne? Şekil değiştiren mi?"

Arik başını salladı. "İlahi bir kodlaması var. Bunun için süslü teknik terimleri bilmiyorum. Ben sadece kas gücüyüm."

"Lanet olsun, çıkar ağzındaki baklayı."

"Düşmüş melek, Kynan. Soy ağacında bir yerlerde düşmüş bir melek olduğunu düşünüyoruz."

Kynan'ın kafası inkârla doldu. "Düşmüş melekler iblislerdir."

"Her zaman değil. Bu muhtemelen henüz Sheoul'a girmemiş bir melekti. Düşmüş ama tam olarak iblis değil."

Kynan, UG'nin yerleşik düşmüş meleği Reaver'ı düşündü. Kynan'ın nedenini bilmemesine rağmen, o iki arada bir derede kalmış durumdaydı. Adam bu konuda hiç konuşmamıştı. Ky'nin bildiği kadarıyla kimse Reaver'ın hikâyesini bilmiyordu... nasıl düştüğünü ve neden Sheoul'a girmediğini.

Bu çok inanılmazdı ve bir hata olmalıydı. Olmak zorundaydı. Ama her ne kadar bu bilgiye karşı çıkmak istese de, aynı zamanda dengesini de korumak zorundaydı. Testler yanlış olabilirdi ama değilse bile sonuçların ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyordu.

"R-XR benden ne istiyor?" diye sordu, sesi istediğinden daha kısıktı. "Doğruca."

"Daha fazla test yapmamız gerekiyor. Biraz araştırma yapmalıyız." "Dürtmek ve dürtmek demek istiyorsun."

Arik bunu inkar etmedi. "Böyle bir şey daha önce hiç görülmedi."

Evet ve Kynan dün doğmamıştı. R-XR üzerinde *test* yapmak istedikleri birini yakalamak için silahlı ekipler göndermezdi. "Başka ne var?"

Arik'in alnındaki bir damar nabız gibi atıyordu ve Kynan bunun Arik'in kuzu olduğunu biliyordu, ona sadece mecbur kalırsa oynaması için verilmiş bir karttı bu.

"Tanrım, bu aptalca bir kehanet değil, değil mi? Çünkü bunlar asla mantıklı olmaz, asla olması gerektiği gibi sonuçlanmaz ..."

Kynan'ın bakışlarını ciddi gözlerle karşıladı. "Bu bir kehanetten daha fazlası Ky. İncil boyutlarında bir kilitten bahsediyoruz. Ve anahtar sen olabilirsin."

"Neyin anahtarı?"

"Dünyanın sonu," dedi Arik acımasızca. "Armageddon."

Arik'in bombasının yarattığı sarsıntı Kynan'ı kemiklerine kadar sarstı. Baş geriye düştü ve bir an sessizlik içinde öylece durdu; konuşamayacak, hareket edemeyecek ya da nefes alamayacak kadar sersemlemiş ve dehşete kapılmıştı. Sonunda ciğerleri yanmaya başladığında biraz hava emdi ve kendini toparladı. "Bana bir saniye ver." Onu mutfağa taşıırken bacakları titriyordu.

Gem onunla gözleri sulu ve çenesi titreyerek karşılaştı. Biliyordu. "Gidiyorsun."

"Evet." Darbeyi yumuşatmanın bir yolu yoktu. Yine de bu darbenin onu bu kadar incitmesini beklemiyordu. Tam da hayatını toparlamaya başlamışken, tam da bir yara nihayet iyileşmişken, tekrar başa dönmüştü çünkü Arik'in sözüne inanmaya hazır olmasa da, bunu görmezden gelemezdi. "Özür dilerim Gem."

Her şeyini ortaya koyarak onu öptü. Ve sonra uzaklaştı.

Yirmi üç

Son dolunayın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti; bu, Gölge'nin ilk, Runa'nın ise on ikinci kurtadamlığa geçişiydi. Bu gece Shade'in son vardiyası başlayacaktı; Eidolon'un aşısı ay evresi tamamlandıktan sonra kullanıma hazırdı. Ama bu onun on üçüncü vardiyası olacaktı ve birçok insan on üçün kötü bir alamet olduğuna inanırken, Runa her zaman bunun tersini hissetmişti. On üç onun uğurlu sayısıydı, bu yüzden son zamanlarda neden bu kadar huzursuz hissettiğini anlayamıyordu.

Shade bile son birkaç gündür garip davranıyor, ekstra dikkatli davranıyor ve onun yanına yapışıyordu. Eğer acil bir durum için hastaneye çağırılmamış olsaydı, Shade'in

onu gözünün önünden ayırmadı. Onun da kendisiyle gelmesini istemişti ama dolunaya sadece saatler kaldığı için hazırlanması gerekiyordu.

Gülümseyerek evine yaklaştı. *Onların* inine. Gölge şehirdeki dairesini satmıştı ve artık zamanlarının çoğunu onun evinde geçiriyorlardı, ancak bazen Runa kendini çok hareketli hissettiğinde izin günlerini onun mağarasında geçiriyorlardı.

Shade mağarayı terk etmek istemişti ama onu mağarada kalmaya ikna etmişti. Küçük bir tadilatla -ki bu oyuncaklarının hepsinden olmasa da çoğundan kurtulmak anlamına geliyordu- burası düpedüz ev gibi bir yer haline gelmişti. Hatta Umber geçmişini araştırıp mağarayı Umber sanatı ve dokuma halılarla doldurarak onu şaşırtmıştı. Onun yaptıklarını gördüğünde konuşamayacak kadar sarsılmıştı ama onu kollarına çekmiş ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi sarılmıştı.

Ki bu onun için sorun olmazdı.

Eski ahşap basamakları tırmanırken cep telefonu çaldı. Elindeki poşetleri verandaya bırakıp rüzgarlığının cebini karıştırırken, kardeşine özgü zil sesi sabırsızca ötüyordu.

"Hey, Arik, evde misin?" Geçen hafta ziyarete gelmişti ve bu sabah üsse dönmek üzere ayrılmıştı.

"Evet. Yaklaşık on beş dakika önce uçaktan indim." Bagaj arabasının vızıltısı onu sesini yükseltmeye zorladı. "Belki beni ısırabilirsin ya da başka bir şey, böylece Harrowgate'leri kullanabilirim. Uçaklardan çok daha hızlı."

Güldü. Onları kullanmayı öğrenmişti ama yine de ellerinde eski moda bir direksiyon hissini tercih ediyordu. Aslında, neredeyse her zaman işe arabayla giderdi... Underworld General'da.

Zindandaki savaştan birkaç gün sonra Runa ve Arik her şeyi konuşmuşlardı. Shade'le tanıştıktan sonra, eğer Runa orada çalışmaya devam etmek istiyorsa, onun sırrını R-XR'den saklamaya razı olmuştu ama bu fikir Runa'yı huzursuz etmişti. Gerçek ortaya çıkarsa Arik'in kariyerini tehlikeye atamazdı.

ve ayrıca, zamanını değerlendirecek daha iyi bir şey bulmuştu.

Hastanenin kafeteryasının yönetimini devralma fikriyle Eidolon'a yaklaşmıştı. Düzinelerce türün ihtiyaçlarını karşılamamanın zorluğu onu heyecanlandırmıştı ve kahve dükkanında muhafazakar bir yaklaşım benimsemişken, şimdi risk almakta özgür hissediyordu. Elbette, dünyanın dört bir yanında şekil değiştirenleri ve canavarları koklamak için koşturmuyordu ama Shade, seyahat etme dürtüsü hissettiğinde onu gitmek istediği her yere götürebilirdi.

"Arik, ayda üç gece kilitli kalmak seni öldürür."

"Belki." Onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Seni böyle mutlu görmek güzeldi, kardeşim."

"Çok mutluyum," dedi. "Shade hakkında şüphelerin olduğunu biliyorum ama endişelenmene gerek yok."

"Ben değilim. Belli ki kendini sana adanmış. Bu onun bir iblis olduğu gerçeğini değiştirmez ama hayatımı kurtardı."

"Ve benimki," dedi usulca.

"Bu yüzden ona şüpheyile yaklaşıyorum."

"Peki ya Kynan? Ordu ona şüpheyile yaklaşıyor mu?" Bu durumun ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Kynan R-XR karargâhına götürülmüş ve orada bir dizi teste tabi tutulmuştu. Konuşmuyordu, kardeşi de öyle, ama Ky ona Gem'e iletmesi için bir mesaj vermişti.

"Ona beklememesini söyle."

"Kynan hakkında konuşamam. Bunu biliyorsun." Arik durakladı. "İşte valizim. Yola çıkmalıyım. Seni seviyorum."

"Sen de."

Telefonu kapattı ve her nedense sokağa baktı. Köşede bir adam duruyordu, ateşli bakışları ona odaklanmıştı. Teninde bir ürperti belirdi. Nedenini bilmiyordu ama adam bakışlarını kaçırınca, başka bir adamın kaldırımında kendisine doğru yürüdüğü yere kadar takip etti. Diğer adam ne kadar karanlıksa o da o kadar aydınlıktı ama onları birleştiren bir şey vardı.

Tanıdık bir şey. Nabızı

hızlanmaya başladı.

Adamlar birbirlerine dik dik baktılar, ikisi de onunla aralarındaki mesafeyi ölçüyorlardı. Gözleri açlık ve yaklaşan değişimle parlıyordu ve kadın irkilerek nefes aldı. Onlar Warg'dı.

Vücudu ısı ve sıvı uyarılma ile doldu. Oh, Tanrım. Son zamanlarda bu kadar huzursuz olmasının nedeni buydu. İlk yıllık üreme dönemine giriyordu.

Shade'i araması gerekiyordu, hem de hemen. İçgüdüleri aklının önüne geçmeden ve çiftleşmek için kurtadamlardan birini kafesine almak gibi aptalca bir şey yapmasına neden olmadan önce. Kızgınlık dönemindeki dişi kurtadamlar erkeklerin dövüşmesini bekler ve sonra galip gelenle çiftleşirdi. Ay döngüsü sırasında hamile kalırsa, çiftleşme kalıcı hale gelirdi, çünkü warglar Seminus iblislerinkine benzer bağlar kurardı ve eşler ömür boyu sürerdi.

Adamlar yumrukların çarpışmasıyla bir araya geldi. Onlar da en az kendisi kadar içgüdüleriyle hareket ediyordu ve kavgaya insan formunda başlamış olsalar da canavar bedenlerinde bitireceklerdi. Bu da meskûn bir mahallenin ortasında felakete dönüşebilirdi.

"Git," diye mırıldandı kendi kendine, çünkü en karanlık, en ilkel yanı izlemek, bir galibi desteklemek istiyordu, ama hâlâ insan olan yanı oradan çıkması gerektiğini biliyordu.

Shade, acele et... Onun ani açlığını hissetmişti ve şüphesiz şimdi yoldaydı. UG'ye gitmesine neden olan acil durum ne olursa olsun, içgüdüğü onu eve getirecekti.

Gökyüzüne, hızla büyüyen karanlığa baktı ama buna ihtiyacı yoktu. Vücudu ona ayın birkaç dakika içinde doğacağını söylüyordu.

Çabucak eve girdi ve bodruma doğru ilerledi. Bitmemiş oda genişti, ses geçirmez duvarlar iki kurt adamın çıkarabileceği kadar gürültüye izin veriyordu.

Odanın ortasındaki, Shade'le birlikte büyüttükleri ve her ikisi için de konforlu hale getirdikleri kafesin içine girdi. Kapıyı çarparak kapattı ve şifreli kilidi çevirdi.

Camın çarpması nabzını hızlandırdı ve sonra adamlar bodrumda onunla birlikteydi, birbirlerine saldırıyorlardı. *Hadi, Shade*. Cebinden telefonunu çıkardı ve Shade'i aradı.

"Neredeyse geldim bebeğim," dedi, selam vermeden ve sesinden panik damlayarak. Kız tek kelime edemeden telefonu kapattı.

Küfrederek Tayla'yı aradı. Son birkaç hafta içinde Eidolon'un eşini tanımaya başlamıştı ve şu anda kafesin dışındaki wargların ortalığı karıştırmasını engellemek için en iyi umutları oydu.

"Ne oldu, Runa?"

"Açıklayacak zamanım yok. Bir sorunum var. Warglar bodrumumda. Eğer evden çıkarlarsa ..."

"Kahretsin. Tamam, bir ekip toplayıp onları kontrol altına

alacağım." "Onları öldürme."

"Biliyorum. Dikkatli olacağız."

Runa telefonu kapatırken, bir iblise bağlandıktan bir yıl sonra bile Tayla'nın kurtadam gibi yaratıkları öldürmek yerine onların güvenliğini sağlamanın hâlâ garip gelip gelmediğini merak ediyordu. Gerçi Runa kendisine yaptıkları yüzünden Luc'ü öldürmek istemişti ama bunu yapmadığı için şükreliyordu. O Luc değildi.

Gezegendeki en arkadaş canlısı adamdı ama ona saldırdığı için huysuz bir şekilde özür dilemişti.

Özür dilemek gereksizdi. Daha güçlüydü, daha dayanıklıydı ve daha uzun ömrü ona Shade ile bolca zaman kazandıracaktı. Eğer bir tedavi bulunursa, bunu geri çevirecekti.

Bodrumunu darmadağın eden adamlara ters ters baktı. Yine de *onlara* tedaviyi enjekte etmekten mutluluk duyacaktı.

Shade'in kükremesi tüm evi sarstı. Merdivenlerden uçarak inip mücadelenin ortasına atlarken kokusu bodrumu doldurdu. Hâlâ önlük giyyordu ama her zamanki savaş botlarını giymişti ve kafaları kadar yüksek tekmeler atarken rakiplerine bir dünya acı çektirdiler.

"Kafeste kal!" diye bağırdı ona, kilide uzandığında. "Ama içeri sızabilirsin-"

"Bunu kazanmam gerek."

Kalbi kabardı. Varlık olarak geçirdiği bir yılın ardından, içgüdüsel olarak onun kararlılığını anlamıştı. Dövüşler onun insan tarafına barbarca geliyordu ama dişi ve warg olan tarafı, asırlık bir sahip olma savaşında ödül olmanın verdiği ham heyecanı takdir ediyordu.

Eğer Shade'in coşkusu bir gösterge ise, o da aynı şekilde hissediyordu. Onun için savaşması gerekiyordu. Onun için savaşmak *istiyordu*. Bir Seminus iblisi olarak onunla bağ kurmuştu ama aynı şeyi bir warg olarak da yapmak zorundaydı.

Hem kadınsı bir heyecan hem de korkudan oluşan bir ürperti tenini diken diken etti. Eğer kaybederse ...

Gölge'nin botu koyu saçlı adamın göğsüne çarparak onu konserve rafına fırlattı. Diğer adam baygın halde yere yığılırken, Runa rahat bir nefes aldı. Biri gitti, biri kaldı.

Testosteron ve öfke havayı çorbaya çevirirken sarışın kendini Shade'e fırlattı ve ikisini de merdiven korkuluklarına çarptı. Sarışın

Shade'i öyle bir aparkatla vurdu ki, kafası gözlerini kamaştıracak kadar güçlü bir şekilde geriye düştü.

"Shade!" Sarışın, Shade'in sersemlemiş halinden yararlanıp kot pantolonunun cebinden bir İsviçre çakısı çıkarırken, Shade kafesi tıkırdatarak şifreli kilidi bulmaya çalıştı.

Adam bıçağı geniş bir kavis çizerek aşağı indirdi. Shade son anda iki büklüm oldu. Bıçak omzuna hafif bir darbe indirdi, önlüğünün üst kısmını yardı ve ince kırmızı bir çizgi bıraktı.

"Orospu çocuğu," diye hırladı Shade. Dönerek yumrukları ve ayaklarıyla diğer erkeğin gövdesine ve yüzüne bir dizi darbe indirdi. Bıçak sarışının elinden fırladı ama yaklaşık on saniye içinde zaten işe yaramaz hale gelecekti...

Runa'nın derisindeki acı verici gerginlik onu hazırlıksız yakaladı. Değişim hepsinin üzerindeydi.

"Acele et, Shade!"

Elleri titreyerek ve şimdiden uzamaya başlayarak kıyafetlerini çıkardı. Shade sarışını tüylü kolundan yakaladı ve yere çarptı, ardından hızla botlarını tekmeledi. Sarışın onun bileğini yakaladı ve Shade'i de kendisiyle birlikte yere düşürdü. Artık ikisi de insandan çok canavardı ve şaklayan çeneleri ve parlayan pençeleri savaşa yepyeni bir tehlike ve heyecan unsuru getirmişti.

Runa'nın zihni bulanıklaşmaya başladı, düşünceleri artan şehveti tarafından ele geçirildi, vücudu havadaki savaş kokusu tarafından ele geçirildi. Kapı. Hayvandan başka bir şey olmadan önce kapıyı açması gerekiyordu.

Kilidi el yordamıyla açtı ve kapı tıkırdayarak açıldığında, içinden bir acı geçti. Kemikleri çatladı, eklemleri gerildi ve kulaklarına hücum eden kanın uğultusu arasında erkeklerin acı dolu iniltilerini de duydu. Kurt adam olmanın en kötü yanı buydu, acı verici dönüşümle uğraşmak.

Shade bu sefalet içinde bir şekilde savaşı kazanma kararlılığını sürdürdü. Diğer warg'ın alnını avuçladı ve kafatasını beton zemine çarptı. Keskin çatırtı bodrumda yankılandı ve ses kaybolduğunda Shade oradaydı, kafes kapısından içeri sıçradı. Kapıyı çarparak kapattı ve kilitlememiş olsa da umurunda değildi. Dönüşüm onu tamamen ele geçirmişti.

Çiftleşme ateşi de vardı.

Shade iki siyah kürklü bacağının üzerinde, en az onun kadar tahrik olmuş devasa, güzel bir yaratık olarak önünde duruyordu. Ona doğru hamle yaptı ve kadın yana kaçtı. Onu ne kadar istese de, geçmesi gereken bir sınavı daha vardı.

Onu da geçmesi gerekiyordu.

Ham, erotik hırıltısı kaslarını okşar gibi içinden geçerek onu ısıtıyor, ona hazırlıyordu. Şu anda öfkeli bir hormon yığınınından biraz daha fazlasıydı ve derinlerde rahmi kasıldı ve seksi sıkıştı. Yine de, adam ona uzandığında, pençeleriyle onu yaraladı.

Bir anda onun üzerine atladı. Kadın hırladı, dişleriyle ona saldırdı ama adam çenesini kadının ensesine kilitledi ve onu yerinde tuttu. Son bir güç patlamasıyla kendini yana doğru fırlattı ve kafesin kenarına çarptıklarında onu bir an için yerinden oynattı.

Zaferi kısa sürdü ve bir kürk ve diş bulanıklığı içinde, onu bir kez daha istediği yere getirdi ve yumuşak, güçlü bir vuruşla onu doldurdu.

Ecstasy vücudunda patladı, cinsel bir yükselişten çok daha fazlasıydı. Seminus bağı olsun ya da olmasın, bu onun gerçek eşiydi.

Shade'in uluması onunkine katıldı, gecenin içinde bir kutlama gibiydi.

Gölge çıplak, hırpalanmış ve bitkin bir halde, gerinirken kıpırdanan Runa'yla kaşıklılaşarak uyandı. Ağrıyan kaslarının ve sızlayan eklemlerinin sızısıyla irkilerek onun kolunu okşadı. Gözleri hâlâ kapalıydı, çünkü bir hafta boyunca tekrar uyumayı planlıyordu.

Son üç gece ve gün hayatının en yorucu günleriydi. Şikâyet ettiğinden değil. O ve Runa hem warg formlarında hem de gerçek formlarında sürekli çiftleşmiş, gün içinde sadece yemek yemek için mola vermişlerdi. Biri, muhtemelen Tayla ya da Eidolon, ilk gece onlara et bırakmıştı; savaştığı erkekleri götürmek ve Runa'yla kaçmasınlar diye kafesin kapısını kilitlemek için geldiklerini hatırlamıyordu ama hatırlamadığı için de oldukça memnundu. Kurt adamların çiftleşme alışkanlıklarına göz attıklarına şüphe yoktu.

E bunu yaşamasına asla izin vermezdi.

Elinin altında Runa'nın ipeksi teni ısındı. Sadece ısınmakla kalmadı, avucunu da yaktı. Gözlerini açmak için mücadele etti. Görüşü bulanıktı ve Runa'nın saç yelesinin yüzünde olması da yardımcı olmuyordu. İnleyerek kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti.

"Mmm." Runa esnedi. "Ne yapıyorsun?"

"Ben-" Dondu kaldı. Nefesi boğazında bir tıkaç gibi düğümlendi. Sol kolu... Tanrım.

Runa omzunun üzerinden ona endişeli bir bakış fırlattı. "Sorun nedir?"

Bakışlarını onun kolundan ayıramadı. "İşaretlenmişsin. Sende benim eşimin işareti var."

"Ciddi misin?" Oturmak için kıvranırken, sırtışı onu tam kalbinden vurdu. "Oh, vay canına. Bu gerçek, değil mi?" Elini onunkinin üzerine koydu ve tenindeki desenleri takip ederken parmaklarını birbirine doladı. "Birbirimize bağlıyız."

"Evet." Yoğun duygular yüzünden sesi sanki bir kamyon dolusu cam kırığı yutmuş gibi çıkıyordu. "Artık benimsin."

Eli durdu ve bakışları onunkine kilitlendi. "Ben hep öyleydim. Sadece sen bunu göremiyordun."

"Çok özür dilerim-"

Parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Bunu göremedin çünkü hayatın tehlikede idi."

Elini öpebildiği kadar sevgiyle öptü ve dudaklarının oyalanmasına izin verdi. "Sana verdiğimden çok daha iyisini hak ediyordun."

"Evet," dedi akıllıca, "gördüm. Ama senin gibi ben de göremedim." Uzandı ve parmaklarının ucuyla *dolabının* üstündeki kişisel işaretinin üzerinden geçti. "Görmeyen bir göz."

"Bunun neden benim sembolüm olduğunu hep merak etmişimdir. E'nin bir dizi terazisi var ama o Adalet iblisleri için doğmuş, bu yüzden mantıklı geldi. Wraith'in kum saati var... sabırsız olduğu ve asla zamanında gelmediği için böyle olduğu konusunda hep şakalaşırız. Ama benimki... benimki hiç mantıklı gelmedi."

"Artık açık." "Ne

demek istiyorsun?"

"İşaretin. Artık açık bir göz. Artık görmüyor."

Shade'in gözleri acıdı. "Eidolon'un pulları Tayla ile birleşene kadar dengesizdi." Ağlamak gibi korkakça bir şey yapmamaya çalışarak yutkundu. "Değişimi günlerce fark etmedi."

"Yani artık dengede... ve sen de artık kör değilsin."

"Bir daha asla."

Yuvarlandı, bacağını onunkinin üzerine geçirdi ve onu içine çekti. Son üç gecedен sonra bir daha tahrik olabileceğini düşünmemişti, hem de haftalardır,

En azından - ama onun çıplak, sıcak bedeninin kendi bedenine sürtünmesi, inkâr edemeyeceği hisleri tetikledi.

Bir cep telefonunun çalması uygunsuz düşüncelerini böldü. "Cevap vermeyeceğim," diye mırıldandı.

"Yapmalısın. Bu kardeşinin sesi."

Gölge Runa'yı altına sıkıştırdı ve sesli mesajın telefonu açmasına izin verdi. Eidolon'un beklemesi gerekecekti.

Eidolon'un sesli mesajının acil olduğu ortaya çıktı, bu yüzden Shade ve Runa duş aldılar, kahvaltı ettiler - Shade ona krep yaptı, çünkü üç gece çiğ et yedikten sonra hiçbir şeyin tadı karbonhidrattan daha güzel olamazdı - ve Harley ile UG'ye doğru yola çıktılar. Eidolon'u ofisinde, masasının üzerindeki bir yığın evraka kaşlarını çatmış bir halde buldular.

"Sonunda deponun envanter raporunu aldım," dedi selam vermeden. "Bir sorunumuz var."

Gölge oturdu ve Runa'yı kucağına çekti. "Yani Roag kesinlikle bir şeyden paçayı kurtardı mı?" E başını salladığında, Gölge lanet okudu. Kardeşleri sonsuza dek gitmişti ama yine de sorun çıkarmaya devam ediyordu. Luc'ü öldürmeye çalıştığı sıralarda depoya girdiğini biliyorlardı ama tam olarak ne çaldığını bilmiyorlardı. "Ne aldı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, Eth'in Gözü ve mordlair nekrotoksini."

Eth'in Gözü kehanet için kullanılan kristal bir küreydi, ama diğeri... adı bir şeyler çağırıyordu, ama sadece belli belirsiz. "Peki bu?"

"Tedavisi olmayan bir zehir."

Shade bir kaşını kaldırdı. "Ve sendeydi... neden?"

"Çünkü mikroskobik miktarlarda Trillah'larda Lepik Çiçek hastalığını tedavi edebileceğini keşfettim."

Cehennem halkaları. "Roag'ın, Trillah'ları her yüz yılda binde bir görülen bir hastalıktan kurtarmak için şeytani bir göreve gitmediğini tahmin ediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Runa'nın sıcak eli sırtından boynuna doğru kaydı ve gerilmeye başlayan kaslarına masaj yaptı. "O piç kurusu, tüm niyet ve amaçları için öldü. Onunla kimseye zarar veremez."

"Umarım haklısındır," dedi E ve sonra Shade'in eğlenerek homurdanması karşısında gözlerini devirdi. "Evet, ben paranoyağım."

"Yok artık."

E ona boş bir bakış attı.

"Biriyle yatman lazım."

Eidolon'un gözleri parladı ve Shade kardeşinin aklının Tayla'da olduğunu anladı. Gölge, Runa'nın boynuna bir öpücük kondurdu çünkü aklında seksi, muhteşem bir kadının olmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Ve kucağında. Ve onun-

"E şimdi neden paranoyak oldu?"

Shade başını kaldırdığında Wraith'in kapı aralığında durduğunu gördü, bir omzu kapı pervazına dayanmış, kollarını kavuşturmuş ve... *kahretsin*. Wraith'i bir aydır ilk kez görüyorlardı ki bu alışılmadık bir şey değildi.

Ama yüzünde bir *dermoire vardı*.

S'genesis'ten geçmişti.

Tam bir yıl erken.

Sessizlik uzadı ve Runa'nın eli hâlâ Gölge'nin boynundaydı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Gölge.

E sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Wraith tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi omuz silkti. "Shade'in laneti için bana aktarma ilahisini veren büyücü kadın mı? *S'genesis'e* yardım etti. Elbette bir bedel karşılığında."

Wraith'in yüzündeki sinsi sırıtiştan Shade fiyatın ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Wraith'in bunu neden yaptığını sormak istedi ama biliyordu. Türlerinin yapmak için doğduğu şeyi yapabilen çiftleşmemiş bir Seminus olarak, bir tanesi dışında çok az kaygısı ya da endişesi vardı: dişileri hamile bırakmak. Wraith son doksan dokuz yıl boyunca cehennemde yaşamıştı ve Değişim geçmişini silmese de uzak görünmesini sağlayacaktı. Üzerinde düşünecek zamanı olmayan ve zihni bir sonraki dişiyi nerede bulacağından başka hiçbir düşünceyle dolu olmayan Wraith, bir bakıma özgür olacaktı.

Shade, Wraith'in hastaneye uğrama zahmetine bile katlanmasına çok şaşırmıştı.

"İşareti neden boynunda değil de yüzünde?" Runa'nın parmakları Gölge'nin boğazında gezindi ve Gölge neredeyse mırıldanmaya başladı.

"Çünkü o çiftleşmemiş bir erkek."

"Ve öyle de kalacak," dedi Wraith, bakışlarını ceketini silkmiş olan Runa'ya çevirerek. "Hey, o eş işaretli!"

E'nin başı döndü. "Nasıl?"

"Harika, ha?" Gölge, Runa'nın işaretli elini dudaklarına götürdü. "Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da neden olduğu hakkında. Bu sabah uyandık ve işte oradaydı."

"Dün gece dolunay vardı," diye düşündü Wraith ve sonra Runa'ya bakarken kaşlarını çatma sırası ona geldi. "Mevsiminde miydin?"

Runa kırmızının yaklaşık sekiz tonuna döndü. Gölge onun kolunu okşayarak yeni izleri takip etti ve onun yerine cevap verdi. "Evet. Ve bunu kanıtlayacak yara izlerim var. Neden?"

Wraith başını salladı. "Luc'un bir keresinde bana söylediği bir şey. Wargların yalnızca bir dişi warg mevsiminde çiftleşebildiklerini ve o zaman da ancak hamile kalırsa çiftleşebildiklerini söylemişti."

Shade'in nefesi kesildi. "Bağlanmamızı tamamlamak için gereken şey bu olabilirdi."

"Yani..." Runa'nın sesi bir fısıltı gibiydi.

"Bakalım." Shade onun elini kendi eliyle kavrarken eli titredi. *Dermoire*'ı parıldadı ve gücü kadının bedenine girerken kolundan aşağıya sıcaklık yayıldı. Rahmine ulaşana kadar kan dolaşımında ilerledi. Araştırırken nefesini tuttu ve aradığı şeyi buldu. Döllenmiş bir yumurta.

"Shade?"

Konuşmadan önce boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. "Wraith haklı. Oh, adamım, biz ebeveyn olacağız." Durakladı, gücü başka bir yumurtaya doğru alevlendi. Ve bir tane daha. "Üç tane. Üç bebeğimiz olacak."

Runa'nın yüzündeki şaşkın ifadeden mutlu olup olmadığını anlayamadı ama aptal gibi sırtıyordu. Oğulları. Üç tane olacaktı.

"Tebrikler kardeşim," dedi Wraith, kapıdan çıkarken sırtına bir tokat atarak. "Sen benden daha iyisin."

Bununla birlikte, Wraith gitmişti. Eidolon onun peşinden gitti, Wraith'in yeni durumundan duyduğu endişe dalga dalga yayılıyordu. Wraith patlamaya hazır, pimi çekilmemiş bir el bombasıydı.

Ama kapıda kardeşi durakladı. "Senin adına sevindim dostum. Benden bebek bakıcılığı yapmamı isteme yeter." Eidolon sırttı ve oradan çıktı.

Gölge titreyen bir nefes aldı ve Runa'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bununla bir sorunun yok değil mi? Benim yüzümden başına gelen her şeyle?"

Yavaş, ısıltılı bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Ben iyiden de öteyim, Shade. Hayatımda ilk kez hayattayım. Ve bunu bana sen verdin." Bir parmağını *dolabında gezdirdi*. "Sanırım hâlâ lanetlisin. Benimle birlikte olduğun için lanetli."

"Bununla yaşayabilirim," diye mırıldandı, gözleri yine acıyordu. Runa, içinde en iyisi *olmadığına* inandığı bir anda, içindeki en iyiyi ortaya çıkarmıştı.

Runa'yı sevmekle lanetlenmek, lanetlerin en güzeliydi.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

